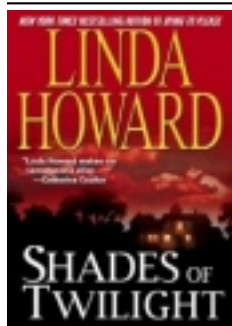

Sắc Màu Hoàng Hôn (Shades Of Twilight)

Contents

Sắc Màu Hoàng Hôn (Shades Of Twilight)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	9
4. Chương 4	17
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	60
10. Chương 10	70
11. Chương 11	75
12. Chương 12	80
13. Chương 13	87
14. Chương 14	92
15. Chương 15	100
16. Chương 16	110
17. Chương 17	119
18. Chương 18	132
19. Chương 19	140
20. Chương 20	149
21. Chương 21	161
22. Chương 22	170

Sắc Màu Hoàng Hôn (Shades Of Twilight)

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Thythy Edited by: Vodanh & NgonluabacRoanna Davenport là một cô bé mồ côi, loi ch

1. Chương 1

“Chúng ta sẽ giải quyết con bé thế nào đây?”

“Có trời mới biết. Chúng ta chắc chắn không thể giữ con bé rồi.” Có tiếng sụt nỏ để nhắc chùng mọi người giữ thấp giọng, nhưng dù sao Roanna cũng đã nghe hết cuộc đối thoại và hiểu họ đang nói về cô. Cô thu tròn thân hình gầy gò của mình lại như một cái nút thắt, ép đầu gối sát vào ngực, lơ đãng phóng tầm mắt qua cửa sổ, chăm chăm nhìn vào đám cỏ được chăm sóc kỹ lưỡng của nhà Davencourt, nhà của bà nội cô. Những ngôi nhà hàng xóm chỉ có mỗi sân, nhưng riêng nhà bà của cô còn có cả cỏ.

Bãi cỏ vừa dày vừa xanh mượt mà, và cô luôn yêu cái cảm giác dìm đôi chân trần của mình vào sâu trong đám cỏ, cứ y như đang đi trên chiếc thảm thực vật sống động. Thế nhưng ngay lúc này đây, cô không muốn ra ngoài chơi chút nào. Cô chỉ muốn ngồi yên trên bệ cửa sổ, cái ô cửa sổ mà cô đã luôn cho đó là “khung cửa sổ mộng mơ” của cô, cứ tự huyền hoặc rằng không có gì thay đổi, rằng mẹ và ba vẫn còn sống, và cô sẽ chẳng phải gặp lại những người này.

” Với Jessamine thì khác chứ, ” giọng nói thứ nhất tiếp tục. “Con bé đã là thiếu nữ rồi, không còn bé nhỏ như Roanna. Chúng ta chỉ là đã quá già để mà chăm nom một đứa trẻ con”

Họ muốn người chị em bà con Jessie của cô, nhưng lại không muốn giữ cô. Một cách bướng bỉnh Roanna chớp chớp mắt để cố ngăn dòng lệ khi cô nghe các cô và chú bàn bạc về việc nên “làm gì” với cô và liệt ra các lý do chính đáng tại sao họ vui lòng nhận giữ Jessie ở nhà họ, trong khi Roanna chỉ sẽ mang lại nhiều phiền toái.

“Cháu sẽ ngoan mà!” Cô muốn khóc to lên nhưng vẫn kìm giữ câu nói lại trong suy nghĩ như cô đang cố giữ mình đừng khóc. Chẳng lẽ những gì cô đã làm quá khùng khiếp đến nỗi họ không muốn giữ cô lại? Cô đã cố tỏ ra là một cô bé ngoan, cô luôn “thưa bà” và “thưa ông” mỗi khi cô nói chuyện với họ. Hay chính vì cô đã lên cời con Thunderbolt? Không ai có thể biết được chuyện này nếu cô đã không té và chiếc đầm mới của cô đã không rách và vấy bẩn ngay vào ngày lễ Phục sinh. Mẹ phải đưa cô về nhà thay đồ khác, và cô đã phải mặc chiếc đầm cũ để đến dự lễ nhà thờ.

Thật ra chiếc áo ấy không hẳn cũ, đó là một trong những bộ đầm đi lễ thường ngày của cô, nhưng nó lại không thật lộng lẫy như chiếc áo đầm mới dành cho lễ Phục Sinh của cô. Một cô bé ở nhà thờ đã hỏi cô tại vì sao cô lại không mặc lễ phục cho ngày Phục Sinh, Jessie đã cười lớn và nói bởi vì cô bị té vào đồng phân ngựa. Chỉ là Jessie đã không dùng chữ phân, chị ấy đã dùng từ hạ cấp, và vài cậu bé đã nghe thấy được, thế là chẳng mấy chốc chuyện đã được lan truyền khắp nhà thờ rằng Roanna Davenport đã bị ngã vào bãi cứt ngựa.

Bà nội cô lộ rõ vẻ không hài lòng trên mặt, và bà dì Gloria thì há hốc miệng cứ y như đang cắn phải miếng hồng xanh. Cô Janet nhìn cô và chỉ lắc đầu. Chỉ có Ba là cười sảng khoái, ôm vai cô và nói rằng một chút phân ngựa không bao giờ làm hại ai cả. Hơn thế nữa, con bé tội nghiệp của ông cũng cần một ít phân bón để mà chóng lớn.

Ba ơi. Nỗi đau đè nặng trong ngực làm cô nghẹn ngào khó thở. Ba và Mẹ đã ra đi mãi mãi, và cả Cô Janet cũng thế. Roanna luôn rất thích cô Janet, tuy là lúc nào trông cô cũng có vẻ buồn và không thích âu yếm. Dù vậy, cô vẫn dễ thương hơn bà dì Gloria rất nhiều.

Cô Janet là mẹ của Jessie. Roanna tự hỏi không hiểu ngực Jessie có nghẹn đau như cô hay không, chị ấy có khóc nhiều đến nỗi bên trong mí mắt bị thối như có hạt cát dính vào hay không. Có thể thế chứ. Thật khó mà biết Jessie nghĩ gì. Chị ấy không nghĩ một con nhóc lồi thoi lếch thếch như Roanna lại đáng được để tâm đến ; Roanna đã từng nghe chị ấy nói vậy.

Roanna ngồi bất động nhìn ra cửa sổ, cô chợt thấy Jessie và người anh bà con xa, Webb, hiện trong tầm mắt, như thể cô vừa nghĩ đến là họ xuất hiện. Họ đang chậm chậm băng qua khoảng sân đi về phía cây sồi già to lớn có cái xích đu treo từ một nhánh cây dưới. Jessie trông thật xinh đẹp, Roanna nghĩ, với tất cả

sự ngưỡng mộ của một cô bé bảy tuổi. Dáng chị ấy mảnh khảnh và duyên dáng như nàng Cinderella ở vũ hội, với mái tóc sẫm màu được thắt quăn tròn sau gáy khoe cái cổ cao dài nổi bật trên chiếc áo đầm màu xanh đậm. Dưới cái nhìn của Roanna, khoảng cách giữa bảy tuổi và mười ba tuổi thật lớn, Jessie đã trưởng thành, là thành viên của nhóm người khó hiểu, nắm quyền năng được đưa ra mệnh lệnh.

Điều này chỉ vừa mới xảy ra khoảng vào năm ngoái, vì cho dù là Jessie luôn được liệt vào nhóm các “thiếu nữ”, trong khi Roanna vẫn là “cô bé,” Jessie vẫn còn chơi búp bê và ham mê trò chơi cút bắt mỗi khi có dịp. Tuy nhiên giờ đây tất cả đã chấm dứt. Jessie bây giờ không tham gia trò chơi nào ngoại trừ cờ Monopoly và bây giờ dành hết thời gian để chăm sóc mái tóc và nắn nỉ cô Janet cho xài mỹ phẩm.

Webb cũng đã thay đổi. Anh luôn là người anh bà con xa ưa thích nhất của Roanna, luôn sẵn sàng nằm xuống sàn nhà để vật lộn với cô, hoặc giúp cô nắm gậy đánh bóng chày. Webb cũng thích ngựa như cô, và đôi khi cô có thể năn nỉ anh để cho cô đi theo. Tuy nhiên anh thiếu kiên nhẫn trong chuyện đó vì cô chỉ được phép cỡi con ngựa nhỏ lờ dờ của cô. Gần đây, Webb đã không muốn dùng bất kỳ thời gian nào để ở bên cô nữa ; anh đã nói là quá bận cho những chuyện khác, nhưng anh dường như có rất nhiều thời gian để ở bên Jessie. Đó là tại sao cô đã cố cỡi con Thunderbolt vào buổi sáng của lễ Phục sinh, để cô có thể cho Ba thấy rằng cô đủ lớn cho một con ngựa thực sự.

Roanna nhìn Webb và Jessie ngồi xuống ghế xích đu, ngón tay của họ đan vào nhau. Webb đã trưởng thành hơn nhiều trong năm qua ; Jessie trông có vẻ nhỏ bé bên cạnh anh. Anh đang chơi bóng bầu dục, và vai anh rộng gấp đôi vai của Jessie. Cô đã nghe một trong các bà dì nói là bà nội cưng chiều anh hết mực. Webb và mẹ anh, cô Yvonne, sống ở Davencourt với bà nội, vì bố của Webb cũng đã qua đời.

Webb mang họ Tallant, bên phía gia đình của bà nội ; bà là bà cô của anh. Roanna chỉ mới bảy tuổi, nhưng cô biết sự phức tạp trong quan hệ họ hàng, trên thực tế cô đã hấp thụ được nó qua những tiếng đồng hồ ngồi nghe người lớn nói về chuyện trong gia tộc. Bà nội đã từng mang họ Tallant cho đến khi bà kết hôn với ông nội và đổi sang họ Davenport. Ông của Webb, người cũng đã được đặt tên là Webb, là người anh yêu thích của bà nội. Bà nội đã rất yêu quý ông, chỉ như bà đã yêu quý con trai của ông, người là cha của Webb. Bây giờ chỉ còn có Webb, và bà cũng yêu thương anh hết mực.

Webb chỉ là người anh bà con xa của Roanna, trong khi Jessie là chị em cô chú với cô, làm họ có bà con thân thích hơn. Roanna ước gì nó sẽ là ngược lại, vì cô thà là có bà con thân thích với Webb hơn là với Jessie. Anh em họ xa không khác gì những người bà con xa nhưng đủ gần để chào đón nhau bằng những cái hôn, là những gì bà gì Gloria có lần đã nói. Khái niệm đó kích thích sự tò mò của Roanna đến nỗi ở lần đoàn tụ gia đình vừa rồi cô đã nhìn chằm chằm vào tất cả họ hàng của cô, để ý xem ai hôn ai, để cô có thể biết là người nào thực sự không phải là bà con thân thích. Cô đã hiểu ra là những người mà họ chỉ gặp mỗi năm một lần, ở buổi họp mặt gia đình, là những người hầu hết đều hôn nhau. Làm cô cảm thấy khá hơn. Cô luôn gặp Webb và anh chưa bao giờ hôn cô, vì thế họ gần gũi hơn anh em họ xa.

“Đừng ngớ ngẩn như thế,” Lúc này bà nội nói, giọng bà gay gắt cắt ngang những lời tranh cãi về chuyện ai sẽ lãnh Roanna, và kéo sự chú ý của Roanna trở về với việc nghe lời. “Jessie và Roanna đều mang họ Davenports. Dĩ nhiên là chúng nó sẽ sống ở đây.”

Sống ở Davencourt ư ! Nỗi kinh hoàng và sự nhẹ nhõm thay thế cho nỗi đau trong ngực Roanna. Nhẹ nhõm là vì rốt cuộc cũng có người muốn cô, và cô sẽ không phải đến trại mồ côi như Jessie đã nói. Kinh hoàng là vì triển vọng nằm trong lòng bàn tay của bà nội suốt ngày, mỗi ngày. Roanna yêu bà nội, nhưng cô cũng hơi sợ bà, và cô biết cô sẽ không bao giờ có thể được hoàn hảo như bà kỳ vọng. Cô luôn làm mình vậy bẩn, hoặc làm rách quần áo, hoặc đánh rơi cái gì đó và làm bể nó. Thức ăn bằng cách nào đó luôn rơi khỏi nĩa và rơi vào người cô, và đôi khi cô quên chú ý khi với lấy ly sữa, và hắt ngã chiếc ly. Jessie đã nói cô là một cục đất vụng về.

Roanna thở dài. cô luôn cảm thấy vụng về, lóng ngóng dưới đôi mắt dò xét của bà nội. Thời gian duy nhất cô không vụng về là khi cô ở trên lưng ngựa. Hừm, cô đã rơi khỏi lưng con Thunderbolt, nhưng cô đã quen cỡi con ngựa của cô và con Thunderbolt thì quá mập đến nỗi cô không thể dùng chân kẹp chặt nó. Nhưng thường thì cô dính vào yên ngựa như hạt cocklebur (hạt có gai thường hay bám dính vào quần áo), đó là điều mà Loyal đã luôn nói, và ông chăm sóc tất cả những con ngựa của bà nội vì vậy ông biết rành chuyện đó. Roanna yêu thích được cưỡi ngựa nhiều như cô yêu Ba Mẹ. Thân trên của cô như thể bay bổng, nhưng với đôi chân cô có thể cảm thấy được sức mạnh và cơ bắp của con ngựa, như thể cô mạnh mẽ như thế. Đó

là một phần tốt trong việc sống với bà nội; cô sẽ có thể cỡi ngựa mỗi ngày, và Loyal có thể dạy cô cách ngồi vững trên lưng những con ngựa to lớn.

Nhưng chuyện tốt nhất là Webb và mẹ anh cũng sống ở đây, và cô sẽ được gặp anh mỗi ngày.

Đột nhiên cô nhảy khỏi bệ cửa sổ và chạy băng qua ngôi nhà, quên băng việc cô đang mang đôi giày mềm chứ không phải giày snickers cho đến khi cô bị trượt chân và gần như đụng phải cái bàn. Tiếng thét quở mắng của bà dì Gloria vang lên sau lưng cô, nhưng Roanna phớt lờ khi cô vật lộn với cánh cửa nặng trĩu, sử dụng tất cả trọng lượng nhẹ phều của cô để mở nó hở đủ để cô có thể luồn người qua. Sau đó cô chạy băng qua bãi cỏ về phía Webb và Jessie, đầu gối của cô hất tung chiếc váy đầm tung tăng ở mỗi bước chạy.

Khi chạy được nửa đường nổi đau trong ngực cô đột ngột căng ra, và cô bắt đầu thổn thức. Webb nhìn cô đến gần và nét mặt của anh thay đổi. Anh buông tay Jessie và giang đôi tay ra cho Roanna. Cô nhào vào lòng anh làm cái xích đu tròn trành. Jessie nói một cách gay gắt, “mày trông ghê quá, Roanna. Đi hỉ mũi đi.”

Nhưng Webb nói, “Dùng khăn tay của anh nè,” và chính tay lau mặt cho Roanna. Sau đó anh chỉ ôm cô, mặt cô vùi vào vai anh, trong khi cô thổn thức một cách dữ dội đến nỗi toàn bộ cơ thể bé nhỏ của cô phập phồng.

“Ôi, Chúa ơi,” Jessie nói một cách chán ghét.

“Im đi,” Webb trả lời và ôm chặt lấy Roanna. “Con bé vừa bị mất ba mẹ đấy.”

“Em cũng bị mất mẹ vậy,” Jessie chỉ ra. “Anh đâu thấy em khóc âm ỉ đâu.”

“Con bé chỉ mới bảy tuổi thôi,” Webb nói trong khi anh vuốt mái tóc rối bù của Roanna. Cô bé hay gây phiền phức, bám theo sau anh chị họ, nhưng cô chỉ là một đứa bé, và anh nghĩ Jessie nên cảm thông hơn. Nắng chiều muộn nghiêng qua bãi cỏ, xuyên qua các hàng cây, rọi trên tóc Roanna và làm sáng rực màu hạt dẻ bóng mượt, làm những chuỗi tóc ánh lên màu vàng và đỏ. Lúc trưa họ đã chôn cất ba người thân trong gia đình, ba mẹ của Roanna và mẹ của Jessie. Bà cô Lucinda là người chịu nhiều đau khổ nhất, anh nghĩ, vì bà đã mất cả hai người con cùng một lúc : David, ba của Roanna, và Janet, mẹ của Jessie. Sự đau buồn đã đè nặng lên bà ba ngày nay, nhưng nó không đánh gục được bà. Bà vẫn còn là điểm tựa của gia đình, để truyền sức mạnh cho những người khác.

Roanna dịu xuống, tiếng nức nở của cô giảm xuống chỉ còn tiếng nấc. Cái đầu nhỏ của cô vùi vào xương đòn của anh, cô lau sạch mặt bằng khăn tay của anh mà không hề nhìn lên. Cô cảm thấy mỏng manh yếu ớt trong đôi tay trẻ khỏe mạnh của anh, xương của cô không lớn hơn que diêm bao nhiêu, lưng của cô chỉ rộng khoảng chín inch. Thân hình Roanna gầy còm, tay chân khẳng khiu, và hơi nhỏ so với tuổi của cô. Anh vẫn vỗ nhẹ cô trong khi Jessie tỏ vẻ bức bối và cuối cùng một con mắt ẩm ướt lộ ra từ chỗ núp ở vai anh.

“Bà nói rằng Jessie và em cũng sẽ sống ở đây,” cô bé nói.

“Dĩ nhiên rồi,” Jessie trả lời, như thể bất cứ một nơi nào khác sẽ là không thể chấp nhận. “Tao sẽ sống ở nơi nào khác nữa chứ ? Nhưng nếu tao là họ, tao sẽ gửi mày đến trại mồ côi.”

Nước mắt dâng trào trong đôi mắt đỏ lại và Roanna vùi mặt vào vai của Webb lại. Anh nhìn trừng trừng Jessie, cô đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác. Jessie đã bị nuông chiều đến hư hỏng. Gần đây, ít ra là phân nửa thời gian anh nghĩ cô đáng bị một trận đòn. Phân nửa thời gian kia anh bị mê hoặc bởi những đường cong mới trên cơ thể cô. Cô cũng biết điều đó. Có một lần vào mùa hè năm nay, khi họ đang bơi cô đã để cho cọng dây áo tắm tuột xuống cánh tay, để lộ một phần ngực gần như đến nụ hoa. Cơ thể của Webb đã phản ứng nhức nhối của một thanh niên đầy sức sống, nhưng anh không thể nhìn đi chỗ khác. Anh chỉ đứng ở đó, cảm ơn Chúa là nước đã cao hơn thắt lưng của anh, nhưng phần thân thể ở trên mặt nước của anh đã trở nên đỏ sẫm vì lúng túng, khao khát, và bức bối.

Nhưng cô rất xinh đẹp. Chúa ơi, Jessie xinh đẹp làm sao. Cô trông giống như công chúa, với mái tóc sẫm màu tuyệt đẹp và đôi mắt xanh đậm. Nét mặt của cô hoàn hảo, làn da của cô hoàn mỹ. Và bây giờ cô sẽ sống ở Davencourt với bà cô Lucinda ... và với anh.

Anh xoay sự chú ý trở về với Roanna, huých khủy tay của cô. “Đừng nghe Jessie,” anh nói. “Em ấy chỉ nói xàm mà không hiểu là mình đang nói gì. Em sẽ không phải đi đâu cả. Anh nghĩ là bây giờ không còn có bất cứ trại mồ côi nào nữa cả.”

Cô bé lại nhìn lên lên. Mắt cô là màu nâu hạt dẻ gần giống như tóc cô, chỉ là không có màu đỏ. Cô là người duy nhất trong gia tộc Davenport hay Tallant có đôi mắt nâu ; tất cả những người khác đều có đôi mắt màu xanh dương hoặc xanh lá cây hoặc hỗn hợp của cả hai. Jessie đã có lần trêu chọc cô, nói rằng cô không phải là người nhà Davenport vì mắt cô có màu khác, cô đã được nhận nuôi. Roanna đã khóc cho đến khi Webb chấm dứt nó, nói với cô rằng cô có đôi mắt của mẹ cô, và anh biết cô là một Davenport vì anh nhớ đã đến thăm cô trong bệnh viện khi cô vừa mới chào đời.

“Jessie chỉ trêu chọc em thôi hả ?” Lúc này cô hỏi.

“Tất cả chỉ là vậy thôi,” anh dịu dàng trả lời. “Chỉ là trêu chọc.”

Roanna không quay đầu lại để nhìn Jessie, nhưng một nắm tay nhỏ tung ra và đâm trúng vai Jessie, sau đó nhanh chóng rút trở vào sự an toàn trong vòng tay của anh.

Webb phải nuốt tiếng cười, nhưng Jessie trở nên cuồng nộ. “Nó dám đánh em !” cô rít lên, đưa tay lên để đánh Roanna.

Webb vung tay ra, chụp lấy cổ tay của Jessie. “Không, em không được làm thế,” anh nói. “Em đáng bị thế vì đã bảo con bé như thế.”

Cô cố giật mạnh tay ra nhưng Webb nắm chặt, tay anh bóp chặt hơn và mắt anh tối sầm như nói với Jessie là anh nghiêm túc. Cô đứng im, nhìn anh trừng trừng, nhưng anh không ngừng áp dụng ý chí và sức mạnh của anh, và sau một vài giây cô giận dữ chịu thua. Anh thả cổ tay của cô, và cô xoa nó như thể anh đã thực sự làm cô đau. Tuy nhiên anh biết rất rõ, và không cảm thấy mình có lỗi như ý của cô. Jessie rất giỏi về mặt điều khiển mọi người, nhưng Webb đã thấy được bản chất của cô lâu rồi. Biết cô là một mụ phù thủy nhỏ, tuy nhiên, chỉ làm anh càng mãn nguyện hơn khi anh buộc được cô phải chịu thua.

Khuôn mặt của anh đỏ bừng khi anh cảm thấy mình cương cứng, và anh dịch Roanna hơi xa khỏi đùi anh. Tim anh đập nhanh hơn, phấn khích và hân hoan. Chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đột nhiên anh biết rằng anh có thể xử lý Jessie. Trong vài giây đó mối quan hệ của họ đã thay đổi, mối quan hệ họ hàng không thân thích và thời thơ ấu đang trở thành dĩ vãng, trong khi một sự đam mê khó hiểu, bất ổn giữa một người đàn ông và người phụ nữ chiếm chỗ của chúng. Quá trình đã diễn ra suốt cả mùa hè, nhưng bây giờ nó đã hoàn tất. Anh nhìn khuôn mặt hờn dỗi của Jessie, môi dưới cô chu ra, và anh muốn hôn cô cho đến khi cô quên tại sao cô đang bĩu môi. Có lẽ cô còn chưa hiểu hết, nhưng anh thì hiểu rất rõ.

Jessie sẽ thuộc về anh. Cô đã bị nuông chiều đến hư hỏng và hay hờn dỗi, cảm xúc của cô như ngọn núi lửa dữ dội. Sẽ cần nhiều kỹ năng và sức lực để khống chế được cô, nhưng một ngày nào đó anh sẽ có đủ thể chất lẫn tinh thần. Anh có hai quân bài chủ mà Jessie còn chưa biết : sức mạnh của tình dục, và sự căm dỗ của Davencourt. Bà cô Lucinda đã nói chuyện với anh rất nhiều vào đêm xảy ra tai nạn xe. Họ đã ngồi riêng với nhau, bà cô Lucinda đã run rẩy và khóc thầm khi bà đối mặt với cái chết của các con bà, và cuối cùng Webb đã cố lấy can đảm để đến gần và ôm choàng lấy bà. Lúc đó bà đổ quỵ, thổn thức như thể trái tim bà sẽ bị vỡ tung - lần duy nhất bà hoàn toàn khuất phục vào nỗi đau buồn của bà.

Nhưng khi bà bình tĩnh lại, họ đã ngồi một mình cho đến rạng sáng, nói chuyện thầm thì. Bà cô Lucinda có một nguồn sức mạnh to lớn, và bà đã dùng nó để gánh nhiệm vụ bảo đảm sự an toàn của Davencourt. David yêu dấu của bà, người thừa kế Davencourt, đã chết. Janet, đứa con gái duy nhất của bà, cũng được bà yêu như nhau nhưng đã không thích hợp, do bẩm sinh hay không muốn gánh những trách nhiệm nặng nề. Janet trầm lặng và khép kín, mắt bà sầm lại với nỗi đau bên trong chưa bao giờ hoàn toàn biến mất. Webb tình nghi đó là vì cha của Jessie - cho dù ông ta là ai. Jessie là một đứa con hoang, và Janet chưa bao giờ nói ai là cha của Jessie cả. Mẹ đã nói nó đã từng là một vụ bê bối lớn, nhưng gia tộc Davenports có địa vị cao trong xã hội Tuscumbia, mọi người buộc phải chấp nhận cả hai mẹ con nếu không thì sẽ đối mặt với sự trả đũa của Davenport. Từ khi Davenport là một gia tộc giàu có nhất ở phía tây bắc của Alabama, họ đã có thể làm được chuyện đó.

Nhưng bây giờ, với cả hai người con của bà đã chết, bà cô Lucinda phải bảo vệ sản nghiệp của gia đình. Nó

không chỉ là Davencourt, viên ngọc trọng tâm ; còn có cả cổ phiếu và trái phiếu, bất động sản, những nhà máy, quyền khai thác gỗ và khoáng chất, ngân hàng, thậm chí còn có nhà hàng. Tổng số sản nghiệp của Davencourt đòi hỏi một đầu óc nhanh nhẹn để hiểu nó và một ít nhẫn tâm để trông nom nó.

Webb đã được 14 tuổi, nhưng buổi sáng sau cuộc nói chuyện dài đến nửa đêm với bà cô Lucinda, bà đã đưa luật sư của gia đình vào phòng sách, đóng cửa lại, và chỉ định Webb là người thừa kế. Anh mang họ Tallant, không phải Davencourt, nhưng anh là cháu trai của người anh yêu quý của bà, và bản thân bà đã từng là một Tallant, vì thế điều đó không phải là một trở ngại lớn trong mắt bà. Có lẽ vì Jessie đã chào đời với một ấn tượng lớn đối với bà, bà cô Lucinda đã luôn cho thấy sự ưu ái rõ rệt đối với Jessie so với Roanna, nhưng tình thương yêu của Lucinda không bao giờ mù quáng cả. Nhiều như bà có thể muốn mặt khác, bà biết Jessie quá không kiên định để điều hành một doanh nghiệp khổng lồ như thế ; để cho Jessie tự do hành động và quyết định, Jessie sẽ làm gia đình phá sản trong năm năm trong lúc đến tuổi trưởng thành.

Roanna, người duy nhất có huyết thống trực thuộc, thậm chí không được xem xét đến. Trước hết là vì cô bé chỉ mới được bảy tuổi, và hoàn toàn bất kham. Không phải là cô không vâng lời, nhưng cô rõ ràng là có năng khiếu gây ra thảm họa. Nếu có một vũng nước bùn nhỏ trong một phần tư dặm, Roanna sẽ bằng cách nào đó ngã vào nó - nhưng chỉ khi cô bé đang mặc bộ trang phục đẹp nhất. Nếu cô bé đang mang đôi giày mới đắt tiền, thì cô bé sẽ vô tình đạp trúng đồng phân ngựa. Cô bé luôn hất ngã, đánh rơi, hoặc làm đổ bất cứ thứ gì trong tay hay chỉ nằm lân cận. Tài năng duy nhất mà cô bé có, rất rõ ràng, là ham thích ngựa. Đó là một điểm cộng lớn trong mắt bà cô Lucinda, vì bà cũng yêu thích loài vật, nhưng thật không may là nó đã không làm cho Roanna có thể chấp nhận được hơn trong vai trò của một người nữ thừa kế chính.

Davencourt sẽ là của anh, Davencourt và tất cả sản nghiệp mệnh mông. Webb nhìn lên ngôi nhà trắng khổng lồ nằm chễm chệ như một vương miện giữa bãi cỏ xanh sang trọng. Hiên nhà sâu và rộng bao quanh ngôi nhà hết cả hai tầng, rào sắt chắn được trang trí với những kiểu uốn cong tinh vi. Sáu cột trắng khổng lồ ở trước cổng, nơi hiên nhà mở rộng ở lối ra vào. Ngôi nhà rộng rãi thoáng khí và thoải mái bởi bóng mát của hiên nhà và những khung cửa sổ rộng mệnh mông. Cánh cửa đôi tô điểm thêm cho mỗi phòng ngủ trên tầng hai, và một khung cửa sổ Palladian uốn cong một cách hùng vĩ trên trung tâm lối vào.

Davencourt đã được một trăm hai mươi tuổi, được xây trong thập niên trước chiến tranh. Đó là lý do tại sao nó có cầu thang uốn ở bên trái, để cung cấp lối vào nhà kín đáo cho những chàng trai trẻ vui say đi về, vào thời mà những chàng trai độc thân ngủ trong chái nhà riêng biệt. Ở Davencourt, chái nhà đó là ở bên trái. Nhiều sự tu sửa khác nhau đã được làm trong thế kỷ qua đã loại bỏ những nơi ngủ riêng biệt, nhưng lối vào từ bên ngoài đến tầng thứ hai vẫn còn. Gần đây, Webb cũng đã dùng cầu thang đó một, hai lần.

Và nó đều sẽ thuộc về anh.

Anh không cảm thấy có lỗi vì được chọn làm người thừa kế. Ngay cả ở tuổi 14, Webb biết rõ tham vọng của mình. Anh muốn áp lực, quyền lực mà Davencourt mang đến. Nó sẽ giống như được sống sót sau khi cỡi một con ngựa giống hoang dã nhưng còn chế ngự được nó bằng sức mạnh ý chí của riêng mình.

Nó không phải như thế Jessie và Roanna đã bị tước quyền thừa kế, ngược lại là khác. Họ sẽ vẫn là hai người phụ nữ giàu có khi họ đến tuổi trưởng thành với quyền thừa kế của riêng họ. Nhưng phần lớn cổ phiếu, phần lớn quyền lực - và tất cả trách nhiệm - sẽ thuộc về anh. Thay vì bị dọa dẫm bởi những năm làm việc vất vả đang chờ trước mắt, Webb cảm thấy một niềm vui dữ dội ở triển vọng. Không những anh sẽ sở hữu Davencourt, nhưng Jessie sẽ đi cùng với vụ giao dịch đó. Bà cô Lucinda đã thường gợi ý điều đó, nhưng mãi cho đến cách đây vài khoảnh khắc anh mới nhận thức rõ đầy đủ là bà có ý gì.

Bà muốn anh kết hôn với Jessie.

Anh gần như cười ồm lên vì sung sướng. Ồ, anh biết Jessie của anh, và bà cô Lucinda cũng biết. Khi mọi người biết rằng anh sẽ thừa kế Davencourt, Jessie đã lập tức quyết định rằng cô, và không phải là người nào khác, sẽ kết hôn với anh. Anh không cảm thấy phiền ; anh biết làm thế nào để xử lý cô, và anh không có ảo tưởng về cô. Hầu hết sự khó chịu của Jessie là vì gánh nặng trên vai cô, gánh nặng của một đứa con hoang. Cô vô cùng bức tức với thân thế chính đáng của Roanna và căm ghét cô nhóc vì điều đó. Tuy nhiên điều đó sẽ phải thay đổi, khi họ kết hôn. Anh sẽ chắc chắn điều đó, vì bây giờ anh đã hiểu rõ Jessie.

Lucinda Davencourt lờ những tiếng nói huyền thuyên sau lưng bà khi bà đứng ở cửa sổ và nhìn ba đứa trẻ đang ngồi trên xích đu. Họ thuộc về bà; máu của bà đang chảy trong ba người họ. Họ là tương lai, là hy

vọng của Davencourt, còn lại chỉ có bao nhiêu đó.

Khi bà được tin về tai nạn xe, cho một vài giờ tắm tối gánh nặng đau buồn đã quá ồ ạt đến nỗi bà cảm thấy như bị nghiền nát bên dưới nó, không thể di chuyển, không thể chú tâm. Bà vẫn cảm thấy như thể một phần cơ thể đã bị xé toạc, để lại sau lưng những vết thương toác miệng. Tên của họ vang vọng trong tim của người mẹ. David. Janet. Những kỷ niệm xoay quanh qua tâm trí bà, để cho bà thấy họ như những đứa trẻ thơ nhỏ bé trên ngực bà, những đứa bé chập chững bước đi, những đứa trẻ nô đùa, tuổi dậy thì vụng về, là những người trưởng thành tuyệt vời. Bà đã 63 tuổi và đã mất nhiều người mà bà yêu thương, nhưng cú đánh mới nhất này gần như giết chết bà. Một người mẹ không nên sống lâu hơn con bà.

Nhưng trong những giờ tắm tối đó, Webb đã ở đó, đưa cho bà sự an ủi thầm lặng. Nó chỉ mới 14, nhưng một người đàn ông đã hình thành trong cơ thể của nó. Nó gọi cho bà nhớ về anh trai của bà, Webb lớn; họ có cùng cốt lõi cứng cáp, gần như là một sức mạnh táo bạo, và cái chín chắn bên trong làm nó có vẻ già trước tuổi. Nó đã không chùn lại ở sự đau buồn của bà nhưng đã chia sẻ nó với bà, cho bà biết rằng mặc dù với mất mát to lớn này bà không bị đơn độc. Trong giờ tắm tối đó bà đã nhìn thấy tia sáng le lói và biết mình sẽ phải làm gì. Khi bà cho nó biết cái ý tưởng đào tạo nó để điều hành doanh nghiệp của Davenport, vì rốt cuộc nó cũng sẽ sở hữu Davencourt, nó đã không hề sợ hãi. Thay vào đó đôi mắt xanh của nó lóe sáng ở triển vọng, ở thử thách.

Bà đã làm một lựa chọn tốt. Một vài người sẽ gào thét; Gloria và đám người của cô ta sẽ phẫn nộ rằng Webb đã được chọn trên bất cứ một người nhà Amesess nào, khi mà suy cho cùng họ cũng họ hàng với Lucinda ở mức độ giống nhau. Jessie sẽ có lý do chính đáng để tức giận, vì nó là một Davenport và có quan hệ trực thuộc, nhưng nhiều như bà yêu thương cô gái, Lucinda biết Davencourt sẽ không được chăm sóc tốt trong tay nó. Webb là lựa chọn tốt nhất, và nó sẽ chăm sóc Jessie.

Bà lặng lẽ nhìn hoạt cảnh nhỏ trong ghế xích đu và biết là Webb đã thắng trận chiến. Nó đã có bản năng của một người đàn ông, và là một người đàn ông vượt trội. Jessie đang hờn dỗi, nhưng nó không chịu thua. Nó tiếp tục an ủi Roanna, người như thường lệ đã cố gây rắc rối.

Roanna. Lucinda thở dài. Bà không đủ sức để chăm sóc một đứa bé bảy tuổi, nhưng đứa nhỏ là con gái của David, và bà chỉ không thể cho phép nó đến bất cứ một nơi nào khác. Bà đã cố không thiên vị, nhưng bà không thể yêu thương Roanna nhiều như bà yêu thương Jessie, hay Webb, người thậm chí không phải là cháu ruột của bà, nhưng chỉ là một người cháu bà con xa.

Mặc dù với sự ủng hộ hết lòng của bà đối với con gái khi Janet có thai không chồng, Lucinda đã nghĩ là phải dung thứ đứa bé khi nó chào đời. Bà đã e rằng bà sẽ chủ động ghét nó, vì điều nhục nhã mà nó đại diện. Thay vào đó bà liếc nhìn đứa bé nhỏ xíu, gương mặt như hoa của cô cháu ngoại và yêu cô bé ngay.Ồ, Jessie cũng có rất nhiều lỗi lầm, nhưng tình thương của Lucinda chưa bao giờ bị lay chuyển. Jessie cần tình thương, rất nhiều tình thương, thu hút tất cả sự yêu mến và ngợi khen đến với nó. Nó đã không bị thiếu thốn tình cảm; từ khi ra đời, nó đã được ôm ấp và hôn hít và chuyền tay nhau, nhưng vì một lý nào đó, nó không bao giờ đủ. Trẻ em cảm nhận rất sớm khi có cái gì đó về cuộc sống của họ không có trật tự, và Jessie đặc biệt sáng dạ; nó mới lên hai khi nó bắt đầu hỏi tại sao nó không có bố.

Rồi có Roanna. Lucinda lại thở dài. Rất khó yêu thương Roanna như rất dễ yêu thương Jessie. Hai đứa chị em họ trái ngược toàn diện. Roanna chưa bao giờ ngồi yên đủ lâu để cho bất kỳ ai đến ôm ấp nó. Bé nó lên để ôm ấp thì nó oằn người đòi xuống. Nó cũng không xinh đẹp như Jessie. Sự pha trộn kỳ quặc của những tính năng của Roanna không ăn khớp trên khuôn mặt nhỏ của nó. Mũi thì quá dài, miệng thì quá rộng, mắt nhỏ và hơi xếch. Tóc nó nhuộm một màu đỏ không giống một Davenport, luôn xộc xệch. Bất kể là nó mặc cái gì, cho nó năm phút và bộ quần áo sẽ bị dơ bẩn và có khả năng sẽ bị rách. Nó giống người bên gia đình của mẹ nó, dĩ nhiên, nhưng nó chắc chắn là cọng cỏ dại trong vườn Davenco.

Tuy nhiên hy vọng của bà đối với tương lai, nằm ở Jessie và Webb.

2. Chương 2

Lucinda ngồi trong phòng ngủ của Janet lau nước mắt và từ từ gấp và cất quần áo của con gái bà. Yvonne và Sandra đã đề nghị làm chuyện này cho bà, nhưng bà đã khẳng khái đòi tự làm chuyện này một mình. Bà không muốn ai nhìn thấy những giọt nước mắt của bà, sự đau buồn của bà, và chỉ có bà mới biết món đồ nào là có những kỷ niệm đáng trân quý, và cái nào là có thể bỏ đi. Bà cũng đã thực hiện công việc này ở nhà của David, dịu dàng xếp lại áo sơ mi vẫn còn thoảng mùi nước hoa của nó. Bà cũng đã khóc cho con dâu của bà; Karen, một người phụ nữ trẻ vui vẻ hoạt bát được nhiều người thích, người đã làm David rất hạnh phúc. Đồ đạc của họ đã được lưu trữ trong những chiếc rương ở Davencourt cho đến khi Roanna khôn lớn.

Đã một tháng trôi qua kể từ tai nạn. Thủ tục pháp lý đã giải quyết xong, với Jessie và Roanna sống cố định ở Davencourt và Lucinda là người giám hộ của chúng nó. Jessie, tất nhiên, đã ổn định ngay lập tức, chiếm căn phòng đẹp nhất cho nó và phỉnh phờ Lucinda trang trí lại theo ý thích của nó. Lucinda thừa nhận rằng không cần phải phỉnh phờ bà nhiều, bởi vì bà hiểu nhu cầu dữ dội của Jessie để lấy lại sự kiểm soát trong cuộc sống của nó, áp đặt mệnh lệnh với môi trường xung quanh nó lại. Phòng ngủ chỉ là một biểu tượng. Bà đã nuông chiều Jessie một cách không biết xấu hổ, để cho nó biết là mặc dù mẹ nó đã chết, nó vẫn còn có một gia đình ủng hộ và yêu thương nó, sự bảo đảm đó đã không bị biến mất từ thế giới của nó.

Roanna, tuy nhiên, đã không ổn định chút nào. Lucinda thử dài, giữ một chiếc áo blouse của Janet lên má khi bà nghĩ đến con gái của David. Bà chỉ là không biết cách để gần gũi với đứa nhỏ. Roanna đã kháng cự lại tất cả những nỗ lực để buộc nó phải chọn một căn phòng ngủ, và sau cùng Lucinda đã bỏ cuộc và tự chọn một căn phòng cho nó. Vì để cho công bằng, bà đã quyết định chọn một căn phòng ngủ cho Roanna ít nhất thì cũng phải lớn như phòng của Jessie, và nó thật là vậy, nhưng con bé trông có vẻ lạc lõng và bị chôn vùi trong đó. Nó đã ngủ ở đó vào đêm đầu tiên. Đêm thứ nhì, nó đã ngủ ở một trong những căn phòng khác, kéo theo tấm chăn với nó và cuộn người trên tấm nệm trống. Đêm thứ ba, cũng là một căn phòng trống khác, một cái nệm trống khác. Nó đã ngủ trong ghế trong phòng làm việc, trên thảm trong phòng sách, thậm chí tùm tùm trên sàn nhà của phòng tắm. Nó là một tâm hồn nhỏ không yên, đơn độc, trôi giạt xung quanh để tìm kiếm chỗ của riêng nó. Lucinda ước tính rằng đến bây giờ đứa nhỏ đã ngủ trong mỗi phòng trong nhà ngoại trừ những phòng ngủ đã bị chiếm đóng bởi những người khác.

Khi Webb thức dậy mỗi buổi sáng, điều đầu tiên nó làm là tìm kiếm Roanna, tìm cho ra con bé ở bất cứ góc ngách hay xó xỉnh nào mà nó đã chọn để qua đêm, dỗ ngọt nó chui ra khỏi cái kén của nó. Nó ủ rũ và khép kín, ngoại trừ là với Webb, và không hề quan tâm đến bất cứ thứ gì khác ngoài những con ngựa. Bực tức, không biết phải làm chuyện gì thêm nữa, Lucinda đã cho nó sử dụng những con ngựa một cách không có giới hạn, ít ra là vào mùa hè. Loyal sẽ coi chừng đứa nhỏ, và dù sao thì Roanna cũng có khả năng khác thường để tiếp xúc với động vật.

Lucinda gấp chiếc áo blouse cuối cùng, và cất nó. Chỉ còn những món đồ trên bàn đầu giường, và bà do dự trước khi mở ngăn kéo. Khi bà làm xong điều đó, mọi chuyện sẽ được kết thúc ; ngôi nhà sẽ trống rỗng, bị khóa cửa, và đem bán. Tất cả những dấu vết của Janet sẽ ra đi.

Ngoại trừ Jessie, Janet đã để lại đứa nhỏ yêu quý của nó.

Sau khi nó có thai, hầu hết tiếng cười của nó đã không còn nữa, và luôn có nỗi buồn trong mắt nó. Mặc dù nó không nói ai là cha của Jessie, Lucinda tình nghi đó là đứa con trai lớn, Dwight của gia đình Leath. Cậu ta và Janet đã từng hẹn hò, nhưng sau đó cậu ta đã tranh cãi với cha cậu ta và đăng ký đi lính và bằng cách nào đó đã đến Việt Nam trong những ngày đầu của cuộc chiến. Trong vòng hai tuần lễ đặt chân lên quốc gia nhỏ bé khốn khổ đó, cậu ta đã bị giết chết. Qua nhiều năm Lucinda thường nhìn vào mặt Jessie, tìm kiếm một vài đặc tính của gia đình Leaths nhưng thay vào đó bà chỉ nhìn thấy vẻ đẹp thuần túy của Davenport. Nếu Dwight là người tình của Janet, vậy thì cậu ta đã được thương tiếc cho đến ngày nó chết, vì nó chưa bao giờ hẹn hò với bất cứ một người đàn ông nào khác sau khi Jessie chào đời. Không phải là vì nó không có cơ hội ; mặc dù với sự ngưỡng mộ vì Jessie là một đứa con không giá thú, Janet vẫn là một người nhà Davenport, và có rất nhiều đàn ông muốn nó. Janet mới là người không muốn quan tâm đến chuyện đó.

Lucinda đã kỳ vọng nhiều hơn cho con gái bà. Bản thân bà đã có được tình yêu sâu đậm với Marshall

Davenport và đã mong ước điều tương tự cho các con của bà. David đã tìm được hạnh phúc với Karen ; Janet chỉ biết đau khổ và thất vọng. Lucinda không thích thừa nhận điều đó, nhưng bà luôn cảm thấy có một sự câu thúc nhất định trong thái độ của Janet đối với Jessie, như thể nó thấy hổ thẹn. Đó là cách mà Lucinda đã nghĩ là bà sẽ cảm thấy nhưng bà đã không cảm thấy thế. Bà ước gì Janet có thể vượt qua nỗi đau, nhưng nó đã không bao giờ có thể.

Lảng tránh một việc làm khó chịu sẽ không làm cho nó dễ chịu hơn, Lucinda nghĩ, một cách vô thức ngồi thẳng dậy. Bà có thể ngồi ở đây suốt cả ngày để trầm ngâm về những điều rối rắm trong cuộc sống, hay là bà có thể tiếp tục sống. Lucinda Tallant Davenport không phải là một người chỉ biết ngồi rên rỉ ; đúng hay sai, bà đã giải quyết hết mọi chuyện.

Bà kéo ngăn kéo trên cùng của bàn đầu giường, và mắt bà lại ngấn nước ở những món đồ được sắp xếp ngăn nắp trong đó. Đó là Janet, gọn gàng đến tận xương tủy. Có một cuốn sách mà nó đang đọc dở dang, một cây đèn pin nhỏ, một hộp khăn giấy, một hộp thiếc đựng kẹo bạc hà ưa thích của nó, và một cuốn nhật ký bọc da với cây viết vẫn còn kẹp ở giữa những trang giấy. Tò mò, Lucinda lau nước mắt và lấy ra cuốn nhật ký. Bà không biết là Janet có giữ một cuốn.

Bà vuốt cuốn nhật ký, biết rõ trên trang giấy có thể viết những gì . Có thể chỉ là những lời bình luận về cuộc sống hằng ngày, nhưng có khả năng là Janet đã tiết lộ bí mật mà nó đã mang xuống mồ với nó. Đến lúc này, chuyện ai là cha của Jessie có thật sự quan trọng không ?

Thật sự là không, Lucinda nghĩ. Bà yêu quý Jessie không quan trọng là dòng máu nào đang chảy trong tĩnh mạch của nó.

Nhưng mà, sau quá nhiều năm thắc mắc và không biết, bà khó có thể kháng cự lại sức cám dỗ. Bà mở cuốn nhật ký đến trang đầu tiên và bắt đầu đọc.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bà chậm mắt bằng một cái khăn mỏng và từ từ đóng cuốn nhật ký lại, sau đó đặt nó bên trên đồng quần áo trong cái thùng cuối cùng. Không có gì nhiều để đọc : vài trang giấy đau khổ, đã được viết cách đây đã 14 năm, sau đó thì viết rất ít. Janet đã làm một vài ghi chú, đánh dấu ngày Jessie mọc cái răng đầu tiên, bước đi đầu tiên, ngày đầu tiên đến trường, nhưng hầu hết những trang giấy đều bị bỏ trống. Như thể Janet đã ngừng sống cách đây 14 năm, chứ không chỉ là một tháng. Janet tội nghiệp, hy vọng nhiều nhưng nhận được chẳng bao nhiêu.

Lucinda vuốt tay trên bì da của cuốn nhật ký. Bây giờ thì bà biết. Và bà đã nghĩ đúng : nó không tạo bất cứ sự khác biệt nào.

Bà nhặt cuộn băng keo lên và nhanh chóng phong kín cái thùng.

3. Chương 3

Roanna nhảy ra khỏi giường lúc bình minh, vội vã đánh răng và cào tay qua mái tóc, sau đó hối hả mặc quần jean và áo thun ngắn tay. Cô chộp nhanh đôi giày ủng và vớ trên đường ra cửa và chạy chân trần xuống cầu thang. Sáng nay Webb sẽ lái xe đến Nashville, và cô muốn gặp anh trước khi anh rời khỏi. Cô không có bất kỳ lý do cụ thể nào ngoài việc muốn tận dụng mọi cơ hội để có được một vài phút riêng tư với anh, những giây phút quý báu khi mà sự chú ý của anh, nụ cười của anh, chỉ dành riêng cho cô.

Thậm chí vào lúc năm giờ sáng, bà nội sẽ ăn bữa điểm tâm trong phòng ăn, nhưng Roanna thậm chí không dừng lại ở đó trên đường đến nhà bếp. Webb, trong khi hoàn toàn thoải mái với cửa cải tiền bạc thuộc quyền sử dụng của anh, không xem trọng vẻ ngoài. Anh sẽ lục lọi trong nhà bếp, chuẩn bị bữa ăn sáng cho mình vì Tansy đến tận 6 giờ mới bắt đầu đến làm, sau đó ăn ở bàn ăn trong bếp.

Cô đột nhiên xuất hiện ở khung cửa, và như cô đã nghĩ, Webb đang ở đó. Anh đã không màng đến chuyện ngồi vào bàn và thay vào đó đang đứng dựa vào tủ kệ trong lúc nhai lát bánh mì phết mứt trái cây. Một

tách cà phê bốc khói bên cạnh tay anh. Ngay khi anh nhìn thấy cô, anh quay lưng lại và thả một miếng bánh mì khác vào lò nướng.

“Em không thấy đói,” cô nói, cúi đầu vào cửa tủ lạnh để tìm nước cam ép.

“Em không bao giờ thấy đói cả,” anh điềm đạm trả lời. “Dù sao thì cũng ăn đi.” Việc chán ăn của cô là lý do tại sao, ở tuổi 17, cô vẫn còn gầy còm và kém phát triển. Đó và vì Roanna không bao giờ đi đến bất cứ nơi đâu. Cô là một cỗ máy chuyển động không ngừng : cô phóng, nhảy và đôi khi thậm chí còn nhào lộn. Ít ra là theo năm tháng, cô cuối cùng cũng đã ổn định đủ để ngủ trong cùng một cái giường mỗi đêm, và anh không còn phải tìm cô vào mỗi buổi sáng.

Vì Webb là người đã nướng bánh mì cho nên cô ăn nó, dù là cô khước từ miếng trái cây. Anh châm tách cà phê cho cô, và cô đứng cạnh anh, nhai bánh mì nướng và nhâm nhi nước cam ép và cà phê, và cảm thấy sự mãn nguyện ấm áp trong lòng. Đó là tất cả những gì cô đòi hỏi trong cuộc sống này : được ở một mình với Webb. Và để huấn luyện những con ngựa, dĩ nhiên.

Cô nhẹ nhàng hít thở, hút mùi nước hoa tinh tế dễ chịu và mùi hương sạch sẽ, dịu nhẹ trên làn da anh, tất cả hoà trộn với mùi thơm của cà phê. Nhận thức của cô về anh quá mãnh liệt đến nỗi nó gần như đau đớn, nhưng cô sống vì những giây phút này.

Cô quan sát anh qua vành cốc, đôi mắt nâu màu rượu ứt-xki của cô loé lên tia láu lỉnh. “Thời gian của chuyến đi đến Nashville này khá là đáng nghỉ đấy,” cô trêu chọc. “Em nghĩ anh chỉ muốn thoát khỏi nhà.”

Anh cười toe toét, và tim cô lộn nhào. Cô ít khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ đó nữa ; anh quá bận đến nỗi anh không có thời gian cho bất cứ thứ gì khác ngoài công việc, như Jessie luôn gay gắt phàn nàn. Đôi mắt xanh của anh ấm áp khi anh mỉm cười, và nụ cười biếng nhác quyến rũ của anh có thể cản trở cả giao thông. Một sự biếng nhác dễ làm người khác nhầm lẫn, tuy nhiên ; Webb làm việc với số giờ có thể sẽ làm kiệt sức hầu hết cánh đàn ông.

“Anh đã không lên kế hoạch,” anh phản đối, sau đó thừa nhận, “nhưng anh luôn nắm lấy cơ hội đó khi nó đến. Anh nghĩ em sẽ lại ở chuồng ngựa suốt cả ngày chứ gì.”

Cô gật đầu. Em gái của bà nội và chồng bà ta, bà dì Gloria và ông dượng Harlan, hôm nay sẽ dọn tới, và Roanna muốn tránh ngôi nhà càng xa càng tốt. Bà dì Gloria là người ít chiếm được sự ưa thích nhất của cô, và cô cũng không quan tâm nhiều đến ông dượng Harlan.

“Ông dượng là người tự cho rằng mình biết hết mọi chuyện,” cô làu bàu. “Còn bà dì thì là người - ”

“Ro,” anh cảnh báo, kêu cô bằng một âm tiết đơn. Chỉ có anh là người gọi cô bằng tên tắt. Đó là một sự kết nối nhỏ giữa họ mà cô tận hưởng, vì cô tự cho mình là Ro. Roanna là một cô gái gầy còm và ít hấp dẫn, lóng ngóng và vụng về. Ro là một phần của cô, người có thể cưỡi ngựa nhanh như gió, cơ thể mỏng manh của cô hòa nhập với những con ngựa và trở thành một phần trong cái nhịp điệu của nó ; là một cô gái mà khi ở trong chuồng ngựa sẽ không bao giờ giẫm phải sai lầm. Nếu được làm theo ý mình thì cô sẽ đến sống trong chuồng ngựa.

“Phiền phức,” cô kết thúc, với vẻ ngoài vô tội làm anh cười khùng khục. “Khi Davencourt là của anh, anh có đuổi họ ra ngoài không ?”

“Dĩ nhiên là không rồi, em đúng là kẻ ngoại đạo. Họ là người nhà đấy.”

“Ừm, đâu phải là họ không có nơi nào để sống đâu. Tại sao họ lại không ở nhà của họ chứ ?”

“Từ khi ông chú Harlan nghỉ hưu, họ đã và đang gặp khó khăn trong cuộc sống. Ở đây vẫn còn nhiều phòng trống, cho nên việc họ dọn vào là một giải pháp hợp lý, dù em không thích nó.” anh vỗ cái đầu tóc bù xù của cô.

Cô thở dài. Quả đúng là có mười phòng ngủ ở Davencourt, và vì Jessie và Webb đã kết hôn và bây giờ chỉ sử dụng một phòng, và vì cô Yvonne đã quyết định dọn đến nơi khác vào năm ngoái để có một nơi ở của riêng bà, nghĩa là có bảy phòng ngủ còn trống. Tuy thế, cô vẫn không thích chuyện đó. “Ừm, thế khi anh và Jessie có con thì sao ? Lúc đó anh sẽ cần những căn phòng kia.”

“Anh không nghĩ là bọn anh sẽ cần tới bảy phòng,” anh nói một cách khô khan, và có vẻ chán chường trong mắt anh. “Bọn anh có thể chẳng có đứa con nào cả.”

Tim cô giật nảy lên ở câu nói đó. Cô hết sức buồn bã kể từ khi anh và Jessie kết hôn cách đây hai năm, nhưng cô đã thật sự sợ cái ý tưởng Jessie sẽ sinh con cho anh. Không biết vì sao điều đó sẽ là cú đánh cuối cùng vào trái tim đã không có nhiều hy vọng ngay từ lúc bắt đầu; cô biết cô sẽ không bao giờ có cơ hội với Webb, nhưng vẫn còn tia hy vọng le lói. Chừng nào mà anh và Jessie không có con, có nghĩa là anh không hoàn toàn thuộc về cô ta. Đối với Webb, cô nghĩ, đứa con sẽ là sự kết nối không thể bẻ gãy. Chừng nào mà họ không có con, cô có thể vẫn còn hy vọng, tuy nhiên một hy vọng phù phiếm.

Cũng chẳng phải là bí mật gì khi mà hôn nhân của họ không đẹp như hoa. Jessie không bao giờ giữ bí mật khi cô ta không vui, vì cô ta làm mọi cách để chắc chắn rằng những người khác cũng sẽ khổ như cô ta.

Biết Jessie, và Roanna hiểu rất rõ Jessie, cô ta có lẽ đã sử dụng tình dục, sau khi họ kết hôn, để kiểm soát Webb. Roanna sẽ lấy làm bất ngờ nếu Jessie để cho Webb làm tình với cô ta trước khi họ kết hôn. Có lẽ là một lần, để làm anh mê muội. Roanna không bao giờ đánh giá thấp sự tính toán tinh vi của Jessie. Vấn đề là Webb cũng không, và kế hoạch nhỏ của Jessie đã không thành công. Bất kể cô ta có thử thủ đoạn gì, Webb cũng ít khi đổi ý, và anh làm chuyện đó theo những lý do riêng của anh. Không, Jessie không được vui vẻ gì cho lắm.

Roanna yêu thích điều đó. Cô không thể hiểu quan hệ giữa họ, nhưng Jessie không có vẻ hiểu biết gì về loại người đàn ông như Webb. Bạn có thể lôi cuốn anh bằng lô-gích, nhưng mọi mảnh khoe đều sẽ không điều khiển được anh. Roanna đã có nhiều khoảng khắc hân hoan theo năm tháng để xem Jessie thử mưu ma chước quỷ của phụ nữ trên người Webb rồi nổi sung lên khi chúng không được thành công. Jessie chỉ là không hiểu được điều đó; suy cho cùng, nó đã thành công với tất cả những người khác.

Webb nhìn đồng hồ đeo tay. “Anh phải đi rồi.” Anh vội nuốt nhanh phần cà phê còn lại, sau đó cúi người hôn trán cô. “Tránh xa rắc rối đây.”

“Em sẽ cố gắng,” cô hứa, sau đó nói thêm một cách rầu rĩ, “em luôn cố gắng.” Và bằng cách nào đó ít khi thành công. Mặc dù với nỗ lực hết sức của cô, cô lúc nào cũng làm điều gì đó làm Bà phật ý.

Webb trao cho cô nụ cười tiếc nuối trên đường ra cửa, và mắt họ gặp nhau một thoáng theo cách khiến cô cảm thấy như thể họ là người cùng phe. Sau đó anh rời đi, đóng cánh cửa lại đằng sau anh, và với một tiếng thở dài cô ngồi vào một trong những cái ghế để mang vớ và giày ống vào. Bình minh đã bị tối mờ với sự ra đi của anh.

Theo một cách nào đó, cô nghĩ họ thực sự là người cùng một phe. Cô thoải mái và không đề phòng với Webb theo cách mà cô sẽ không bao giờ làm với những người còn lại trong nhà, và cô không bao giờ nhìn thấy sự phật ý trong mắt anh khi anh nhìn cô. Webb chấp nhận cô vì cô là cô và không cố làm cho cô trở thành cái gì đó không phải là cô.

Nhưng còn có một nơi khác mà cô cũng tìm thấy được sự đồng tình, và tìm cô bưng lên khi cô chạy đến chuồng ngựa.

Khi chiếc xe tải vận chuyển chạy đến nhà lúc tám giờ rưỡi, Roanna chẳng hề để ý đến nó. Cô và Loyal đang huấn luyện con ngựa một tuổi nghịch ngợm, nhằn nạy làm cho nó quen hơi người. Nó chẳng sợ gì cả, nhưng nó muốn chơi chứ không chịu học bất cứ thứ gì mới, và một bài học đòi hỏi nhiều sự kiên nhẫn.

“Mày đang làm tao mệt lử đấy,” cô nói hỏn hển và triu mến vuốt cái cổ bóng mượt của con vật. Con ngựa non đáp lại bằng cách dùng đầu đẩy cô ra, làm cô loạng choạng thoái lui vài bước. “Chắc phải có cách gì dễ dàng hơn,” cô nói với Loyal, người đang ngồi trên hàng rào chỉ dẫn cô, và cười toe toét khi con ngựa non nô đùa như con chó ngoai cõ.

“Như là cái gì?” ông hỏi. Ông luôn sẵn sàng lắng nghe ý kiến của Roanna.

“Tại sao chúng ta không bắt đầu huấn luyện chúng ngay khi chúng mới được sinh ra chứ? Lúc đó chúng sẽ còn quá nhỏ đến mức không thể đẩy chấu khắp nơi,” cô lầu bầu. “Và khi chúng lớn lên sẽ quen hơi người và những bài luyện tập chúng ta làm với chúng.”

“Ừm, xem nào.” Loyal vượt quai hàm khi ông suy nghĩ về điều đó. Ông là một người đàn ông năm mươi tuổi cứng cáp và đã làm việc ở Davencourt gần 30 năm, những khoảng thời gian dài làm việc ngoài trời làm khuôn mặt của ông nâu sạm với những nếp nhăn nhỏ. Ông ăn uống, sống, và hít thở cùng với những con ngựa và không thể tưởng tượng là có một công việc nào thích hợp với ông hơn là công việc mà ông đang làm. Chỉ vì phong tục thông thường là đợi cho đến khi những con ngựa non được một tuổi mới bắt đầu huấn luyện chúng, không có nghĩa là nó lúc nào cũng phải như thế. Roanna có thể có lý về điểm này. Ngựa phải được làm quen với hơi người, và nó có thể sẽ dễ dàng hơn cho cả người lẫn ngựa nếu quá trình này bắt đầu từ khi chúng vừa chào đời chứ không phải là sau một năm chạy nhảy lung tung. Nó sẽ giảm bớt khá nhiều cái chứng hay lồng lên của lũ ngựa cũng như sẽ dễ dàng hơn cho những người quản ngựa và bác sĩ thú y.

“Nói cho cô nghe cái này nhé,” ông nói. “Chúng ta sẽ không có con ngựa non nào khác cho đến khi Lightness sanh vào tháng ba. Chúng ta sẽ thử với con đó xem sao.”

Khuôn mặt của Roanna sáng bừng, đôi mắt nâu của cô sẫm lại thành màu vàng với vẻ thích thú, và trong một thoáng Loyal chết sững bởi vẻ đẹp của cô gái. Ông giật mình, vì Roanna thật sự không có gì đặc sắc, nét mặt của cô quá lớn và quá nam tính đối với khuôn mặt nhỏ của cô, nhưng trong khoảnh khắc này ông đã thoáng nhìn thấy cô sẽ trông như thế nào khi sự chín chắn sẽ làm nên điều kỳ diệu ở cô. Cô sẽ không bao giờ có vẻ đẹp của Jessie, ông nghĩ một cách thực tế, nhưng khi cô trưởng thành, cô sẽ gây khiến vài kẻ phải bất ngờ cho xem. Ý tưởng đó làm ông thấy vui, vì Roanna là người mà ông rất quý. Cô Jessie là một người cưỡi ngựa giỏi, nhưng cô ta không yêu thương những đứa con của ông như cách Roanna làm và do đó đã không quan tâm đến con ngựa của cô ta. Trong mắt Loyal, đó là một cái tội không thể tha thứ.

Lúc 11 giờ 30, Roanna miễn cưỡng quay vào nhà để ăn trưa. Cô sẽ rất muốn bỏ qua bữa ăn hoàn toàn, nhưng bà nội sẽ cử ai đó đi tìm cô nếu cô không xuất hiện, vì vậy cô nghĩ cô có thể giúp mọi người tránh khỏi rắc rối. Nhưng như thường lệ, cô đợi cho đến sát giờ, và không có thêm thời gian nào ngoài việc tắm nhanh và thay quần áo. Cô chải mái tóc ẩm ướt, sau đó chạy xuống lầu, chỉ dừng lại ngay khi mở cửa phòng ăn và bước vào với vẻ đoan trang hơn.

Tất cả những người khác đều đã ngồi vào bàn. Bà dì Gloria nhìn lên khi Roanna bước vào, và miệng bà cong lên với vẻ không bằng lòng quen thuộc. Bà để ý đến mái tóc ẩm ướt của Roanna và thở dài nhưng không nói gì. Ông dượng Harlan ném cho cô một trong những nụ cười giả dối của một nhân viên bán xe cũ, nhưng ít ra thì ông không bao giờ mắng cô, vì vậy Roanna tha thứ cho ông đã ăn hầu hết bánh trong khay. Tuy nhiên thì Jessie lại công kích cô thẳng thừng.

“Ít ra thì mày có thể dành chút thời gian để sấy tóc chứ,” cô ta nói lẽ nhè. “Cho dù tao nghĩ là chúng tao nên biết ơn là mày đã tắm và không vào bàn với mùi hôi như ngựa.”

Roanna ngồi vào ghế của cô và dán chặt mắt trên cái đĩa của mình. Cô không màng đáp trả sự ác ý của Jessie. Làm như vậy sẽ chỉ gọi ra thêm nhiều tính hiềm ác hơn mà thôi, và bà dì Gloria sẽ nắm lấy cơ hội để châm thêm những câu nói xỉa xối rẻ tiền của bà. Roanna đã quen với những lời nhận xét cay độc của Jessie, nhưng cô không hài lòng chút nào khi bà dì Gloria và ông dượng Harlan dọn vào Davencourt, và cô cảm thấy cô sẽ bực tức gấp bội với bất cứ thứ gì mà bà dì Gloria sẽ nói.

Tansy mang món ăn đầu tiên lên, súp dưa leo lạnh. Roanna ghét súp dưa leo và chỉ thọc thìa vọc nó, cố làm chìm những miếng thảo mộc xanh nhỏ xíu nổi lên trên. Cô ăn một ổ bánh mì nhỏ do Tansy tự làm và vui vẻ bỏ qua tô súp khi món ăn kế tiếp, cá thu nhồi cà, được dọn ra. Cô thích ăn món này. Cô dành vài phút đầu tiên để cố gắng gạt những miếng cần tây và hành từ hỗn hợp cá ra, đẩy những thứ không được dùng đến thành một chồng nhỏ ở vành đĩa của cô.

“Cách ăn uống của cháu thật là xấu,” bà dì Gloria tuyên bố khi bà dùng nĩa ghim một miếng cá “Vì Chúa, Roanna, cháu đã 17 rồi, đủ lớn để ngưng đùa với thức ăn như một đứa bé hai tuổi.”

Sự ngon miệng ít ỏi của Roanna biến mất, sự căng thẳng và buồn nôn quen thuộc siết chặt dạ dày của cô, và cô ném một cái nhìn đầy phẫn nộ về phía bà dì Gloria.

“Ồ, nó lúc nào chả làm vậy,” Jessie nói một cách hời hợt. “Nó cứ như một con lợn lục tìm những miếng ngon nhất trong nước thải.”

Chỉ để cho họ thấy cô không quan tâm, Roanna buộc mình phải nuốt thêm hai miếng cá thu nữa, nuốt chúng xuống cùng với trà trong ly để chắc chắn là chúng sẽ không bị nghẹn ở giữa chừng.

Cô nghi ngờ đó là sự tế nhị của ông, nhưng dù sao cô cũng biết ơn ông dưỡng Harlan đã bắt đầu nói về những thứ cần sửa chữa đối với chiếc xe của họ và cân nhắc các lợi thế của việc mua một chiếc xe mới. Nếu họ có đủ khả năng để mua xe mới, Roanna nghĩ, họ chắc chắn là có đủ khả năng để ở lại nhà của họ, rồi thì cô không phải chịu đựng bà dì Gloria mỗi ngày. Jessie đề cập đến việc cô ta cũng muốn có một chiếc xe mới ; cô ta chán chiếc Mercedes bốn cửa vuông vức mà Webb đã khăng khăng đòi mua cho cô, khi mà cô đã nói với anh ít nhất là một ngàn lần là cô muốn một chiếc xe thể thao, một cái gì đó có phong cách.

Roanna không có xe. Jessie có chiếc xe đầu tiên khi cô ta mười sáu tuổi, nhưng Roanna là một tài xế tồi, luôn đắm chìm vào mơ mộng, và bà nội đã tuyên bố là vì sự an toàn của công dân ở hạt Colbert, tốt nhất là không nên để cho Roanna một mình lái xe trên đường. Cô đã không lấy làm phiền lắm về chuyện đó, vì cô thà là cưỡi ngựa còn hơn lái xe, nhưng bây giờ một trong những tiểu ác ma trong người cô ngóc đầu dậy.

“Cháu cũng muốn có một chiếc xe thể thao,” cô nói, lời đầu tiên kể từ khi vào phòng ăn. Mắt cô mở tròn với vẻ vô tội. “Cháu luôn muốn một chiếc Pontiac Grand Pricks (Pricks - một ông lão nghĩ mình vẫn còn là một con ngựa giống :D)”

Mắt bà dì Gloria trợn tròn với vẻ hãi hùng, và nữa bà rơi xuống đĩa vang lên tiếng lách cách. Ông dưỡng Harlan nghẹn trên miếng cá thu, sau đó bắt đầu cười bò lăn.

“Cô kia !” Tay bà nội đập mạnh lên bàn, làm Roanna nhảy dựng với vẻ có lỗi. Một vài người có thể nghĩ cô phát âm sai chữ Grand Prix là kết quả của việc kém hiểu biết, nhưng bà nội thì biết cô quá rõ. “Hành vi của cháu thật không thể tha thứ được,” Bà lạnh lùng nói, đôi mắt xanh dương cau kính. “Rời khỏi bàn ngay. Ta sẽ nói chuyện với cháu sau.”

Roanna trượt người khỏi ghế, má cô đỏ bừng vì xấu hổ. “Cháu xin lỗi,” cô thì thầm và chạy ra khỏi phòng ăn nhưng không đủ nhanh để khỏi nghe câu hỏi thích thú, độc hại của Jessie :

“Theo các người thì nó có bao giờ có đủ văn minh để ăn chung với mọi người không ?”

“Mình thà là ở với ngựa,” Roanna lẩm bẩm khi cô đóng sầm cửa trước. Cô biết là cô nên trở lên lầu và thay lại đôi giày ống, nhưng cô vô cùng cần được quay lại chuồng ngựa, nơi mà cô không bao giờ cảm thấy là mình không tương xứng.

Loyal đang ăn trưa trong văn phòng của ông, trong khi ông đọc một trong ba mươi ấn phẩm chăm sóc ngựa mà ông nhận mỗi tháng. Ông nhìn thấy cô qua cửa sổ khi cô đi vào chuồng ngựa và lắc đầu. Hoặc là cô đã không ăn bất cứ thứ gì, hoặc là cô lại gặp rắc rối, mà cả hai điều đó chẳng điều nào làm ông ngạc nhiên cả. Có lẽ là cả hai. Roanna tội nghiệp khác với những người bạn cùng trang lứa, người mà một cách ương ngạnh kháng cự lại tất cả những nỗ lực để chuốt bớt góc cạnh của mình cho vừa vặn vào cái lỗ tròn, và không bao giờ quan tâm đến chuyện rằng hầu hết mọi người sẽ vui vẻ chuốt lại góc cạnh của họ. Bị chắt nạng với những sự phản đối liên miên, cô chỉ cúi đầu ngoan cố và kháng cự lại cho đến khi sự thất vọng phát triển đến mức quá sức đè nén, sau đó sẽ vỡ tung ra, thường là theo cách chỉ gây ra thêm nhiều sự phản đối. Nếu cô thậm chí có được phân nửa tính cách hèn hạ của Jessie, cô có thể thật sự phản công và buộc mọi người phải chấp nhận cô theo điều kiện của cô. Nhưng Roanna không có lấy nổi một cái xương hèn hạ trong cơ thể, điều mà có lẽ là lý do mà động vật lại rất yêu mến cô. Tuy nhiên cô rất láu lỉnh, và điều đó chỉ gây thêm rắc rối.

Ông nhìn cô đi từ ngăn chuồng ngày đến ngăn chuồng khác, ngón tay rà trên nền gỗ trơn tru. Chỉ có một con ngựa trong chuồng, con ngựa yêu quý của bà Davenport, một con ngựa thiên màu xám đã bị thương ở chân trước bên phải của nó. Loyal đang giữ cho nó nằm im hôm nay, với gói đá lạnh trên chân để làm dịu đi vết sưng tấy. Ông nghe giọng nói ngậm nga của Roanna khi cô vuốt mặt con ngựa, và ông mỉm cười khi đôi mắt của con ngựa hầu như nhắm lại một cách sung sướng. Nếu gia đình cô chấp nhận cô được phân nửa như những con ngựa này, ông nghĩ, cô sẽ ngừng chống đối với họ và quen với cuộc sống mà cô được sinh ra.

Jessie đi xuống chuồng ngựa sau bữa ăn trưa và ra lệnh cho một trong những người chăm sóc ngựa gắn yên ngựa cho cô ta. Mắt Roanna trợn tròn với cái thái độ như cô chủ của Jessie ; cô luôn tự mình dắt ngựa và đóng yên cho nó, và sẽ chẳng khó khăn gì để cho Jessie làm giống vậy. Thật ra mà nói, cô không bao giờ có

bất cứ rắc rối nào trong việc bắt một con ngựa, nhưng Jessie thì không có sở trường đó. Điều đó cho thấy là những con ngựa thông minh đến mức nào, Roanna nghĩ.

Jessie nhìn thấy vẻ mặt của cô qua khóe mắt và đáp trả bằng cái nhìn lạnh lùng, thâm hiểm với người chị họ. “Bà đang rất giận mày. Việc bà đi Gloria cảm thấy được hoan nghênh rất quan trọng đối với bà, và thay vào đó mày đã làm cái chuyện quê mùa của mày.” Cô ả ngừng lại, đảo mắt khắp người Roanna. “Có vẻ nó là một màn kịch đấy nhỉ.” Nói xong những lời nhận xét ác độc đó, tuy là chỉ đủ sắc bén để khiến phần giữa xương sườn của Roanna hơi đau thôi nhưng cô ta mỉm cười uể oải và lầm lũi bỏ đi, để lại mùi nước hoa đắt tiền lại phía sau.

“Đồ phù thủy đáng ghét,” Roanna lẩm bẩm, vẫy tay để xua đi mùi hương nặng nề trong khi cô nhìn chăm chăm vào tấm lưng thon thả, sang trọng của em họ cô. Thật không công bằng là Jessie quá đẹp, biết làm thế nào để thể hiện nơi công cộng một cách hoàn hảo, được bà nội yêu quý, và có được Webb. Thật là không công bằng.

Roanna không phải là người duy nhất cảm thấy phẫn nộ. Jessie cũng giận dữ khi cô cưỡi ngựa rời khỏi Davencourt. Webb khốn kiếp ! Cô ước gì cô chưa bao giờ kết hôn với anh, mặc dù cô đã để mắt đến anh từ thuở nhỏ, chuyện mà mọi người đã nghĩ đương nhiên sẽ xảy ra. Và Webb đã nắm lấy nó theo lẽ đương nhiên hơn bất cứ một người nào khác, nhưng rồi anh đã luôn rất tự tin một cách chết tiệt đến nỗi đôi khi cô muốn đến chết đi được là được tát cho anh một cái. Cô chưa bao giờ làm chuyện đó vì hai lý do : một, cô không muốn làm bất cứ thứ gì sẽ tạo ra rủi ro cho cái cơ hội được nắm quyền thống trị tối thượng ở Davencourt khi bà ngoại cuối cùng cũng sẽ qua đời ; và hai, cô nghi ngờ một cách không thoải mái là Webb sẽ không tỏ ra là một quý ông khi cô làm chuyện đó. Không, nó còn lớn hơn là nghi ngờ. Anh có thể lừa tất cả những người khác, nhưng cô biết gã con hoang đó tàn bạo đến mức nào.

Cô là một kẻ ngu ngốc nên mới kết hôn với anh. Chắc chắn cô có thể xúi bà ngoại thay đổi di chúc và để lại Davencourt cho cô thay vì để cho Webb. Suy cho cùng, cô mang họ Davenport, không phải Webb. Nó đáng lẽ ra phải là quyền lợi của cô. Thay vào đó cô đã kết hôn với tên bạo chúa chết tiệt đó, và cô đã phạm một sai lầm nghiêm trọng khi làm thế. Một cách bức tức, cô phải thừa nhận rằng cô đã đánh giá quá cao sức quyến rũ của mình và khả năng gây ảnh hưởng với anh. Cô nghĩ mình đã rất thông minh, không chịu ngủ với anh trước đám cưới ; cô đã thích cái ý tưởng làm cho anh thất vọng, thích nhìn thấy cảnh anh thổ hổn hổn sau cô giống như một con chó đực bám theo con chó cái trong mùa động dục. Nó chưa bao giờ được như thế nhưng cô vẫn ấp ủ nuôi dưỡng hình ảnh đó. Nhưng thay vào đó, cô đã tức điên lên khi hiểu được rằng, thay vì đau khổ vì anh không thể có cô, gã con hoang đó đã ngủ với những người đàn bà khác - trong khi anh ta nhấn mạnh rằng cô phải trung thành với anh ta !

Tốt, cô sẽ cho anh thấy. Anh là kẻ thậm chí còn ngu ngốc hơn cô nếu anh thực sự tin là cô đã giữ mình “trong sạch” cho anh trong tất cả những năm đó trong khi anh ra ngoài ăn chơi với đám chó cái mà anh đã gặp ở đại học và ở chỗ làm. Cô không dại gì mà làm lộn xộn sân chơi của mình, nhưng bất cứ khi nào cô có thể rời khỏi đó một ngày hoặc một dịp cuối tuần, cô đã nhanh chóng tìm vài chàng trai may mắn để làm giảm sức nóng, ấy là nói thể thôi. Việc thu hút đàn ông dễ như trở bàn tay - chỉ cần ra dấu cho họ là bọn họ nhào đến. Lần đầu tiên cô làm chuyện đó là năm mười sáu tuổi và ngay lập tức khám phá ra quyền lực của mình đối với đàn ông. Ồ, cô đã phải giả vờ khi cô và Webb cuối cùng kết hôn, rên rỉ và thực sự vắt ra một hai giọt nước mắt để anh nghĩ cái của quý to lớn của anh đang thực sự làm đau cơ thể bé nhỏ tội nghiệp còn trong trắng của cô, nhưng bên trong cô đã hả hê vì đã lừa được anh một cách dễ dàng.

Cô cũng đã hả hê vì cô cuối cùng có được quyền lực trong quan hệ của họ. Sau nhiều năm phải khúm núm một cách dễ thương với anh, cô nghĩ cô đã có anh ở nơi cô muốn. Thật xấu hổ khi nhớ lại việc cô đã nghĩ sẽ dễ dàng xử lý anh hơn một khi họ kết hôn và khi cô có anh trên giường với cô hàng đêm. Có trời biết, hầu hết đám đàn ông suy nghĩ bằng cái của quý của họ. Tất cả những mối quan hệ bất chính bí mật của cô qua nhiều năm đã nói với cô rằng cô đã làm cho họ mệt mỏi, họ không thể theo kịp cô, nhưng tất cả bọn họ đã nói nó với nụ cười rạng rỡ. Jessie tự hào về khả năng làm cho một người đàn ông là người kiệt sức. Cô đã lên kế hoạch mọi chuyện : làm tình cho đến khi Webb không thể suy nghĩ mỗi đêm, và anh sẽ luôn chiều theo ý của cô vào ban ngày.

Nhưng nó đã không được thành công theo cách đó. Má cô nóng bừng vì xấu hổ khi cô hướng dẫn con ngựa băng qua con suối cạn, cẩn thận không để nước văng trúng đôi giày ống bóng loáng của cô. Vì một lý do,

chính cô là người luôn bị vắt kiệt sức. Webb có thể giao chiến hàng giờ, mắt anh vẫn lạnh lùng và cảnh giác cho dù cô có thở hổn hển, nâng cao hông và nện vào người anh, như thể anh biết cô coi nó như là một cuộc đua tranh và sẽ bị nghiền rửa nếu anh để cho cô thắng. Cô đã không mất một thời gian dài để hiểu được rằng anh có thể bền sức hơn cô, và cô sẽ là người nằm dài kiệt sức trên tấm trải giường nhàn nhúm, nửa thân dưới nhức nhối vì bị sử dụng mạnh bạo như thế. Và bất kể cuộc làm tình có nóng bỏng đến thế nào đi chăng nữa, dù cho cô có liếm láp, vuốt ve hay làm bất cứ thứ gì khác, một khi nó kết thúc và Webb thức dậy, anh lại tiếp tục làm công việc của mình như thể không có chuyện gì xảy ra, và cô chỉ có thể cố gắng chấp nhận nó. Chết tiệt nếu cô sẽ làm thế !

Vũ khí lớn mạnh nhất của cô, tình dục, đã chứng tỏ là không có hiệu quả gì đối với anh, và cô muốn hét lên với sự bất công của nó. Anh đối xử với cô như thể cô là một đứa bé không vâng lời chứ không phải là một người lớn, là vợ anh. Anh đối xử với con bé ngỗ nghịch Roanna đó còn tốt hơn là anh đối xử với cô. Cô đã ngán đến cổ việc bị bỏ lại ở nhà mỗi ngày trong khi anh lang thang khắp nơi trên đất nước, vì Chúa. Anh đã nói đó là vì chuyện làm ăn, nhưng cô chắc chắn là ít nhất phân nửa của những chuyến đi “khẩn cấp” của anh vào phút chót chỉ là để khiến cô không làm được chuyện vui vẻ nào đó. Chỉ mới tháng trước anh đã phải bay đến Chicago ngay buổi sáng trước khi họ lẽ ra phải đi nghỉ ở Bahamas. Rồi có chuyến đi đến New York vào tuần trước. Anh bật tắt suốt ba ngày. Cô đã năn nỉ được đi chung với anh, náo nức đến chết khi nghỉ đến những cửa hàng, rạp hát và nhà hàng, nhưng anh đã nói anh sẽ không có thời gian cho cô và rời đi mà không có cô. Chỉ như thế. Gã khốn kiêu ngạo ; anh có lẽ là đã làm tình với một con thư ký ngu ngốc nào đó và không muốn vợ anh có mặt để làm rối tung kế hoạch của anh.

Nhưng cô có sự trả thù của riêng cô. Nụ cười nở trên môi khi cô cho ngựa đi chậm lại và nhìn thấy người đàn ông đang nằm duỗi ra trên tấm mền dưới một thân cây cao to, hầu như ẩn vào một nơi kín đáo. Đó là sự trả thù ngon lành nhất mà cô có thể tưởng tượng được, càng ngọt ngào hơn bởi phản ứng không kèm chế được của chính bản thân cô. Đôi khi nó làm cô thấy sợ vì cô khát khao hấn một cách hoang dại. Hấn đúng là một con vật, hoàn toàn không có ý thức về luân lý, cũng tàn nhẫn như Webb, cho dù là không có vẻ lạnh lùng, và trí thông minh như anh.

Cô nhớ lần đầu tiên cô gặp hấn. Đó là không bao lâu sau đám tang của mẹ, sau khi cô chuyển vào Davencourt và vùi vỉnh bà ngoại để cho cô trang trí lại phòng ngủ mà cô đã chọn. Cô và bà ngoại đã xuống phố để chọn vải, nhưng bà ngoại đã tình cờ gặp một trong những người bạn chí thân của bà trong cửa hàng vải và Jessie chẳng mấy chốc đã cảm thấy chán. Cô đã chọn xong vải mà cô thích, vì thế không có gì mà phải đứng đó lắng nghe hai bà già nhiều chuyện tán dóc. Cô đã nói với ngoại là cô sẽ đến nhà hàng bên cạnh để mua một ly coca cola và trốn đi.

Cô đã đến đó ; cô đã sớm học được là cô có thể thoát tội dễ dàng hơn nếu cô làm chuyện mà cô đã thật sự muốn làm, sau khi cô làm xong những gì mà cô đã nói là sẽ làm. Vì như thế cô không thể bị buộc tội là nói dối. Và mọi người biết thanh thiếu niên hay bốc đồng như thế nào. Vì vậy, với ly coca lạnh trong tay, Jessie thoát nhanh xuống quầy báo nơi bán những cuốn tạp chí bán thiếu.

Nó không hẳn là một quầy báo, nhưng là một cửa hàng nhỏ bán đồ linh tinh, đồ trang điểm rẻ tiền và vật dụng dùng để tắm rửa, một số đồ “vệ sinh” như bao cao su, cũng như báo chí, sách bìa mềm, và nhiều loại tạp chí. Tạp chí Newsweks và Good Housekeeping đã được bày biện ở mặt trước với tất cả những tạp chí được chấp nhận khác, nhưng những thứ bị cấm lại được giữ trên giá sau quầy ở phía sau tiệm, và trẻ em không được phép đi đến phía sau. Nhưng ông McElroy bị viêm khớp nặng, và hầu hết thời gian ông ngồi trên cái ghế cao sau quầy tính tiền. Ông không thể thực sự nhìn thấy ai ở khu vực phía sau trừ phi ông đứng lên, mà ông ta không thể thường xuyên đứng lên được.

Jessie nở một nụ cười tươi tắn với ông Mcelroy và lan man đi đến chỗ để mỹ phẩm, nơi cô thông thả xem vài thỏi son môi và chọn một cây son bóng màu hồng, lý do của cô là để phòng hờ nếu bị bắt gặp. Khi một khách hàng thu hút sự chú ý của ông ta, cô thoát nhanh ra khỏi tầm nhìn và chuồn xuống khu vực phía sau tiệm.

Những phụ nữ trần truồng đang đầy trên một số bìa tạp chí khác nhau, nhưng Jessie chỉ liếc nhìn chúng với vẻ khinh khỉnh. Nếu cô muốn xem phụ nữ trần truồng thì cô chỉ cần cởi quần áo của cô ra là thấy liền. Những gì cô thích thấy ở những tạp chí khóa thân, là nơi cô có thể xem đàn ông trần truồng. Hầu hết đám của quý của họ nhỏ và oằn eo, điều mà không làm cho cô có chút hứng thú nào, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ

có ảnh một người đàn ông với cái cửa quý xinh đẹp, dài và mập nhô ra. Những người theo chủ nghĩa khoa thân đã nói là không có gì hấp dẫn bằng việc cứ trần truồng mà đi loanh quanh, nhưng Jessie cho là họ nói dối. Mặt khác, tại sao những người đàn ông đó lại cứng lên như con ngựa của bà khi nó sắp sửa cưỡi con ngựa cái chứ ? Cô đã lên vào chuồng ngựa để xem bất cứ khi nào cô có thể, cho dù là mọi người sẽ kinh hãi, chỉ kinh hãi, nếu họ biết được.

Jessie cười tự mãn. Họ không biết, và họ sẽ không bao giờ biết. Cô quá thông minh so với họ. Trong cô có hai con người hoàn toàn khác nhau, và thậm chí ngay cả họ cũng không ngờ. Một Jessie ở nơi công cộng, công chúa của Davenports, cô gái nổi tiếng nhất trường, người luôn hấp dẫn mọi người với sự vui vẻ của cô và người không chịu thử uống rượu và hút thuốc lá như cách mà tất cả những đứa trẻ khác làm. Và một Jessie thật sự, con người mà cô luôn giấu, người biết luồn sách báo khiêu dâm dưới quần áo và mỉm cười một cách ngọt ngào với ông McElroy khi cô rời khỏi cửa tiệm. Jessie thật ăn cắp tiền từ ví của bà, không phải vì cô không thể xin, nhưng vì cô thích sự hồi hộp mà nó tạo nên.

Jessie thật thích giày vò con nhỏ ngỗ nghịch Roanna, thích véo nó khi không ai để ý, thích làm cho nó khóc. Roanna là một mục tiêu an toàn, vì dù sao thì cũng không có ai thực sự thích nó và họ sẽ luôn tin Jessie chứ không phải nó nếu nó đi mách lẻo. Gần đây, Jessie đã bắt đầu thật sự căm ghét con nhỏ đó, chứ không chỉ là không thích. Webb luôn đứng về phía nó, vì lý do nào đó, và làm Jessie giận dữ. Sao anh dám đứng về phía Roanna thay vì về phía cô chứ ?

Một nụ cười nhỏ bí ẩn cong trên miệng cô. Cô sẽ cho anh thấy ai hơn ai. Gần đây cô đã khám phá ra vũ khí mới nhất, khi cơ thể của cô phát triển và thay đổi. Cô đã có hứng thú với chuyện tình dục trong nhiều năm, nhưng bây giờ cơ thể của cô đang bắt đầu phát triển phù hợp với đầu óc già dặn của cô. Cô chỉ cần cong lưng và hít thật sâu, đẩy ngực ra, và Webb sẽ dán chặt mắt vào chúng đến nỗi cô phải ráng nén lắm mới khỏi bật cười. Anh cũng hôn cô, và khi cô cọ ngực vào người anh, anh bắt đầu hít thở thật sâu, và cái cửa quý của anh căng cứng lên. Cô đã nghĩ đến chuyện cứ để anh làm chuyện đó với cô, nhưng sự ranh ma bẩm sinh đã chặn cô lại. Cô và Webb cùng sống dưới một mái nhà ; quá liều lĩnh nếu để bị người khác phát hiện, và nó có thể thay đổi hình tượng mà họ có về cô.

Cô chỉ mới đưa tay ra lấy một trong những cuốn tạp chí khiêu dâm khi một người đàn ông nói sau lưng cô, giọng ông ta nhỏ the thé. “Một cô gái nhỏ xinh đẹp như cô thì làm gì ở sau này thế nhỉ ?”

Giật mình, Jessie thụt tay lại và xoay lại để đối mặt với hắn. Cô lúc nào cũng cẩn thận không để cho bất kỳ ai nhìn thấy cô ở sau này, nhưng cô đã không nghe tiếng chân của hắn. Cô nhìn chăm chăm vào hắn, chớp đôi mắt hoảng hốt khi cô chuẩn bị hành động như một cô thiếu nữ vô tội đã tình cờ lan man đến chỗ này. Những gì cô thấy trong đôi mắt xanh nóng bỏng, không tưởng tượng nổi đang nhìn xuống cô làm cô do dự. Người đàn ông này không nhìn như thể hắn ta sẽ tin bất cứ lời giải thích nào mà cô có thể đưa ra.

“Cô là con nhóc của Janet Davenport, đúng không ?” hắn hỏi, vẫn hạ thấp giọng.

Từ từ, Jessie gật đầu. Vì khi cô nhìn rõ hắn, một cảm giác hồi hộp kỳ lạ chạy qua người cô. Hắn khoảng ba mươi mấy tuổi, hơi quá già, nhưng hắn vô cùng vạm vỡ và cách diễn đạt trong đôi mắt xanh dương nóng bỏng làm cô nghĩ hắn phải biết vài chuyện thật sự bổn thủ.

Hắn nói lâu bầu. “Tôi đã nghĩ thế. Thật đáng tiếc về mẹ cô.” Nhưng ngay khi hắn nói những lời chia buồn thông thường, Jessie có cảm giác hắn không thật sự quan tâm đến chuyện đó. Hắn đang nhìn cô với vẻ dò xét theo cách làm cô cảm thấy đặc biệt khác thường, như thể cô thuộc về hắn.

“Ông là ai thế ?” cô thì thầm, liếc nhanh mắt về phía trước cửa hàng.

Một nụ cười dữ tợn để lộ hàm răng trắng của hắn. “Tên là Harper Neeley, cô nhỏ yêu quý. Có ý nghĩa gì với cô không ?”

Cô cố giữ nhịp thở bình thường, vì cô biết cái tên đó. Cô vẫn thường lục lợi qua những món đồ của mẹ. “Vâng,” cô nói, quá phấn khích đến nỗi cô gần như không đứng yên được. “Ông là bố tôi.”

Hắn bị bất ngờ rằng cô biết hắn là ai, bây giờ cô nghĩ, ngấm hắn khi hắn nằm dưới tán cây trong khi hắn chờ cô. Tuy nhiên cô thấy phấn khích khi gặp được hắn, hắn thật sự không quan tâm đến chuyện cô là con gái hắn. Harper Neeley có cả một đám con, ít nhất một nửa trong bọn họ là đồ con hoang. Thêm một đứa

nữa, dù là đứa đó mang họ Davenport, cũng không có nghĩa gì đối với hắn. Hắn đã tiếp cận cô chỉ để cho vui, không phải vì hắn thật sự quan tâm.

Không biết vì sao, điều đó lại làm cô phần khích. Tựa như gặp một Jessie bí mật, đang dạo trong cơ thể của cha cô.

Hắn làm cô mê muội. Cô đã coi đó là điều cần thiết để gặp gỡ hắn thường xuyên trong mấy năm nay. Hắn là một kẻ thô lỗ và rất ích kỷ, và cô thường cảm thấy như thể hắn đang cười nhạo cô. Nó làm cô tức điên lên, nhưng bất cứ khi nào cô thấy hắn, cô vẫn cảm thấy cùng một sự kích động căng thẳng. Hắn rất thô tục, vì thể hoàn toàn không thể được chấp nhận trong xã hội của cô ...và hắn là của cô.

Jessie không thể nhớ chính xác khi nào sự kích động đã trở thành sự lôi cuốn thể xác. Có lẽ nó luôn là như thế, nhưng cô chỉ là chưa sẵn sàng để nhận ra nó. Cô đã quá tập trung để làm cho Webb phục tùng cô, rất cẩn thận để hưởng thụ chỉ khi cô xa nhà một cách an toàn, cho nên cô đã không nhận ra điều đó.

Nhưng một ngày nọ, cách đây khoảng một năm, khi cô đến gặp hắn, sự kích động bình thường đã đột ngột trở nên trầm trọng, trở nên gần như ở cái bản năng hoang dã của nó. Cô đã rất giận dữ với Webb – cũng chẳng phải là chuyện mới mẻ gì? – và Harper đã ở ngay đó, cơ thể đầy cơ bắp vạm vỡ của hắn cảm dỗ cô, đôi mắt xanh dương nóng bỏng của hắn lướt xuống cơ thể của cô theo cách mà một người bố không nên nhìn con gái mình.

Cô đã ôm hắn, áp người vào hắn, một cách ngọt ngào gọi hắn là “Ba,” và trong lúc đó cô đã cọ sát ngực mình vào người hắn, lắc lư hông cô tựa vào cái của quý của hắn. Đó là tất cả những gì cần có. Hắn đã cười với cô, sau đó thô bạo chụp lấy đùi quần của cô và đẩy cô xuống đất, nơi họ đã quần nhau như thú vật.

Cô không thể tránh xa hắn. Cô đã thử, biết hắn nguy hiểm đến mức nào, biết rằng cô không có khả năng kiểm soát hắn, nhưng hắn đã hút cô như nam châm. Cô không thể giở trò với hắn, vì hắn biết cô chính xác là loại người nào. Không có gì hắn có thể mang lại cho cô và không gì cô muốn từ hắn, ngoại trừ những cuộc làm tình nóng bỏng, mê mụ. Không ai từng làm tình với cô như cách cha cô làm với cô. Cô không cần phải tỏ ra đứng đắn hoặc cố điều khiển phản ứng của hắn ; tất cả cô có thể làm chỉ là đắm mình trong cuộc làm tình bản năng nóng bỏng. Bất cứ chuyện gì hắn muốn làm với cô, cô đều sẵn lòng. Hắn là đồ rác rưởi, và cô yêu thích điều đó, vì hắn là vật trả thù tốt nhất mà cô có thể chọn. Khi Webb lên giường cạnh cô mỗi đêm, anh thật là đáng đời khi anh đang ngủ với một người đàn bà, chỉ mới vài giờ trước đây, đã nhóp nhép với tàn dư của Harper Neeley.

4. Chương 4

Roanna nhìn theo lưng Jessie khi cô ta cưỡi ngựa rời khỏi Davencourt, hướng về phía đồi núi trên mảnh đất Davenport. Jessie thường thích cỡi ngựa một cách nhẹ nhàng hơn, trên những cánh đồng hoặc những đồng cỏ. Tại sao cô ta lại làm một chuyện không như thói quen như thế nhỉ? Còn điều này nữa, trước đây cô ta đã đi về hướng đó vài lần, và Roanna đã nhìn thấy nhưng không để tâm tới nó. Vì lý do nào đó, lần này cô thấy khó hiểu.

Có lẽ là vì cô vẫn cảm thấy đầy phẫn nộ bởi những lời nhận xét cay độc vừa rồi của Jessie, cho dù có trời biết là nó đã không tệ hơn những vết cắt thông thường vào lòng tự trọng dễ vỡ của cô. Có lẽ là vì cô, không giống tất cả những người khác, mong đợi Jessie sẽ làm một chuyện gì đó sai trái. Có lẽ chính là mùi nước hoa khốn kiếp đó. Cô ta đã không sức nó lúc ăn trưa, Roanna nghĩ. Nếu không thì mùi hương ngào ngạt đó sẽ dễ được nhận thấy rồi. Vì thế tại sao cô ta lại ngâm mình trong nước hoa trước khi đi cỡi ngựa một mình thế ?

Câu trả lời mà cô chợt phát hiện ra quá rõ ràng đến nỗi cô hoa cả mắt. “Cô ta có tình nhân !” cô thì thầm với mình, gần như mất tự chủ vì choáng váng. Jessie đã lén lút sau lưng Webb và đang gặp gỡ ai đó ! Roanna gần như nghẹt thở vì sự phẫn nộ mà cô cảm thấy cho Webb. Sao lại có bất cứ một người phụ nữ nào, ngay cả Jessie, đủ ngốc nghếch để gây nguy cơ cho cuộc hôn nhân của cô ta với anh chứ ?

Cô vội thắng yên con Buckley, con ngựa yêu quý hiện giờ của cô, và phóng về hướng mà cô đã nhìn thấy Jessie đi. Con ngựa có bước sải dài, hơi không đều lẽ ra sẽ rất khó khăn đối với một người cưỡi ít kinh nghiệm nhưng rút gần khoảng cách rất nhanh. Roanna đã quen với những bước sải của nó và hòa mình vào nhịp điệu của nó, cưỡi một cách thuần thục khi cô chú ý trên mặt đất, lần theo dấu chân con ngựa của Jessie.

Một phần cô không tin là Jessie thực sự có tình nhân - nó quá tốt đến mức không thể là thật, hơn nữa, Jessie đủ thông minh để không thể liều lĩnh như thế - nhưng cô không thể kháng cự lại khả năng có thể là cô đúng. Một cách hân hoan cô bắt đầu nghĩ đến sự trả thù mơ hồ chống lại Jessie cho những năm tháng khổ đau và bị coi thường, cho dù cô không biết chính xác là mình có thể làm gì. Trả thù thực sự không phải là bản tính của Roanna. Cô có khả năng đắm vào mũi Jessie hơn là có âm mưu và hoàn thành một kế hoạch lâu dài, và cô sẽ thích thú hơn nhiều. Nhưng cô chỉ không thể khước từ cơ hội để bắt gặp Jessie làm điều gì đó mà cô ta không nên làm; thông thường thì chỉ có cô phạm phải sai lầm và Jessie là người chỉ ra nó.

Cô không muốn bắt kịp Jessie quá nhanh, vì vậy cô hãm tốc độ của con Buckley chậm lại. Nắng tháng bảy ập xuống nóng hổi và tàn nhẫn đến nỗi nó đáng lẽ sẽ tẩy sạch những màu sắc trên lá cây, nhưng nó đã không làm vậy. Đỉnh đầu cô bị thiêu đốt bởi sức nóng. Thường thì cô đội mũ trên đầu, nhưng cô vẫn còn mặc cái quần lụa và một cái áo thích hợp mà cô đã mặc cho bữa ăn trưa, và cái mũ, cũng như đôi giày boots của cô, đang ở trong phòng ngủ của cô.

Đi nhón nhờ thì rất dễ dàng trong sức nóng đó. Cô dừng lại và để cho con Buckley uống nước trong con lạch nhỏ, sau đó tiếp tục trở lại dò tìm con đường một cách thông thả. Có cơn gió nhẹ thổi vào mặt cô, điều đó khiến Buckley ngửi thấy mùi hương của con ngựa của Jessie và làm một tiếng hí nhỏ, báo động cô. Cô lập tức lùi lại, không muốn con ngựa kia báo động Jessie về sự hiện diện của cô.

Sau khi buộc con Buckley vào một cây thông nhỏ, cô lặng lẽ len qua hàng cây và đi lên ngọn đồi nhỏ. Đôi xăng-đan đế mỏng của cô trượt trên lá thông, và cô nóng nảy đá chúng ra, sau đó bò lên đỉnh đồi trên đôi chân trần.

Con ngựa của Jessie cách khoảng bốn mươi mét bên dưới và về phía trái, đang bình thản nhai cỏ. Một tảng đá lớn, phủ rêu nằm ngay trên đỉnh đồi, và Roanna bò qua đó, núp vào sau nó. Cô cẩn thận nhìn xung quanh nó, cố tìm ra vị trí của Jessie. Cô có thể nghe được giọng nói, cô nghĩ, những âm thanh kỳ quặc, không phải là lời nói thực sự.

Sau đó cô thấy họ, gần như sát ngay bên dưới cô, và bần rùn ngã người trên bề mặt đá nóng hổi, sự choáng váng vang rền qua cơ thể cô. Cô đã nghĩ sẽ bắt gặp Jessie họp mặt với một trong những người bạn của cô ta từ câu lạc bộ quốc gia, có lẽ là tình tứ ôm ấp, nhưng không phải là chuyện này. Kinh nghiệm về tình dục của cô quá hạn chế đến nỗi cô không thể hình dung ra những hình ảnh đó trong tâm trí cô.

Một bụi rậm che khuất họ, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy tấm mền, thân thể thon thả, trắng hếu của Jessie, và một cơ thể với nước da sẫm màu, đầy cơ bắp đang ở bên trên cô ta. Họ đều trần như nhộng, hân đang di chuyển, và cô ta đang bám vào hắn, và họ đều tạo ra những âm thanh làm Roanna co rúm người lại. Cô không thể nói hắn ta là ai, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh và phía sau cái đầu tóc đen của hắn. Nhưng rồi hắn di chuyển khỏi người Jessie, chồm dậy và quì trên đầu gối, và Roanna nuốt nước bọt một cách khó khăn khi cô nhìn hắn chăm chăm, mắt cô mở to. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông trần truồng trước đây, và cơn sốc thật chấn động. Hắn kéo Jessie nhô người trên tứ chi và vỗ vào mông cô ta, cười cay nghiệt với tiếng rên rỉ của cô ta, sau đó hắn lại thọc sâu vào người cô ta như cách mà Roanna đã có lần thoáng thấy hai con ngựa làm chuyện đó, và Jessie thanh nhã, kén chọn đang bầu chặt tấm mền, cong lưng và xoay mông cô ta vào người hắn.

Sự căm giận dâng lên trong họng Roanna nóng rát, và cô cúi xuống núp sau tảng đá, ấn má cô vào mặt đá gồ ghề. Cô nhắm chặt mắt, cố kềm chế cơn buồn nôn.

Cô cảm thấy tê cứng và phát ốm vì tuyệt vọng. Chúa ơi, Webb sẽ làm gì đây ?

Cô đã đi theo Jessie vì một mong muốn ương bướng, tình nghịch là gây rắc rối cho người em họ đáng ghét của cô, nhưng cô đã nghĩ chỉ là những nụ hôn trên chọc nhỏ, nếu có dính dáng đến một người đàn ông khác, có lẽ gặp vài người bạn của cô ta và trốn đến bar rượu hay gì đó. Cách đây nhiều năm, sau khi cô và Jessie lần đầu tiên đến sống ở Davencourt, Webb đã nghiêm nghị trung hòa sự hằn học của Jessie bằng cách dọa

sẽ hét hét cô ta nếu ta cô ta không ngưng việc giày vò Roanna, một lời đe dọa mà Roanna đã thấy rất dễ chịu đến nỗi cô đã sử dụng nó mấy ngày liền để cố chọc tức Jessie, chỉ để cô có thể nhìn thấy người em họ đáng ghét của mình bị hét hét. Webb đã cuối cùng kéo cô ra một chỗ và cảnh báo rằng hình phạt đó cũng có thể áp dụng lên người cô, nếu cô không cư xử cho đàng hoàng. Hôm nay cũng với niềm thôi thúc tinh quái đó đã thúc đẩy cô làm cái việc rình mò này, nhưng những gì cô phát hiện ra còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì cô đã liệu trước.

Ngực của Roanna bị thiêu đốt bởi cơn giận dữ bất lực, và cô nuốt một cách dữ dội. Dù cực kì không ưa và căm ghét em họ của mình, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ Jessie đủ ngu ngốc để thực sự không chung thủy với Webb.

Cơn buồn nôn lại dâng lên lại, và cô vội quay lại để vòng cánh tay qua đầu gối đang co lên và tựa đầu vào chúng. Chuyển động của cô làm một vài viên sỏi kêu lạo xạo, nhưng cô đang ở quá xa để họ có thể nghe được tiếng ồn nhẹ mà cô gây ra, và lúc này cô quá yếu để quan tâm đến. Dù sao thì họ cũng không quan tâm lắm đến bất cứ thứ gì quanh họ. Họ đang quá bận rộn những cú đâm và sự rên rỉ. Chúa ơi, nó trông mới lố lăng làm sao ...và bẩn thỉu làm sao. Roanna vui mừng là cô không ở gần hơn, vui mừng là bụi rậm đã che giấu ít nhất một phần của bọn họ.

Cô có thể giết Jessie vì đã làm điều này với Webb.

Nếu Webb biết, anh có thể sẽ tự tay giết chết Jessie, Roanna nghĩ, và một cơn ớn lạnh chạy qua người cô. Cho dù anh thường kiểm soát nó, tất cả những ai biết rõ Webb đều biết rõ tính nóng nảy của anh và cần thận không chọc vào anh. Jessie là một kẻ ngớ ngẩn, ngu ngốc, một kẻ ngu ngốc thâm hiểm.

Nhưng cô ta có lẽ nghĩ cô ta rất an toàn và sẽ không bị khám phá, vì Webb sẽ không quay về từ Nashville cho đến tận tối. Đúng lúc đó, Roanna nghĩ một cách kinh tởm là Jessie sẽ lại tắm rửa sạch sẽ và lại xịt nước hoa, chờ anh và mặc một chiếc áo đầm đẹp và nụ cười đẹp, và thậm chí cười vào mặt anh vì chỉ cách vài tiếng đồng hồ trước đó cô ta đã dạn dít trong rừng với một người đàn ông khác.

Webb xứng đáng được nhiều hơn đó. Nhưng cô không thể nói với anh, Roanna nghĩ. Cô không thể nói với bất kỳ ai. Nếu cô làm thế, kết quả có khả năng nhất sẽ là Jessie sẽ nói dối để thoát tội, nói rằng Roanna ghen tị và cố gây rắc rối, và mọi người đều tin cô ta vì Roanna ghen tị, và mọi người biết điều đó. Sau đó Webb và bà nội sẽ giận cô chứ không phải với Jessie. Dù sao thì bà nội hầu như lúc nào cũng bực tức với cô vì một lý do này hay lý do khác, nhưng cô không chịu được khi để cho Webb giận cô.

Một khả năng khác là Webb sẽ tin cô. Anh có thể thực sự giết chết Jessie, rồi anh sẽ gặp phiền phức. Cô không chịu nổi nếu có bất cứ chuyện gì xảy đến với anh. Anh có thể khám phá ra bằng cách khác, tuy nhiên cô không thể làm bất cứ điều gì để ngăn chặn. Tất cả cô có thể làm là không đích thân nói ra bất cứ chuyện gì và cầu nguyện rằng nếu anh khám phá ra, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì để khiến mình bị bắt.

Roanna rón rén rời khỏi nơi ẩn nấp của cô ở sau tảng đá và nhanh chóng đi lại xuống đồi để đến rặng thông nơi cô đã buộc con Buckley. Nó thở phì phì mừng cô và đẩy mũi vào cô. Một cách ngoan ngoãn cô vuốt cái đầu bự, gãi phía sau tai nó, nhưng tâm trí của cô không ở lại với những gì cô đang làm. Cô ngồi lên mình nó và lặng lẽ cùng với nó rời khỏi cảnh thông dâm của Jessie, quay về chuồng ngựa. Sự đau khổ đè nặng trên đôi vai gầy của cô.

Cô không hiểu được những gì cô vừa chứng kiến. Sao lại có bất cứ một người phụ nữ nào, thậm chí là Jessie, không hài lòng với Webb chứ? Sự ngưỡng mộ thời thơ ấu của Roanna chỉ tăng lên trong mười năm cô sống ở Davencourt. Ở tuổi 17, cô đau đớn nhận thức được phản ứng của những người phụ nữ khác đối với anh, vì vậy cô biết nó không phải chỉ là ý của cô. Phụ nữ nhìn chăm chăm vào Webb một cách mê muội, hay có lẽ không quá mê muội như thế, nhưng sự khao khát bùng cháy trong mắt họ. Roanna cố không nhìn anh theo cách đó nhưng cô biết cô không phải lúc nào cũng thành công, vì Jessie thỉnh thoảng đã nói những lời sắc bén về việc cô cứ bám sát Webb như một con sâu bệnh. Cô không biết sao nữa. Mỗi lần cô thấy anh, trái tim cô như thể lạc nhịp trước khi nó bắt đầu đập dồn dập đến nỗi đôi khi cô không thể thở, và cô sẽ nóng bừng và ngứa ran cả người. Rất có khả năng là vì thiếu khí oxy. Cô không nghĩ tình yêu lại gây ra cảm giác râm ran đến vậy. (NLB: cô nàng này ngày thơ thật, :lol:)

Bởi vì cô yêu anh, rất nhiều, theo cách mà Jessie không bao giờ sẽ hoặc có thể.

Webb. Với mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh lạnh lùng, một cười chậm rãi làm cô choáng váng vì thích thú. Cơ thể cao to, đầy cơ bắp làm cô cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, như phát sốt ; phản ứng đặc biệt đó đã làm cô lo lắng trong vài năm nay, và nó càng tệ hơn bất cứ khi nào cô nhìn anh bơi và chỉ mặc đúng cái quần tắm nhỏ xíu bó sát đó. Giọng nói trầm đục, biếng nhác, và cách anh quắc mắt nhìn mọi người cho đến khi anh uống cà phê sáng. Anh chỉ mới 24 tuổi, nhưng anh đang điều hành Davencourt, và thậm chí bà nội cũng phải lắng nghe anh nói. Khi anh bị phạt ý, đôi mắt xanh của anh sẽ lạnh lùng đến nỗi chúng trông giống như những tảng băng trên sông, và sự biếng nhác trong giọng nói của anh sẽ đột ngột biến mất, làm cho lời nói của anh sắc bén và cộc lốc.

Cô biết tâm trạng của anh, anh trông ra sao khi anh mệt mỏi, anh thích quần áo mình được giặt ủi như thế nào. Cô biết anh thích ăn gì, thích màu gì, thích đội bóng nào, điều gì làm anh cười, điều gì khiến anh cau mày. Cô biết anh đọc loại sách gì, biết anh bỏ phiếu cho ai. Trong mười năm cô đã hấp thu đến từng chi tiết nhỏ về anh, hướng về anh như một nụ hoa vi-ô-lét nhỏ nhút nhát đón lấy ánh mặt trời. Từ khi cha mẹ của cô qua đời, Webb vừa là người che chở cô vừa là người bạn tâm tình của cô. Đối với anh, cô đã trút hết tất cả những nỗi sợ hãi và mơ tưởng trẻ con, anh là người an ủi cô sau cơn ác mộng hoặc khi cô cảm thấy quá cô đơn và sợ hãi.

Nhưng với tất cả tình yêu của mình, cô không bao giờ có cơ hội với anh và cô biết điều đó. Luôn luôn là Jessie. Đó là điều làm cô đau đớn nhất, cô có thể dâng hiến cả tâm hồn lẫn thể xác cho anh, và anh sẽ vẫn kết hôn với Jessie. Jessie, người đôi khi có vẻ ghét anh. Jessie, người đã không chung thủy.

Nước mắt thiêu đốt mắt Roanna làm chúng cay xè, và cô gạt chúng đi. Chẳng có ích gì khi khóc về điều đó, cho dù là cô không thể không thấy bức tức về nó.

Từ lúc cô và Jessie đến sống ở Davencourt, Webb đã nhìn Jessie với đôi mắt lạnh lùng, chiếm hữu. Jessie đã hẹn hò với những chàng trai trẻ khác, và anh cũng đã hẹn hò với những cô gái khác, nhưng như thể anh cho phép cô ta ở trong một chừng mực nào đó, và khi cô gần vượt qua giới hạn, anh sẽ kéo mạnh cô ta trở lại. Anh đã kiểm soát mối quan hệ của họ ngay từ đầu. Webb là một người đàn ông mà Jessie chưa bao giờ có thể quần quăn ngón tay cô ta hoặc dọa dẫm với tính tình nóng nảy của cô ta. Một lời nói duy nhất từ anh có thể làm cô ta lùi lại, một kỳ tích mà ngay cả bà nội cũng không thể là đối thủ.

Hy vọng duy nhất của Roanna là Jessie sẽ không chịu kết hôn với anh, nhưng hy vọng đã quá mong manh đến mức hầu như không tồn tại. Một khi bà nội công bố Webb sẽ thừa kế Davencourt cộng với tất cả cổ phần của bà trong công ty Davenport, là năm mươi phần trăm, điều hiển nhiên có thể thấy rõ là Jessie sẽ kết hôn với anh dù cho anh là người hèn hạ nhất, xấu xí nhất trên thế gian, những điều mà anh tất nhiên là không có rồi. Jessie đã thừa kế hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Janet, và Roanna có hai mươi lăm phần trăm của cha cô. Jessie thấy mình như công chúa của Davencourt, với sự hứa hẹn trở thành nữ hoàng bằng cách kết hôn với Webb. Cô ta không thể nào chấp nhận một vai trò kém hơn do kết hôn với một người khác.

Nhưng Jessie cũng đã say mê Webb. Việc cô ta không thể kiểm soát anh như cô ta có thể làm với những chàng trai khác làm cô ta vừa bức tức vừa thích thú, buộc cô ta phải khiêu vũ quanh ánh lửa của anh và theo giai điệu của anh. Có lẽ, với tính tự cao tự đại của cô ta, cô ta đã nghĩ rằng một khi họ kết hôn cô ta có thể kiểm soát anh bằng tình dục bằng cách ban cho hoặc lấy lại ân huệ theo cách anh làm cho cô ta thấy hài lòng.

Nếu đúng vậy, thì cô ta đã thất vọng về chuyện đó. Roanna biết là hôn nhân của họ không hạnh phúc và đã thâm khoái trá. Đột nhiên cô xấu hổ với bản thân với điều đó, vì Webb xứng đáng có được hạnh phúc dù là Jessie không xứng đáng chút nào.

Nhưng cô hã hê làm sao mỗi lần Jessie không buộc được người khác làm theo ý mình ! Cô luôn luôn biết, vì mặc dù Webb có thể kiểm soát tánh nóng nảy của anh, Jessie không bao giờ cố thử làm điều đó. Khi cô ta giận dữ, cô ta mắng mỏ, bêu môi, rồi hờn dỗi. Trong hai năm họ kết hôn, những cuộc cãi cọ càng ngày càng nhiều, với những tiếng la hét của Jessie nghe khắp nhà, làm bà nội đau khổ.

Tuy nhiên không có gì Jessie làm có thể chi phối được Webb từ bất cứ quyết định nào khiến cô ta bị phạt ý. Họ hầu như luôn bị kéo vào một trận chiến dai dẳng, với Webb quyết tâm trông nom Davenport và làm hết sức mình với những đầu tư của họ, một công việc cực nhọc và thường giữ anh làm việc mười tám tiếng

đồng hồ mỗi ngày. Đối với Roanna, Webb thực sự là một người lớn và có trách nhiệm, nhưng anh cũng chỉ mới 24 tuổi và đã có lần bảo cô rằng tuổi của anh đang chống lại anh, anh phải làm việc cực nhọc gấp hai lần những người khác để chứng minh mình là một doanh nhân già dặn, thích nghi hơn. Đó là mối quan tâm chính của anh, và cô yêu anh vì điều đó.

Tuy nhiên, một người chồng tham công tiếc việc, không phải là điều Jessie muốn trong cuộc sống. Cô muốn một kỳ nghỉ ở châu Âu, nhưng anh có những cuộc họp kinh doanh phải làm. Cô muốn đi Aspen trong mùa trượt tuyết ; anh nghĩ thật phí thời gian và tiền bạc vì cô không biết trượt tuyết và không có hứng thú để học. Tất cả những gì cô muốn là nhìn thấy và được nhìn thấy. Khi cô ta bị tước bằng lái vì bốn vé phạt vượt tốc độ trong sáu tháng, cô đã cố tình tiếp tục lái xe và nghĩ là với sức ảnh hưởng của Davenport có thể đưa cô ra khỏi rắc rối, nhưng Webb đã lấy đi chìa khóa xe của cô ta, nghiêm nghị ra lệnh cho mọi người trong nhà không được cho cô ta mượn chìa khóa xe của họ, và buộc cô ta ở nhà một tháng trước khi thuê tài xế cho cô ta. Điều mà đã khiến cô ta càng giận dữ hơn đến nỗi cô ta tự mình thuê tài xế, nhưng Webb đã tiên liệu trước và đã cản trở. Cũng không khó lắm ; không có nhiều dịch vụ xe limo trong khu vực Shoals, và không ai dám trêu chọc vào anh. Chỉ có bà nội là không bị lãnh giáo miệng lưỡi của Jessie trong một tháng khủng khiếp đó khi cô ta bị phạt như một thiếu nữ khó bảo.

Có lẽ ngủ với người khác là sự trả thù của Jessie đối với Webb vì đã không để cho cô ta làm theo ý mình, Roanna nghĩ. Cô ta bướng bỉnh và đủ hằn học để làm chuyện đó.

Một cách chua chát, Roanna biết rằng cô sẽ là một người vợ tốt cho Webb hơn nhiều so với Jessie, nhưng không ai nghĩ đến điều đó, ngay cả Webb. Roanna là một người có óc quan sát một cách bất thường, một nét đặc trưng đã phát triển trong suốt cuộc đời bị hắt qua một bên. Cô yêu Webb, nhưng cô không đánh giá thấp tham vọng của anh. Nếu bà nội đã tỏ rõ rằng bà sẽ rất hài lòng nếu anh kết hôn với Roanna, như cách bà đã làm với Jessie, thì rồi rất có thể bây giờ họ đã được hứa hôn rồi. Phải thừa nhận là Webb chưa bao giờ nhìn cô như cách anh nhìn Jessie, vì cô luôn quá nhỏ. Với Davencourt trong tay, anh lẽ ra sẽ chọn cô, cô biết anh sẽ làm thế. Cô không quan tâm đến chuyện anh muốn Davencourt hơn muốn cô. Cô sẽ kết hôn với Webb với bất cứ điều khoản gì, sẽ rất vui mừng là có thể có được một ít quan tâm của anh. Tại sao không thể là cô chứ ? Tại sao lại là Jessie ?

Bởi vì Jessie xinh đẹp, và luôn là người được bà nội yêu thương. Lúc đầu Roanna đã cố gắng hết sức, nhưng cô chưa bao giờ có được sự phong nhã hay hiểu biết về mặt xã hội, hoặc có óc thẩm mỹ của Jessie trong quần áo và trang điểm. Cô chắc chắn là sẽ không bao giờ được xinh đẹp. Tấm gương trong phòng của Roanna không nhuộm màu hoa hồng ; cô có thể nhìn thấy rõ mái tóc thẳng, dày, bù xù của cô, nhiều màu nâu hơn đỏ, và khuôn mặt xương, gầy nhom với đôi mắt nâu hơi xéch kỷ cục, đường gò nhỏ nhô trên sống mũi dài của cô, và cái miệng quá rộng. Cô ốm nhom và vụng về, và ngực cô chỉ vừa mới nhú ra. Một cách tuyệt vọng, cô biết là không ai, đặc biệt là không một người đàn ông nào, sẽ sẵn lòng chọn cô bên cạnh cô nàng Jessie xinh đẹp. Ở tuổi 17, Jessie đã là một cô gái nổi tiếng nhất ở trường, trong khi Roanna, đang ở cùng tuổi, chưa bao giờ có một cuộc hẹn hò thực sự. Bà đã sắp xếp cho “người hộ tống” cô đến những buổi tiệc khác nhau mà cô buộc phải tham dự, nhưng những chàng trai đó rõ ràng là đã bị mẹ họ cưỡng ép làm nhiệm vụ đó, và Roanna luôn bối rối và không thể nói nên lời. Không một tên nào bị bắt đưa cô đi từng tình nguyện dành một cơ hội khác để bầu bạn với cô.

Nhưng kể từ sau cuộc hôn nhân của Webb, Roanna đã cố gắng càng ngày càng ít để đặt mình vào cái khuôn mà bà nội đã chọn cho cô, một cái khuôn xã hội thích hợp cho một người mang họ Davenport. Để làm gì cơ chứ ? Cô đã mất Webb rồi. Cô đã bắt đầu khép kín, sử dụng nhiều thời gian nhất có thể để ở bên cạnh những con ngựa. Cô thoải mái với chúng theo cách mà cô không bao giờ làm với mọi người, vì những con ngựa không quan tâm đến việc cô trông ra sao hoặc nếu cô đã hắt đổ thêm một ly nước nữa trong bữa ăn tối. Những con ngựa đáp lại sự ve vuốt nhẹ nhàng, dịu dàng của cô, đáp lại sự ngấm nga đặc biệt trong giọng cô khi cô nói chuyện với chúng, đáp lại sự yêu thương và quan tâm của cô đối với chúng. Cô chưa bao giờ vụng về trên lưng ngựa. Không biết vì sao cơ thể mỏng manh của cô sẽ hòa vào nhịp độ của con vật mạnh mẽ bên dưới cô, và cô sẽ hòa làm một với nó, một phần của sức mạnh và khoan dung. Loyal đã nói ông chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ ai cỡi ngựa giỏi như cô, thậm chí ngay cả Webb cũng không thể sánh bì, và anh thì cưỡi ngựa như thể đã được sinh ra trên yên ngựa. Khả năng cưỡi ngựa của cô là điều duy nhất mà bà nội từng khen ngợi cô.

Nhưng cô sẽ từ bỏ những con ngựa nếu cô có thể có Webb. Đây là cơ hội của cô để phá tan hôn nhân của

anh, và cô không thể nắm lấy nó, không dám nắm lấy nó. Cô không thể làm anh đau như thế, không thể đánh liều để cho anh nổi nóng và làm điều gì đó không thể cứu vãn.

Buckley cảm nhận được sự kích động của cô như cách mà những con ngựa luôn có, và bắt đầu chồm lên một cách bồn chồn. Roanna hướng sự chú ý của cô vào những gì cô đang làm và cố dỗ dành nó, vỗ nhẹ cổ nó và nói chuyện với nó, nhưng cô không thể dành cho nó toàn bộ sự chú ý của mình. Mặc dù những cơn nóng, lạnh vẫn làm cô nổi da gà, và cô lại cảm thấy như thể sắp nôn mửa đến nơi.

Loyal hòa hợp với ngựa nhiều hơn là với mọi người, nhưng ông cau mày khi nhìn thấy khuôn mặt của cô và chạy đến nắm lấy giây cương con Buckley khi cô nhảy xuống từ yên ngựa. “Có chuyện gì vậy?” ông hỏi thẳng thừng.

“Không gì,” cô nói, sau đó vuốt bàn tay run rẩy qua mặt cô. “Cháu nghĩ có lẽ cháu quá nóng, chỉ thế thôi. Cháu quên mang theo mũ.”

“Cô biết là không nên làm thế mà,” ông mắng. “Vào nhà và uống một ít nước chanh lạnh, sau đó nghỉ ngơi một lúc. Tôi sẽ chăm sóc Buck.”

“Bác đã từng bảo cháu phải luôn chăm sóc ngựa của cháu mà,” cô nói, phản đối, nhưng ông ngắt lời cô với cái vẫy tay.

“Và bây giờ tôi đang bảo cô đi. Đi đi. Nếu cô không đủ tỉnh táo để tự lo cho mình thì tôi cũng không nghĩ cô có thể chăm sóc Buck.”

“Được rồi. Cảm ơn bác.” cô nở nụ cười yếu ớt, vì cô biết cô chắc là trông phải ốm yếu lắm thì Loyal mới phá luật lệ của ông về ngựa, và cô muốn trấn an ông. Cô đã bị bệnh, được rồi, bệnh ở trong tim, và giận dữ một cách bất lực đến nỗi cô nghĩ cô có thể vỡ tan ra. Cô ghét chuyện này, ghét những gì cô vừa nhìn thấy, ghét Jessie đã làm chuyện đó, ghét Webb đã làm cô yêu anh và đặt cô vào trong tình cảnh này.

Không, cô nghĩ khi cô vội vã lên nhà, giặt mình bởi ý tưởng đó. Cô không ghét Webb, không bao giờ có thể ghét anh. Sẽ tốt hơn cho cô nếu cô không yêu anh, nhưng cô không thể dừng lại hơn cô có thể ngăn mặt trời mọc vào sáng mai.

Không ai nhìn thấy cô khi cô luồn vào cửa trước. Hành lang rộng lớn không một bóng người, cho dù cô có thể nghe thấy tiếng Tansy ngâm nga trong nhà bếp, và truyền hình đang mở trong phòng làm việc. Có lẽ ông dượng Harlan đang xem một trong những chương trình trò chơi truyền hình mà ông rất thích. Roanna lặng lẽ đi lên cầu thang, không muốn nói chuyện với người nào ngay lúc này.

Phòng của bà nội ở phía trước nhà, cánh cửa đầu tiên ở bên phải. Phòng của Jessie và Webb cũng ở trước nhà, nằm bên trái. Theo năm tháng, Roanna cuối cùng đã ổn định ở một trong những phòng ngủ ở phía sau nhà, tránh xa tất cả những người khác, nhưng cô mất tinh thần khi bà dì Gloria và ông dượng Harlan lại chọn ngay căn phòng ở giữa bên phải của ngôi nhà, và cánh cửa đang mở rộng, tiếng của bà nội và của bà dì Gloria vang lên từ bên trong. Lắng nghe, Roanna cũng có thể nghe được giọng của người quản gia, Bessie, khi bà đang giúp để sắp xếp quần áo của họ. Cô không muốn gặp bất cứ ai trong bọn họ, đặc biệt là không muốn tạo cơ hội cho bà dì Gloria lại bắt đầu với cô, vì vậy cô quay bước và đi ra ngoài cánh cửa đôi để đi lên phòng tranh bên trên, đi vòng quanh nhà. Dùng phòng tranh để đi vòng qua ngôi nhà theo chiều ngược lại cho đến khi cô đến cánh cửa đôi thông với phòng ngủ của cô và chui vào nơi ẩn náu.

Cô không biết làm sao cô có thể nhìn Jessie lại mà không hét vào mặt cô ta và tát vào bộ mặt ngu ngốc đáng ghét của cô ta. Nước mắt nhỏ giọt xuống má, và một cách giận dữ cô lau chúng đi. Khóc lóc không bao giờ làm được điều gì tốt ; nó đã không mang Cha Mẹ trở về, nó đã không làm cho bất kỳ ai thích cô hơn, nó đã không làm Webb không kết hôn với Jessie. Từ lâu rồi cô đã gạt nước mắt và giả vờ mọi chuyện không làm cô đau thậm chí khi cô cảm thấy như thể cô sẽ chết ngạt trên nỗi đau và sự nhục nhã được che giấu ở bên trong.

Nhưng chuyện vừa rồi thật quá kinh hoàng, nhìn thấy Jessie và người đàn ông đó thực sự làm chuyện đó. Cô không ngờ ngăn, cô đã từng xem những bộ phim đánh giá R một vài lần, nhưng nó thật sự không bao giờ cho thấy bất cứ thứ gì ngoại trừ vú của người phụ nữ và mọi thứ đã được làm cho đẹp lên, với tiếng nhạc đệm ở phía sau. Và có một lần cô đã thoáng thấy những con ngựa làm chuyện đó, nhưng cô không thực sự

có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì vì cô đã lên ra chuồng ngựa vì mỗi mục đích đó và không thể tìm được nơi nào tốt để rình xem. Tuy nhiên, những tiếng ồn đã làm cô sợ hãi và cô sẽ không bao giờ dám thử lại.

Thực tế hoàn toàn khác hẳn với trong phim. Nó không lãng mạn chút nào. Những gì cô nhìn thấy là thô sơ và tàn bạo, và cô muốn gạt nó khỏi trí nhớ của mình.

Cô đi tắm, sau đó đổ sập xuống giường, kiệt sức từ sự biến động của cảm xúc. Có lẽ cô đã ngủ gà gật ; cô không chắc, nhưng đột nhiên căn phòng trở nên tối hơn khi hoàng hôn buông xuống, và cô nhận ra rằng cô đã bỏ lỡ bữa ăn. Thêm một vết đen khác chống lại cô, cô nghĩ, và thở dài.

Giờ cô cảm thấy bình tĩnh hơn, gần như là tê cứng lại. Cô thấy bất ngờ là mình thậm chí thấy đói. Cô mặc bộ quần áo sạch sẽ và lê bước xuống cầu thang để vào nhà bếp. Tansy đã dọn sạch chén đĩa và đã về nhà, nhưng cái tủ lạnh i-nốc cỡ công nghiệp sẽ chất đầy thức ăn thừa.

Cô đang gặm một cái đùi gà lạnh và một ổ bánh mì nhỏ, với một cốc trà ở khuỷu tay thì cánh cửa nhà bếp mở ra và Webb bước vào. Anh trông mệt mỏi, và anh đã cởi áo khoác lẫn cà vạt, cái áo khoác đang vắt qua vai anh và móc vào ngón tay của anh. Hai cái nút trên áo anh đang mở. Tim của Roanna đập mạnh như cổ hữu khi cô nhìn thấy anh. Thậm chí khi anh mệt mỏi và luộm thuộm, anh trông giống như thiên thần. Cơ nhón nhạo lại bùng lên trong dạ dày của cô khi nghĩ đến những gì Jessie đang làm với anh.

“Em vẫn còn đang ăn à ?” anh trêu chọc với vẻ kinh ngạc giả vờ, đôi mắt xanh lấp lánh.

“Phải giữ sức chứ,” cô nói, cố tỏ vẻ xác xược, nhưng cô không thành công cho lắm. Có chút buồn bã trong giọng mà cô không thể giấu, và Webb liếc nhìn cô với cái nhìn sắc lẹm.

“Em lại gây ra chuyện gì rồi ?” anh hỏi, lấy một cái ly xuống từ kệ tủ và mở tủ lạnh để tự rót cho mình một ít trà đá.

“Không có gì khác thường cả,” cô trấn an anh, và thậm chí cố nở một nụ cười gượng gạo, méo mó. “Em đã mở cái miệng rộng của em lúc ăn trưa, và bà nội và bà dì đã giận em.”

“Vậy lần này em đã nói gì thế ?”

“Chúng tôi đang nói về chuyện xe cộ, và em nói rằng em muốn một trong những chiếc Pontiac Grand Pricks.”

Đôi vai rộng của anh rung bần bật khi anh cố nén cười, chuyển nó thành một tiếng ho. Anh thả người vào cái ghế cạnh cô. “Chúa ơi, Ro à.”

“Em biết.” cô thở dài. “Chỉ là lỡ miệng thôi. Bà dì Gloria đã đưa ra một nhận xét ác ý về cách ăn uống của em, và em muốn làm cho bà tức điên lên.” cô ngừng lại. “Nó đã thành công.”

“Bà cô Lucinda đã làm gì?”

“Bà đuổi em khỏi bàn. Em đã không gặp bà kể từ đó.” Cô cầm ổ bánh mì lên, ngắt nó trở thành một đồng mảnh vụn, cho đến khi bàn tay mạnh mẽ của Webb đột ngột trùm lên tay cô và ngăn nó cử động.

“Em có ăn được gì trước khi em rời khỏi bàn không ?” anh hỏi, và bây giờ có vẻ nghiêm khắc trong giọng anh.

Cô nhăn nhó, biết chuyện gì đang đến. “Có chứ. Em đã ăn một ổ bánh mì nhỏ và một ít cá.”

“Cả ổ bánh mì à ? Bao nhiêu cá ?”

“Ừm, có lẽ không phải là cả ổ.”

“Hơn số lượng em ăn lần này chứ ?”

Cô quan sát ổ bánh mì đã bị ăn trên đĩa, như thể cân đong mỗi mảnh vụn một cách thận trọng, và cảm thấy nhẹ nhõm khi có thể nói, “Hơn đó.”

Nó không hơn nhiều, nhưng hơn là hơn. Vẻ mặt của anh nói với cô là anh biết cô gạt anh, nhưng lần này anh bỏ qua. “Được rồi. Bao nhiêu cá ? Ăn được mấy miếng ?”

“Em đã không đếm chúng !”

“Hơn hai miếng chứ ?”

Cô cố nhớ. Cô biết cô đã ăn vài miếng chỉ để cho bà dì Gloria thấy rằng những cú quất bằng lời của bà không ăn nhằm gì đến cô. Cô có thể cố né tránh sự thật, nhưng cô sẽ không nói dối với Webb, và anh biết điều đó, vì vậy anh sẽ tiếp tục ép cô nói cho rõ ràng. Với tiếng thở dài nhỏ cô nói, “Khoảng hai, em đoán vậy.”

“Em có ăn bất cứ thứ gì sau đó không ? Cho đến bây giờ à?”

Cô lắc đầu.

“Ro.” Anh xoay ghế của anh về phía cô và choàng tay qua đôi vai gầy của cô, ôm cô sát vào anh. Hơi nóng và sức mạnh của anh bao bọc cô như cách nó luôn có. Roanna áp má đầu bù xù của cô vào bờ vai rộng đó, sự vui sướng đột nhiên xâm chiếm cô. Khi cô còn thơ dại, những cái ôm của Webb đã từng là nơi ẩn náu cho một cô gái bé nhỏ nhút nhát, không ai muốn. Bây giờ cô đã lớn, và bản chất của niềm vui sướng đã thay đổi. Có mùi hương dễ say, hơi có mùi xạ của da anh khiến tim cô đập nhanh, và làm cô muốn bám vào anh.

“Em phải ăn, bé cưng,” anh dỗ dành, nhưng với giọng cứng rắn. “Anh biết em cảm thấy khó chịu và ăn không thấy ngon, nhưng anh có thể nói rằng em đã sụt thêm cân đấy. Sức khỏe của em sẽ bị ảnh hưởng nếu em không bắt đầu ăn nhiều hơn.”

“Em biết anh đang nghĩ gì,” cô căng thẳng, nâng đầu khỏi vai anh để quắc mắt nhìn anh. “Nhưng em đã không tự làm mình ói ra hay bất cứ thứ gì như thế.”

“Chúa ơi, sao em lại có thể chứ ? Không bao giờ có bất cứ thứ gì trong dạ dày của em để cho em ói cả. Nếu em không ăn, chẳng bao lâu em sẽ không đủ sức để làm việc với những con ngựa. Là những gì em muốn à ?”

“Không !”

“Vậy thì hãy ăn cho nhiều vào.”

Cô nhìn cái đùi gà, vẻ mặt của cô khổ sở. “Em đã thử, nhưng em không thích mùi vị của hầu hết những món ăn, và m - mọi người luôn phê phán cách thức em ăn và thức ăn trở thành một cái nùi xộp lớn đến nỗi em không thể nuốt.”

“Em đã ăn miếng bánh mì nướng với anh sáng nay và đã nuốt rất tốt mà.”

“Anh đâu có la mắng em hay chọc em đâu,” cô lầm bầm.

Anh vuốt tóc cô, vén những chuỗi hạt dễ sẫm màu ra khỏi gương mặt cô. Ro nhỏ bé tội nghiệp. Cô luôn muốn có sự chấp thuận của bà cô Lucinda, nhưng quá nổi loạn đến mức không thể điều chỉnh hành vi của mình để có được nó. Có lẽ cô nói đúng ; nó không chứng tỏ cô là một thiếu nữ quậy phá hoặc bất cứ thứ gì như thế. Cô chỉ là khác với mọi người, một nụ hoa đại kỳ quặc mọc giữa vườn hồng ngăn nắp ở miền nam, và không ai biết cô là loại người như thế nào. Cô không cần phải van xin tình yêu hoặc sự chấp thuận của gia đình ; bà cô Lucinda nên yêu quý cô vì những gì tạo nên cô. Nhưng đối với bà cô Lucinda, sự hoàn hảo là đứa cháu kia của bà, Jessie, và bà đã luôn chỉ ra rõ ràng Roanna luôn thất bại trong mỗi chuyện. Miệng của Webb nghiêng chặt. Theo anh nghĩ, Jessie không hề hoàn hảo, và anh đã ngáy đến tận cổ để chờ cô chín chắn và giảm bớt tính ích kỷ.

Thái độ của Jessie, cũng liên quan rất nhiều đến chuyện Roanna không thể ăn. Anh đã để cho chuyện này xảy ra trong nhiều năm trong khi anh dồn hết sức mình vào nhiệm vụ hết sức nặng nề là học cách điều hành Davencourt và tất cả chuyện kinh doanh của gia tộc Davenport, cố dồn bốn năm đại học để hoàn tất trong ba năm và rồi tiếp tục theo đuổi bằng thạc sĩ trong kinh doanh, nhưng bây giờ tình hình này rõ ràng sẽ không tự biến mất. Vì Roanna, anh sẽ phải chấm dứt chuyện này, với bà cô Lucinda cũng như Jessie.

Roanna cần một môi trường tĩnh lặng, yên ổn nơi mà thần kinh của cô có thể ổn định và dạ dày của cô có thể thư giãn. Nếu bà cô Lucinda và Jessie - và bây giờ còn có thêm bà cô Gloria, nữa - sẽ không hoặc không thể ngừng những lời chỉ trích thường xuyên của họ với Roanna, vậy thì anh sẽ không để Roanne ăn chung với họ. Bà cô Lucinda luôn nhấn mạnh rằng họ phải cùng ăn với nhau, để Roanna thích nghi với lối sống

trong xã hội, nhưng anh sẽ gạt bà qua một bên trong chuyện đó. Nếu cô sẽ ăn ngon hơn với bữa ăn được phục vụ trên khay một cách bình yên trong phòng cô, hoặc thậm chí là ngoài chuồng ngựa nếu cô muốn, vậy thì đó sẽ là nơi cô sẽ ăn chúng. Nếu việc bị tách biệt với gia đình làm cô cảm thấy bị đầy ải, chớ không phải là nhẹ nhõm như anh nghĩ, vậy thì anh sẽ ăn ở ngoài chuồng ngựa với cô. Chuyện này chỉ là không thể tiếp tục, vì Roanna đang làm cho mình chết đói.

Một cách bốc đồng anh ôm cô vào lòng, cách anh từng làm khi cô còn nhỏ. Bây giờ cô đã cao khoảng 1 mét 7, nhưng không nặng hơn là bao, và nỗi sợ hãi bám chặt lấy anh khi anh bao bọc cái cổ tay mỏng manh yếu ớt của cô bằng những ngón tay dài của mình. Đứa em bà con xa nhỏ bé này luôn kêu gọi sự che chở của anh, và những gì anh đã luôn yêu mến nhất về cô là sự gan dạ của cô, sẵn sàng phản công mà không màng đến hậu quả. Cô thông minh và láu lỉnh, giá mà bà cô Lucinda chịu ngưng cố phá hủy hoàn toàn những nét đặc trưng đó.

Cô luôn xích lại gần anh như con mèo con và lúc này cũng đang tự động làm thế, áp má cô vào áo sơ mi của anh. Sự rung động nhức nhối của cơ thể anh làm anh ngạc nhiên, làm đôi mày đen của anh chau lại trong cái cau mày không thể hiểu được.

Anh nhìn xuống cô. Roanna đáng thương non nớt so với tuổi của cô, không có những kỹ năng xã hội và vũ khí tự vệ trong quá trình giao tiếp với người khác. Đối mặt với sự bất đồng và bị từ chối ở nhà cũng như ở trường, Roanna đã đáp lại bằng cách khép kín, vì vậy cô chưa bao giờ học được cách hòa đồng với lũ trẻ ở nhóm tuổi của cô. Cũng vì điều đó nên trong tiềm thức anh luôn nghĩ về cô như là một đứa trẻ đang cần anh bảo vệ, và có lẽ cô vẫn cần nó. Nhưng cho dù cô không phải là một người lớn hoàn toàn, về mặt thể chất cô cũng không còn một đứa trẻ nữa.

Anh có thể nhìn thấy đường cong trên má cô, đôi mi dài của cô, thái dương của cô nơi những tĩnh mạch xanh dương dễ vỡ nằm ngay dưới bề mặt. Nước da của cô trơn mịn, có mùi hương ấm áp ngọt ngào đầy nữ tính. Ngực cô nhỏ nhưng săn chắc, và anh có thể cảm thấy nụ hoa, nhỏ và cứng như đầu tấy của chiếc bút chì, của bộ ngực đang áp sát vào anh. Cái nhận thức nhức nhối đột ngột tăng cao, làm rung động cả vùng thắt lưng của anh, và anh đột nhiên nhận ra là mộng cô tròn làm sao và chúng đang nằm trên đùi anh duyên dáng đến thế nào.

Anh ráng kềm tiếng rên rỉ khi anh hơi dịch cô ra, vừa đủ để hông cô không áp vào vật cứng của anh. Roanna ngây thơ khác thường so với tuổi của cô, chưa bao giờ hẹn hò ; anh nghi ngờ là cô chưa từng thậm chí được hôn. Cô không biết là cô đang làm gì với anh, và anh không muốn làm cô ngượng. Là do lỗi của anh đã đặt cô ngồi vào lòng anh như thể cô vẫn còn là một cô nhóc. Từ giờ trở đi anh sẽ phải cẩn thận hơn, vì lần này có lẽ là anh may mắn. Đã hơn bốn tháng kể từ khi anh có quan hệ tình dục với Jessie, vì anh quá ngấy đến cổ khi cô cố điều khiển anh với cơ thể của cô. Cuộc đụng độ của họ không phải là về vấn đề làm tình ; họ đang tranh nhau quyền thống trị. Quý quái, anh nghi ngờ Jessie thậm chí không hiểu khái niệm của việc làm tình, của việc cho nhau khoái lạc. Nhưng anh còn trẻ và khỏe mạnh, và bốn tháng bị khước từ đã làm anh vô cùng bức bối, quá bức bối đến nỗi thậm chí cơ thể gầy còm của Roanna cũng có thể kêu gọi được anh.

Anh kéo tâm trí mình quay lại vấn đề trước mặt. “Chúng ta hãy làm một thỏa thuận nhé,” anh nói. “Anh hứa là sẽ không còn người nào nói bất cứ thứ gì về cách ăn uống của em, và nếu có bất kỳ ai làm, em cứ nói với anh và anh sẽ giải quyết. Và em, bé ngoan, sẽ bắt đầu ăn bữa thường xuyên. Chỉ vì anh. Hứa đi.”

Cô nhìn anh, và đôi mắt nâu sẫm ánh lên nét dịu dàng, tha thiết mà cô chỉ dành riêng cho anh. “Được rồi,” cô thì thầm. “Vì anh.” Trước khi anh có bất cứ ý niệm mơ hồ nào về những gì cô sắp làm, cô vòng cánh tay quanh cổ anh và áp đôi môi thơ ngây ngọt ngào, mềm mại vào môi anh.

Ngay từ lúc anh bế cô vào lòng, Roanna đã gần như không thể thở nổi với nỗi khao khát và sự kích động dữ dội. Tình yêu cô dành cho anh nhấn chìm cô, làm cô muốn rên rỉ thích thú ở cái vuốt ve của anh, ở cách anh đang ôm cô quá sát. Cô áp má mình vào áo sơ mi của anh, cảm thấy sức nóng và sự đàn hồi của da thịt anh bên dưới lớp vải. Núm vú của cô nhức nhối, và một cách mê mụ cô tì chúng vào ngực anh. Cảm giác do nó mang lại mạnh đến nỗi nó bắn thẳng xuống giữa đùi cô, và cô phải ép chặt đùi lại để chống lại sức nóng.

Rồi cô cảm nhận được nó, vật cứng cứng đó đột nhiên áp vào hông cô, và với sự hồi hộp kích động cô nhận

ra đó là cái gì. Cô đã nhìn thấy một người đàn ông trần truồng lần đầu tiên chiều hôm đó, và những chuyện quá sốc mà cô chứng kiến đã làm cô thấy yếu ớt và buồn nôn, nhưng bây giờ thì khác. Đây là Webb. Và điều này có nghĩa là anh muốn cô.

Nhận thức đó làm cô vui sướng ngất ngây đến nỗi không thể suy nghĩ. Anh dịch cô để cho cô không thể cảm thấy anh đang áp vào hông cô nữa, và anh đã nói chuyện. Cô ngẩng nhìn anh, ánh mắt của cô bám chặt vào cái miệng tuyệt đẹp của anh, chỉ nghe được một ít những lời anh nói. Anh muốn cô ăn, chỉ vì anh.

“Được rồi,” cô thì thầm. “Vì anh.” Cô sẽ làm bất cứ điều gì cho anh. Rồi sự khao khát dâng cao đến nỗi cô không thể đè nén được nữa, và cô đã làm điều mà cô đã muốn làm từ lâu như thể cả cuộc đời của cô đã sống chỉ để khao khát điều này. Cô choàng tay quanh cổ anh và hôn anh.

Môi của anh săn chắc và ấm áp, và mùi vị như trên người làm cô run rẩy vì đòi hỏi. Cô cảm thấy anh thành lĩnh giật mạnh người, như thể bị giật mình, cảm thấy bàn tay anh di chuyển đến thắt lưng của cô và siết chặt như thể anh sẽ nâng cô khỏi người anh. “Đừng,” cô thốt thức, đột nhiên sợ rằng anh sẽ đẩy cô đi. “Webb, làm ơn. Hãy ôm em.” Và cô siết chặt vòng tay đang ôm anh và hôn anh nồng nhiệt hơn, rụt rè táo bạo liếm môi anh theo cách cô đã nhìn thấy họ làm trong phim.

Anh run rẩy, cái rùng mình chạy dọc qua cơ thể vạm vỡ của anh, và tay anh bóp chặt trên cô. “Ro - ” anh bắt đầu, và lưỡi cô chen vào giữa đôi môi đang mở ra của anh.

Anh rên rỉ, toàn bộ cơ thể của anh căng cứng. Rồi đột ngột miệng anh mở ra và di chuyển, và quyền điều khiển của nụ hôn không còn thuộc về cô nữa. Cánh tay anh xiết chặt quanh người cô, và lưỡi anh di chuyển sâu vào miệng cô. Cổ Roanna ngửa ra dưới áp lực của anh, và các giác quan của cô bị mê mụ dưới sự tấn công dữ dội. Cô đã nghĩ đến chuyện hôn nhau, thậm chí đã tập trên gối của cô trong đêm, nhưng cô đã không nhận thức được là một nụ hôn có thể làm cô cảm thấy nóng bừng và yếu đuối, hay mùi vị của anh sẽ rất tuyệt, hay cảm giác thân thể của anh áp vào người cô sẽ giải tỏa sự khao khát khủng khiếp như vậy. Cô oằn người trên đùi anh, tìm cách ép sát vào hơn, và một cách dữ dội anh xoay cô sao cho vú của cô tì vào ngực anh.

“Ồ gian phu !”

Tiếng thét chói tai vang lên trong tai Roanna. Cô nhảy khỏi đùi Webb, khuôn mặt cô trắng bệch khi cô xoay mặt qua đối mặt với cô em họ của cô. Nét mặt của Jessie cong lên giận dữ khi cô đứng ngay bên trong cửa, nhìn họ trừng trừng, bàn tay cô nắm chặt thành hai nắm tay trắng bệch.

Webb đứng lên. Má anh đỏ bừng, nhưng ánh mắt của anh bình tĩnh khi anh đối mặt với vợ anh. “Bình tĩnh đi,” anh nói trong giọng đều đều. “Anh có thể giải thích.”

“Tôi dám cá là anh có thể,” cô nói với vẻ khinh miệt. “Lý do phải cho hay đấy. Khốn kiếp anh, chẳng có gì lạ khi anh đã không có hứng thú chạm để vào tôi ! Suốt thời gian này anh đang lăng nhăng với con điếm nhỏ ngu xuẩn này !”

Roanna cảm thấy giận dữ đến hoa mắt. Sau những gì Jessie đã làm chiều nay, sao cô ta dám nói như thế với Webb chỉ vì một nụ hôn ! Thậm chí không nhận thức được là mình đang di chuyển, cô đột nhiên thấy mình ở phía trước Jessie, và cô đẩy cô ta vào bức tường mạnh đến nỗi đầu của cô ta đập vào nó.

“Roanna, dừng lại ngay !” Webb nói sắc lẹm, chụp tay cô và đẩy mạnh cô qua một bên.

Jessie đứng thẳng lên và hất tóc ra khỏi mắt cô ta. Tinh ranh như một con mèo, cô ta lao tới Webb và tát vào mặt Roanna với tất cả sức mạnh mà cô ta có. Webb chụp cô ta và kéo cô ta qua một bên, ôm chặt cổ áo của cô ta trong khi anh chụp Roanna ngay gáy cô.

“Đủ rồi, mẹ kiếp,” anh nói với hàm răng nghiến chặt. Webb bình thường không chửi thề trước mặt phụ nữ, và việc anh bây giờ làm nó chứng tỏ là anh đang phần nộ đến dường nào. “Jessie, không có ý nghĩa gì trong việc để cho cả nhà biết chuyện này. Chúng ta sẽ nói chuyện này trên lầu.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này trên lầu à,” cô ta nhại lại. “Chúng ta sẽ nói chuyện này ngay ở đây, khốn kiếp anh ! Anh muốn che giấu à ? Đi chết đi ! Khoảng tối mai, mọi người trong cả Tuscumbia sẽ biết anh thích những cô gái trẻ, vì tôi sẽ la lối ở mỗi góc đường !”

“Câm ngay,” Roanna gầm gừ, mồ hôi má đang bị nóng rất và trừng đôi mắt căm ghét ở Jessie. Cô cố luồn ra khỏi tay Webb đang giữ cổ cô, nhưng anh siết chặt tay.

Jessie rống cổ. “Mày luôn bám theo sau anh ấy, đồ điểm thúì,” cô ta rít lên. “Mày đã dựng cảnh này để cho tao thấy hai người ở cùng nhau như thế này, đúng không ? Mày biết tao đang xuống nhà bếp. Mày không thỏa mãn để đang dúi với anh ấy sau lưng tao, mày muốn lên mặt với tao mà.”

Lời vu khống làm Roanna sửng sốt. Cô liếc nhìn lướt qua Webb và thấy sự nghi ngờ, kết tội giận dữ dâng lên trong mắt anh. “Cả hai người câm ngay đi,” anh gầm gừ, giọng anh thấp và lạnh lùng đến nỗi sống lưng cô lạnh toát. “Jessie. Lên lầu ngay.” Anh thả Roanna ra và đẩy Jessie đến cửa. Anh dừng lại ở đó nhìn Roanna với cái nhìn lạnh như băng đến nỗi nó quất vào cô như một ngọn roi. “Anh sẽ xử lý em sau.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Roanna quay người xuống tủ kệ và lấy tay che khuôn mặt của cô.

Ôi, Chúa ơi, cô đã không có ý để cho bất cứ chuyện gì như thế này xảy ra. Bây giờ thì Webb cũng ghét cô, và cô nghĩ rằng cô không thể chịu nổi. Nỗi đau dâng trào trong cô, siết chặt họng cô, làm cô nghẹt thở. Cô chưa bao giờ là một đối thủ cân xứng với Jessie về sự ranh mãnh và xảo trá, và Jessie đã chứng minh nó một lần nữa, thật dễ dàng phun những lời vu khống để làm cho Webb quay lưng lại với cô. Bây giờ anh nghĩ cô đã cố tình gây ra tất cả những chuyện này, và anh sẽ không bao giờ, không bao giờ yêu cô.

Bà nội sẽ không tha thứ cho cô cho vụ náo động âm ỉ này. Cô đứng đưa mình qua lại, bị nhấn chìm trong đau khổ, nghĩ liệu cô có bị gửi đi xa. Jessie đã bảo bà nội là Roanna nên rời nhà đến trường đại học dành cho nữ sinh ở miền bắc, nhưng Roanna đã không muốn đi và Webb đã ủng hộ cô, nhưng bây giờ cô nghi ngờ việc Webb sẽ can thiệp nếu họ muốn gửi cô đến Gobi Desert. Cô đã gây ra cho anh rắc rối lớn đến nỗi anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, dù là cô có thể thuyết phục anh là Jessie đã vu khống, điều mà cô nghi ngờ. Với kinh nghiệm mà cô đã biết thì họ luôn tin Jessie.

Nội trong vòng vài phút, cả thế giới của cô đã sụp đổ tan tành. Cô đã rất hạnh phúc, trong những khoảnh khắc ít ỏi, êm đềm trong vòng tay của anh, rồi nó trở thành địa ngục. Cô có thể sẽ phải ra đi, và cô đã mất Webb mãi mãi.

Thật không công bằng. Jessie mới là con điểm. Nhưng Roanna không dám nói, không thể nói, bất kể điều gì xảy ra. Cô thậm chí không thể tự vệ chống lại lời nói vu khống hiểm ác của Jessie vừa rồi.

“Tôi ghét cô,” cô thì thầm đến người em họ vắng mặt của mình. Cô co rúm người tựa vào kệ tủ như một con thú nhỏ sợ hãi, trái tim cô đập liên hồi trong lồng ngực với một sức mạnh hầu như làm cô muốn ngất. “Tôi ước gì cô chết đi cho rồi.”

5. Chương 5

Roanna nằm túm tùm trên giường. Cô thấy lạnh với sự đau đớn mặc dù với sức nóng của đêm hè, và lúc này giấc ngủ thì thật là xa vời như khi cô thoát lên lầu để về phòng của cô lúc sớm.

Mấy tiếng đồng hồ vừa qua kể từ khi Jessie bắt gặp cô hôn Webb là một cơn ác mộng. Sự hỗn loạn, dĩ nhiên, đã làm cho mọi người trong nhà chạy đến. Không cần ai đặt câu hỏi cả, vì Jessie đã la hét nguyên rủa Webb và Roanna trong suốt toàn bộ thời gian anh kéo cô lên lầu, nhưng bà nội và bà dì vẫn công kích Roanna bằng những câu hỏi bất tận và những lời buộc tội.

“Sao mày dám làm một chuyện như thế ?” Bà nội đã hỏi, nhìn trừng trừng Roanna với ánh mắt lạnh lẽo như Webb đã làm lúc nãy, nhưng Roanna tiếp tục im lặng. Cô có thể nói gì đây chứ ? Cô lẽ ra không nên hôn anh ; cô biết điều đó. Việc yêu anh không phải là lý do để biện hộ, ít ra sẽ không quan trọng với lời kết tội nặng nề mà cô đang đối mặt.

Cô không thể bào chữa cho mình bằng cách tố cáo chuyện của Jessie. Bây giờ Webb có thể rất căm ghét cô, nhưng cô vẫn không thể nói cho anh nghe điều mà sẽ làm anh đau và anh có thể làm chuyện gì đó một cách hấp tấp. Cô thà là gánh lấy tất cả trách nhiệm vào mình còn hơn là đánh liều với bất cứ thứ gì tệ hại sẽ

xảy đến với anh. Và suy cho cùng, hành động của Jessie không bào chữa cho lỗi lầm của cô. Webb là người đàn ông đã có vợ ; cô không nên hôn anh. Cô quặn đau bên trong ở những gì mà hành động vô ý, bốc đồng của cô đã gây ra.

Trận chiến ác liệt diễn ra trên lầu có thể nghe thấy rõ ràng bởi tất cả những người trong nhà. Jessie luôn vô lý khi không được như ý và càng vô lý gấp đôi khi chuyện có liên quan đến tính tự cao tự đại của cô ta. Tiếng thét của cô ta át giọng nói sâu trầm của Webb. Cô đã gọi anh bằng những cái tên bẩn thỉu có thể tưởng tượng, sử dụng những lời mà Roanna chưa bao giờ nghe nói trước đây. Bà nội thường có thể trông xuống bất cứ thứ gì Jessie làm, nhưng ngay cả bà cũng cau mày ở những ngôn từ được sử dụng. Roanna nghe mình bị gọi là con điếm, một con điếm mất ngựa, và một con vật ngu ngốc chỉ xứng với đấm súc vật. Jessie hăm dọa sẽ kêu bà gạt Webb ra khỏi di chúc - khi nghe được câu đó, Roanna đã bắt cái nhìn kinh hoàng đến bà nội, vì cô sẽ chết nếu cô làm Webb trả giá bằng di sản của anh, nhưng bà nội đã nhượng đôi mày sang trọng với vẻ ngạc nhiên khi nghe lời dọa dẫm đó - và cả lời hăm dọa là sẽ làm cho Webb bị bắt cho tội cường dâm trẻ em dưới vị thành niên.

Tất nhiên, bà nội và bà dì Gloria đã tin ngay rằng Roanna đã ngủ với Webb, và cả hai họ người chiếu ánh mắt giận dữ và buộc tội xuống người cô một lần nữa, tuy nhiên ông dượng Harlan chỉ nhượng đôi mày xám dày của ông và trông thích thú. Xấu hổ, khốn khổ, Roanna thin thít lắc đầu, không biết làm sao để biện hộ cho mình để họ sẽ tin.

Webb không phải là người đàn ông chấp nhận sự đe dọa. Cho đến lúc đó, anh đã rất giận dữ nhưng đã kiểm soát tính khí của anh. Bây giờ có tiếng va chạm, và âm thanh của tiếng thủy tinh bị vỡ, và anh rống lên: “Hãy ly hôn đi ! Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để dứt bỏ cô !”

Rồi anh hăm hăm đi xuống lầu, mặt anh vô cảm và cứng rắn, mắt anh lạnh lẽo và xanh biếc. Ánh mắt giận dữ của anh chạm vào người Roanna, và mắt anh nheo lại, làm cô rùng mình sợ hãi, nhưng anh đã không dừng lại. “Webb, đợi đã,” Bà nói, đưa tay ra. Anh lờ bà, hăm hăm ra khỏi nhà. Một lát sau họ thấy ánh đèn pha của xe anh rọi qua bãi cỏ.

Roanna không biết anh đã trở về hay chưa, vì chỉ có những tiếng xe ồn ào mới có thể được nghe từ trong nhà. Mắt cô cay xè khi cô ngược nhìn lên trần nhà, bóng tối đè nặng lên người cô giống như một cái mền, làm cô ngạt thở.

Điều làm cô đau đớn nhất là Webb đã không tin cô, thậm chí khi anh biết rõ Jessie, anh đã tin vào sự vu khống của cô ta. Sao anh có thể nghĩ cho một khoảnh khắc là cô đã cố tình làm bất cứ thứ gì sẽ gây cho anh mọi rắc rối chứ ? Webb là trung tâm của sự tồn tại của cô, người hùng của cô ; nếu anh chối bỏ cô, vậy thì cô không có nền tảng, không có sự an toàn trong thế giới này.

Nhưng về cuồng nộ và kinh tởm trong mắt anh khi anh nhìn cô, như thể anh không thể chịu nổi khi nhìn thấy cô bây giờ. Roanna cuộn tròn người, rên rỉ với nỗi đau dường như quá lớn đến nỗi cô nghĩ cô không bao giờ có thể khôi phục lại. Cô yêu anh ; cô sẽ không chối bỏ anh, bất kể anh đã làm chuyện gì. Nhưng anh đã chối bỏ cô, và cô co rúm người khi cô nhận ra sự khác biệt là gì : anh không yêu cô. Cô thấy đau đớn khắp người, như thể cô đã bị bầm dập vì đâm đầu vào một bức tường gạch của thực tế. Anh thích cô, thấy cô thú vị, có lẽ cảm thấy có mối ràng buộc thân thích với cô, nhưng anh đã không yêu cô theo cách cô muốn anh yêu cô. Cô đột ngột nhìn thấy mọi chuyện được rõ ràng, cô thấy anh cảm thấy tội nghiệp cho cô, và sự xấu hổ căm xút bên trong cô. Cô không muốn sự thương hại từ Webb hoặc từ bất cứ một người nào khác.

Cô đã mất anh. Dù là anh cho cô cơ hội để biện hộ và rồi nếu anh tin cô, nó vẫn sẽ không bao giờ giống như xưa nữa. Anh nghĩ cô đã phản bội anh, và việc anh thiếu lòng tin là sự phản bội đối với cô. Nhận thức đó sẽ mãi ở đó trong tận đáy lòng của cô, một cái nút thắt lạnh lẽo, nhức nhối để đánh dấu cho sự mất mát của cô.

Cô đã luôn bám một cách dữ dội vào Davencourt và vào Webb, kháng cự lại mọi nỗ lực để làm cô buông ra. Bây giờ, lần đầu tiên trong đời, cô nghĩ đến chuyện rời khỏi. Không còn gì ở đây nữa cả, cô có lẽ nên xa nhà đến trường đại học như cách mà mọi người muốn cô làm và bắt đầu một cuộc sống mới, nơi mọi người không biết cô và không có chút ý tưởng gì về cách cô nên trông và cư xử như thế nào. Trước đây, chính cái ý nghĩ rời khỏi Davencourt đã mang đến sự hoảng sợ, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy nhẹ nhõm. Vâng, cô

muốn tránh mọi người và mọi chuyện.

Nhưng trước tiên, cô sẽ chỉnh sửa mọi chuyện cho Webb. Một cử chỉ cuối cùng của tình yêu, rồi cô sẽ quên đi tất cả những chuyện này và chuyển sang làm chuyện khác.

Cô liếc nhìn đồng hồ khi cô rời khỏi giường. Đã sau hai giờ khuya ; ngôi nhà chìm trong im lặng. Jessie có lẽ đã ngủ, nhưng Roanna thật lòng không quan tâm. Lần này, cô ta phải thức dậy và lắng nghe những gì Roanna phải nói.

Cô không biết cô sẽ làm gì nếu Webb có ở đó, nhưng cô không thực sự nghĩ anh sẽ ở đó. Anh đã giận dữ như vậy khi anh rời khỏi, có lẽ anh còn chưa về, và dù là anh đã quay về, anh sẽ không bỏ vào giường với Jessie. Anh sẽ hoặc là ở phòng sách dưới lầu hoặc là ngủ trong một trong những phòng ngủ khác.

Cô không cần ánh sáng ; cô đã lan man trong Davencourt quá nhiều trong đêm đến nỗi cô biết tất cả những bóng tối của nó. Lặng lẽ cô đi xuống hành lang, bộ đồ ngủ dài trắng làm cô trông giống như một cây ma. Cô cảm thấy như ma, cô nghĩ, như thể không ai bao giờ thực sự thấy cô.

Cô ngừng lại ở phía trước cửa phòng của Webb và Jessie. Ánh đèn vẫn còn ở bên trong; một vệt sáng mỏng có thể nhìn thấy rõ ở dưới khe cửa. Quyết định không gõ cửa, Roanna xoay nắm cửa. “Jessie, chị còn thức không ?” cô khẽ hỏi. “Tôi muốn nói chuyện với chị.”

Một tiếng thét chói tai xé qua màn đêm yên tĩnh, một âm thanh dài, đau buốt dường như cứ tiếp tục, một mỗi, cho đến khi nó thành tiếng khào khào. Những ánh đèn bật sáng trong những phòng ngủ khác nhau, thậm chí ở tận chuồng ngựa nơi Loyal có một căn hộ riêng của ông. Có những lời nói lắp bắp của cơn buồn ngủ, những giọng nói bối rối khóc thét lên, hỏi lung tung, và những bước chân chạy thình thịch.

Ông dưỡng Harlan là người đầu tiên đạt đến phòng ngủ. Ông nói, “Trời ơi,” và cho một lần giọng nói tron tru, nồng nhiệt của ông không có ở đó.

Tay cô áp vào miệng như thể để giữ tiếng thét khác không thoát ra, Roanna từ từ tránh xa cơ thể của Jessie. Đôi mắt nâu của cô đang mở to và không chớp, cách diễn đạt như của một người mù.

Bà dì Gloria chạy vào phòng mặc dù ông dưỡng Harlan đã cố ngăn bà, với Lucinda theo sau lưng. Cả hai người phụ nữ loạng choạng dừng lại, kinh hãi và không thể tin làm họ sững sốt bất động khi họ nhìn thấy cảnh tượng đầy bạo lực. Lucinda nhìn chằm chằm vào hai cô cháu gái của bà, và bà biến sắc. Bà bắt đầu run rẩy.

Bà dì Gloria ôm lấy chị bà, trong lúc đó nhìn Roanna một cách điên cuồng. “Chúa ơi, mày đã giết nó,” bà thốt lên, mỗi từ dâng lên với vẻ cuồng loạn. “Harlan, gọi cảnh sát ngay !”

Đường lái xe vào nhà và sân trước đầy xe cộ đậu khắp nơi, những ánh đèn loé một màu xanh kỳ quái suốt đêm. Mỗi cửa sổ trong Davencourt đều sáng đèn, và căn nhà đông đúc người, hầu hết họ đều mặc đồng phục nâu, và một số người trong bọn họ mặc đồ trắng.

Mọi người trong gia đình, ngoại trừ Webb đều ngồi trong căn phòng khách rộng rãi. Bà đang khóc khê, tay bà liên tục vắn cái khăn thêu tay sang trọng khi bà ngồi với đôi vai trĩu xuống. Khuôn mặt của bà đã bị tàn phá với nỗi đau buồn. Bà dì Gloria ngồi cạnh bà, vỗ nhẹ bà, thì thầm những lời xoa dịu vô nghĩa. Ông dưỡng Harlan đứng ngay sau họ, trả lời những câu hỏi và nói những lời nhận xét riêng của ông vào từng giả thuyết hoặc chi tiết, đắm mình trong tâm điểm chú ý hiện đang chiếu sáng vào ông vì ông may mắn được là người đầu tiên bước vào hiện trường - trừ Roanna, dĩ nhiên.

Roanna ngồi một mình ở phía bên kia phòng cách xa tất cả những người khác. Một cảnh sát đứng gần đó. Cô hồ hững nhận ra là anh ta đang canh chừng cô, nhưng cô không quan tâm đến.

Cô ngồi bất động, mắt cô tối đen trên khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt của cô đại đi nhưng không hoàn toàn khi cô nhìn không chớp mắt vào những người thân ở bên kia phòng.

Cảnh sát trưởng Samuel “Booley” Watts ngừng lại ngay bên trong ngưỡng cửa và quan sát cô, phân vân một cách không thoải mái là cô đang nghĩ gì, cô cảm thấy thế nào về sự chối bỏ thăm lặng nhưng không thể người này. Ông quan sát cánh tay trần mỏng manh của cô, chú ý cách cô trông nhỏ bé làm sao trong cái áo ngủ trắng đó, cũng không trắng hơn nhiều so với khuôn mặt của cô. Những nhịp mạch ở cổ họng của cô

có thể nhìn thấy được rõ ràng, nhịp điệu quá nhanh và yếu ớt. Với kinh nghiệm ba mươi năm trong ngành thực thi pháp luật, ông hướng về một trong những cảnh sát và nói lạnh lẽ, “đưa một trong những nhân viên y tế cấp cứu đến đây để khám cho cô gái. Cô ấy trông có vẻ bị sốc.” Ông cần sự tỉnh táo và sự cộng tác của cô.

Cảnh sát trưởng đã biết Lucinda gần như cả đời ông. Gia đình Davenport luôn là người đóng góp lớn cho quỹ vận động của ông trong lúc bầu cử. Những hoạt động chính trị là cái họ muốn, ông đã tạo nhiều ân huệ cho gia đình họ theo năm tháng, nhưng nền tảng của mối quan hệ lâu dài giữa họ là sự tương đồng thực sự. Marshall Davenport đã từng là một người cứng rắn, sắc sảo nhưng là một người đàng hoàng. Booley không có gì ngoài sự kính trọng đối với Lucinda, bởi sự cứng rắn của bà, sự phản đối không muốn nới lỏng tiêu chuẩn của bà đối mặt với sự suy thoái của thời đại, sự nhảy bèn trong kinh doanh của bà. Trong nhiều năm sau cái chết của David, cho đến khi Webb đủ lớn để bắt đầu tiếp quản một vài gánh nặng, bà đã điều khiển cả doanh nghiệp của gia đình, trông nom một tài sản khổng lồ, và đã nuôi hai cô cháu gái mồ côi. Mặc dù bà được hưởng một lượng của cải to lớn đủ để bù đắp cho bà, nhưng gánh nặng cảm xúc trên người bà cũng giống hệt như trên bất cứ một người nào khác.

Lucinda đã mất quá nhiều người thân, ông nghĩ. Cả hai nhà Davenport và Tallant đã có rất nhiều người chết yểu, họ chết lúc còn quá trẻ. Anh trai yêu dấu của Lucinda, Webb lớn, đã chết lúc bốn mươi tuổi sau khi bị một con bò đực đá vào đầu. Con trai của ông, Hunter, đã chết lúc ba mươi một tuổi khi chiếc máy bay nhỏ của ông gặp tai nạn trong cơn bão cuồng nộ ở Tennessee. Marshall Davenport mới chỉ 60 khi ông chết vì bị vỡ ruột thừa mà ông đã lơ đãng, vì nghĩ đó rằng chỉ là bị đau bụng thường, cho đến khi bị nhiễm trùng quá nặng đến nỗi cơ thể của ông không thể chống chọi lại. Sau đó thì đến David và Janet, cũng như vợ của David, đã bị giết chết trong tai nạn xe mười năm trước. Chuyện đó gần như làm cho Lucinda gục ngã, nhưng bà đã đứng thẳng lưng và tiếp tục sống.

Bây giờ là chuyện này ; ông không biết liệu bà có thể chịu nổi nỗi sự mất mát người thân mới nhất này hay không. Bà luôn quý mến Jessie, và cô gái rất nổi tiếng trong tầng lớp thượng lưu của hạt Colbert County, cho dù chính Booley đã có những quan sát riêng của ông về cô ta. Đôi khi vẻ mặt của cô ta có vẻ lạnh lùng, vô cảm, như thể của một kẻ giết người mà ông đã từng gặp trong đời. Không phải là ông từng gặp bất cứ rắc rối nào với cô ta, không bao giờ được gọi đến để che đậy bất kỳ những vụ bê bối nhỏ nào ; cho dù Jessie thật sự như thế nào, về những cuộc tán tỉnh và tiệc tùng, thì cô ta cũng đã tránh gặp phải rắc rối. Jessie và Webb là những ngọn đuốc trong mắt Lucinda, và bà đã rất tự hào khi hai đứa trẻ kết hôn vào vài năm trước. Booley ghét những gì ông phải làm ; riêng việc mất Jessie cũng đã đủ tệ hại, mà không cần phải bao gồm cả Webb, nhưng đó là công việc của ông. Chính trị hay không, chuyện này không thể coi như không được.

Một nhân viên y tế chắc nịch, Turkey MacInnis, đi vào phòng và đến chỗ Roanna đang ngồi, ngồi chồm hổm sát mặt đất trước mặt cô. Turkey, được gọi thế vì ông có khả năng bắt chước tiếng kêu của con gà tây mà không cần bất cứ đồ phụ tùng gì, là người vừa có khả năng lại vừa dễ chịu, một trong những nhân viên y tế giỏi nhất trong hạt. Booley lắng nghe giọng điệu thực tế khi ông hỏi cô gái một vài câu hỏi, đánh giá phản ứng của cô gái khi ông rọi ánh đèn nhỏ xíu vào mắt cô, sau đó đo huyết áp và bắt mạch cho cô. Roanna trả lời câu hỏi một cách rã rời, hầu như không thể nghe được, giọng cô nghe căng thẳng và đau khổ. Cô nhìn người nhân viên y tế ở chân mình với vẻ hoàn toàn thiếu quan tâm.

Một tấm chăn đã được đem đến và quấn quanh vai cô, và nhân viên y tế kêu cô nằm xuống trên ghế xô pha. Sau đó ông đem lại cho cô một tách cà phê, Booley đoán là rất ngọt, và phỉnh phờ cô uống nó.

Booley thở dài. Hải lòng là Roanna đã được chăm sóc, ông không thể lãng tránh nhiệm vụ phiên hà của ông thêm nữa. Ông vuốt gáy khi ông đi đến nhóm người ở bên kia phòng. Ít nhất cũng phải mười lần, Harlan Ames đã thuật lại chi tiết sự kiện như ông nhớ nó, và Booley đang trở nên hoàn toàn chán ngấy với cái giọng trơn như mỡ, quá ồn ào đó.

Ông ngồi xuống cạnh Lucinda. “Các người đã tìm được Webb chưa ?” bà hỏi bằng một giọng bị bóp nghẹt, khi nước mắt chảy dài xuống má bà. Lần đầu tiên, ông nghĩ, Lucinda trông thật phù hợp với cái tuổi 73 của bà. Bà luôn để lại ấn tượng là một người cứng cỏi, giống như loại inox tốt nhất, nhưng bây giờ bà trông co rúm trong cái áo ngủ và áo choàng của bà.

“Còn chưa,” ông nói một cách không thoải mái. “Chúng tôi đang tìm cậu ấy.” Đó là một câu nói giảm nhẹ

mà ông từng làm.

Cái ý tưởng Webb có quan hệ tình dục với Roanna trong nhà bếp làm ông cho là càng không thể nào. Ông chưa bao giờ ngạc nhiên về những chuyện ngu dốt mà những người thông minh cho là có thể biểu diễn, nhưng chuyện này thì không thể nào. Kỳ quặc, ông có thể cho là Webb phạm tội giết người, nhưng sẽ không lãng phí thời gian với đứa em họ nhỏ bé của cậu ta.

Phải, ông sẽ lấy được câu chuyện thực sự về những điều đã xảy ra trong nhà bếp từ Roanna. Ông muốn thứ khác từ ba người này. “Vì thế họ đã tranh cãi. Cuộc cãi cọ có trở thành bạo lực không?”

“Chắc chắn,” Harlan trả lời, quá sốt sắng để lấy lại trọng tâm của sự chú ý. “Họ đã ở trên lầu, nhưng Jessie đã la hét ầm ĩ đến nỗi chúng tôi có thể nghe được từng lời từng chữ. Sau đó Webb thét lên kêu nó lẹ hơn, cậu ta sẽ làm bất cứ thứ gì để dứt bỏ nó, và rồi có tiếng kính vỡ. Sau đó Webb hăm hăm đi xuống lầu và rời khỏi.”

“Có ai trong số các người nhìn thấy Jessie sau đó, hoặc có nghe cô ta trong phòng tắm không?”

“Không, không có tiếng gì cả,” Harlan nói, và Gloria lắc đầu. Không ai đã cố đến nói chuyện với Jessie, vì theo kinh nghiệm mà họ biết thì thà để cho cô ta nguội xuống trước nếu không cơn cuồng nộ của cô sẽ trút lên người hòa giải. Nét mặt của Lucinda bắt đầu hoài nghi và hãi hùng khi bà nhận ra cuộc chất vấn của Bolley đang hướng về đâu.

“Không,” bà nói một cách dửng dưng, lắc đầu phủ nhận. “Booley, không ! Anh không thể nghi ngờ Webb !”

“Tôi phải làm thế,” ông trả lời, cố giữ giọng dịu dàng. “Họ đã tranh cãi, một cách dửng dưng. Bây giờ, tất cả chúng ta đều biết Webb có tính khí như thế nào khi cậu ta giận dữ. Không ai nhìn thấy hoặc nghe gì về Jessie sau khi cậu ta rời khỏi. Đó là một thực tế đáng buồn, nhưng bất kỳ lúc nào người phụ nữ bị giết chết, nó thường là chồng hay bạn trai của cô ta làm chuyện đó. Điều này cũng làm tôi đau khổ lắm, Lucinda, nhưng sự thật là Webb là hung thủ có khả năng nhất.”

Bà vẫn còn lắc đầu, và nước mắt đang chảy dài xuống gò má nhăn nheo. “Anh không thể. Không phải là Webb.” Giọng bà khản khản.

“Tôi hy vọng là không, nhưng tôi phải kiểm tra lại. Bây giờ, Webb đã rời khỏi nhà lúc nào, như bà có thể nhớ?”

Lucinda im lặng. Harlan và Gloria nhìn nhau. “Lúc tám giờ?” Gloria cuối cùng đề xuất, giọng bà có vẻ không chắc chắn lắm.

“Khoảng đó,” Harlan nói, gật gù. “Bộ phim tôi muốn xem vừa mới được chiếu.”

Tám giờ. Booley xem xét, cẩn thận dưới suy ngẫm khi ông làm thế. Clyde O'Dell, điều tra viên, đã làm nghề này lâu như Booley, và rất giỏi trong việc đoán thời gian của cái chết. Ông ta có kinh nghiệm và sở trường về việc đoán nhiệt độ của các chết dựa vào độ cứng và đưa ra câu trả lời rất chính xác. Clyde đã đặt thời gian cho cái chết của Jessie là vào lúc “mười giờ hoặc khoảng đó,” với cái vẩy tay để cho biết thời gian thực tế có thể xê dịch lên xuống. Tám giờ là quá sớm, và cho dù nó vẫn còn nằm trong khả năng cho phép, điều đó đã đưa ra một vài nghi ngờ cho cái mớ hỗn độn này. Ông phải chắc chắn về vụ án trước khi ông đưa nó đến cho công tố viên của hạt, vì lão Simmons là một gã chính trị gia quá khôn khéo để chịu nhận một vụ án liên quan đến gia đình Davenports và Tallants trừ phi ông ta chắc chắn là có thể phá được nó. “Có ai nghe tiếng xe hoặc bất cứ thứ gì sau đó không ? Có lẽ là Webb đã trở về chẳng?”

“Tôi không nghe được bất cứ thứ gì hết,” Harlan nói.

“Tôi cũng không,” Gloria xác nhận. “Anh sẽ phải lái một chiếc xe tải trước khi chúng tôi có thể nghe nó ở đây, trừ phi có lẽ chúng tôi đã lên giường và cửa ban công đang mở.”

Lucinda dụi mắt bà. Booley có cảm giác bà ước gì em gái và em rể của bà cảm mến. “Chúng tôi thường không thể nghe ai lái đến gần,” bà nói. “Ngôi nhà được cách ly rất tốt, và những bụi cây cũng làm giảm tiếng ồn nữa.”

“Vậy cậu ấy có thể đã trở về và các người không nhất thiết sẽ biết được.”

Lucinda mở miệng, sau đó ngậm lại mà không đáp lại. Câu trả lời là hiển nhiên. Ban công ở trên lầu bao quanh ngôi nhà to lớn, sang trọng có thể vào được từ cầu thang bên ngoài ở phía chái nhà của Webb và Jessie. Ngoài ra, mỗi phòng ngủ đều có cửa đôi nhìn ra ban công ; sẽ rất dễ dàng đến mức lộ bịch cho bất kỳ ai đi lên các cầu thang đó và bước vào phòng ngủ mà không bị bắt cứ một người nào khác trong nhà gặp họ. Ở từ góc độ an ninh, Davencourt là cơn ác mộng. Ừm, có lẽ Loyal đã nghe được cái gì đó. Căn hộ của ông ở chuồng ngựa có lẽ không được cách âm như ngôi nhà đồ sộ này.

Yvonne rời khỏi Roanna và đến đứng ngay trước mặt Booley. “Tôi nghe những gì anh đã và đang nói,” bà nói lặng lẽ, giọng bà đều đều mặc dù cách đôi mắt xanh của bà nhìn như muốn xuyên vào ông. “Anh đang nhầm lẫn, Booley Watts. Con trai tôi không giết Jessie. Dù cho nó có giận như điên, nó sẽ không gây thương tổn cho Jessie.”

“Trong những trường hợp bình thường, tôi sẽ đồng ý với bà,” Booley trả lời. “Nhưng cô ấy đang dọa là kêu Lucinda tước quyền thừa kế của cậu ra, và tất cả chúng ta đều biết rằng Davencourt có - ”

“Nhắm nhí,” Yvonne nói một cách kiên quyết, lờ đi cách miệng của Gloria siết lại như một trái mận khô. “Webb sẽ không tin điều đó dù là một giây. Jessie luôn cường điệu hoá mọi thứ khi cô ta nổi điên lên.”

Booley nhìn Lucinda. Bà lau mắt và nói yếu ớt, “Không, tôi sẽ không bao giờ tước quyền thừa kế của nó.”

“Dù là họ ly dị ư ?” ông nhấn thêm.

Có một sự rối loạn nhỏ ở trước cửa, và Booley nhìn qua, cau mày, nhưng thư giãn khi Yvonne Tallant, mẹ của Webb, sải chân vào phòng khách. Về mặt pháp lý không ai được phép vào trong, nhưng Yvonne là người nhà, mặc dù vài năm trước bà đã tách biệt mình bằng cách rời khỏi Davencourt để đến ngôi nhà nhỏ riêng của bà bên kia sông ở Florence. Yvonne luôn là một người phụ nữ độc lập. Tuy nhiên lúc này, Booley ước gì bà đã không xuất hiện, và ông muốn biết làm thế nào bà đã biết được chuyện rắc rối ở đây tới nay. À, khi thật, không cần phải suy nghĩ về điều đó nữa. Đó chính là cái phiền phức trong các thị trấn nhỏ. Kể nào đó đang trực, có lẽ đã gọi về nhà và đã nói cái gì đó với một thành viên trong gia đình, người đó đã gọi một người bạn, rồi người bạn đó lại gọi một người em họ biết rõ Yvonne và đã tự ý báo cho bà biết. Đó là cách nó luôn xảy ra.

Đôi mắt xanh của Yvonne quét qua phòng. Bà là một người phụ nữ cao, mảnh khảnh với mái tóc đã điểm những sợi bạc xen kẽ những sợi đen theo kiểu mà được mô tả là đẹp trai hơn là xinh đẹp. Thậm chí vào lúc này, bà thật không thể che vào đâu được với một bộ quần áo trắng nếp. Ánh mắt bà chiếu vào Booley. “Có thật không ?” bà hỏi, giọng bà hơi òa vỡ. “Về Jessie đấy ?” Bất chấp những hiểu biết của Booley về Jessie, cô ta dường như luôn hoà hợp với mẹ chồng. Hơn nữa, gia đình Davenport và Tallant thân nhau đến nỗi Yvonne biết Jessie từ lúc còn nằm nôi.

Bên cạnh ông, Lucinda nuốt nhanh tiếng nấc, toàn bộ cơ thể của bà run rẩy. Booley gật đầu để trả lời Yvonne, người đang nhắm mắt lại để ngăn nước mắt đang dâng trào.

“Roanne đã làm chuyện đó,” Gloria rít lên, trừng mắt qua phòng ở thân thể nhỏ bé, đang quẩn mền nằm trên ghế xô pha.

Mắt Yvonne mở to, và bà nhìn Gloria với vẻ hoài nghi. “Đừng ngó ngán như thế,” bà cau kính, và quả quyết sải chân đến chỗ Roanna, khom người xuống cạnh cô và vuốt mái tóc rối bù ra khỏi gương mặt không còn thần sắc nào, thì thầm những lời an ủi nhẹ nhàng như bà thường làm. Quan điểm của Booley về Yvonne nhảy lên vài bậc, mặc dù là ông đã nghi ngờ từ phản ứng trên mặt bà, là Gloria đã góp phần vào đó.

Lucinda cúi đầu, như thể không thể nhìn qua phòng tới chỗ đứa cháu kia của bà. “Anh sẽ bắt nó ư ?” bà thì thầm.

Booley cầm tay bà trong tay ông, cảm thấy như một con bò mập mạp, vụng về khi những ngón tay thô kệch của ông phủ kín quanh những ngón tay thon thả lạnh lẽo của bà. “Không, tôi sẽ không làm thế,” ông nói.

Lucinda hơi rùng mình, một ít căng thẳng rời khỏi người bà. “Cảm ơn Chúa,” bà thì thầm, mắt bà nhắm chặt.

“Tôi muốn biết là tại sao không !” Gloria nói nheo nheo từ bên kia của Lucinda, lồng lên như con gà mái bị ướm. Booley chưa bao giờ thích Gloria nhiều như ông thích Lucinda. Bà luôn đẹp hơn, nhưng Lucinda là

người đã lọt vào mắt của Marshall Davenport, Lucinda đã kết hôn với người đàn ông giàu có nhất ở miền tây bắc Alabama, và lòng ghen tị gần như đã nhấn chìm Gloria.

“Vì tôi không nghĩ là cô ấy đã làm chuyện đó,” ông nói thẳng thừng.

“Chúng tôi thấy nó đứng ngay trên cơ thể ! Tại sao à, chân của nó đã ở trong vũng máu đấy !”

Cầu kính, Booley tự hỏi tại sao điều đó lại có bất cứ ý nghĩa gì. Ông cố kiên nhẫn. “Từ những gì chúng tôi có thể nói, Jessie đã chết vài giờ trước khi Roanna nhìn thấy cô ta.” Ông không đi vào chi tiết kỹ thuật về độ cứng của tử thi, cho là Lucinda không cần nghe nó. Không thể xác định chính xác thời gian tử nạn trừ phi nó đã được chứng kiến, nhưng nó vẫn là một chuyện chắc chắn là Jessie đã chết ít nhất một vài giờ trước nửa đêm. Ông không biết tại sao Roanna lại đi thăm cô em họ của mình vào lúc hai giờ sáng - và ông chắc chắn sẽ khám phá ra - nhưng Jessie đã chết.

Nhóm người nhỏ này như tê liệt, nhìn ông chăm chăm như thể họ không thể hiểu diễn biến mới nhất này. Ông lấy ra cuốn sổ tay nhỏ. Thông thường một trong những thanh tra của hạt sẽ tiến hành cuộc phỏng vấn, nhưng đây là gia đình Davenport, và ông sẽ đích thân giải quyết vụ án này.

“Ông Ames nói rằng Webb và Jessie đã có một cuộc cãi cọ âm ỉ tối nay,” ông bắt đầu, và thấy cái nhìn sắc bén mà Lucinda ném cho người em rể.

Sau đó bà hít thật sâu và vươn thẳng vai khi bà lau mặt bằng cái khăn tay nhàu nát. “Họ đã tranh cãi, vâng.”

“Về chuyện gì ?”

Lucinda do dự, và Gloria chen vào. “Jessie bắt gặp Webb và Roanna đang lảng nhãng trong nhà bếp.”

Đôi mày xám của Booley nhướng lên. Không có nhiều chuyện làm cho ông ngạc nhiên nữa, nhưng ông cảm thấy hơi kinh ngạc về chuyện này. Một cách hoài nghi, ông nhìn lướt qua cơ thể mỏng manh yếu ớt, cuộn tròn ở bên kia phòng. Roanna có vẻ, nếu không phải là trẻ con, vẫn còn trẻ con một kỳ lạ, và ông đã không nghĩ Webb, một người đàn ông sẽ hứng thú với điều đó. “Tiếp tục đi, như thế nào ?”

“Lảng nhãng, là như thế đấy,” Gloria nói, giọng bà dâng lên. “Chúa ơi, Booley, anh có muốn tôi vẽ bức tranh cho anh không ?”

Môi bà run rẩy. “Không. Davenport cần nó.”

Điều đó cắt bỏ một động cơ tốt, Booley nghĩ. Ông không chính xác cảm thấy đáng tiếc. Ông ghét như quỷ việc phải bắt Webb Tallant. Ông sẽ làm chuyện đó, nếu ông có thể dừng lại hiện trường của vụ án đủ thuyết phục, nhưng ông sẽ ghét điều đó.

Ngay lúc đó một sự náo loạn của nhiều giọng nói bắt nguồn từ lối vào ở trước cửa, và tất cả bọn họ đều nhận ra giọng sâu trầm của Webb khi anh nói cái gì đó cộc lốc với một trong những cảnh sát. Mỗi cái đầu trong phòng, ngoại trừ Roanna, đều xoay lại để nhìn khi anh sải chân vào phòng, được kèm hai bên bởi hai cảnh sát. “Tôi muốn gặp cô ấy,” anh nói gay gắt. “Tôi muốn nhìn thấy vợ tôi.”

Booley đứng lên. “Tôi xin lỗi về chuyện này, Webb,” ông nói, giọng ông mệt mỏi như ông cảm thấy. “Nhưng chúng tôi cần hỏi cậu vài câu hỏi.”

6. Chương 6

Jessie đã chết.

Họ không để cho anh gặp cô, và anh rất muốn được gặp cô, vì cho đến khi anh chính mắt nhìn thấy sự thật, Webb không thể thực sự tin điều đó. Anh cảm thấy mất phương hướng, không thể sắp xếp suy nghĩ hay cảm giác vì có quá nhiều mâu thuẫn. Khi Jessie thét vào mặt anh là cô muốn ly hôn, anh đã chẳng cảm thấy gì ngoài sự nhẹ nhõm ở triển vọng thoát khỏi cô, nhưng ... chết ư? Jessie ư? Jessie hư hỏng, rục rở, sôi

nổi ư? Anh không thể hình dung nổi một ngày trong đời anh mà không có Jessie ở đó. Họ đã cùng nhau lớn lên, là anh em bà con xa và bạn bè thời thơ ấu, sau đó cơn sốt của tuổi dậy thì và sự đam mê của tình dục đã khóa chặt họ với nhau trong những trò chơi thống trị bất tận. Kết hôn với cô đã từng là một sai lầm, nhưng cú sốc vì mất cô lại đang làm anh tê dại. Nỗi đau buồn và sự nhẹ nhõm đối chọi nhau, giằng xé đau đớn bên trong anh.

Tội lỗi cũng ở đó. Tội lỗi, hơn bất cứ điều gì khác, vì anh chẳng thể thấy nhẹ nhõm chút nào, cho dù trong hai năm qua cô đã cố gắng hết sức để biến cuộc sống của anh trở thành địa ngục, đã phá hủy mọi cảm xúc mà anh từng có đối với cô trong những cuộc săn tìm không ngừng cho sự sùng bái bỏ đờ mà cô nghĩ cô muốn.

Rồi tội lỗi đối với Roanna.

Anh không nên hôn cô. Cô chỉ mới mười bảy tuổi, khốn kiếp thật, và một cô gái 17 tuổi non nớt. Anh không nên ôm cô vào lòng. Khi cô đột ngột choàng tay quanh cổ anh và hôn anh, anh đáng lẽ phải nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhưng anh đã không làm điều đó. Thay vào đó anh đã cảm thấy đôi môi mềm mại, nhút nhát của cô dưới môi anh, và sự ngây thơ của cô làm anh rạo rực. Khỉ thật, anh đã thực sự bị khuấy động khi cảm thấy cặp mông của cô trong lòng anh. Thay vì ngăn cản nụ hôn, anh đã tiến sâu hơn, kiểm soát nó, đẩy lưỡi mình vào miệng cô cho một nụ hôn nhục dục rõ ràng. Anh đã xoay cô trong vòng tay, muốn cảm nhận cặp vú nhỏ, mềm mại tựa vào anh. Nếu Jessie đã không đi vào lúc đó, anh có lẽ đã đặt tay mình trên cặp vú đó và miệng của anh đã ở trên núm vú ngọt ngào cứng như sỏi đó rồi. Roanna cũng đã rạo rực. Anh đã nghĩ cô quá ngây thơ để hiểu là cô đang làm gì, nhưng bây giờ anh nhìn thấy nó theo cách khác. Không có kinh nghiệm không giống như ngây thơ.

Bất kể điều gì anh muốn làm, anh nghi ngờ rằng Roanna sẽ không nâng tay hay nói một lời gì để chặn anh. Anh có thể đã chiếm lấy cô ngay lúc đó trên bàn trong nhà bếp, hay ngồi dạng chân ra trên đùi anh, và cô sẽ để cho anh làm.

Không có gì Roanna sẽ không làm cho anh. Anh biết điều đó. Và đó là ý nghĩ khủng khiếp nhất trong tất cả.

Roanna đã giết chết Jessie ư?

Anh đã quá giận dữ với cả hai người họ, và với mình vì đã để cho chuyện xảy ra. Jessie đã la hét những lời sỉ nhục bẩn thỉu của cô, và đột nhiên anh thấy chán ngấy cô đến mức anh biết đó là kết thúc của cuộc hôn nhân của họ đối với anh. Về phần Roanna - anh không bao giờ nghĩ cô đủ xảo quyệt để tạo ra cái cảnh tượng trong nhà bếp, nhưng khi anh nhìn cô sau lời buộc tội đối bại của Jessie, anh đã không nhìn thấy vẻ choáng váng trên gương mặt đầy xúc cảm có thể dễ dàng đọc được; anh chỉ nhìn thấy tội lỗi. Có lẽ nó đã gây ra bởi cùng sự mất can đảm mà anh đã cảm thấy, vì họ không nên hôn nhau, nhưng có lẽ ... có lẽ nó còn hơn thế nữa. Trong một thoáng anh cũng đã nhìn thấy một thứ khác: sự căm ghét.

Tất cả bọn họ đều biết Roanna và Jessie không hòa thuận, nhưng anh cũng đã biết khá lâu, đối với Roanna, tình trạng thù địch đã rất cay đắng. Nguyên nhân của nó cũng đã quá rõ ràng; chỉ có kẻ mù ngu ngốc mới có thể đã bỏ lỡ việc nhìn thấy Roanna tôn thờ anh đến mức nào. Anh đã không làm bất cứ điều gì để khuyến khích cô, nhưng anh cũng không ngăn cản cô. Anh thích cô bé ngỗ nghịch đó, và sự tôn sùng không đòi hỏi của cô chắc chắn đã xoa dịu cái tôi của anh, nhất là sau một trong những trận cãi cọ bất tận với Jess. Quỷ quái, anh cho là anh cũng yêu Ro, nhưng không phải theo cách cô muốn; anh yêu cô với sự bức tức thích thú của một người anh, lo lắng về việc cô chán ăn, và anh cảm thấy tội nghiệp cho cô khi cô xấu hổ bởi sự giao tiếp vụng về của mình. Thật không dễ dàng gì đối với cô, mãi mãi bị xem như là một con vịt xấu xí so với con thiên nga xinh đẹp Jessie.

Cô có thể nào đã tin lời đe dọa lộ bịch mà Jessie đã làm, về việc tước bỏ quyền thừa kế của anh? Anh thừa biết đó là vô lý, nhưng Roanna có biết không? Cô sẽ làm gì để bảo vệ anh? Cô sẽ đến gặp Jessie, cố lập luận với cô ấy? Theo kinh nghiệm anh biết là lý luận với Jessie chỉ là lãng phí sức lực mà thôi. Cô ta sẽ quay lại trên Roanna như một con gấu trên miếng thịt tươi, thậm chí là nạo vét lên những thứ đáng ghét hơn để nói, những lời đe dọa đối bại để làm. Roanna có làm một chuyện cực đoan như thế để ngăn cản Jess không? Trước sự kiện trong nhà bếp, anh lẽ ra đã nói là không đời nào, nhưng sau khi anh nhìn thấy cách diễn đạt trên khuôn mặt của Roanna khi Jessie xông vào họ, thì bây giờ anh cũng không còn chắc chắn nữa.

Họ đã nói cô là người phát hiện ra cơ thể của Jessie. Vợ anh đã chết, đã bị giết. Ai đó đã đánh vỡ đầu cô

bằng một trong những cái vĩ lò từ lò sưởi trong phòng ngủ của họ. Roanna có làm chuyện đó không? Cô có thể nào là đã cố tình làm chuyện đó? Mọi thứ anh biết về cô đều từ chối không tin, ít ra là cho câu hỏi thứ nhì. Roanna không phải là người có máu lạnh. Nhưng nếu Jessie đã chế nhạo cô, trêu chọc bề ngoài của cô và tình cảm của cô cho anh, ném thêm những lời đe dọa ngu ngốc, có lẽ sau đó cô có thể đã nổi nóng và đánh Jessie.

Anh ngồi một mình trong văn phòng của Booley, đầu gục trong tay khi anh cố sắp xếp những suy nghĩ rối loạn của mình. Rõ ràng anh là nghi can chính. Sau cuộc cãi cọ mà anh và Jess đã có, anh cho đó là điều đó rất hợp lý. Nó làm anh giận dữ muốn đâm vào ai đó, nhưng nó rất hợp lý.

Anh đã không bị bắt giữ, và anh không đặc biệt lo lắng lắm, ít nhất là không phải về chuyện đó. Anh đã không giết chết Jess, cho nên trừ phi có một số chứng cứ đã được tạo ra để chống lại anh, còn thì không thể nào chứng minh được rằng anh đã làm chuyện đó. Anh đang cần ở nhà giải quyết mọi chuyện. Từ cái nhìn thoáng qua mà anh đã có ở nhà, bà cô Lucinda đã bị đánh gục; bà sẽ không thể sắp xếp tang lễ. Và Jess là vợ anh; anh muốn làm điều cuối cùng này cho cô, thương tiếc cô, đau buồn cho cô gái mà cô đã từng là, một người vợ mà anh đã mong đợi. Chuyện giữa họ đã không được như ý, nhưng cô vẫn không đáng bị chết như thế.

Nước mắt làm mắt anh cay xè, nhỏ giọt qua ngón tay của anh. Jess xinh đẹp, Jess bất hạnh. Anh đã muốn cô là một người bạn đồng hành chứ không phải là một ký sinh trùng liên tục đòi hỏi ngày càng nhiều, nhưng bản chất của cô là không thể làm điều đó. Vẫn chưa có đủ tình yêu trên thế giới này để thỏa mãn cô, và cuối cùng ngay cả anh cũng đã không muốn thử nữa.

Cô đã ra đi. Anh không thể đưa cô trở về, không thể bảo vệ cô.

Nhưng còn Roanna thì sao?

Cô có giết vợ anh không?

Anh sẽ làm gì bây giờ? Nói với Booley nghi ngờ của anh? Ném Roanna vào đàn sói ư?

Anh không thể làm chuyện đó. Anh không, không thể, tin rằng Roanna đã cố tình giết chết Jessie. Đánh cô, có. Cú đánh thậm chí có thể là để tự vệ, vì Jessie hoàn toàn có khả năng tấn công. Ro chỉ mới 17, vẫn còn ở tuổi vị thành niên; nếu cô bị bắt và bị phán có tội, cô cũng sẽ bị xử nhẹ với tội ác này. Nhưng thậm chí chỉ một tội trạng nhẹ thôi cũng sẽ là bản án tử hình đối với cô. Webb biết chắc chắn như anh đang ngồi ở đó, Roanna sẽ không sống sót nổi dù chỉ là một năm trong trại giam trẻ vị thành niên. Cô quá mỏng manh yếu ớt, quá dễ bị tổn thương. Cô sẽ không ăn uống. Và cô sẽ chết.

Anh nghĩ đến cảnh tượng ở nhà. Anh đã bị đưa ra khỏi nhà trước khi anh đã có thể nói chuyện với bất kỳ ai, cho dù là mẹ anh đã thử. Nhưng những gì anh đã nhìn thấy trong khoảnh khắc ngắn đó đã để lại dấu ấn trong đầu anh: Yvonne, bảo vệ một cách dữ dội, sẵn sàng chiến đấu cho anh, nhưng rồi anh đã không mong đợi điều gì khác từ người mẹ dưng cảm của anh. Bà cô Lucinda, nhìn anh chằm chằm với vẻ đau tê dại; bà cô Gloria và ông chú Harlan trông có vẻ vừa lên án vừa hoảng sợ lại vừa thích thú trong mắt họ. Chắc chắn là họ nghĩ anh có tội, mẹ kiếp họ. Và Roanna, trông nhợt nhạt và tê liệt ở phía bên kia phòng, chẳng hề ngược đầu nhìn anh.

Anh đã sử dụng cả mười năm qua để bảo vệ cô. Nó đã trở thành bản chất thứ nhì đối với anh. Thậm chí ngay bây giờ, khi giận dữ như thế này với cô, anh cũng không thể chống lại bản năng che chắn cho cô. Nếu anh nghĩ cô đã làm chuyện này một cách cố tình, điều đó sẽ khác đi, nhưng anh đã không nghĩ thế. Vì thế anh ngồi ở đây, bảo vệ cô bằng sự im lặng của anh đối với một cô gái đã có lẽ giết vợ anh, và vị đắng của sự lựa chọn tràn đầy trong ruột gan anh.

Cánh cửa văn phòng mở ra sau lưng anh và anh ngồi thẳng dậy, điên cuồng chùi nước mắt còn đọng lại. Booley đi vòng qua bàn và ngồi vào cái ghế da kéo kẹt, đôi mắt sắc sảo của ông chiếu trên khuôn mặt của Webb, lưu ý dấu vết của những giọt nước mắt. “Tôi xin lỗi về chuyện này nhé, Webb. Tôi biết nó là một cú sốc.”

“Phải.” Giọng anh gay gắt.

“Tuy nhiên tôi có chuyện phải làm. Cậu đã bị nghe thấy là đã bảo với Jessie rằng cậu sẽ làm bất cứ thứ gì để dứt bỏ cô ấy.”

Webb nghĩ cách tốt nhất để đi qua bãi mìn này là nói ra sự thật – đi ngay vào trọng tâm, cho đến điểm mà cách tốt nhất là không nên nói gì cả. “Phải, tôi đã nói thế. Ngay sau khi tôi bảo cô ấy ly hôn. Ý tôi là tôi sẽ đồng ý với bất cứ thỏa thuận nào.”

“Thậm chí là từ bỏ Davencourt ư? ”

“Davencourt không phải là của tôi để mà từ bỏ, nó là của bà cô Lucinda. Quyết định đó sẽ thuộc về bà.”

“Jessie đã dọa là sẽ kêu Lucinda tước quyền thừa kế của cậu khỏi di chúc của bà ấy.”

Webb lắc đầu. “Bà cô Lucinda sẽ không làm bất cứ thứ gì như thế chỉ vì chúng tôi ly hôn.”

Booley khoanh tay sau đầu ông, đan những ngón tay lại tạo ra một chiếc nôi đỡ lấy đầu ông. Ông nghiên cứu chàng trai trẻ trước mắt mình. Webb to lớn và mạnh khỏe, là một vận động viên bẩm sinh; cậu ta có sức mạnh để đánh nát sọ của Jessie bằng một cú đánh, nhưng sao cậu ta lại làm chuyện đó? Ông đột ngột thay đổi chủ đề. “Jessie đã bắt gặp cậu và Roanna lảng nhảng trong nhà bếp. Muốn kể cho tôi nghe về chuyện đó không? ”

Mắt Webb loé lên với vẻ cuồng nộ lạnh lùng, hung dữ mà anh đang cố kiềm chế bên trong. “Tôi chưa bao giờ phản bội Jess cả,” anh nói ngay.

“Chưa bao giờ à? ” Booley chăm chú ít nghi ngờ vào giọng ông. “Vậy thì điều gì Jessie nhìn thấy đã châm ngòi cô ta vậy? ”

“Một nụ hôn.” Để cho Booley biết cái sự thật không bị che giấu, ở mức mà nó đạt tới.

“Cậu đã hôn Roanna ư? Vì Chúa, Webb, cậu không nghĩ rằng cô ấy còn quá trẻ đối với cậu hay sao? ”

“Mẹ kiếp, dĩ nhiên là cô ấy quá trẻ !” Webb cau kinh nói. “Nó không giống như thế.”

“Không giống như cái gì? Cậu đang làm vì với cô ấy? ”

“Tôi không có gì với cô ấy cả.” Không dần lòng hơn nữa, Webb đứng bật dậy, làm Booley căng thẳng và tự động đặt bàn tay to lớn của ông trên báng súng, nhưng ông thư giãn khi Webb bắt đầu đi tới lui trong văn phòng nhỏ.

“Vậy thì tại sao cậu lại hôn cô ấy? ”

“Tôi không có. Là cô ấy hôn tôi.” Ban đầu là vậy. Nhưng Booley không cần biết phần còn lại của chuyện đó.

“Tại sao cô ấy lại làm thế ? ”

Webb chà tay sau cổ. “Roanna giống như một đứa em gái đối với tôi. Cô ấy đang khó chịu - ”

“Tại sao? ”

“Bà cô Gloria và ông dượng Harlan đã dọn vào nhà hôm nay. Cô ấy không hoà hợp với bà cô Gloria.”

Booley nói lâu bầu, như thể ông có thể hiểu được điều đó. “Và cậu đã ... an ủi cô ấy? ”

“Chuyện đó, và cố làm cho cô ấy ăn. Nếu cô ấy khó chịu hoặc lo lắng, cô ấy không thể ăn, và tôi lo cho chuyện này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy.”

“Cậu nghĩ cô ấy - là lời gì nhỉ - bị cái gì đó? Để cho mình chết đói à? ”

“Bị biếng ăn. Có lẽ. Tôi không biết. Tôi bảo cô ấy là tôi sẽ nói với bà cô Lucinda và làm những người khác không được quấy nhiễu cô ấy, nếu cô ấy hứa sẽ ăn. Cô ấy đã choàng tay quanh cổ tôi và hôn tôi, Jessie bước vào, và tình hình trở nên hỗn loạn.”

“Đó có phải là lần đầu Roanna hôn cậu không?”

“Ngoại trừ những lần hôn vội lên má, thì đúng vậy.”

“Vậy thì không có chuyện lãng mạn gì giữa hai người đúng không? ”

“Không,” Webb cộc lốc nói.

“Tôi nghe nói cô ấy phải lòng cậu. Cô ấy là một thiếu nữ dễ thương như thế, nhiều thanh niên sẽ thấy lôi cuốn.”

“Cô ấy dựa dẫm vào tôi rất nhiều, từ khi cha mẹ cô ấy qua đời. Nó không phải là một bí mật lớn gì.”

“Jessie ghen với Roanna à? ”

“Tôi không biết. Cô ấy không có lý do gì để phải ghen tức cả.”

“Ngay cả việc cậu có quan hệ tốt đẹp với Roanna à? Từ những gì tôi nghe được, cậu và Jessie không được thuận thảo lắm. Có lẽ cô ấy ghen tức về điều đó.”

“Ông nghe quá nhiều rồi đấy, Booley,” Webb nói một cách mệt mỏi. “Jessie không ghen. Cô ấy quăng ra cái tính khí nóng nảy bất cứ khi nào cô không buộc được người khác làm theo ý mình. Cô ấy giận tôi đã đến Nashville sáng nay, và khi cô ấy thấy Roanna hôn tôi, đó chỉ là một cái cớ để nổi điên.”

“Cuộc cãi cọ đã chuyển thành bạo lực, đúng không? ”

“Tôi đã ném một cái ly và làm bể nó.”

“Cậu đã đánh Jessie à? ”

“Không.”

“Cậu chưa bao giờ đánh cô ấy à? ”

“Không,” anh ngừng lại, và lắc đầu. “Tôi đã đét mông cô ấy một lần khi cô ấy mười sáu tuổi, nếu chuyện đó đáng quan tâm.”

Booley cố nén nụ cười. Bây giờ không phải là lúc để thấy thích thú, nhưng việc Jessie bị đét mông là một chuyện mà ông muốn được nhìn thấy. Bọn trẻ ngày nay, cả con trai lẫn con gái, việc bị trừng trị như vậy sẽ rất có ích đối với bọn chúng. Webb có lẽ lúc đó mới chỉ mười bảy, nhưng cậu ta luôn già dặn hơn so với tuổi của mình.

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì? ”

“Jessie càng trở nên không thể kiểm soát được. Tôi đã bỏ đi trước khi mọi chuyện có thể vượt ngoài tầm kiểm soát.”

“Cậu đã rời khỏi lúc mấy giờ?”

“Khỉ thật, tôi không biết. Tám, tám giờ rưỡi.”

“Cậu có quay lại nhà không? ”

“Không.”

“Cậu đã đi đâu?”

“Tôi lái xe lòng vòng một lúc, đến Florence.”

“Có ai biết cậu nhìn thấy cậu không, để họ có thể làm chứng đấy? ”

“Tôi không biết.”

“Cậu đã làm gì? Chỉ lái xe lòng vòng thôi à? ”

“Trong một lúc, như tôi đã nói. Sau đó tôi đến tiệm Waffle Hut trên đường cao tốc Jackson.”

“Cậu đến đó lúc mấy giờ? ”

“Có lẽ khoảng mười giờ.”

“Cậu đã rời khỏi lúc mấy giờ?”

“Sau hai giờ. Tôi không muốn về nhà cho đến khi tôi bình tĩnh lại.”

“Vậy là cậu đã ở đó khoảng bốn tiếng đồng hồ ư? Tôi cho là cô hầu bàn sẽ nhớ cậu, đúng không? ”

Webb không trả lời. Anh nghĩ là có thể, vì cô ta đã thử gọi chuyện với anh vài lần, nhưng anh đã không có tâm trạng để tán gẫu. Booley sẽ kiểm tra ra, cô hầu bàn sẽ làm nhân chứng cho sự hiện diện của anh, và mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng rồi Booley sẽ bắt đầu nghi ngờ ai? Roanna ư?

“Cậu có thể về rồi,” Booley nói sau một phút. “Khỏi đoán là tôi phải bảo cậu ở lại gần nhà. Không được rời khỏi thành phố cho các chuyến đi công tác hoặc bất cứ thứ gì như thế.”

Ánh mắt của Webb lạnh lùng và cứng rắn. “Tôi không thể đi công tác khi tôi phải chôn cất vợ mình.”

“Ừm, nói đến chuyện đó. Xét theo cách cô ấy chết, cần phải có một cuộc khám nghiệm tử thi. Thông thường chuyện đó chỉ trì hoãn tang lễ một hoặc hai ngày, nhưng đôi khi nó có thể lâu hơn. Tôi sẽ phải nói cho cậu biết.” Booley chồm người về phía trước, khuôn mặt có cái cảm nòng của ông nghiêm nghị. “Webb, con trai, tôi sẽ nói thẳng với cậu là tôi không biết chuyện này sẽ ra sao. Chuyện đáng buồn là khi một phụ nữ bị giết chết, thì thường là do chồng hoặc bạn trai của cô ta làm. Bây giờ, cậu chưa bao giờ làm cho tôi có ấn tượng giống với loại người đó, nhưng rồi nhiều kẻ khác cuối cùng đã bị tôi bắt cũng như thế. Tôi phải nghi ngờ cậu, và tôi phải kiểm tra mọi chuyện. Mặt khác, nếu cậu có điều gì nghi ngờ, tôi muốn được nghe chúng. Các gia đình luôn có những uẩn khúc và bí mật của riêng nó. Tại sao à, người nhà của cậu đã chắc chắn rằng Roanna đã giết Jessie, và họ đang đối xử với cô ấy như cô ấy là chất độc hay cái gì đó, cho đến khi tôi bảo họ là tôi không nghĩ cô ấy đã làm chuyện đó.”

Booley là một người nhà quê, chất phát, nhưng ông đã ở trong ngành thực thi pháp luật một thời gian dài, và ông biết làm thế nào để đọc được mọi người. Bằng cách của ông, ông sử dụng chiến thuật Columbo đã rất nổi tiếng trên truyền hình, chỉ nói chuyện bình thường và nối những mảnh câu đổ lại với nhau. Webb kháng cự lại lời mời để tâm sự với cảnh sát trưởng, thay vào đó anh nói, “Bây giờ tôi có thể đi rồi chứ? ”

Booley vẫy bàn tay mập mạp. “Chắc chắn. Nhưng như tôi đã nói, hãy ở gần nhà đấy.” Ông nhắc thân hình to lớn của mình ra khỏi ghế. “Có lẽ tôi nên lái xe đưa cậu về. Trời cũng đã sáng, vì thế dù sao thì tôi cũng không thể ngủ.”

Roanna đang lẩn trốn, không phải là bò trốn dưới đồ đạc hay vùi sâu trong tủ như cách cô hay làm hồi còn nhỏ, tuy nhiên cô đã đưa mình thoát khỏi những hoạt động đau buồn, trầm lặng trong nhà. Cô đã lui đến kệ cửa sổ nơi mà có một lần cô đã xem Webb và Jessie ngồi trên xích đu trong vườn trong khi sau lưng cô những thành viên còn lại trong gia đình đang thảo luận là sẽ làm gì với cô. Cô vẫn còn quần chặt mình trong tấm chăn mà nhân viên y tế đã đặt quanh vai cô, giữ mép chăn với những ngón tay lạnh cóng, trắng bệch. Cô ngồi theo dõi bình minh đến từ từ, phớt lờ những giọng nói ở phía sau cô, phớt lờ tất cả mọi chuyện.

Cô cố không nghĩ về Jessie, nhưng cho dù cô có cố đến đâu, cô cũng không thể xoá hình ảnh đầm máu đó ra khỏi tâm trí. Cô không cần phải chủ động nghĩ về nó, nó luôn ở đó, như khung cửa sổ. Cái chết đã thay đổi hình dạng của Jessie đến nỗi lúc đầu Roanna chỉ đứng ở đó, há hốc miệng nhìn cái cơ thể mà không hoàn toàn nhận ra rằng nó là thật, hay thậm chí nhận ra đó là người em họ. Đầu của cô ta bị méo mó một cách kỳ lạ, bị bẹp dí xung quanh một vết thương khổng lồ nơi sọ của cô ta bị bể nát. Cô ta đã bị đặt nằm dài ra một cách vụng về với đầu gác xuống tựa trên kệ lò sưởi.

Roanna đã bật đèn khi cô đi vào phòng, chớp mắt để cố điều chỉnh tầm nhìn của cô, và đi vòng qua ghế xô pha để đến phòng ngủ để đánh thức Jessie và nói chuyện với cô ta. Cô đã gần như vấp phải chân của Jessie, và nhìn chằm chằm trong trạng thái sững sờ yên lặng một hồi lâu trước khi cô nhận ra là cô đang nhìn thấy điều gì và bắt đầu la hét.

Mãi cho đến tận sau đó cô mới nhận ra là cô đang đứng trên tấm thảm đầm máu và đôi chân trần của cô đã bị nhuộm đỏ. Cô không nhớ chúng đã được rửa sạch như thế nào, nếu cô đã rửa chúng hay người nào khác đã làm.

Cửa sổ phản chiếu khung cảnh sau lưng cô, mọi người đến và đi. Phần còn lại của gia đình đã đến, đi một mình hay có đôi, đặt thêm câu hỏi và tuân thêm nước mắt nhằm lẫn.

Có cô Sandra, cô của Webb bên phía cha anh, là cháu gái của bà nội. Cô Sandra là một người phụ nữ cao, có mái tóc đen với vẻ ngoài xinh đẹp của người nhà Tallant. Cô chưa bao giờ kết hôn, thay vào đó đã theo đuổi bằng cấp cao hơn về môn vật lý, và bây giờ đang làm việc cho NASA ở Huntsville.

Con gái của bà dì Gloria và chồng dì, Lanette và Greg Spence, đã đến với hai đứa con ở tuổi thanh thiếu niên của họ, Brock và Corliss. Corliss cùng tuổi với Roanna, nhưng họ chưa bao giờ hợp nhau. Ngay khi họ vừa mới đến thì Corliss đã đến chỗ Roanna và thì thầm, “Cô thật sự đứng trong vùng máu của cô ta à? Cô ta trông ra sao? Tôi nghe Mẹ nói với Ba là đầu của cô ta bị đập vỡ toang như trái dưa hấu.”

Roanna phớt lờ giọng nói thêm thường, dai dẳng, giữ khuôn mặt của cô quay về phía cửa sổ. “Nói cho tôi biết đi !” Corliss năn nỉ.

Một cái nhéo hần học ở phía sau cánh tay làm mắt Roanna cay xè với nước mắt, nhưng cô nhìn thẳng về phía trước, không chịu thừa nhận cô em họ. Cuối cùng Corliss đã bỏ cuộc và rời khỏi để đi kiếm người khác tra hỏi những chi tiết đầy bạo lực mà cô ta thêm được biết.

Con trai của bà dì Gloria, Baron, sống ở Charlotte; cậu và vợ cậu cùng ba người con sẽ đến sau. Thậm chí không bao gồm họ, đã có 10 thành viên trong gia đình đang tập hợp lại trong phòng khách hoặc quanh bình cà phê trong nhà bếp, với thành viên của nhóm luân thay đổi khi mọi người di chuyển tới lui.

Dù rằng thi thể của Jessie đã được khiêng đi từ lâu, không ai được phép lên lầu, vì điều tra viên vẫn còn chụp hình và thu thập bằng chứng. Với những cảnh sát và tất cả những viên chức khác, ngôi nhà lớn hiện rất đông người, nhưng Roanna vẫn có thể phớt lờ tất cả bọn họ. Cô cảm thấy rất lạnh ở bên trong, cái ớn lạnh kỳ lạ đã phát tán ra từ các tế bào trong cơ thể của cô và tạo ra một lớp vỏ bảo vệ, giữ cô bên trong và tất cả những người khác ở bên ngoài.

Cảnh sát trưởng đã đưa Webb đi, và cô đã gần như ngạt thở vì tội lỗi của mình. Chuyện này đều là lỗi của cô. Giá mà cô không hôn anh ! Cô đã không cố tình làm chuyện đó, nhưng rồi cô cũng đã không cố tình gây ra bất cứ tình trạng hỗn loạn nào.

Anh đã không giết Jessie. Cô biết điều đó. Cô muốn hét vào họ về việc thậm chí đã nghĩ một chuyện rất tồi tệ về anh. Bây giờ đó là tất cả những gì bà dì Gloria và ông dượng Harlan đang nói đến, nó thật đáng ngạc nhiên làm sao, như thể anh đã bị xử tội và kết án. Chỉ một vài giờ trước đây, họ cũng đã tin rằng Roanna là kẻ giết người.

Webb không thể làm những chuyện như thế. Đúng, anh có khả năng giết người; bằng cách nào đó Roanna biết là Webb sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để bảo vệ những người anh yêu, nhưng giết người dưới các hoàn cảnh đó không giống như một vụ giết người. Bất kể Jessie có ác độc như thế nào đi nữa, bất kể điều gì cô ta nói hay dù là cô ta đã tấn công anh bằng que cời lửa hoặc cái gì đó, anh sẽ không gây tổn hại cô ta. Roanna đã từng nhìn thấy anh dịu dàng giúp một ngựa con chào đời, thức suốt đêm với con vật bị ốm, thay phiên với Loyal để dắt con ngựa bị đau suốt mấy giờ liền. Webb chăm sóc những gì là của anh.

Jessie chết không phải là lỗi của cô ta, nhưng là vì Roanna yêu Webb và không thể kiểm soát sự bốc đồng ngu ngốc của cô, nó đã bắt đầu khởi động một chuỗi sự kiện làm Webb bị buộc tội cho cái chết của Jessie. Cô không biết ai đã giết Jessie, suy nghĩ của cô đã không thể nghĩ đến mức đó; cô chỉ biết rằng không phải là Webb. Với mỗi tế bào trong cơ thể, cô biết anh không thể làm chuyện đó, cũng như cô biết chuyện này đều là lỗi của cô và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

Khi cảnh sát trưởng Watts đưa Webb đi để chất vấn, Roanna đã tê liệt vì xấu hổ. Cô thậm chí không thể ngược đầu nhìn anh, chắc chắn rằng cô sẽ chẳng nhìn thấy gì ngoài sự hận thù và khinh thường trong mắt anh nếu anh tình cờ nhìn cô, và cô biết rằng cô không thể chịu đựng nổi điều đó.

Cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn thế này, như thể có một lớp bong bóng vô hình bao bọc xung quanh cô, ngăn chặn bất kỳ người nào đến gần. Cô có thể nghe tiếng bà nội ở sau lưng cô, khẽ khóc, và nghe tiếng bà dì Gloria thì thầm những lời an ủi, nhưng nó hoàn toàn không chạm vào cô. Cô không biết ông dượng Harlan đang ở đâu; cô không quan tâm. Cô sẽ không bao giờ quên cách họ đã buộc tội cô giết chết Jessie, cách mà họ đã tránh né cô như thể cô mang bệnh dịch. Thậm chí khi cảnh sát trưởng Watts nói ông không

nghĩ là cô đã làm chuyện đó, không ai trong bọn họ đã đến gần hay nói lời xin lỗi. Thậm chí là ngay cả bà nội cũng vậy, mặc dù là Roanna đã nghe tiếng nói thì thầm “Cảm ơn Chúa” mà bà đã thốt ra khi cảnh sát trưởng nói ông nghĩ là cô vô tội.

Suốt đời cô đã cố hết sức để tìm kiếm sự thương yêu của những người này, muốn được tốt, nhưng cô chưa bao giờ thành công. Không có gì mà cô từng làm có thể sánh được với tiêu chuẩn của gia tộc Davenport và gia tộc Tallants. Cô không đẹp, cô thậm chí không được chỉnh tề. Cô vụng về, bừa bãi, và không may có thói quen trong việc nói những chuyện kinh khủng nhất ở thời gian không phù hợp nhất.

Tận sâu trong tâm khảm, có cái gì đó đã bỏ cuộc. Những người này chưa bao giờ yêu thương cô, sẽ không bao giờ. Chỉ có Webb là quan tâm đến cô, và bây giờ cô cũng đã phá hỏng điều đó. Cô cần bản bị cô độc một mình và điều đó để lại một lỗ trống khổng lồ, đau đớn bên trong. Có cái gì đó rạn vỡ khi biết là nếu cô chỉ cần bước ra khỏi nhà này và không bao giờ trở lại, sẽ không có ai quan tâm đến. Sự tuyệt vọng mà cô đã đối mặt lúc này, khi cô nhận ra rằng Webb không yêu thương cô hoặc tin cô, đã trở thành thành sự chấp nhận thâm lặng.

Được rồi, dù là họ không yêu thương cô, không có nghĩa là cô không có tình yêu để trao đi. Cô yêu Webb với mỗi chất xơ trong cơ thể, một điều sẽ không thay đổi dù cho anh có cảm thấy thế nào về cô. Cũng có tình thương đối với bà nội, bất kể ưu đãi hiển nhiên của bà đối với Jessie, vì suy cho cùng bà là người cuối cùng đã nói một cách cứng rắn, “Tất nhiên, Roanna sẽ sống ở đây,” làm dịu đi nỗi kinh hoàng của một đứa trẻ bảy tuổi, người đột ngột bị mất mọi thứ. Mặc dù cô thường nhận được sự phê phán hơn là phê chuẩn từ bà, cô vẫn cảm thấy tôn trọng và thương mến bà cụ kiên cường. Cô hy vọng một ngày nào đó cô có thể mạnh mẽ như bà, chứ không phải là một kẻ vụng về, ngu ngốc không ai muốn như cô bây giờ.

Cả hai người mà Roanna yêu thương đã mất người thân yêu của họ. Dù là bản thân cô đã khinh miệt Jessie; bà nội và Webb đã không. Jessie chết không phải là lỗi của cô, nhưng nếu Webb bị buộc tội vì chuyện đó, chắc chắn sẽ là lỗi của cô vì nết hôn đó. Ai là kẻ thật sự đã giết Jessie sao? Người duy nhất xuất hiện trong đầu cô là người mà cô đã nhìn thấy với Jess hôm qua, nhưng cô không biết hắn là ai và không chắc là bây giờ cô có thể mô tả hắn hay thậm chí nhận biết hắn nếu hắn bước vào cửa. Cô quá sốc đến nỗi cô đã không chú ý nhiều đến khuôn mặt của hắn. Nếu trước kia cô đã quyết định giữ kín những gì cô nhìn thấy, lý do của cô bây giờ lại còn được củng cố hơn. Nếu cảnh sát trưởng Watts khám phá ra là Jessie đã ngoại tình, ông sẽ xem đó như là một động cơ để Webb giết chết cô ta. Không, Roanna quyết định một cách choáng váng, cô sẽ chỉ gây nguy hiểm cho Webb bằng cách nói những gì Jessie đã từng làm.

Kẻ sát nhân sẽ được tự do. Roanna nghĩ về điều đó, nhưng lý do của cô rất đơn giản : nói cho cảnh sát trưởng biết về chuyện đó sẽ không bảo đảm rằng kẻ sát nhân sẽ bị bắt, vì cô không thể mang lại cho ông thêm thông tin nào nữa, và Webb sẽ bị tổn hại. Đối với Roanna, không hề có một chút thắc mắc nào về công lý hay sự thật, và cô thì quá trẻ và ngây thơ trước những mảnh khé của triết lý sống. Điều quan trọng duy nhất là bảo vệ Webb. Đúng hay sai, cô cũng sẽ ngậm miệng lại.

Cô quan sát một chiếc xe của hạt lạng lẽ rẽ vào con đường dẫn vào nhà và dừng lại. Webb và cảnh sát trưởng Watts bước xuống xe và đi vào nhà. Roanna quan sát Webb; ánh mắt của cô bị hút vào anh như thỏi nam châm hút thép. Anh vẫn còn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua, và anh trông mệt mỏi, khuôn mặt rần rở của anh hiện lên vẻ mệt mỏi và hàm râu chưa cạo. Ít ra thì anh đã có mặt ở nhà, cô nghĩ, trái tim pháp phòng, và anh không bị công tay. Điều đó có nghĩa là cảnh sát trưởng sẽ không bắt anh.

Khi hai người đàn ông bước đến gần vỉa hè lát gạch, Webb liếc nhìn lên nơi cô đang ngồi trên kệ cửa sổ nhỏ ra, rất rõ nét bởi ánh sáng ở phía sau cô. Cho dù nó vẫn chưa là ban ngày, Roanna thấy cách khuôn mặt của anh rần rở, sau đó anh quay mặt đi chỗ khác không nhìn cô.

Cô lắng nghe những tiếng nói bồi rở, vụng về của những thành viên trong gia đình ở sau lưng cô khi Webb bước vào nhà. Hầu hết họ đã không nói chuyện với anh, nhưng thay vào đó đã cố gắng làm cho những cuộc đàm thoại của họ nghe có vẻ bình thường. Trong tình huống này, nỗ lực đó thật buồn cười, và họ nghe rất giả tạo. Chỉ có Yvonne và Sandra là vội vã đi về phía anh, và nhào vào vòng tay mạnh mẽ của anh. Phản chiếu trên khung cửa sổ, Roanna nhìn thấy anh cúi đầu xuống họ.

Anh thả họ ra và hướng về cảnh sát trưởng Watts. “Tôi cần đi tắm và cạo râu,” anh nói.

“Lúc này trên lầu đã bị phong tỏa,” cảnh sát trưởng trả lời.

“Có một phòng tắm bên cạnh nhà bếp. Ông có thể cho người mang cho tôi một ít quần áo sạch sẽ được không? ”

“Chắc chắn được.” Mọi việc đã được thu xếp, và Webb rời khỏi để đi tắm rửa. Những giọng nói sau lưng cô trở lại nhịp điệu bình thường hơn. Ngắm nhìn họ, Roanna có thể nói cả hai cô Yvonne và cô Sandra đang giận dữ với những người khác.

Rồi đột ngột tầm nhìn trong phòng của cô bị che khuất khi cảnh sát trưởng Watts xuất hiện ngay sau lưng cô. “Roanna, cháu có đủ sức để trả lời vài câu hỏi không? ” ông hỏi trong giọng rất dịu dàng dường như không phù hợp với một người thô lỗ, lực lưỡng như ông.

Cô kéo chặt tấm mền hơn và lặng lẽ quay lại.

Bàn tay to lớn của ông đặt trên khuỷu tay cô. “Chúng ta hãy đến một nơi yên tĩnh,” ông nói, giúp cô leo xuống từ chỗ ngồi trên cửa sổ. Ông không hoàn toàn cao bằng Webb nhưng bị gấp hai lần. Ông trông như một đồ vật, với lồng ngực và bụng dày, và không có chút mỡ ở bụng.

Ông đưa cô vào phòng sách của Webb, đặt cô trên ghế xô pha chứ không ngồi vào một trong những cái ghế bành bọc da lớn, và ngồi xuống cạnh cô.

“Tôi biết rất khó khăn cho cháu nói về chuyện đó, nhưng tôi cần biết đã xảy ra chuyện gì tối qua, và sáng nay.”

Cô gật đầu.

“Webb và Jessie đang tranh cãi,” Cảnh sát trưởng Watts nói, quan sát cô cẩn thận. “Cháu có biết - ”

“Là do lỗi của cháu,” Roanna cắt ngang, giọng của cô tẻ ngắt, trống rỗng và the thé kỳ lạ. Đôi mắt nâu của cô, thường khi rất hoạt bát và đầy ánh sáng vàng, bây giờ trông có vẻ buồn bã và kinh hãi. “Cháu đang ở trong nhà bếp cổ ăn khi Webb từ Nashville về. Cháu - cháu đã bỏ lỡ bữa ăn. Cháu thấy khó chịu... dù sao chẳng nữa, cháu đã hôn anh ấy, và Jessie bước vào.”

“Cháu đã hôn cậu ấy à? Cậu ấy đã không hôn cháu ư? ”

Roanna gật đầu với vẻ khổ sở. Chẳng quan trọng rằng, sau vài giây, Webb đã ôm chặt cô và đáp trả nụ hôn của cô. Cô đã khởi xướng nó.

“Webb có bao giờ hôn cháu không? ”

“Vài lần. Hầu hết là anh ấy vò rối tóc cháu.”

Môi của cảnh sát trưởng co giật. “Ý tôi là trên miệng đấy.”

“Không có.”

“Cháu phải lòng cậu ấy phải không, Roanna? ”

Cô cứng đờ người, thậm chí hơi thở cũng dừng lại trong ngực. Sau đó cô làm thẳng đôi vai gầy và mang lại cho ông vẻ ngoài tuyệt vọng đến nỗi ông nuốt nước bọt. “Không phải,” cô nói với sự chững chạc thật tội nghiệp. “Cháu yêu anh ấy.” Cô dừng lại. “Tuy nhiên anh ấy không yêu cháu. Không phải như thế.”

“Đó có phải là lý do cháu hôn cậu ta không? ”

Cô bắt đầu lắc lư người tới lui, một cử động nhẹ nhưng đầy ý nghĩa khi cô chiến đấu để kiểm soát nỗi đau của mình. “Cháu biết là cháu không nên làm chuyện đó,” cô thì thầm. “Cháu đã biết ngay lúc đó. Cháu sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì để gây rắc rối cho Webb. Jessie nói cháu đã cố tình làm chuyện đó, nói là cháu biết chị ấy đang đi xuống lầu, nhưng cháu thật sự là không biết. Cháu thề là cháu không biết. Anh ấy đang rất dễ thương với cháu, và đột nhiên cháu không thể kháng cự lại được. Cháu chỉ chộp lấy anh ấy. Anh ấy chưa bao giờ có cơ hội chống trả.”

“Jessie đã làm gì? ”

“Chị ấy bắt đầu hét vào bọn cháu. Chị ấy gọi cháu bằng những cái tên xấu xí, và cả Webb cũng bị. Chị ấy buộc tội bọn cháu - bác biết đấy. Webb cố nói với chị ấy là nó không giống như thế, nhưng Jessie không bao giờ chịu nghe ai khi chị ấy nổi giận.”

Cảnh sát trưởng đặt tay lên tay cô, vỗ nhẹ nó. “Roanna, tôi phải hỏi cháu chuyện này, và tôi muốn cháu nói thật với tôi. Cháu có chắc chắn là không có gì giữa cháu và Webb chứ? Cháu có bao giờ có quan hệ tình dục với cậu ấy không? Đây là một tình huống nghiêm trọng, cháu gái, và không có gì ngoài sự thật có thể giúp được cả.”

Cô nhìn ông ngây dại, sau đó khuôn mặt trắng bệch của cô đỏ ửng. “Không !” cô nói lắp bắp, và mặt càng đỏ hơn. “Cháu chưa bao giờ - với bất kỳ ai ! Ý cháu là - ”

Ông vỗ nhẹ tay cô lại, khoan dung ngắt câu trả lời lúng túng của cô. “Không cần phải mắc cỡ,” ông ân cần nói. “Cháu đang làm chuyện rất thông minh, treo giá cao như thế cho mình.”

Roanna khổ sở nghĩ rằng cô không phải là đang treo giá cao cho mình; nếu vào bất kỳ lúc nào Webb khảy ngón tay về phía cô, cô sẽ chạy đến và để cho anh làm những gì anh muốn làm với cô. Cô còn trong trắng là vì anh không có hứng thú, chứ không phải vì đạo đức của riêng cô.

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì? ” ông nhắc cô.

“Họ lên lầu, vẫn còn tranh cãi. Hay đúng hơn là, chỉ có Jessie tranh cãi. Chị ấy đã hét vào anh ấy, và Webb đang cố làm cho chị ấy bình tĩnh lại, nhưng chị ấy không chịu nghe.”

“Cô ta có dọa là sẽ tước quyền thừa kế của cậu ấy khỏi di chúc của Lucinda không? ”

Roanna gật đầu. “Nhưng bà nội chỉ trông rất ngạc nhiên. Cháu cảm thấy thật nhẹ nhõm, vì cháu không thể chịu nổi nếu cháu làm Webb mất Davencourt.”

“Cháu có nghe bất cứ chuyện gì bạo lực xảy ra trong phòng của họ không? ”

“Có tiếng thủy tinh vỡ, sau đó Webb hét kêu chị ấy cứ ly hôn, và anh ấy bỏ đi.”

“Cậu ấy có nói với cô ta là cậu ấy sẽ làm bất cứ thứ gì để dứt bỏ cô ta không? ”

“Cháu nghĩ vậy,” Roanna trả lời ngay, biết là những người khác có thể đã xác nhận chuyện này. “Cháu không trách anh ấy. Cháu sẽ thêm số tiền cho phép dùng của cháu vào tiền cấp dưỡng của chị ấy, nếu nó sẽ giúp.”

Môi của cảnh sát trưởng lại co giật. “Cháu không thích Jessie à? ”

Cô lắc đầu. “Chị ấy lúc nào cũng ghét cháu.”

“Cháu có ghen với cô ấy không? ”

Môi Roanna run rẩy. “Chị ấy đã có Webb. Nhưng cho dù là chị ấy không có, cháu biết rằng anh ấy sẽ không có hứng thú với c - cháu. Anh ấy chưa bao giờ có hứng thú với cháu cả. Anh ấy đối xử tốt với cháu vì anh ấy cảm thấy tội nghiệp cháu. Sau khi chị ấy đã gây ra vụ náo động âm ỉ như đêm qua - ý cháu là sau khi cháu đã gây ra - cháu quyết định là cháu có lẽ nên xa nhà đi học đại học như cách mà họ đã muốn cháu làm. Có lẽ sau đó cháu có thể quen được một số bạn bè.”

“Cháu có nghe bất cứ tiếng gì từ phòng của họ đêm qua sau khi Webb rời khỏi không? ”

Roanna rùng mình, hình ảnh của Jessie như cô đã nhìn thấy lần cuối cùng lóe qua đầu cô. Cô nuốt nhanh. “Cháu không biết. Mọi người đều giận cháu, thậm chí Webb cũng vậy. Cháu rất khó chịu và về phòng của cháu. Nó là ở phía sau nhà.”

“Được rồi, bây giờ Roanna, tôi muốn cháu hãy suy nghĩ cẩn thận. Khi cháu đi lên lầu, phòng của họ ở đối diện hành lang trước bên tay trái. Nếu có ánh sáng trong phòng, cháu có thể nhìn thấy qua khe cửa. Tôi đã đích thân kiểm tra. Khi cháu về phòng của cháu, cháu có nhìn về hướng đó không? ”

Cô nhớ rất rõ. Cô đã ném một cái nhìn sợ sệt vào cánh cửa phòng của Jessie, sợ rằng cô ta sẽ ùng ùng đi ra như Mụ Phù Thủy Ác Độc trong Phù thủy Xứ Oz, và cô đã cố đi nhẹ nhàng để Jessie không nghe được tiếng chân của cô. Cô gật đầu.

“Đèn có mở không? ”

“Có.” Cô chắc chắn điều đó, vì mặt khác cô cứ tưởng Jessie đã đi vào phòng ngủ nổi liền và vì thế đã không nghe cô.

“Được, bây giờ kể tôi nghe về chuyện sau này, khi cháu nhìn thấy cô ấy. Là lúc mấy giờ? ”

“Sau hai giờ. Cháu đã không thể ngủ. Cháu cứ nghĩ tại sao cháu lại gây ra mọi chuyện và gây cho Webb quá nhiều rắc rối.”

“Cháu thức suốt toàn bộ thời gian đó à? ” cảnh sát trưởng hỏi gay gắt. “Cháu có nghe được gì không? ”

Cô lắc đầu. “Cháu đã nói rồi, phòng ngủ của cháu ở phía sau nhà, cách xa tất cả những người khác. Nó thật yên tĩnh ở sau đó. Đó là lý do tại sao cháu thích nó.”

“Cháu có thể nói khi những người khác lên phòng không? ”

“Cháu nghe tiếng bà dì Gloria trong hành lang khoảng chín giờ ba mươi, nhưng phòng cháu đang đóng và cháu không thể nghe những gì bà nói.”

“Harlan nói rằng ông ta bắt đầu theo dõi bộ phim khoảng tám giờ. Nó lẽ ra sẽ kết thúc vào lúc chín giờ ba mươi.”

“Có lẽ ông ấy xem trong phòng của họ. Cháu biết họ có một cái tivi trong phòng, vì bà nội có cho người nổi dậy cho họ trước khi họ chuyển đến.”

Ông rút cuốn sổ tay ra và ghi một vài chữ, sau đó nói, “Được rồi, chúng ta hãy trở lại khi cháu đi đến phòng của Jessie sáng nay. Lúc đó có ánh đèn không? ”

“Không. Cháu đã bật nó lên khi cháu đi vào. Cháu nghĩ Jessie đã lên giường, và cháu đang vào đó để đánh thức chị ấy để cháu có thể nói chuyện với chị ấy. Ánh đèn làm chói mắt, và cháu không thể nhìn được rõ trong vài phút, và cháu - cháu vấp ngã trên c- chị ấy.”

Cô rùng mình lại và bắt đầu run rẩy. Màu sắc trên mặt cô lúc này rời khỏi khuôn mặt của cô, làm mặt cô lại trắng bệch.

“Sao cháu lại muốn nói chuyện với cô ấy? ”

“Cháu định nói với chị ấy rằng đó không phải lỗi của Webb, anh ấy đã không làm chuyện gì có lỗi. Đó đúng là cháu - ngu ngốc, như mọi khi,” cô nói một cách nhặt nhẻo. “Cháu chưa bao giờ có ý định gây ra rắc rối cho anh ấy.”

“Sao không đợi cho đến sáng? ”

“Vì cháu muốn sửa chữa chuyện đó trước đó.”

“Vậy thì tại sao cháu lại không nói chuyện với cô ấy trước khi cháu đi ngủ? ”

“Cháu là một kẻ hèn nhát.” Cô mang lại cho ông vẻ ngoài hồ thẹn. “Bác không biết Jessie hung dữ đến mức nào đâu.”

“Tôi không nghĩ cháu là kẻ hèn nhát, cưng ạ. Phải có can đảm mới nói ra lỗi của mình. Nhiều người lớn không bao giờ học được cách để làm chuyện đó.”

Cô lại bắt đầu lắc lư người, và trông lại kinh hãi. “Cháu không muốn bất cứ thứ gì tệ hại xảy đến với Jessie, không tệ hại như thế. Cháu sẽ cười nếu tóc của chị ấy bị xoã xuống hay chuyện gì đó. Nhưng khi cháu thấy đầu của chị ấy.... và máu ...thậm chí lúc ban đầu cháu cũng không nhận ra chị ấy. Chị ấy lúc nào cũng rất xinh đẹp.”

Giọng cô nhỏ dần, và Booley im lặng ngồi bên cạnh cô, nghiêng ngẫm suy nghĩ. Roanna đã nói cô đã bật đèn. Nắm cửa và công tắc đèn đã được lau hết dấu vân tay, vì thế dấu tay của cô sẽ ở trên một công tắc nào đó, chuyện đó rất dễ kiểm tra. Nếu ánh đèn đã được mở khi cô về phòng, và đã tắt khi cô đến nói chuyện với Jessie, vậy có nghĩa một là Jessie đã tắt đèn sau khi Webb rời khỏi, hay có người nào khác làm. Dù sao đi nữa, Jessie còn sống khi Webb rời khỏi nhà.

Điều đó không có nghĩa là cậu ta không thể quay về sau đó và đi lên từ cầu thang bên ngoài. Tuy nhiên, nếu chứng cứ ngoại phạm của cậu ta ở Waffle Hut được kiểm tra thì có nghĩa là họ có thể không có đủ chứng cứ gián tiếp để khởi tố cậu ta. Khỉ thật, không có động cơ nữa. Cậu ta không có quan hệ với Roanna, dù sao thì lúc đầu Booley đã không tin nhiều vào giả thuyết đó. Nó chẳng qua chỉ là đoán mò, thế thôi. Sự việc chính xác là, Webb và Jessie đã tranh luận về một chuyện mà Roanna nói là lỗi của con bé trong khi hoàn toàn lại là bào chữa cho Webb. Jessie đã đe dọa cậu ta là sẽ bị mất Davencourt, nhưng không có ai tin cô ta, vì thế nó không được tính đến. Trong lúc giận dữ, Webb đã hét lên bảo cô ta ly hôn, và rời khỏi nhà. Lúc đó Jessie còn sống, theo như lời khai của Roanna và ước tính của điều tra viên về thời gian tử vong, dựa vào độ cứng và nhiệt độ của tử thi. Họ không phải là đang nói về một khoảng cách lớn ở đây, không có gì là không thể lái xe trong khoảng mười lăm hay hai mươi phút, vì vậy nó vẫn còn trong khả năng cho phép là cậu ta có thể đã quay về, đánh vỡ đầu của cô ta, rồi bình tĩnh lái xe quay lại Waffle Hut để thiết lập chứng cứ ngoại phạm, nhưng tỷ lệ thuyết phục bất cứ bồi thẩm đoàn nào về chuyện đó rất là mong manh. Mẹ kiếp, tỷ lệ thuyết phục công tố viên của hạt khởi tố dựa trên cơ sở đó thậm chí còn mong manh hơn.

Ai đó đã giết Jessie Tallant. Không phải là Roanna. Cô gái đã lộ rõ sự đau đớn và dễ bị tổn thương, ông nghi ngờ cô không biết làm thế nào để nói dối. Hơn nữa, ông sẽ đánh cuộc là cô không có đủ sức để nhặt lên cái vĩ lô đó, là một trong những cái nặng nhất mà ông từng thấy, được chế tạo đặt biệt cho những cái lò sưởi quá khổ ở Davencourt. Ai đó mạnh mẽ đã giết Jessie, chỉ có thể là một người đàn ông. Hai người đàn ông khác ở Davencourt, Harlan Ames và người làm việc trong chuồng ngựa, Loyal Wise, không có động cơ.

Vì vậy, kẻ giết người một là Webb - và trừ phi Webb thú tội, còn không thì Booley biết là không có cách nào để chứng minh điều đó - hoặc là một người lạ. Không hề thấy dấu hiệu bị nậy cửa vào nhà, nhưng trước sự kinh ngạc của ông, ông đã phát hiện ra là không có người nào ở đây khóa cửa ban công của họ, vì vậy nậy cửa là điều không cần thiết. Cũng không có bất cứ thứ gì bị đánh cắp, điều mà lẽ ra sẽ đưa ra cho họ động cơ cướp bóc. Thực tế rõ ràng là, Jessie đã chết một cách vô cơ như ông có thể nói, và rất khó để làm dính tội mưu sát mà không đưa cho bồi thẩm đoàn một động cơ có thể tin được.

Đây là một vụ giết người sẽ không thể phá án. Ông có thể cảm thấy nó tận trong xương tủy, và nó làm ông kinh tởm. Ông không thích những kẻ phạm pháp trốn thoát chỉ vì ăn cắp một gói kẹo cao su, nói gì đến việc giết người. Mặc dù Jessie rõ ràng là một con chó cái động cựa, nhưng cô ta cũng không đáng bị đập nát đầu như vậy.

Hừm, ông sẽ cố. Ông sẽ kiểm tra mọi góc cạnh, kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Webb, và đưa những gì ông có cho Simmons, nhưng ông biết công tố viên sẽ nói họ không thể khởi tố vụ án được.

Ông thở dài, đứng lên, và nhìn xuống cơ thể nhỏ đáng thương vẫn còn ngồi trên ghế sofa, và ông bước đến để an ủi cô. “Tôi không nghĩ cháu có lòng tin với chính mình, cưng ạ. Cháu không ngu ngốc, và cháu không phải là kẻ hèn nhát. Cháu là một cô gái thông minh, dễ thương và tôi rất thích cháu.”

Cô không trả lời, và ông tự hỏi không biết cô có thậm chí nghe ông nói không. Cô đã trải qua rất nhiều chuyện trong mười hai tiếng đồng hồ qua, thật đáng ngạc nhiên là cô đã không gục ngã vì sự căng thẳng. Ông vỗ nhẹ vai cô và lặng lẽ rời khỏi phòng, để cô một mình với những hồi hận, và những hình ảnh về cơn ác mộng của mình.

7. Chương 7

Những ngày tiếp theo đúng là nỗi kinh hoàng.

Dọc khu vực Shoals, bao gồm Tuscumbia, Muscle Shoals, Sheffield, và Florence, bốn tỉnh gặp nhau nơi Hạt Colbert và Lauderdale gặp nhau ở sông Tennessee, đều đồn đãi về vụ giết người đẫm máu của một thành viên thuộc một gia đình VIP trong Hạt Colbert và cuộc điều tra tiếp theo về việc người chồng bị nghi là hung thủ. Webb rất nổi tiếng, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn được như danh tiếng của Marshall Davenport, và dĩ nhiên mọi người đều biết Jessie, một ngôi sao của giới thượng lưu ở địa phương. Những lời bàn tán

nhANH chóng lan nHANH. Webb đã không bị bắt giữ, và cảnh sát trưởng Watts đã nói rằng anh đã được chất vắn và được thả về, nhưng đối với mọi người chuyện đó cũng có nghĩa là anh đã làm điều đó.

Tại sao à, hãy nhìn cách gia đình của anh đối xử với anh thì biết, những tiếng rĩ tai nhau vang khắp nơi. Lucinda khóc mỗi khi bà nhìn thấy anh, và bà vẫn còn chưa thể nói chuyện với anh. Gloria và Harlan Ames đều tin rằng Webb đã giết chết Jessie, và cho dù họ chẳng nói gì một cách công khai, nhưng họ đã đưa ra những lời bình luận với những người bạn thân của mình, kiểu như “đây là chuyện chỉ riêng hai ta biết mà thôi.” Những người có đạo đức hơn thì không bằng lòng khi những lời tán dóc lan tràn, nhưng cũng đã không ngăn nó phát triển như sản dây.

Hai người con của Gloria và Harlan, Baron và Lanette, giữ gia đình của họ tránh xa Webb hết mức có thể.

Chỉ có mẹ của Webb, Yvonne, và cô Sandra của anh là có vẻ tin vào sự vô tội của anh, nhưng dĩ nhiên là họ sẽ tin. Anh luôn là đứa cháu yêu quý của Sandra, trong khi trên thực tế bà lờ hết những đứa cháu của Gloria. Quan hệ trong gia đình rõ ràng đã bị rạn nứt. Và về phần Roanna, người đã khám phá ra tử thi, cô được cho là đang đau khổ vì cú sốc và đã khép kín mình. Cô luôn giống một con chó con luẩn quẩn quanh gót chân của Webb, nhưng ngay cả cô cũng không muốn lại gần anh. Có lời đồn là họ đã không nói chuyện với nhau kể từ khi Jessie bị giết chết.

Những lời đồn tai hại về việc Jessie đã bị đánh đập man rợ trước khi cô bị giết lan tràn khắp nơi; có người nói cô bị phân thây. Họ nói rằng Webb đã bị bắt ngay tại trận với Roanna, người chị họ nhỏ tuổi hơn, nhưng những người nhẹ dạ dừng lại ở việc thật sự tin vào điều đó. Có lẽ anh ta đã bị bắt quả tang, nhưng với Roanna ư? Tại sao à, cô ta gầy như đường rày xe lửa, không hấp dẫn, và không biết làm thế nào để quyến rũ một người đàn ông.

Dù sao chẳng nữa, rõ ràng là Webb đã bị bắt gặp tại trận với ai đó, và lời đồn trở nên sốt dẻo về người phụ nữ không rõ lai lịch đó

Cuộc khám nghiệm tử thi của Jessie đã được hoàn tất, nhưng kết quả đã không được công bố vì vụ án còn đang ở trong quá trình điều tra. Tang lễ đã được sắp đặt xong, và có rất nhiều người đến dự tang lễ đến nỗi nhà thờ không thể chứa hết. Ngay cả những người thậm chí không quen biết cô cũng đến dự vì tò mò. Webb đứng tách biệt một mình, bị bao bọc bởi những người khác di chuyển xung quanh nhưng không bao giờ chạm vào anh. Chỉ có vị mục sư nói lời chia buồn của ông với anh và không một người nào khác làm thế.

Mọi chuyện ở nghĩa trang cũng diễn ra tương tự. Lucinda đau đớn, khóc ngất khi bà nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài phủ đầy hoa, được đặt trên những thanh đồng trên ngôi mộ đang mở. Đó là một ngày hè nóng bức không có mây che, và ánh nắng làm mọi người mướt mồ hôi. Khăn tay và những mảnh giấy linh tinh được dùng để quạt những khuôn mặt đầm mồ hôi.

Webb ngồi ở cuối hàng đầu của dãy ghế xếp đã được đặt bên dưới túp lều cho thân nhân của người quá cố. Yvonne ngồi cạnh anh, nắm tay anh, và Sandra ngồi cạnh bà. Những thành viên còn lại trong gia đình ngồi vào những chiếc ghế khác, mặc dù chẳng ai có vẻ muốn ngồi ngay sau lưng anh. Cuối cùng Roanna ngồi vào cái ghế đó, thân hình mỏng manh yếu ớt thậm chí càng mỏng manh hơn trong vài ngày kể từ lúc Jessie bị mưu sát. Lần này, cô đã không vấp ngã hay đánh rơi bất cứ thứ gì. Khuôn mặt của cô trắng bệch và lạnh nhạt. Mái tóc màu hạt dẻ của cô thường ngày rối tung giờ đã được vén gọn lại và được buộc lại bằng một cái nơ đen. Cô đã luôn chuyển động không ngừng, như thể cô có quá nhiều năng lượng để kèm chế, nhưng bây giờ cô ngồi im một cách kỳ lạ. Vài người liếc nhìn cô tò mò, như thể không chắc chắn lắm đó là cô. Những đường nét thô, rất không phù hợp với khuôn mặt của cô, bằng cách nào đó nhìn lại phù hợp hơn với vẻ mặt nghiêm túc của cô bây giờ. Cô vẫn không xinh đẹp, nhưng có cái gì đó ...

Lời cầu nguyện đã được đọc, và những người đưa tang tránh xa ngôi mộ để quan tài có thể được hạ thấp hơn và ngôi mộ được lấp đất. Không ai thực sự rời khỏi nghĩa trang, trừ vài người có chuyện khác cần làm và không thể chờ đợi lâu hơn để xem chuyện gì đó xảy ra. Những người khác thì nán lại, nắm tay Lucinda, hôn má bà. Không ai đến gần Webb. Anh đứng một mình, cũng như anh đã làm ở nhà an táng rồi đến nhà thờ, về mặt của anh cay đắng và khép kín.

Roanna chịu đựng nó lâu hết mức có thể. Cô đã tránh anh, biết rằng anh rất ghét, nhưng cách mọi người đang đối xử với anh lại làm tim cô rỉ máu. Cô đến bên cạnh anh và luồn tay vào tay anh, những ngón tay

lạnh lẽo, mỏng manh yếu ớt bám vào những ngón tay cứng cáp, mạnh mẽ ấm áp của anh. Anh nhìn xuống cô, đôi mắt xanh của anh lạnh như băng.

“Em xin lỗi,” cô thì thầm, những lời nói của cô chỉ có anh mới có thể nghe được. Cô nhận thức sâu sắc về tất cả những ánh mắt đang dán chặt vào họ, phỏng đoán cử chỉ của cô. “Tất cả đều là lỗi của em khiến mọi người mới đối xử với anh như thế này.” Nước mắt dâng lên trong mắt cô, làm mờ nét mặt của anh khi cô ngược nhìn anh. “Em chỉ muốn anh biết rằng em đã không ... em đã không cố tình làm chuyện đó. Em không biết Jessie đang xuống dưới lầu. Em đã không nói chuyện với chị ấy kể từ bữa ăn trưa hôm đó.”

Có cái gì đó chập chờn trong mắt anh, và anh hít một hơi thở dài, kèm chế. “Nó không quan trọng,” anh nói, và nhẹ nhàng nhưng chắc chắn rút tay khỏi tay cô.

Sự cự tuyệt của anh giống như một cái tát mạnh vào Roanna. Cô chơi vơi dưới tác động của nó, vẻ mặt của cô lộ vẻ tuyệt vọng. Webb lăm bầm chữi thề và miễn cưỡng đưa tay lên để giữ cô đứng vững, nhưng Roanna lùi bước. “Em hiểu rồi,” cô nói, vẫn thì thầm. “Em sẽ không làm phiền anh nữa.” Sau đó cô dần dần đi, hư ảo như một thân ma mặc quần áo đen.

Không biết bằng cách nào đó cô đã kiểm soát được mình. Giờ thì dễ dàng hơn, như thể có một lớp băng bao bọc cô làm cho mọi thứ không tràn ra ngoài. Sự cự tuyệt của Webb đã gần như phá vỡ lớp băng, nhưng sau cú đánh ban đầu, lớp băng càng dày hơn, thậm chí càng vững chắc hơn. Ánh nắng nóng bức rọi xuống người cô, nhưng Roanna tự hỏi liệu cô có bao giờ được ấm áp lại.

Cô hầu như không ngủ từ cái đêm cô phát hiện ra thi thể của Jessie. Mỗi lần cô nhắm mắt lại, hình ảnh đầm máu đó lại hiện lên, cứ như nó được vẽ bên trong mí mắt, nơi cô không thể trốn khỏi nó. Tội lỗi và sự đau khổ làm cô không ăn uống gì được, và cô càng sụt ký hơn. Gia đình đã tử tế hơn với cô, có lẽ vì họ cảm thấy có lỗi trong cách họ đã đối xử với cô ngay sau khi cô phát hiện thi thể của Jessie, khi họ nghĩ Roanna đã giết cô ấy, nhưng điều đó chẳng quan trọng. Nó đã đến quá muộn. Roanna cảm thấy rất dè dặt trước họ, trước mọi thứ, đôi khi nó như thể cô thậm chí không phải ở đó.

Sau khi ngôi mộ đã được lấp đất và vô số hoa đã được đặt trên mặt đất, mọi người trong gia đình và khá nhiều người khác quay trở lại Davencourt. Tầng trên đã bị phong tỏa hết hai ngày, sau đó cảnh sát trưởng Watts chỉ phong tỏa hiện trường và để cho mọi người sử phần còn lại của tầng nhà, cho dù là ban đầu mọi người đều cảm thấy kỳ lạ. Tuy nhiên, chỉ có Baron và gia đình anh đang ở lại nhà, vì những người thân khác sống gần đó. Webb đã không ngủ ở Davencourt kể từ án mạng của Jessie. Ban ngày anh ở đó, nhưng tối anh đến khách sạn. Gloria nói rằng bà cảm thấy nhẹ nhõm, vì bà sẽ không cảm thấy an toàn với anh ở nhà buổi đêm, và Roanna muốn tát cho bà một cái. Chỉ vì không muốn làm cho bà nội thêm căng thẳng hơn nên cô đã kèm chế lại.

Tansy đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn cho mọi người và rất mừng là có cơ để làm cho mình bận rộn. Mọi người ra vào phòng ăn nơi bữa tiệc đứng được dọn ra, mức đầy đĩa và quay lại tụ tập thành những nhóm nhỏ để họ có thể thăm thì thảo luận.

Webb tự nhốt mình trong phòng sách. Roanna xuống chuồng ngựa và đứng ở hàng rào, tìm sự an ủi trong việc nhìn những con ngựa ăn cỏ. Buckley thấy cô và chạy đến gần, thò đầu qua hàng rào để cô vuốt ve nó. Roanna đã không cưỡi ngựa kể từ khi Jessie bị giết; thực ra, đây là chuyến viếng thăm đầu tiên của cô đến chuồng ngựa. Cô gãi sau tai của Buckley và thì thầm dỗ dành nó, nhưng tâm trí của cô không đặt ở những gì cô đang nói, nó chỉ là một âm thanh máy móc. Tuy nhiên, nó dường như không quan tâm; mắt nó lim dim thích thú, và thở phì phò.

“Nó nhớ cô đấy,” Loyal nói bước đến gần sau lưng cô. Ông đã thay bộ đồ mà ông đã mặc đến dự tang lễ và bây giờ đang mặc một bộ kaki và mang giày ống quen thuộc.

“Cháu cũng nhớ nó.”

Loyal chống cánh tay trên chần song trên cùng và quan sát vương quốc của ông, ánh mắt ông ấm áp khi ông nhìn những con vật xinh đẹp, khỏe mạnh. “Cô nhìn không được tốt lắm,” ông nói thẳng. “Cô cần chăm sóc bản thân tốt hơn. Những con ngựa cần có cô.”

“Nó là một thời gian tồi tệ,” cô trả lời, giọng cô không có sức sống.

“Chắc chắn rồi,” ông đồng ý. “Nó dường như vẫn không phải là thực. Và thật xấu hổ làm sao cho những kẻ đang đối xử với cậu Webb như thế. Tại sao à, cậu ấy không thể giết chết cô Jessie hơn tôi. Bất cứ ai biết chút gì về cậu ấy sẽ biết thế.” Loyal đã bị chất vấn về đêm xảy ra án mạng. Ông đã nghe thấy tiếng xe Webb rời khỏi và đồng ý với tất cả những người khác về thời gian là từ tám đến tám giờ rưỡi, nhưng đã không nghe bất cứ tiếng xe nào sau đó cho đến khi cảnh sát trưởng được gọi đến và những chiếc xe của các viên chức trong hạt đến hiện trường. Ông đã bị đánh thức từ giấc ngủ ngon bởi tiếng thét của Roanna, một âm thanh vẫn còn làm cho ông cau mày khi ông nhớ đến.

“Mọi người chỉ nhìn thấy những gì họ muốn nhìn thấy,” Roanna nói. “Ông dưỡng Harlan chỉ thích nghe giọng nói của chính mình, và bà dì Gloria là kẻ ngớ ngẩn.”

“Cô cho là bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra? Ý tôi là với họ sống ở đây.”

“Cháu không biết.”

“Bà Lucinda thế nào rồi?”

Roanna lắc đầu. “Bác sĩ Graves đang cho bà uống thuốc an thần nhẹ. Bà rất yêu Jessie. Bà vẫn khóc mãi.” Lucinda đã bị khủng hoảng bởi cái chết của Jessie, như thể chuyện này là một cú đánh quá lớn thậm chí đối với một người với bản chất cứng cỏi như bà. Bà đã đặt tất cả hi vọng cho tương lai của bà vào Webb và Jessie, và bây giờ trông như thể kế hoạch của bà đã bị tiêu hủy, với Jessie đã chết và Webb bị tình nghi là hung thủ sát hại cô ấy. Roanna cứ trông chờ bà nội lại gần Webb và ôm choàng lấy anh, nói với anh rằng bà tin anh. Nhưng vì lý do nào đó, dù là bà đã quá tê liệt với nỗi đau mất mát hoặc có lẽ vì bà nghĩ Webb có thể đã giết chết Jessie, chuyện đó đã không xảy ra. Bà nội không thể nhìn thấy Webb cần bà đến mức nào sao? Hay là bà nội đang đắm chìm trong nỗi đau đến nỗi bà không thể nhìn thấy điều đó?

Roanna chẳng cảm thấy gì ngoài sự kinh hoàng cho những ngày sắp tới.

“Chúng tôi đã có kết quả khám nghiệm tử thi,” Booley nói với Webb một ngày sau tang lễ. Họ đang ở văn phòng của Booley. Webb cảm thấy như thể anh đã dành nhiều thời gian ở đó kể từ cái chết của Jessie hơn bất cứ một nơi nào khác.

Cú sốc ban đầu đã đi qua, nhưng sự đau buồn và giận dữ vẫn còn sôi sục trong lòng, càng mạnh hơn vì bị dồn nén lại. Anh không dám đánh mất sự kiểm chế của mình, nếu không sự tức giận của anh sẽ trút lên đầu mọi người: bạn bè của anh đã tránh xa anh như thể anh bị bệnh phong; những đối tác kinh doanh của anh, vài người trong số đó đã có vẻ thăm khám trá với những rắc rối của anh, những tên khốn; và quan trọng nhất là tất cả những người thân của anh, tất cả rõ ràng nghĩ anh là kẻ giết người. Chỉ có Roanna đã tiếp cận anh và đã nói xin lỗi. Bởi vì cô đã vô tình giết chết Jessie, và sợ không dám nói thế chẳng? Anh không thể biết chắc, bất kể anh nghi ngờ điều gì. Chuyện anh biết chắc là cô cũng đã tránh anh, Roanna luôn cố gắng hết sức để theo sát anh, và cô chắc chắn cảm thấy tội lỗi vì chuyện đó.

Anh không thể thôi lo lắng về cô. Anh có thể nói rằng cô đã không ăn, và cô đang xanh xao đến mức báo động. Cô cũng đã thay đổi bằng cách tinh tế hơn, cách mà anh không thể phân tích vì anh vẫn còn rất giận dữ đến nỗi không thể tập trung vào những sự khác biệt nhỏ.

“Cậu có biết là Jessie đã có thai không?” Booley hỏi.

Nếu anh không phải là đang ngồi, chân của Webb sẽ quỵ xuống. Anh sững sờ nhìn chằm chằm vào Booley.

“Tôi đoán là không,” Booley nói. Chết tiệt, vụ án này có nhiều gút mắc nhỏ như một mê cung. Webb vẫn còn là kẻ tình nghi số một, điều mà không cần phải nói nhiều, nhưng bằng chứng không có ở đó. Không có nhiều bằng chứng, chấm hết; không có nhân chứng và không có động cơ. Ông thậm chí còn không thể kết án một con muỗi nhỏ dựa vào bằng chứng ông có. Chứng cứ ngoại phạm của Webb đã được kiểm tra, lời khai của Roanna đã được thành lập là Jessie còn sống khi Webb rời khỏi nhà, vì thế họ không có gì ngoài một xác chết. Mà lại là một xác chết có thai.

“Theo bản báo cáo cô ấy đã có thai được khoảng bảy tuần. Cô ấy có nôn mửa hay bất cứ thứ gì không?”

Webb lắc đầu. Môi của anh cảm thấy tê cứng. Bảy tuần. Đứa bé không phải là của anh. Jessie đã không chung thủy với anh. Anh nuốt cục nghẹn trong họng, cố xem xét ý nghĩa của điều này. Anh đã không nhìn thấy dấu hiệu ngoại tình của cô, và không có một lời đồn đãi nào về nó, trong một thị trấn nhỏ, sẽ có lời

đồn đãi, và cuộc điều tra của Booley lẽ ra sẽ phát hiện được điều gì đó. Nếu anh bảo Booley đứa bé không phải là của anh, thì nó sẽ được xem là một động cơ đáng tin cậy để cho anh giết cô. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu gã tình nhân của cô đã giết cô? Thậm chí không thể đoán được người đó có thể là ai, không thể nào khám phá ra, thậm chí giả sử Booley chịu nghe anh.

Anh giữ im lặng khi anh nghĩ Roanna có thể đã giết Jessie, và bây giờ anh thấy mình lại bị ép vào vị trí tương tự. Vì lý do nào đó, vì anh không thể hủy diệt Ro hay vì sự vách trần về đứa con của Jessie không phải là của anh và càng làm cho anh bị nghi ngờ nhiều hơn, kẻ giết chết vợ anh sẽ không bị trừng phạt. Sự giận dữ lại dâng trào một cách bất lực, ăn sống anh như acid; giận dữ với Jessie, với Roanna, với mọi người, và trên hết là với bản thân.

“Nếu cô ấy biết,” cuối cùng anh nói, giọng anh khàn đục, “thì cô ấy đã không nói với tôi.”

“Hừm, vài phụ nữ thì biết ngay, và một số người thì không biết. Vợ tôi đã không bị mất chu kỳ kinh nguyệt nào trong bốn tháng với đứa con đầu lòng của chúng tôi; chúng tôi không biết tại sao cô ấy lại cứ ói mửa. Không biết tại sao họ gọi nó là ốm nghén (morning sickness - nghĩa đen: ốm buổi sáng), vì Bethalyn ói mửa cả ngày lẫn đêm. Chúng tôi không bao giờ biết chuyện gì sẽ châm ngòi. Nhưng bây giờ, với những đứa con khác, bà ấy biết khá sớm. Tôi đoán là bà ấy đã học được cách phát hiện ra nó. Dù sao chẳng nữa, tôi xin lỗi về chuyện này nhé, Webb. Về chuyện đứa bé và tất cả. Và, ừm, chúng tôi sẽ để mở vụ án này, nhưng thật lòng chúng tôi không có gì để tiếp tục cả.”

Webb ngồi một lát, nhìn chăm chăm vào đốt trắng của khớp ngón tay khi anh nắm chặt tay ghế. “Chuyện này có nghĩa là ông sẽ không điều tra tôi nữa à? ”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Tôi có thể rời khỏi thị trấn rồi chứ?”

“Không thể ngăn cản cậu.”

Webb đứng lên. Anh vẫn còn nhột nhạt. Anh dừng lại ở trước cửa và ngoái lại nhìn Booley. “Tôi không giết cô ấy,” anh nói.

Booley thở dài. “Đó là một khả năng. Tôi phải kiểm tra nó.”

“Tôi biết.”

“Tôi ước gì tôi có thể tìm được kẻ giết người cho cậu, nhưng nó có vẻ là không có hy vọng.”

“Tôi biết,” Webb lại nói và lặng lẽ đóng cửa lại đằng sau anh.

Một lúc nào đó trên đoạn đường ngắn lái xe về khách sạn, anh đã đưa ra một quyết định.

Anh thu xếp quần áo, trả phòng, và lái xe quay về Davencourt. Ánh mắt của anh cay đắng khi anh quan sát ngôi nhà cổ đồ sộ, mái vòm như một vương miện duyên dáng và hai mái sang trọng của nó mở rộng, như những cánh tay chào đón. Anh đã yêu nơi này, một hoàng tử trong vương quốc riêng của mình, biết rằng một lúc nào đó tất cả sẽ thuộc về anh. Anh đã sẵn sàng làm việc cật lực vì vương quốc của anh. Anh đã cưới cô công chúa được định sẵn. Quý quái, anh còn hơn là sẵn sàng kết hôn với cô. Jessie đã là của anh cách đây đã lâu vào ngày họ ngồi trên xích đu dưới cây sồi già và đánh trận chiến đầu tiên của họ giành quyền thống trị.

Anh đã kết hôn với cô chỉ vì cái tôi, quyết tâm để cho cô thấy cô không thể chơi những trò chơi nhỏ của cô với anh chẳng? Nếu anh trung thực, thì là đúng, đó là một phần của lý do. Nhưng một phần khác là tình yêu, một tình yêu lạ kỳ kết hợp bởi sự chia sẻ của tuổi ấu thơ, sự chia sẻ vai trò trong đời sống, và sự hấp dẫn tình dục đã tồn tại giữa họ từ tuổi dậy thì. Nhưng đó không phải là một cơ sở vững mạnh cho hôn nhân, bây giờ thì anh biết. Tình dục đã bị nhầm chán quá nhanh, và sự gắn bó lúc xưa của họ đã không đủ mạnh để gắn kết họ với nhau sau khi sự thu hút đã bị phai tàn.

Jessie đã ngủ với người đàn ông khác. Nhiều người đàn ông, cho tất cả những gì mà anh biết. Biết rõ Jessie như anh đã biết, anh nhận ra cô có lẽ đã làm chuyện đó để phục thù, vì anh không quy lụy cho mỗi sự bốc đồng của cô. Cô đã có khả năng làm bất cứ điều gì khi bị cản trở, nhưng dù sao thì anh đã chưa bao giờ ngờ là cô không chung thủy với anh. Danh tiếng của cô trong hạt Tuscumbia và hạt Colbert quá quan trọng

với cô, và đây không phải là một thành phố lớn để những cặp tình nhân đến và đi và không ai quan tâm nhiều đến nó. Đây là miền nam, và vẫn còn rất cổ xưa, nơi vẻ ngoài và cách xử sự cầu kỳ thống trị, ít nhất là trong tầng lớp trung và thượng lưu của xã hội.

Nhưng cô không chỉ đã ngủ với người khác, cô đã không quan tâm đến biện pháp tránh thai. Một lần nữa, để phục thù chăng? Cô đã nghĩ sẽ là một lời đùa ngon lành trên người anh khi mang đến cho anh một đứa con không phải là của anh chẳng?

Trong một tuần lễ khi gió ngán ngủi thôi, vợ anh đã bị giết, toàn bộ cuộc sống và thanh danh của anh bị tiêu hủy, và gia đình anh đã quay lưng với anh. Anh đã từ một hoàng tử trở thành một người hạ đẳng.

Anh chán ngấy mọi chuyện. Quả bom của Booley hôm nay đúng là giọt nước làm tràn ly. Anh đã làm việc trời chết trong nhiều năm để giữ gia đình theo cách mà họ đã trở nên quen thuộc, nghĩa là bao bọc trong sự xa hoa, hy sinh cuộc sống và bất cứ cơ hội nào anh có thể có một cuộc hôn nhân thực sự với Jessie. Nhưng khi anh cần gia đình đứng cùng chiến tuyến với anh, hỗ trợ anh, họ đã không có ở đó. Lucinda đã không buộc tội anh nhưng bà cũng không hậu thuẫn anh, và anh đã chán làm theo sự điều khiển của bà. Về phần Gloria và Harlan và đám người của họ, quỷ tha ma bắt họ đi. Chỉ có Mẹ và cô Sandra đã tin anh.

Roanna. Thế còn cô thì sao? Cô đã biến toàn bộ cơn ác mộng này thành hành động, tấn công Jessie mà không nghĩ đến cô sẽ mang đến sự thiệt hại nào cho anh chẳng? Không biết vì sao, sự phản bội của Roanna cay đắng hơn những người khác. Anh đã quen với sự kính mến của cô, với sự bầu bạn thân thiết mà anh đã có với cô. Bản tính quái gở và cái lưỡi ương ngạnh của cô đã làm anh thấy thích thú, làm anh cười thậm chí khi anh đã mệt mỏi muốn chết đến nỗi anh sắp sửa té đập mặt. Cô quả đúng là một con tiểu quỷ.

Ở đám tang, cô đã nói cô không cố tình thiết lập cảnh trong nhà bếp, nhưng tội lỗi và đau khổ hiện lên khắp nơi trên khuôn mặt gầy đó. Có lẽ cô đã làm, có lẽ là không. Nhưng cô cũng đã tránh né anh, khi anh đã không từ một việc gì để có được sự an ủi. Booley không coi Roanna là người bị tình nghi trong cái chết của Jessie, nhưng Webb không thể quên vẻ ngoài căm ghét mà anh nhìn thấy trong mắt Roanna, hay việc cô có cơ hội để làm chuyện đó. Mọi người trong nhà đều có cơ hội để làm chuyện đó, nhưng Roanna là người duy nhất căm ghét Jessie.

Anh tuyệt nhiên không thể biết. Anh đã nín miệng để bảo vệ cô mặc dù cô đã không hỗ trợ anh. Anh đã nín miệng về đứa con của Jessie không phải là của anh, để cho kẻ sát nhân có thể được tự do ngoài vòng phát luật, vì chính anh sẽ là người có khả năng bị nghi ngờ hơn. Anh đã quá chán bị mắc kẹt ở giữa.

Quỷ tha ma bắt tất cả bọn họ đi.

Anh dừng xe lại trên đường lái xe vào nhà và nhìn chằm chằm vào ngôi nhà. Davencourt. Nó là hiện thân cho tham vọng của anh, một ký hiệu trong đời anh, trái tim của gia tộc Davenport. Nó có đặc trưng riêng của nó, một ngôi nhà cổ đã che chở mấy thế hệ của Davenports trong đôi cánh xinh đẹp của mình. Bất cứ khi nào anh vắng mặt trong chuyến đi công tác và nghĩ về Davencourt, trong trí tưởng tượng của mình, anh luôn thấy nó được bao bọc bởi những bông hoa. Vào mùa xuân, bụi cây đỗ quyên rực màu. Vào mùa hè, hoa hồng và hoa cúc tây đua nhau nở. Vào mùa thu có hoa cúc, và vào mùa đông có những bụi hoa trà hồng và trắng. Davencourt lúc nào cũng có hoa nở rộ. Anh sẽ yêu nó với sự đam mê mà anh chưa bao giờ cảm thấy đối với Jessie. Anh không thể trút hoàn toàn trách nhiệm về chuyện này lên những người khác, vì anh cũng có tội, vì một cuộc hôn nhân đầy đầy tính toán với những tài sản được hưởng hơn là vì người phụ nữ.

Davencourt cũng chết tiệt nốt.

Anh đỗ xe ở đường đi bộ và vào từ cửa trước. Cuộc đàm thoại trong phòng khách đột ngột ngưng bật, như nó thường xảy ra trong tuần qua. Anh thậm chí cũng không liếc nhìn vào phòng khi anh sải chân vào phòng sách và ngồi vào sau bàn.

Anh làm việc mấy giờ liền, hoàn thành công việc văn thư, phác thảo các văn kiện để chuyển quyền kiểm soát tất cả các doanh nghiệp của Davenport vào tay Lucinda. Khi anh làm xong, anh đứng dậy và rời khỏi nhà, và lái xe rời khỏi mà không ngoái nhìn lại.

8. Chương 8

“Hãy mang Webb về đây,” Lucinda nói với Roanna. “Ta muốn cháu thuyết phục nó quay về nhà.”

Khuôn mặt của Roanna không thể hiện cơn choáng váng của mình, cho dù nó đang vang dội khắp cơ thể cô. Với cử chỉ khoan thai kiểm chế cô đặt ly trà trên miếng lót ly mà thậm chí không gây ra một tiếng va chạm lách cách nhỏ nào. Webb ! Chỉ cái tên của anh thôi vẫn còn có khả năng cửa ngang người cô, khơi dậy những nỗi khao khát, đau khổ và tội lỗi, mặc dù nó đã mười năm kể từ khi cô gặp anh lần cuối, kể từ khi bất kỳ người nào từng nhìn thấy anh.

“Bà có biết anh ấy đang ở đâu không?” cô hỏi một cách bình tĩnh.

Không giống Roanna, tay Lucinda run rẩy khi bà đặt ly của bà xuống. Cái tuổi 83 đang đè nặng trên người Lucinda, và sự run rẩy không ngớt ở tay bà chỉ là một trong những triệu chứng nhỏ cho thấy là cơ thể của bà đang bị suy sụp. Lucinda thực ra là đang sắp chết. Bà biết chuyện đó, tất cả bọn họ đều biết chuyện đó. Không phải ngay lập tức, thậm chí cũng không xảy ra nhanh, nhưng giờ đã là mùa hè và bà không chắc sẽ được nhìn thấy một mùa hè khác nữa. Ý chí sắt thép đã giúp bà đứng vững, nhưng nó đã từ từ gục ngã dưới sức ép của thời gian.

“Dĩ nhiên rồi. Ta đã thuê một thám tử tìm nó. Lâu nay, Yvonne và Sandra đã biết nó ở đâu, nhưng họ đã không chịu nói với ta,” Lucinda nói với vẻ tức giận và bức bối. “Nó vẫn giữ liên lạc với họ, và cả hai người họ thỉnh thoảng cũng đi viếng thăm nó.”

Roanna sụp mắt xuống, cẩn thận không để cho bất cứ biểu hiện nào lộ rõ ra ngoài. Vậy là họ đã biết trong suốt thời gian qua. Không giống Lucinda, cô không trách họ. Webb đã thể hiện rất rõ ràng là anh không muốn dính líu gì với những người còn lại trong gia tộc ; anh đã khinh thường họ, và trên hết tất cả là khinh thường cô. Cô không trách anh, nói đúng ra là như vậy. Tuy thế, nó vẫn rất đau. Tình yêu cô dành cho anh là một thứ cảm xúc mà cô không thể ngăn chặn. Sự vắng mặt của anh giống như một vết thương rỉ máu từ từ, mười năm qua nó vẫn không lành lại được mà vẫn còn đau nhói và hồi hận.

Nhưng cô đã sống sót. Dù sao bằng cách khoá đi tất cả những cảm xúc khác, cô đã sống sót. Cô đã không còn là một cô gái sinh động, cởi mở, hiếu động và láu lỉnh như lúc xưa. Thay vào chỗ đó là một cô gái lạnh lùng, cách biệt, người không bao giờ hấp tấp, không bao giờ nổi nóng, và thậm chí ít khi mỉm cười, nói gì đến việc cười một cách thoải mái. Cảm xúc đã bị trả giá cho nỗi đau ; cô đã học được bài học cay đắng khi sự bốc đồng và sự đa cảm ngu ngốc của cô đã phá hỏng cuộc đời của Webb.

Cô đã từng là một người vô giá trị và khó ưa, vì thế cô đã tự phá hủy con người mình và tạo dựng một con người mới từ tro bụi, một người phụ nữ chưa bao giờ biết đỉnh cao là gì nhưng cũng sẽ không còn bị chìm xuống đáy. Dù gì cô cũng là người đã bắt đầu chuỗi sự kiện đã trả giá bằng cuộc sống của Jessie và tổng Webb ra khỏi đời họ, vì thế cô đã thiết lập cho mình nhiệm vụ chuộc lại lỗi lầm. Cô không thể thay thế Jessie trong lòng Lucinda, nhưng ít ra cô có thể ngăn mình trở thành một gánh nặng và sự thất vọng.

Cô đã đi học - Đại học Alabama, như nó đã xảy ra, thay vì là vào trường đại học dành cho nữ sinh mà trước đây đã được cân nhắc đến - và nhận bằng quản trị kinh doanh để cô có thể trợ giúp Lucinda điều hành vài việc, vì Webb không còn ở đó để xử lý tất cả mọi chuyện. Roanna không thích bất cứ thứ gì về các khoá học của cô nhưng cô buộc mình phải học hành chăm chỉ và đạt kết quả cao. Cô thấy chán ngán thì sao chứ ? Đó là một cái giá quá nhỏ để trả.

Cô đã buộc mình phải học cách ăn mặc, để Lucinda sẽ không xấu hổ vì cô. Cô đã tham gia khoá học nâng cao kỹ năng lái xe nghèo nàn của mình, cô đã học khiêu vũ, học cách trang điểm, học cách giao tiếp lịch sự, học để có thể được chấp nhận trong xã hội. Cô đã học cách kiểm soát tính sôi nổi hoang dã đã rất thường xuyên đưa cô vào những rắc rối khi còn bé, nhưng nó đã không khó khăn gì mấy. Sau khi Webb biến mất, vấn đề của cô là phải cố nhiệt tình đối với cuộc sống chứ không phải là ngược lại.

Cô không thể nghĩ được điều gì khác ngoài việc sợ lại phải đối mặt với Webb.

“Nếu anh ấy không muốn quay về thì sao ?” cô lẩm bẩm.

“Hãy thuyết phục nó,” Lucinda cau kinh nói. Sau đó bà thở dài, và giọng bà dịu dàng hơn. “Nó luôn rất thích và quan tâm đến cháu. Ta cần nó ở đây. Chúng ta cần nó. Cháu và ta đã cùng nhau cố giữ cho mọi

chuyện được tiến triển tốt, nhưng ta không còn nhiều thời gian và cháu thì lại không toàn tâm toàn ý với nó như Webb trước kia. Khi nói đến chuyện kinh doanh, Webb có bộ não của một cái máy tính và trái tim của một con cá mập. Nó ngay thẳng nhưng nhẩn tâm. Đó là những phẩm chất hiếm có, Roanna, những phẩm chất mà không dễ dàng thay thế được.”

“Đó là lý do tại sao anh ấy không thể tha thứ cho chúng ta.” Roanna không phản ứng với sự chê bai của Lucinda về khả năng quản lý sự nghiệp gia tộc của cô. Nó không có gì trái với sự thật cả; đó là lý do tại sao gánh nặng trong việc đưa ra những quyết định quan trọng lại dừng lại trên đôi vai ngày càng gầy yếu của Lucinda, trong khi Roanna chỉ triển khai chúng. Cô đã rèn luyện mình, kỷ luật mình, để làm điều mà cô có thể, nhưng chuyện mà cô làm tốt nhất sẽ không bao giờ là đủ tốt. Cô chấp nhận điều đó và bảo vệ mình bằng cách không quan trọng hóa nó. Dù sao thì cũng không gì thật sự là quan trọng trong mười năm qua.

Nỗi đau lướt qua khuôn mặt nhăn nheo của Lucinda. “Ta nhớ nó hàng ngày kể từ lúc nó bỏ đi,” bà nói nhẹ nhàng. “Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì những gì ta để xảy ra với nó. Ta nên để cho mọi người biết rằng ta tin nó, nhưng thay vào đó ta lại chìm trong nỗi đau của riêng mình và không thấy được sự bỏ bê của mình đối với nó. Ta không sợ chết, nhưng ta không thể yên tâm nhắm mắt cho đến khi nào sửa chữa được mọi sai lầm với Webb. Nếu có bất kỳ người nào có thể đưa nó quay về, Roanna, thì chỉ có cháu mới có thể làm được.”

Roanna không nói với Lucinda là cô đã đến gần Webb ở đám tang của Jessie, và đã bị cự tuyệt một cách lạnh lùng. Trong đầu cô nghĩ mình ít có cơ hội thuyết phục Webb về nhà hơn bất cứ một người nào khác, nhưng đó là một điều khác mà cô đã học được : nếu cô không thể ngăn được tình cảm của mình, thì nỗi đau và sợ hãi sẽ chỉ là chuyện của riêng cô. Nếu cô giữ chúng lại bên trong, thì không có ai ngoài cô biết chúng tồn tại.

Việc cô cảm thấy thế nào không quan trọng ; nếu Lucinda muốn Webb quay về nhà, cô sẽ làm điều mà cô có thể, dù với bất cứ giá nào. “Anh ấy đang ở đâu ?”

“Một thị trấn hoang vắng ở Arizona. Ta sẽ đưa cháu hồ sơ mà điều tra viên đã thu thập được. Nó ... đã làm rất tốt. Nó sở hữu một nông trại, không sánh được với Davencourt, nhưng với Webb không có sự thất bại.”

“Bà muốn cháu lên đường khi nào ?”

“Càng sớm càng tốt. Chúng ta cần nó ở đây. Ta cần nó. Ta muốn làm lành với nó trước khi chết.”

“Cháu sẽ thử,” Roanna nói.

Lucinda nhìn cháu gái mình một lúc lâu, sau đó nhếch môi cười. “Cháu là người duy nhất không mang gương mặt vui vẻ giả tạo và nói là ta sẽ sống đến 100 tuổi,” bà nói, có sự chỉ trích gay gắt trong giọng bà. “Lũ ngốc khốn kiếp. Họ nghĩ ta không biết là mình sắp chết à ? Căn bệnh ung thư, và tuổi già không cho phép ta lãng phí thời gian và tiền bạc vào việc chữa trị khi ta chẳng còn nhiều thời gian nữa. Ta sống trong cơ thể này, vì Chúa. Ta có thể nói rằng nó đang từ từ ngừng hoạt động.”

Không có một lời đáp ứng nào nghe vui vẻ giả tạo hay nhẩn tâm cả, vì vậy Roanna không nói gì. Cô thường im lặng, để cho cuộc đàm thoại vây quanh cô, không can thiệp vào chuyện của người khác. Quả đúng là tất cả những người khác trong gia đình đã cố gắng hết sức để lờ chuyện đó đi, như thể nó sẽ biến mất nếu họ không thừa nhận nó. Bây giờ không phải chỉ có Gloria và Harlan; bằng cách nào đó sau một năm kể từ cái chết của Jessie và sự ra đi của Webb, Gloria đã di chuyển cả nhà của bà tới Davencourt. Con trai của họ, Baron, đã quyết định tiếp tục sống ở Charlotte, nhưng tất cả những người khác đều dọn tới. Con gái của Gloria, Lanette, đã mang cả nhà của dì gồm: ông chồng Greg và các con Corliss và Brock. Họ không còn trẻ nữa; Brock đã ba mươi, và Corliss cùng tuổi với Roanna. Lucinda đã lấp đầy căn nhà, có lẽ là để cố gắng đi sự trống rỗng bởi việc thiếu vắng Jessie và Webb. Giả sử Roanna có thể thuyết phục Webb quay về - một giả định lớn - cô thắc mắc là anh sẽ làm gì với tất cả những chuyện này. Đúng, họ đều là anh em họ của anh, nhưng dù sao cô nghĩ anh có thể sẽ nổi cáu với họ vì đã lợi dụng sự đau buồn mất mát của Lucinda.

“Cháu có biết là ta đã thay đổi di chúc sau khi Webb bỏ đi không,” Một lúc sau, Lucinda tiếp tục, uống một ngụm trà khác. Bà nhìn chằm chằm ra cửa sổ đầy những hoa hồng màu trái đào, loại hoa ưa thích của bà, và ngồi thẳng lên như để chuẩn bị tinh thần. “Ta đưa cháu thành người thừa kế chính ; Davencourt và hầu

hết tiền bạc sẽ để lại cho cháu. Ta nghĩ rất công bằng khi nói với cháu rằng nếu cháu có thể thuyết phục được Webb quay về, ta sẽ làm lại di chúc và để lại mọi thứ cho nó.”

Roanna gật đầu. Sẽ chẳng có gì khác biệt đối với những cố gắng của cô cả; không gì có thể. Cô sẽ cố gắng hết sức để khuyên Webb quay về nhưng không để cho mình cảm thấy bất kỳ sự mất mát cá nhân nào khi Lucinda thay đổi di chúc của bà. Roanna công nhận là cho dù cô có cố gắng đến đâu chăng nữa, cô cũng không có khả năng kinh doanh mà Lucinda và Webb có. Cô không phải là một người thích mạo hiểm, và cô không thể tập trung hết sức mình vào trò chơi của thương trường. Davencourt và vô số đầu tư tài chính sẽ khá hơn nhiều dưới sự điều hành của anh.

“Đó là thỏa thuận ta đã làm với nó khi nó 14 tuổi,” Lucinda tiếp tục, giọng bà bỗng dừng cộc lốc và vai bà vẫn giữ vẻ cương quyết. “Nếu nó chịu làm việc chăm chỉ, học hỏi, và huấn luyện mình để chăm sóc Davencourt, tất cả sẽ thuộc về nó.”

“Cháu hiểu,” Roanna lẩm bẩm.

“Davencourt ...” Lucinda nhìn ra bãi cỏ được tỉa tót gọn gàng, vườn hoa, những đồng cỏ xa xa nơi những con ngựa yêu dấu của bà đang gập những cái cổ xinh đẹp, vạm vỡ xuống gặm cỏ. “Davencourt xứng đáng nằm ở trong đôi tay giỏi nhất. Nó không chỉ là một ngôi nhà, nó là một di sản. Không còn có nhiều nơi giống như thế này nữa, và ta phải chọn người mà ta nghĩ sẽ là người trông coi nó tốt nhất.”

“Cháu sẽ cố làm cho anh ấy quay về,” Roanna hứa, khuôn mặt của cô bình lặng như mặt hồ trong những ngày hè oi nóng, khi không có những cơn gió nhẹ để làm lộn xộn mặt nước. Đó là khuôn mặt mà cô chưng ra, một khuôn mặt thờ ơ, khó hiểu và bình thản. Không gì có thể xuyên qua cái kén an toàn mà cô đã tự dệt cho mình, ngoại trừ Webb, nhược điểm duy nhất của cô. Suy nghĩ của cô trôi giạt. Có anh quay về ... sẽ là sự kết hợp giữa thiên đường và địa ngục. Để có thể gặp được anh mỗi ngày, nghe được giọng anh, thậm chí ôm ấp sự gần kề của anh với cô trong những đêm dài, tất cả khi những cơn ác mộng của cô trở thành sự thật ... đó là thiên đường. Nhưng nó sẽ là địa ngục khi biết rằng bây giờ anh căm ghét cô, mỗi cái nhìn anh trao cho cô sẽ là một trong những cái nhìn kết tội nặng nề và kinh tởm.

Nhưng, không, cô phải sống thực tế. Cô sẽ không sống ở đây. Khi Lucinda - người mà cô chưa bao giờ nghĩ là bà nội của cô hơn nữa - qua đời, Davencourt sẽ không còn là nhà của cô. Nó sẽ là của Webb, và anh sẽ không muốn cô ở đây. Cô sẽ không gặp anh mỗi ngày, có lẽ là không gặp một phút nào. Cô sẽ phải đi đến một nơi khác, tìm một việc làm, đối mặt với thế giới. Hừm, ít ra với bằng cấp và kinh nghiệm của mình, cô có thể tìm được một công việc tốt. Có lẽ không phải ở trong vùng Shoals ; cô có thể phải đi khỏi khu vực này, để chắc chắn là cô sẽ không bao giờ gặp lại Webb. Chuyện đó, cũng không quan trọng. Vị trí của anh là ở đây. Hành động thiếu suy nghĩ của cô đã làm anh trả giá bằng quyền thừa kế của anh, vì vậy cô chỉ làm chuyện đúng đắn là có thể trả nó lại cho anh.

“Nó không quan trọng đối với cháu sao ?” Lucinda đột ngột hỏi. “Cháu sẽ mất Davencourt nếu cháu làm chuyện này cho ta đấy?”

Không có gì là quan trọng cả. Đó là câu thần chú cầu thần, là lời nguyện của cô, trong mười năm qua. “Nó là của bà để để lại cho bất kỳ người nào mà bà muốn. Webb là người thừa kế được chọn của bà. Và bà đã làm đúng ; anh ấy sẽ làm tốt công việc hơn cháu bao giờ có thể.”

Cô có thể nói là sự bình tĩnh, đều đều trong giọng của cô làm Lucinda không yên theo cách nào đó, nhưng để chìm vào bất cứ cảm xúc nào trong lời nói là vượt ngoài khả năng của cô.

“Nhưng cháu mang họ Davenport,” Lucinda tranh cãi, như thể bà muốn Roanna giải thích cho quyết định của cô đối với bà. “Một số người sẽ nói Davencourt phải là của cháu theo quyền lợi, vì Webb mang họ Tallant. Nó có quan hệ họ hàng với bà, nhưng nó không phải là người trong gia tộc Davenport, và nó không có quan hệ máu mủ với ta như cháu.”

“Nhưng anh ấy là lựa chọn tốt hơn.”

Gloria đi vào phòng khách đúng lúc để nghe lời bình luận vừa rồi của Roanna. “Ai là lựa chọn tốt hơn ?” bà hỏi, thả người xuống cái ghế ưa thích của bà. Gloria đã 73, trẻ hơn Lucinda mười tuổi, nhưng trong khi tóc của Lucinda đã bạc trắng, Gloria vẫn còn có mái tóc quăn nhuộm màu vàng mềm mại.

“Webb,” Lucinda trả lời gọn lỏn.

“Webb ư !” Gloria hết hồn hỏi, nhìn chăm chăm vào chị bà. “Vì Chúa, cậu ta có thể là lựa chọn gì tốt hơn, ngoại trừ cái ghế điện chứ ?”

“Điều hành Davencourt, và mọi chuyện kinh doanh.”

“Chị đang nói đùa chắc ! Tại sao à, sẽ không có ai chịu làm việc với nó - ”

“Không, họ sẽ,” Lucinda nói, giọng bà cứng như thép. “Nếu nó nắm quyền, mọi người sẽ làm việc với nó, hay ước gì là họ đã không quá ngu ngốc.”

“Tôi thấy dù sao chẳng nữa cũng chẳng có lý do gì để chị nhắc đến tên cậu ta, vì không ai biết cậu ta đang ở - ”

“Tôi đã tìm được nó,” Lucinda cắt ngang. “Và Roanna sắp đi khuyên nó trở về.”

Gloria bất ngờ công kích Roanna như thể cô đột ngột mọc hai cái đầu. “Cháu điên rồi sao ?” bà thở phì phò. “Cháu không thể có ý định đưa kẻ sát nhân đó về sống giữa chúng ta ! Tại sao à, tôi sẽ không bao giờ có thể nhắm mắt trong đêm !”

“Webb không phải là kẻ sát nhân,” Roanna nói, nhấp trà của cô và chẳng thèm để mắt đến Gloria. Cô cũng đã ngưng không nghĩ về Gloria như là bà dì. Cái khoảnh khắc trong cái đêm khủng khiếp sau khi Webb đã bước ra khỏi cuộc sống của họ, những danh xưng trong quan hệ họ hàng đã phai tàn trong cách cô nghĩ về mọi người, như thể cảm xúc cách biệt của cô không thể chứa nổi chúng nữa.

Những người trong gia đình của cô bây giờ chỉ là Lucinda, Gloria, Harlan.

“Vậy thì tại sao cậu ấy lại biến mất như thế chứ ? Chỉ có người với lương tâm bị giằn vặt vì mặc cảm tội lỗi sẽ bỏ trốn thôi.”

“Dừng lại ngay !” Lucinda cau kinh nói. “Nó đã không bỏ trốn, nó đã chán ngấy và bỏ đi. Có sự khác biệt đấy. Chúng ta đã làm nó thất vọng, vì vậy tôi không thể đổ lỗi cho nó đã quay lưng lại với chúng ta. Nhưng Roanna nói đúng ; Webb đã không giết Jessie. Tôi không bao giờ nghĩ là nó đã làm chuyện đó.”

“Hừm, Booley Watts chắc chắn đã nghĩ thế !”

Lucinda bác bỏ suy nghĩ của Booley với cái vẫy tay. “Điều đó không quan trọng, tôi nghĩ Webb vô tội, không có chứng cứ nào chống lại nó cả, cho nên về mặt pháp luật nó là vô tội, và tôi muốn nó quay về.”

“Lucinda, đừng như một bà già ngơ ngẩn chứ !”

Mắt Lucinda đột ngột ánh lên vẻ tàn bạo không phản ánh đúng tuổi của bà. “Tôi nghĩ tuyệt nhiên,” bà gầm gừ, “không có ai từng coi tôi là kẻ ngu ngốc, già cả hết.” Và sống yên ổn để nói ra chuyện đó, là những lời nói ngậm trong giọng của bà. 83 hay không, gần chết hay không, Lucinda vẫn biết rõ quyền lực của bà như nữ chúa của đế chế Davencourt, và bà cũng không thấy xấu hổ trong việc để cho những người khác biết chuyện đó.

Gloria bỏ cuộc và quay sang Roanna, một mục tiêu dễ dàng hơn. “Cháu không thể nào có ý định làm chuyện đó. Hãy nói với chị ấy điều đó là điên khùng đi.”

“Cháu đã đồng ý với bà.”

Sự cuồng nộ dâng lên trong mắt Gloria với lời tuyên bố lảm bảm đó. “Cháu sẽ như thế mà !” bà điên tiết nói. “Đừng nghĩ tôi đã quên chuyện cháu bỏ vào giường với nó khi - ”

“Dừng lại ngay !” Lucinda nói một cách dữ dội, hơi nhòm người khỏi ghế như thể bà sẽ đánh em bà. “Booley đã giải thích chuyện gì thực sự đã xảy ra giữa chúng nó, và tôi sẽ không để cho các người nghĩ sai lệch về chuyện đó. Tôi cũng sẽ không để cho cô quấy rầy Roanna. Nó chỉ làm điều mà tôi yêu cầu nó làm thôi.”

“Nhưng tại sao chị lại thậm chí nghĩ đến chuyện mang cậu ta trở về chứ ?” Gloria rên rỉ, bốt hung hăng, và Lucinda ngồi xuống ghế lại.

“Vì chúng ta cần nó. Bây giờ thì cả Roanna và tôi cần xử lý mọi chuyện, và khi tôi chết, nó sẽ bị chôn vùi vào việc làm ăn.”

“Ồ, đừng nói nhảm thế Lucinda, chị sẽ sống lâu - ”

“Không,” Lucinda nói một cách mạnh mẽ, cắt ngang câu nói mà bà đã nghe quá nhiều lần trước đây. “Tôi sẽ không sống lâu hơn các người. Tôi không muốn dù là tôi có thể làm được. Chúng ta cần Webb. Roanna sẽ đi tìm nó và đưa nó về nhà.”

Tối hôm sau, Roanna ngồi trong bóng tối của một quán rượu nhỏ, bồn thiu, lưng tựa vào tường khi cô lặng lẽ quan sát một người đàn ông đang ngồi trên một trong những cái ghế cao ở quầy rượu. Cô đã theo dõi anh rất lâu và quá chăm chú đến nỗi mắt cô rất buốt khi cố nhìn xuyên qua bóng tối lơ mơ, đầy khói thuốc. Cô không thể nghe rõ những gì anh nói vì cái máy hát tự động cổ lỗ sĩ ở trong góc, tiếng lách cách của trái bi da chạm vào nhau, những tiếng chửi thề và những cuộc trò chuyện, nhưng thỉnh thoảng cô có thể phân biệt được giọng nói đặc biệt, kéo dài giọng mà cô biết không cần nghi ngờ gì là của anh khi anh nói vài lời bình luận bình thường với người đàn ông bên cạnh anh hoặc người phục vụ ở quầy rượu.

Webb. Đã mười năm kể từ lần sau cùng cô gặp anh, mười năm kể từ khi cô cảm thấy mình còn sức sống. Cô đã biết, đã chấp nhận, rằng cô vẫn còn yêu anh, vẫn còn dễ bị tổn thương bởi anh, nhưng làm thế nào mà chỉ mới nhìn thấy anh đã làm lu mờ sự đau buồn của cô suốt mười năm qua bởi phản ứng sâu sắc mà cô luôn có với anh. Cảm xúc quá mãnh liệt đến nỗi nó làm cô thấy đau, như thể các tế bào trong cơ thể cô được hồi sinh. Chẳng có gì thay đổi cả. Cô vẫn phản ứng như cách cô đã phản ứng trước đây, tìm cô đập nhanh và sự kích động lan tràn qua mỗi dây thần kinh. Da của cô cảm thấy căng cứng và nóng hổi, lớp thịt bên dưới nó co bóp, đau buốt. Khao khát được chạm vào anh, được ở đủ gần để cô có thể ngửi được mùi hương đặc biệt, mùi hương của anh mà cô chưa bao giờ quên, quá mạnh đến nỗi cô gần như tê liệt vì sự khao khát.

Nhưng bất chấp khao khát của mình, cô cũng không thể có can đảm để đi đến bên anh và thu hút sự chú ý của anh. Mặc dù với sự tự tin quả quyết của Lucinda rằng cô có thể thuyết phục anh quay về nhà, Roanna không hề mong sẽ nhìn thấy bất cứ thứ gì trong đôi mắt xanh đó ngoại trừ sự chán ghét - và xua đuổi. Cái đau đớn nhìn thấy rõ đó đã giữ cô ngồi im trong ghế. Cô đã từng sống với nỗi đau mất anh từng ngày trong mười năm qua, nhưng nỗi đau đó là quen thuộc, và cô đã học được cách để sống với nó. Tuy nhiên, cô không chắc là cô có sức để chịu đựng được thêm bất cứ nỗi đau mới nào không. Cú đánh mới sẽ nghiền nát cô ; có lẽ là vô phương cứu chữa.

Cô không phải là người phụ nữ duy nhất trong quán bar, nhưng có đủ những cái liếc tò mò của đám đàn ông về phía cô để làm cô lo sợ. Webb không phải là một trong số đó; anh không để ý đến sự hiện diện của cô. Bởi vì cô đã cố tình không thu hút sự chú ý nào đến nỗi cho đến lúc này cô đã được yên ổn một mình. Cô đã ăn mặc giản dị, kín đáo, một cái quần xanh đen và áo sơ mi kem, hầu như không phải y phục của một người phụ nữ mặc đến nơi giải trí và tìm kiếm rắc rối. Cô không nhìn thẳng vào mắt ai và không nhìn xung quanh với vẻ thích thú. Theo năm tháng cô đã phát triển sở trường càng kín đáo càng tốt, và nó đã có ích cho cô đêm nay. Tuy nhiên, sớm muộn gì cũng sẽ có vài tên cao bồi có đủ can đảm để phớt lờ những dấu hiệu “tránh ra” của cô và tiếp cận cô.

Cô thấy mệt mỏi. Đã mười giờ tối, và chuyến bay của cô đã rời khỏi Huntsville lúc sáu giờ sáng hôm nay. Từ Huntsville cô đã đến Birmingham, sau đó từ Birmingham đến Dallas - với một trạm dừng ở Jackson, Mississippi. Ở Dallas, cô đã phải tạm dừng chân hết bốn tiếng đồng hồ. Cô đến Tucson lúc 4 giờ hai mươi bảy, giờ miền núi, thuê xe, và lái về hướng nam trên xa lộ liên bang 19 đến Tumacacori, nơi mà thám tử tư của Lucinda đã nói Webb đang sống. Theo thông tin trong tập hồ sơ, anh có một trại chăn nuôi gia súc nhỏ nhưng phồn thịnh ở đây.

Cô không thể tìm được anh. Tuy có những hướng dẫn nhưng cô đã phải lang thang để tìm đường, và cứ phải quay lại xa lộ liên bang để xác định vị trí của mình. Cô đã suýt phát khóc khi cuối cùng gặp được một người bản xứ không biết rõ về Webb, nhưng đã chỉ Roanna đến quán bar nhỏ tồi tàn này ngay bên ngoài Nogales, nơi Webb có thói quen là ghé qua bất cứ khi nào anh phải vào thị trấn, chuyện mà anh đã làm hôm nay.

Đêm sa mạc đã buông xuống với nhiều sắc màu trên đường lái xe đến Nogales, và khi những màu sắc mờ ảo

phai tàn, nó để lại sau lưng một bầu trời nhưng đen với nhiều ngôi sao to nhất, sáng nhất mà cô từng nhìn thấy. Khung cảnh quanh hiu xinh đẹp đã làm cô dịu lại, cứ thế cho đến lúc cô tìm được quán bar, biểu hiện thờ ơ mà cô luôn có đã quay về đúng chỗ.

Webb đã có mặt ở đó khi cô đi vào ; anh là người đầu tiên mà cô nhìn thấy. Cú sốc gần như đánh ngã cô. Đầu anh đã xoay chỗ khác và anh không liếc nhìn xung quanh, nhưng cô biết đó là anh, vì từng tế bào trong cơ thể cô la hét xác nhận. Cô đã lặng lẽ bước đến một cái bàn trống, tự động chọn một cái trong góc tối, và cô vẫn còn ngồi ở đây. Cô hầu bàn, một người phụ nữ Tây Ban Nha gần bốn mươi trông có vẻ mệt mỏi, thỉnh thoảng đến chào hỏi. Roanna đã gọi bia cho lần đầu, nhầm nhí nó cho đến khi nó ấm lên, rồi lại gọi một ly khác. Cô không thích bia, bình thường không uống nó, nhưng cô nghĩ có lẽ nên gọi một ly nếu không cô sẽ bị yêu cầu rời khỏi bàn để nhường chỗ cho những khách hàng gọi thức uống mát.

Cô nhìn xuống mặt bàn đầy những vết mấp mô, nơi mà nhiều lưỡi dao đã khắc vô số hình và tên tắt cũng như những vết trầy xước và những lỗ thủng. Chờ đợi sẽ không làm nó dễ dàng hơn chút nào. Cô nên đứng dậy và đi đến chỗ anh và hoàn thành nó cho xong.

Nhưng cô vẫn không di chuyển. Ánh mắt cô di chuyển một cách khao khát trở lại người anh, ngắm nhìn sự thay đổi của mười năm trên người anh.

Anh đã 24 tuổi khi rời khỏi Tuscumbia, một chàng trai trẻ, già dặn so với tuổi của mình và chất nặng với trách nhiệm lẽ ra đã đánh ngã một người trẻ tuổi. Ở tuổi 24 anh chưa biết hết các điểm mạnh của anh, nhân cách của anh vẫn còn hơi dễ uốn nắn. Cái chết của Jessie và cuộc điều tra tiếp theo sau, và cách anh bị người nhà và bạn bè tẩy chay đã làm anh kiên cường hơn. Mười năm thậm chí càng làm anh sắt đá hơn. Nó thể hiện rất rõ ở nét hằn đáng ngại trên miệng anh và sự lạnh lùng ở cách anh nhìn thế giới quanh anh, cho thấy anh là người đàn ông sẵn lòng chống chọi với cả thế giới và buộc nó phải theo ý mình. Cho dù bất cứ thách thức nào anh đã đối mặt, anh đều là người chiến thắng.

Roanna biết một vài sự thách thức đó, vì hồ sơ thông tin về anh rất kỹ càng. Khi những tên trộm đã làm tiêu hao nhiều gia súc của anh và lực lượng thực thi pháp luật ở địa phương không thể ngăn chặn chuyện đó, Webb đã một mình lần theo dấu bốn tên trộm và bám theo chúng đến tận Mexico. Những tên trộm đã phát hiện ra anh và bắt đầu nổ súng. Webb bắn trả. Họ đã đấu với nhau hết hai ngày. Vào cuối ngày thứ hai, một tên trộm bị bắn chết, một tên bị thương nặng, và tên khác bị chấn thương nặng sau khi bị ngã trúng một tảng đá. Webb đã bị thương nhẹ, bị phỏng ở đùi, và bị mất nước. Nhưng những tên trộm đã quyết định chịu thua và bỏ đi theo cách tốt nhất mà chúng có thể, và Webb đã lừa đàn gia súc bị đánh cắp của anh băng qua biên giới. Anh đã không cần phải lo lắng về những tên trộm kể từ lần đó.

Giờ đây quanh anh là một vẻ nguy hiểm mà trước đây không có, cái nhìn của một người đàn ông có ý định thực hiện điều mà anh ta nói và sẵn sàng biến nó thành hành động. Tính cách của anh đã trở nên sắt đá. Webb bây giờ không có điểm yếu, tất nhiên là không có những điểm yếu nào cho đứa em bà con ngu ngốc, bất cẩn đã gây cho anh nhiều rắc rối.

Anh không phải là người đàn ông mà cô từng biết. Anh cứng rắn hơn, dữ dội hơn, có lẽ thậm chí là tàn bạo. Cô nhận ra rằng mười năm đã tạo ra nhiều thay đổi trong hai người họ, nhưng có một thứ vẫn còn giữ nguyên không đổi, đó là tình yêu cô dành cho anh.

Về thể chất, anh trông có vẻ mạnh mẽ và to lớn hơn trước kia. Anh luôn có vóc người vạm vỡ của một vận động viên bẩm sinh, nhưng nhiều năm làm công việc chân tay cực lực đã làm anh dẻo dai như một cuộn dây thép chờ để nảy tung. Vai anh rộng hơn và ngực của anh hằn sâu hơn. Cẳng tay của anh lộ ra bên dưới cổ tay áo được xắn lên, đầy cơ bắp và hằn những đường gân.

Mặt anh rám nắng, có những nếp nhăn ở miệng và khoé mắt. Tóc anh dài hơn, bờm xờm hơn, tóc của một người đàn ông không đi vào phổ để cắt tóc đều đặn. Đó là một sự khác biệt khác : nó không còn là “cắt có kiểu”, mà là chỉ bị cắt. Khuôn mặt của anh tối sẫm bởi bộ râu, nhưng nó không thể che giấu vết sẹo mới lành chạy dọc dưới hàm phải của anh, từ tai đến cằm. Roanna nuốt một cách khó khăn, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với anh, vết thương có từng bị nguy hiểm hay không.

Tập tin của thám tử đã ghi rằng Webb đã không chỉ mua một nông trại nhỏ và nhanh chóng chuyển nó thành một doanh nghiệp có nhiều lợi nhuận, mà anh đã làm một cách có hệ thống để mua những lô đất khác, không phải dùng để mở rộng nông trại của anh, mà là để khai thác mỏ. Arizona giàu có về khoáng

chất, và Webb đang đầu tư vào các khoáng chất đó. Rời khỏi Davencourt đã không làm anh bị nghèo túng; anh đã có một ít tiền của riêng mình, và anh đã sử dụng nó một cách thông minh. Như Lucinda đã nói, Webb có một tài năng hiếm có trong kinh doanh và tài chính, và anh đang sử dụng nó một cách triệt để.

Tuy nhiên nếu anh giàu có thì cũng không thể nhìn thấy được điều đó từ quần áo của anh. Đôi giày boots của anh đã mòn và trầy xước, quần jean phai màu, và cái áo sơ mi chambray mỏng của anh đã được mặc quá nhiều lần đến nỗi nó gần như thành màu trắng. Anh đang đội mũ, một cái mũ đầy bụi bặm màu nâu tối. Dân Nogales nổi tiếng có tính tình hắc búa, nhưng nhìn chung, anh phù hợp với đám người thô lỗ ở đây trong quán bar tồi tàn tại một thị trấn nhỏ nằm ngay biên giới sa mạc rất khác với Tuscomb, cứ như Nam Mỹ với Bắc cực.

Anh có sức mạnh hủy hoại cô. Chỉ một vài lời lạnh lùng, sắc bén là anh có thể hủy diệt cô. Cô cảm thấy phát ốm với nguy cơ cô sẽ gánh nhận khi tiếp cận anh, nhưng cô cứ nhìn thấy hy vọng trong mắt Lucinda khi bà hôn tạm biệt Roanna sáng hôm đó. Lucinda, bị co rút bởi tuổi tác, do đau buồn và hối hận, bắt khuất nhưng không còn là không thể bị đánh bại nữa. Cái chết, có lẽ là ở gần kề hơn là bà muốn họ biết. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để bà dàn xếp mối bất hoà với Webb.

Roanna biết chính xác là cô đang liều thứ gì về mặt tài chính, nếu cô có thể khuyên Webb quay về nhà. Theo như bây giờ, cô là người thừa kế chính của Davencourt và doanh nghiệp tài chính của gia đình, với một vài tài sản có chừng mực sẽ được để lại cho Gloria và con cái của bà, một ít cho Yvonne và Sandra, và tiền cấp dưỡng cũng như một số tiền lớn cho những nhân viên giúp việc trong gia đình lâu năm : Loyal, Tansy, và Bessie. Nhưng Webb đã được chuẩn bị để làm người thừa kế, và nếu anh quay về, nó sẽ lại là của anh.

Cô sẽ mất Davencourt. Cô đã ngăn cảm xúc của mình lại, đã không để cho Lucinda nhìn thấy nỗi đau và sự hoảng sợ sắp sửa vượt qua rào cản bảo vệ của cô. Cô là một con người ; cô sẽ hối tiếc vì bị mất tài sản đó. Nhưng Davencourt đáng giá với cô hơn bất cứ gia tài nào. Davencourt là nhà, là nơi ẩn náu, dấu yêu, và mỗi góc ngách cô đều quen thuộc. Tim cô sẽ tan nát nếu cô mất Davencourt, nhưng cô không có ảo tưởng rằng cô sẽ được hoan nghênh ở đó nếu Webb thừa kế. Anh sẽ muốn tất cả bọn họ dọn ra, bao gồm cả cô.

Nhưng anh có thể chăm sóc nó tốt hơn cô có thể làm được. Anh đã được nuôi lớn với sự hứa hẹn, thông qua sự kết hợp của anh với Jessie, là Davencourt sẽ thuộc về anh. Anh đã trải qua tuổi thiếu niên và tuổi trưởng thành để đạo tạo mình là người canh giữ tốt nhất có thể, và chính là lỗi của Roanna đã làm anh bị mất nó.

Cái giá để chuộc lại lỗi lầm là gì ?

Cô biết cái giá, biết chính xác là cô phải trả giá như thế nào.

Nhưng còn có Lucinda, mong mỏi được gặp anh trước khi bà chết. Và có bản thân của Webb, một hoàng tử bị trục xuất. Davencourt là vị trí đích thực của anh, di sản của anh. Cô nợ anh một món nợ mà cô không bao giờ có thể hoàn trả. Cô sẽ từ bỏ Davencourt để làm anh quay về. Cô sẽ từ bỏ bất cứ thứ gì cô có.

Không biết vì sao, cơ thể của cô di chuyển mà cô không có chút ý thức, cô thấy mình đứng lên và đi qua làn khói xoay cuộn cuộn. Cô dừng lại ở sau lưng anh ở phía bên phải, ánh mắt cô xúc động và khao khát khi cô nhìn chăm chăm vào xương gò má của anh, hàm của anh. Một cách lưỡng lự, khao khát được chạm vào nhưng lại sợ, cô đưa tay lên để chạm vào vai anh và lôi kéo sự chú ý của anh. Tuy nhiên, trước khi cô có thể làm thế, anh đã cảm nhận được sự hiện diện của cô và quay đầu lại về phía cô.

Đôi mắt xanh, nheo lại và lạnh lùng, nhìn cô với vẻ dò xét. Một bên chân mày đen nhướng lên với câu hỏi thăm lặng. Đó là vẻ ngoài của một người đàn ông đánh giá một người phụ nữ cho sự sẵn sàng, và khao khát.

Anh không nhận ra cô.

Hơi thở của cô nhanh và gấp gáp, nhưng cô cảm thấy như thể cô không hít đủ không khí. Cô thả tay xuống, và đau đớn vì cái chạm ngắn ngủi mà cô đã quá sợ đã bị tước đoạt khỏi cô. Cô muốn chạm vào anh. Cô muốn nhào vào cánh tay của anh như cách cô làm hồi còn nhỏ, tựa đầu vào bờ vai rộng của anh, và tìm nơi ẩn náu khỏi thế giới. Thay vào đó cô lấy lại sự bình tĩnh mà khó khăn lắm cô mới có được của cô và lặng lẽ nói, “Chào, Webb. Em có thể nói chuyện với anh một lát không ?”

Mắt anh hơi mở to, và anh xoay ghế lại để có thể đối mặt với cô. Có tia sáng ngắn ngủi của sự nhận biết,

sau đó là sự ngỡ vực trong vẻ mặt của anh. Rồi nó biết mất, và ánh mắt của anh đánh lại. Anh kiểm tra cô lại, lúc này với vẻ thong thả cổ tình.

Anh chẳng nói gì, cứ nhìn cô chăm chăm. Tim của Roanna nện thành thạch trong lồng ngực với một lực ghê gớm. “Làm ơn,” cô nói.

Anh nhún vai, cử động khiến đôi vai khỏe mạnh của anh căng ra bên dưới lớp áo sơ mi. Anh rút vạt tờ tiền từ túi và quăng chúng lên quầy, sau đó đứng lên, cao ngất bên người cô, buộc cô lùi lại. Không nói một lời nào anh nắm cánh tay của cô và đẩy cô đi về phía cửa, ngón tay dài của anh quấn quanh khuỷu tay của cô như gọng sắt. Roanna chuẩn bị sẵn tinh thần chống lại niềm vui sướng được gây ra thậm chí chỉ bởi cái chạm bằng quan đó, và cô ước gì là cô đã mặc áo không tay để cô có thể cảm giác được bàn tay anh chạm vào làn da của cô.

Cánh cửa của toà nhà đóng sầm sau lưng họ. Ánh đèn bên trong lơ mờ, nhưng cô vẫn phải chớp mắt để quen với bóng tối. Những chiếc xe đậu bờ bãi đang thu mình trong bóng tối, càng xe và kính chắn gió phản chiếu dưới ánh đèn neon đỏ nhấp nháy của bảng hiệu BAR trên cửa sổ. Sau khi ở trong không khí u ám đầy khói thuốc của quán bar, không khí về đêm có vẻ lạnh lẽo và loãng. Roanna rùng mình với cái lạnh đột ngột. Anh không thả cô ra nhưng kéo cô bằng qua bãi đậu xe đầy đá cát để đến chỗ một chiếc xe tải nhỏ. Lấy chìa khoá ra khỏi túi, anh mở khoá bên cửa tài xế, mở nó ra và đẩy cô vào xe. “Vào xe.”

Cô tuân theo, đẩy trượt người qua chỗ ngồi cho đến khi cô ngồi vào phía bên kia của hành khách. Webb ngồi vào bên cạnh cô, gấp đôi chân dài của anh dưới vô lăng và đóng cửa lại.

Mỗi lần bảng hiệu nhấp nháy, cô có thể nhìn thấy vẻ sắt đá của hàm anh. Trong buồng xe đóng kín cô có thể ngửi thấy mùi rượu tequila mà anh đã uống. Anh ngồi im, nhìn chăm chăm ra kính chắn gió. Ôm lấy cánh tay để chống lại cái lạnh, cô cũng im lặng.

“Sao?” anh cúi kính sau một lúc lâu khi rõ ràng là cô không vội mở miệng.

Cô nghĩ về tất cả những thứ cô có thể nói, tất cả lời biện hộ, xin lỗi và tất cả lý do Lucinda đã sai cô đến đây, nhưng mọi thứ chỉ tóm gọn trong ba chữ đơn giản, và cô nói, “Về nhà đi.”

Anh cười vang một cách chói tai và xoay lại để vai của anh dựa vào cửa và lưng ghế một cách thoải mái. “Tôi đang ở nhà mà, hoặc ít ra là đủ gần.”

Roanna lại im lặng, như cô thường làm. Cảm xúc của cô càng mạnh, thì cô càng trở nên im lặng hơn, như thể lớp vỏ bên trong cô siết chặt chống lại mọi sự bùng phát sẽ làm cô dễ bị tổn thương. Sự hiện diện gần kề của anh, chỉ nghe lại giọng nói của anh cũng khiến cô cảm thấy như thể cô sẽ bị phá hủy hoàn toàn ở bên trong. Cô thậm chí không thể đáp lại ánh mắt của anh. Thay vào đó cô nhìn xuống đùi mình, chiến đấu để kiểm soát sự run rẩy của cô.

Anh lăm bầm chữ rửa, sau đó dứt chìa khoá vào ổ khởi động và đề máy. Động cơ vang rền ngay lập tức. Anh đẩy nút điều khiển nhiệt độ đến nóng hết cỡ, sau đó xoay người để với tay ra hàng ghế sau. Anh kéo một cái áo jean và thấy nó vào lòng cô. “Mặc vào đi trước khi em trở nên tái xanh.”

Cái áo khoác ngửi thấy mùi bụi bặm, mồ hôi, mùi ngựa và mùi không thể tả được của Webb. Roanna muốn vùi mặt mình trong lớp vải ; thay vào đó cô kéo nó qua vai, cảm thấy dễ chịu với sự che chở của nó.

“Sao em lại tìm được tôi vậy ?” cuối cùng thì anh cũng hỏi. “Mẹ tôi nói cho em biết à ?”

Cô lắc đầu.

“Là cô Sandra hả ?”

Cô lại lắc đầu.

“Mẹ kiếp, tôi không có tâm trạng để chơi trò đoán chữ,” anh cúi kính. “Một là mở miệng hai là ra khỏi xe ngay.”

Tay Roanna siết chặt mép áo khoác. “Lucinda đã thuê thám tử tư để tìm anh. Sau đó bà sai em đến đây.” Cô có thể cảm thấy sự thù địch tỏa ra từ người anh, sức mạnh quá mãnh liệt đến nỗi nó đốt da cô. Cô biết là cô không có nhiều khả năng để thuyết phục anh quay về, nhưng cô đã không nhận biết là bây giờ anh

ghét cô đến mức này. Ruột cô co thắt đến phát ốm và ngực cô cảm thấy như trống rỗng, như thể trái tim của cô không còn đập ở đó.

“Vậy không phải là em tự tìm đến à ?” anh hỏi gay gắt.

“Không.”

Anh vươn tay ra phía trước và chụp quai hàm của cô, ngón tay của anh siết mạnh vào lớp da mềm mại của cô khi anh giật mạnh đầu cô xoay lại. Có vẻ hơi đe dọa trong giọng anh. “Hãy nhìn tôi khi em nói chuyện với tôi.”

Một cách bất lực cô làm theo, mắt cô như nuốt chửng anh, dò tìm mỗi đường nét thương yêu và ghi nhớ nó. Đây có thể là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, và khi anh đuổi cô đi, một phần khác trong cô sẽ chết.

“Bà ấy muốn gì ?” anh hỏi, vẫn ôm khuôn mặt của cô trong bàn tay cứng cáp của anh. Bàn tay to lớn của anh ôm hết hàm cô từ tai này qua tai kia. “Nếu bà ấy chỉ là đang nhớ khuôn mặt tươi cười của tôi, thì bà ấy đã không đợi đến mười năm mới tìm tôi. Vậy thì bà ấy muốn cái quái gì từ tôi vậy ?”

Sự đau khổ của anh còn sâu hơn cô nghĩ, sự phẫn nộ của anh vẫn còn nóng hổi như nó đã có vào cái ngày anh bước ra khỏi cuộc sống của họ. Tuy nhiên, cô đáng lẽ phải biết, và Lucinda đáng lẽ cũng phải biết. Họ luôn biết rõ tính cách của anh, đó là lý do tại sao, khi anh chỉ mới 14 tuổi, Lucinda đã chọn anh làm người thừa kế của bà và là người canh giữ Davencourt. Sự phản bội của họ đối với anh đã giống như là kéo đuôi của một con cạp, và bây giờ họ phải đối mặt với nanh vuốt của anh.

“Bà muốn anh về nhà và tiếp quản lại.”

“Bà ấy chắc chắn là muốn rồi. Những kẻ lương thiện của hạt Colbert sẽ không làm vậy bản mình bằng cách giao dịch làm ăn với một kẻ đã từng bị buộc tội sát nhân.”

“Vâng, họ sẽ. Với Davencourt và tất cả những thứ khác thuộc về anh, họ phải làm thế, hoặc mất nhiều thu nhập riêng của họ.”

Anh bật lên một tràng cười khắc nghiệt khác. “Chúa ơi, bà ấy phải là thật sự muốn tôi quay về nếu bà ấy sẵn sàng mua tôi ! Tôi biết bà ấy đã thay đổi di chúc, có lẽ là có lợi cho em. Chuyện gì đã xảy ra thế ? Bà ấy đã đưa ra một vài quyết định tệ hại, và bây giờ bà ấy cần tôi kéo tài chính của gia đình khỏi đám cháy à ?”

Những ngón tay của cô thềm được vươn ra phía trước để vuốt đi sự giận dữ đang hằn trên trán anh, nhưng cô kiềm chế mình, và nỗ lực đó đã phản ánh trong giọng cô. “Bà muốn anh về nhà vì bà yêu anh và hối tiếc với những chuyện đã xảy ra. Bà cần anh về nhà vì bà sắp chết. Bà bị ung thư.”

Anh nhìn cô trừng trừng trong bóng tối, sau đó đột ngột thả hàm cô ra và quay đầu chỗ khác. Một lúc sau anh nói, “Mẹ kiếp,” và đập mạnh tay vào vô lăng. “Bà ấy luôn tài giỏi trong việc điều khiển mọi người. Có trời biết, Jessie cũng thực sự là như thế.”

“Vậy anh sẽ về chứ ?” Roanna hỏi một cách lưỡng lự, không thể tin là anh có ý đó.

Thay vì trả lời, anh quay lại về phía cô và lại chụp lấy khuôn mặt của cô trong tay anh. Anh cúi sát lại, đến nỗi cô có nhìn thấy mắt anh long lanh và ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của anh. Hốt hoảng, cô đột nhiên nhận ra anh không được tỉnh táo cho lắm. Cô đáng lẽ phải biết, cô đã nhìn anh uống rượu, nhưng cô chỉ đã không nghĩ –

“Còn em thì sao?” anh hỏi, giọng anh thấp xuống và cứng rắn. “Tất cả những gì tôi vừa nghe là những gì Lucinda muốn. Còn em muốn gì ? Em có muốn tôi về nhà không, Roanna nhỏ bé - đã là người lớn ? Bà ấy làm thế nào để em làm cái công việc bẩn thỉu này cho bà ấy vậy, dù biết rằng em sẽ mất nhiều tiền và tài sản nếu em thành công ?” Anh ngừng lại. “Tôi cho rằng em đã nói là nếu tôi quay lại bà ấy sẽ thay đổi di chúc của bà ấy và để lại tất cả mọi thứ cho tôi chẳng ?”

“Vâng,” cô thì thầm.

“Vậy thì em đúng là kẻ ngu ngốc,” anh thì thầm với vẻ chế giễu, và thả mặt cô ra. “Này, sao em không quay về, như một con chó cưng nhỏ ngoan ngoãn như em đã trở thành, và nói với bà ấy là em đã cố gắng hết sức

nhưng tôi không có hứng thú.”

Cô hấp thu sự đau đớn của cú đánh đó, và đẩy nó vào bên trong lớp vỏ của cô nơi mà sự thiệt hại sẽ không bị lộ ra ngoài. Nét mặt cô khi quay qua anh rất nhẹ nhàng uyển chuyển và không chút cảm xúc như một con búp bê. “Em cũng muốn anh về nhà. Làm ơn.”

Cô có thể cảm thấy sự tập trung cao độ của anh khi nó dừng lại trên người cô, như tia laser dò tìm mục tiêu của nó. “Tại sao em lại muốn thế ?” anh khẽ hỏi. “Trừ phi em thực sự là kẻ ngu ngốc. Em có phải là một kẻ ngu ngốc không Roanna ?”

Cô mở miệng định trả lời nhưng anh đặt một ngón tay chai sạn lên miệng cô. “Cách đây mười năm em bắt đầu mọi chuyện bằng cách cung cấp cho tôi mùi vị của cơ thể nhỏ gầy đó. Lúc đó, tôi nghĩ em quá ngây thơ để hiểu chuyện em đang làm, nhưng tôi đã suy nghĩ rất nhiều về nó kể từ đó, và bây giờ tôi nghĩ em biết chính xác tôi đã có phản ứng như thế nào, đúng không?”

Ngón tay của anh vẫn còn che môi cô, nhẹ dò tìm đường nét nhạy cảm. Đây là những gì cô đã sợ nhất, phải đối mặt với những lời buộc tội gay gắt của anh. Cô nhắm mắt lại và gật đầu.

“Em có biết là Jessie đang xuống lầu không ?”

“Không !” Cô phủ nhận và di chuyển môi cô chống lại ngón tay của anh, làm miệng cô có cảm giác nhoi nhói.

“Vậy em hôn tôi vì em muốn tôi à ?”

Lòng tự trọng có gì là quan trọng đâu chứ ? Cô nghĩ. Cô đã yêu anh, trong vài hình thức nào đó, cả cuộc đời của cô. Trước tiên cô đã yêu anh với vẻ tôn thờ một người hùng của một đứa trẻ, sau đó với sự si mê ở tuổi dậy thì, và sau cùng là với sự đam mê của một phụ nữ. Sự thay đổi cuối cùng có lẽ đã diễn ra khi cô nhìn thấy Jessie phản bội anh với một người đàn ông khác và biết cô không thể nói ra, vì làm như vậy sẽ làm Webb tổn thương. Khi cô còn trẻ, cô lẽ ra đã rất hân hoan với cái triển vọng làm cho Jessie gặp rắc rối, và đi mách ngay lập tức. Lúc đó cô đã đặt lợi ích của Webb trên những thôi thúc của riêng cô, nhưng sau đó cô đã đầu hàng một niềm thôi thúc khác khi cô hôn anh, và kết cuộc anh cũng đã trả một cái giá rất đắt.

Ngón tay của anh ấn mạnh hơn. “Em đã ư ?” anh nhấn mạnh. “Em đã muốn tôi à ?”

“Vâng,” cô thở ra, đánh rơi bất cứ sự tự trọng hoặc sự bảo vệ nào của mình. “Em luôn muốn anh.”

“Còn bây giờ thì sao ?” Giọng anh oán giận, không động tâm, đẩy cô về phía đường hầm mà cô không thể nhìn thấy. “Bây giờ em có muốn tôi không ?”

Anh muốn cô nói sao đây chứ ? Có lẽ anh chỉ muốn làm cô thấy xấu hổ. Nếu anh trách cô bởi những chuyện đã xảy ra, có lẽ đây là cái giá mà anh muốn cô trả.

Cô gật đầu.

“Em muốn tôi nhiều đến mức nào ?” Đột nhiên tay anh luồn vào bên trong cái áo khoác và ôm lấy ngực cô. “Vừa đủ để cho tôi cảm thấy, trêu chọc tôi chăng ? Hay đủ để cho tôi những gì em đã đề xuất cách đây mười năm ?”

Hơi thở của Roanna khò khè dồn ứ lại trong ngực cô, tê cứng người vì sửng sốt. Cô nhìn anh một cách bất lực, đôi mắt sẫm màu của cô quá lớn đến nỗi chúng chi phối toàn bộ khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

“Để tôi nói em nghe chuyện này nhé,” anh nắm bắt, bàn tay to lớn của anh vẫn còn thiêu đốt vú cô, nhẹ nhàng siết nó như thể thử nghiệm sức đàn hồi của da thịt cô. “Tôi đã trả giá cho điều này cách đây mười năm, nhưng tôi chưa bao giờ có được nó. Tôi sẽ quay về và giải quyết chuyện kinh doanh cho Lucinda - nếu em chịu mang lại cho tôi những gì mọi người đều nói tôi đã có lúc đó.”

Điếng người, cô hiểu anh muốn nói gì, nhận ra rằng mười năm đã làm anh thậm chí cay nghiệt hơn cô nghĩ. Webb lúc trước không bao giờ làm một chuyện như thế này - hay có lẽ anh đã luôn có khả năng cho sự nhẫn tâm như thế này nhưng đã không cần sử dụng nó. Sự sắt đá bây giờ là càng gần với bề mặt hơn.

Đây là sự trả thù của anh đối với cô cho hành động lãng mạn của cô lúc còn là thiếu nữ, cái hành động đã khiến anh phải trả một cái giá rất đắt. Nếu anh quay về anh sẽ có lại Davencourt như là tiền bồi thường, nhưng anh cũng muốn một sự đền bù cá nhân từ Roanna và cái giá của anh là cơ thể của cô.

Cô nhìn anh, nhìn người đàn ông mà cô mãi yêu.

“Được thôi,” cô thì thầm.

9. Chương 9

Căn phòng trọ ven đường chật chội và bẩn thỉu, mang theo cái ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Roanna tin chắc hẳn phải có một khách sạn tốt hơn ở Nogales, vậy thì tại sao anh lại đưa cô đến chỗ này? Bởi vì nó gần nhất hay là để cho cô thấy cô không có một chút ý nghĩa nào đối với anh?

Phải trắng tráo lắm mới dám nghĩ là cô có chút ý nghĩa nào đối với anh, và sự trắng tráo là một thứ mà Roanna không có. Cô cảm thấy nhỏ bé và run rẩy trong lòng, và một tội lỗi mới lại được thêm vào gánh nặng mà cô đã mang bấy lâu nay : anh nghĩ là anh đang trừng phạt cô, và theo cái cách mà anh đang làm, nhưng một phần bí mật trong cô lại đột nhiên cảm thấy hạnh phúc sung sướng đến choáng váng rằng cô sẽ được nằm trong vòng tay của anh.

Phần bí mật nhỏ bé đã được chôn kín. Cô cảm thấy xấu hổ và nhục nhã như cách mà anh muốn. Cô không biết liệu cô có đủ cam đảm để làm nó đến cùng hay không, và cô nghĩ một cách tuyệt vọng về Lucinda, bệnh hoạn và già yếu, cần có được sự tha thứ của Webb trước khi bà có thể nhắm mắt ra đi một cách bình yên. Cô có thể làm chuyện này, cứ nằm xuống và để cho anh một cách lạnh lùng sử dụng cơ thể của cô, thậm chí là vì Lucinda không?

Nhưng nó không chỉ là vì Lucinda. Webb cần được trả thù cũng như Lucinda cần được tha thứ. Nếu điều này sẽ giúp anh thấy cân bằng, nếu sau đó anh có thể quay về Davencourt, thì Roanna sẵn sàng làm chuyện đó. Và sâu tận trong tâm khảm, phần bí mật nhỏ đó của cô thích thú đến choáng váng một cách ích kỷ. Bất kể lý do của anh là gì, anh cũng sẽ là của cô trong một khoảng thời gian ngắn, kí ức này sẽ nằm mãi trong tim cô để cô có thể ôm ấp trong những năm tháng trống rỗng ở phía trước.

Anh quàng chiếc mũ lên ghế và nằm ngửa ra giường, gom một chồng gối để kê đầu. Đôi mắt xanh nheo lại nhìn khắp cơ thể của cô.

“Cởi quần áo ra.”

Choáng váng một lần nữa, cô đứng đó với cánh tay buông thõng. Anh muốn cô lột hết quần áo, chỉ như vậy, với anh nằm ở đó nhìn à?

“Tôi nghĩ là em đã đổi ý,” anh nói lè nhè, ngồi dậy và với lấy cái mũ.

Roanna định thần lại và đưa tay lên hàng nút áo. Cô đã quyết định làm chuyện này, vì thế có gì là quan trọng đâu nếu anh muốn nhìn cô trước? Chẳng bao lâu nữa anh sẽ còn làm nhiều thứ hơn là nhìn. Nỗi kinh hoàng về những gì cô đang trải qua khiến cô run bần bật, và tay cô run rẩy khi cô vật lộn với cái nút áo. Thật kỳ lạ là nó lại khó khăn đến thế này, lột trần mình trước anh, khi mà cô đã mơ về nó hàng mấy năm trời. Có phải là vì cô đã luôn mơ anh đến với cô bằng tình yêu, nhưng thực tế lại là một điều trái ngược?

Nhưng chẳng có gì là quan trọng cả, cô cứ tự nói với mình hết lần này đến lần khác, sử dụng chuỗi kinh lái nhải đó để ngăn việc suy nghĩ quá nhiều. Chẳng có gì là quan trọng cả, chẳng có gì là quan trọng cả.

Những cái nút áo cuối cùng đã được cởi ra, và cái áo sơ mi được mở. Cô phải tiếp tục cử động nếu không cô sẽ mất tinh thần hoàn toàn. Với một cử động nhanh, bối rối cô kéo cái áo xuống vai và để cho nó rơi xuống cánh tay. Cô không thể nhìn anh, nhưng cô cảm thấy ánh mắt của anh trên người cô, nheo lại dữ dội và chờ đợi.

Áo ngực của cô có móc trước. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, run người vì lạnh và xấu hổ, cô muốn đó là một cái áo ngực đang ten hấp dẫn, nhưng thay vào đó nó chỉ là một cái áo ngực trắng đơn giản, được thiết kế để che đậy bộ ngực chứ không phải để quyến rũ. Cô tháo cái móc và kéo dây áo ngực xuống, để cho nó rơi xuống sàn ở chân cô. Không khí lạnh thổi quanh ngực cô, làm núm vú của cô săn cứng. Cô biết ngực mình nhỏ. Anh có đang nhìn chúng không? Cô không dám nhìn lướt qua anh để xem thử, vì cô vô cùng khiếp sợ rằng cô sẽ nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt anh.

Cô không biết cách cởi quần áo để làm thỏa mãn một người đàn ông. Thấy xấu hổ ở cử chỉ vụng về của mình, cô biết là hẳn phải có cách để làm chuyện đó một cách yêu kiều, để trêu chọc và kích động một người đàn ông bằng cách từ từ để lộ da thịt của cô, nhưng cô không biết cách làm thế. Tất cả những gì cô biết làm là cởi khuy, cởi móc, mở dây kéo, như một nữ sinh thay quần áo cho lớp thể dục.

Chuyện tốt nhất nên làm là hoàn thành nó cho xong trước khi cô mất tinh thần. Một cách vội vàng cô bắt đầu đá đôi giày xăng-đan ra, mở dây kéo quần, và cúi xuống để đẩy nó xuống. Lúc này căn phòng rất lạnh, người cô nổi da gà vì lạnh.

Bây giờ chỉ còn lại cái quần lót, và sự can đảm không nhiều của cô đã hầu như biến mất. Không cho mình thời gian để suy nghĩ, cô móc ngón tay cái vào lưng quần và kéo mảnh quần áo cuối cùng xuống chân và bước ra khỏi chúng.

Anh vẫn không nói gì, không cử động. Tay cô hơi di chuyển, rồi đổi ý, như thể cô sẽ ôm quanh mình, nhưng sau đó cô để cho cánh tay rơi xuống hai bên hông lại và cô chỉ đứng ở đó, nhìn như một người mù ở tầm thẳm dưới đôi chân trần của cô, tự hỏi liệu cô có thể bị chết vì xấu hổ hay không. Những ngày này cô đã buộc mình phải ăn nhưng cô vẫn còn là một lễ vật khăng khiu trên bệ thờ của sự trả thù. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cơ thể trần trụi của cô còn chưa đủ để hấp dẫn anh? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh phì cười?

Anh đã im lặng hoàn toàn. Cô đã thậm chí không thể nghe anh thở. Bóng tối đã ngăn tầm nhìn của cô lại, và cô cố gắng để hít oxy vào buồng phổi đang co thắt lại. Cô không thể nhìn anh, nhưng cô đột ngột hoảng sợ khi nghĩ rằng anh có thể đã uống nhiều hơn cô nghĩ, và đã ngủ trong khi cô cởi quần áo. Đúng là một lời biện luận hay đối với sự quyến rũ không hiện hữu của cô !

Rồi thì một tiếng thì thầm vang lên, nhỏ và cộc cằn, và cô nhận ra rốt cuộc anh đã chưa ngủ thiếp đi : “Đến đây.”

Cô nhắm mắt lại, run rẩy khi sự nhẹ nhõm làm cô muốn ngã quy, và tiến lại gần tiếng nói thì thầm.

“Gần hơn nữa,” anh nói, và cô di chuyển cho đến khi đầu gối của cô đụng phải cạnh giường.

Rồi anh chạm vào cô, tay anh trượt lên phía bên ngoài đùi trái của cô, những đầu ngón tay chai sần trượt trên làn da mềm mại và làm cho các tế bào bùng sống dậy, để lại một sức nóng ở phía sau. Anh di chuyển tay lên đùi cô và ôm lấy mông cô, những ngón tay dài của anh ôm lấy cặp mông mát lạnh và thiêu đốt nó với sức nóng của anh. Cô run rẩy, và cố kiểm soát sự khao khát đột ngột, muốn được áp chặt mông vào tay anh. Cô đã không thành công lắm; hông của cô chỉ di chuyển một ít.

Anh cười nhỏ, ngón tay của anh siết chặt trên lớp da thịt bên dưới tay anh. Anh ve vuốt mông cô, đặt lòng bàn tay ở bên dưới cặp mông như thể anh có thể in dấu bàn tay trên làn da mềm mại đầy nữ tính đó, và vuốt ngón tay cái vào cái rãnh giữa chúng.

Roanna bắt đầu run rẩy dữ dội bởi sự kết hợp của niềm vui sướng và sự ngỡ ngàng, và dù có nghị lực đến đâu cũng không ngăn nổi cơn run rẩy phản bội. Không ai từng chạm vào cô ở đó. Cô đã không biết là cái vuốt ve chậm chạp như thế này lại có thể gây ra một cơn nhức nhối không tên bắt đầu từ giữa hai chân cô, hoặc làm vú cô cảm thấy săn cứng. Cô nhắm chặt mắt lại, không biết liệu anh có chạm vào ngực cô lại không và liệu cô có thể chịu nổi không nếu anh làm thế.

Nhưng anh đã không chạm vào ngực cô.

“Dang rộng chân ra.”

Giọng anh bây giờ quá nhỏ và khàn đục đến nỗi cô không chắc là cô đã nghe thấy anh nói, tuy nhiên một phần trong cô biết là cô đã nghe thấy. Một tiếng gầm âm ỉ bắt đầu vang lên trong tai cô, cô thậm chí còn

cảm thấy mình thay đổi thế đứng để cho đùi cô mở đủ rộng để chấp nhận sự thám hiểm của anh, và cảm thấy tay anh luồn tay vào giữa hai chân cô.

Anh rà ngón tay của mình dọc theo cái nếp gấp mềm mại, cảm nhận được sự êm ái của chúng, ấn nhị. Roanna nín thở. Sự căng thẳng kéo dài trong cơ thể của cô, kéo căng nó trong tâm trạng khổ sở vì sự chờ đợi đe dọa sẽ làm cô tan vỡ. Rồi một ngón tay dài của anh lách vào lối đi chật chội, tách cô ra, thăm dò nó với một kỹ năng điêu luyện, và đẩy sâu vào cơ thể của cô.

Roanna không thể ngăn được tiếng rên nhỏ thoát khỏi môi cô, mặc dù là cô đã nhanh chóng bóp nghẹt nó. Đầu gối của cô run rẩy và như muốn quy xuống lại. Cô cảm thấy như thể cô đứng thẳng được là do sự hỗ trợ của bàn tay anh đang ở giữa đôi chân cô, ngón tay của anh đang ở bên trong cô. Ôi, Chúa ơi, cảm giác gần như không thể chịu đựng nổi, ngón tay của anh lớn và xù xì, cọ xát vào lớp da thịt mềm mại bên trong cô. Anh rút nó ra, sau đó nhanh chóng đẩy nó vào bên trong cô lại. Anh tiếp tục đẩy ngón tay vào cô, và chà ngón tay cái của anh trên cái núm nhỏ nhạy cảm phía trên của cô.

Một cách bất lực cô cảm thấy hông mình bắt đầu áp sát vào tay anh, nghe những tiếng rên nhỏ đang hình thành cùng với tiếng thở trong họng cô và thoát ra ngoài. Trong sự im ắng của căn phòng cô có thể nghe được hơi thở của anh, nghe nó đến dồn dập và hỗn hển. Bây giờ cô không còn thấy lạnh nữa; từng luồng hơi nóng đang tỏa ra trên cô, và sự khoái lạc cấp thiết đến nỗi nó gần như trở thành nhức nhối. Một cách tuyệt vọng cô cúi xuống và chụp lấy cổ tay của anh, cố rút tay anh ra khỏi người cô, vì nó quá dữ dội và cô không chịu được nữa. Có cái gì đó hết sức mãnh liệt đang xảy đến với cô, cái gì đó thậm chí càng mãnh liệt hơn sắp sửa xảy ra, và cô khóc thét lên trong nỗi sợ hãi đột ngột.

Anh lờ đi nỗ lực của cô như thể cô đang nắm tay anh chứ không phải là cố đẩy nó ra. Cô có thể cảm thấy anh đâm sâu vào người mình, cố nhét thêm ngón tay thứ hai vào cô cùng với ngón tay kia và cảm thấy sự kháng cự sợ hãi đột ngột của cơ thể cô. Anh thử lại, và cô co rúm người.

Anh ngồi yên, và một tiếng nguyên rủa nhỏ vang lên trong im lặng.

Rồi mọi thứ trở nên đảo lộn khi anh chộp lấy cô và lôi cô xuống giường, xoay cô lại, kéo cô nằm cạnh anh. Mắt Roanna mở to để ngăn cơn chóng mặt đột ngột, sau đó cô ước gì là cô đã giữ nó khép kín.

Anh chồm sát tới cô đến nỗi cô có thể nhìn thấy những đường kẻ sọc đen trong đôi mắt xanh của anh, quá sát đến nỗi cô có thể cảm thấy sức nóng trong hơi thở của anh trên mặt cô, ngửi thấy mùi rượu tequila. Cô đang nằm giữa lưng với chân phải gác qua hông anh. Bàn tay của anh vẫn còn nằm giữa cặp đùi đang mở của cô, một đầu ngón tay di chuyển xung quanh cánh cửa mềm mại đã trở nên ẩm ướt cho anh.

Cô lại cảm thấy xấu hổ, cô đang khoả thân trong khi anh vẫn còn mặc quần áo đầy đủ, anh đang chạm vào cô ở chỗ kín đáo nhất và theo dõi nét mặt của cô trong khi làm thế. Cô cảm thấy hai gò má và ngực cô nóng bừng, chuyển sang màu hồng.

Anh lại di chuyển ngón tay vào cô, đẩy sâu vào trong, và trong lúc đó anh vẫn nhìn vào mắt cô. Roanna không thể kìm hãm được tiếng rên rỉ, và cô thêm được nhắm mắt lại để được an ủi mơ hồ nhưng cô không thể nhìn sang chỗ khác. Đôi mày đen của anh chau lại trên đôi mắt xanh sáng rực. Anh đang giận dữ, cô bối rối nhận ra, nhưng đó là sự giận dữ nóng nảy thay vì là vẻ kinh tởm lạnh lùng mà cô đã mong đợi.

“Em vẫn còn là một trinh nữ,” anh nói thẳng thừng.

Lời nói có vẻ như một lời buộc tội. Roanna nhìn chằm chằm vào anh, thắc mắc tại sao anh đã có thể đoán được, không hiểu tại sao anh nghe rất tức giận. “Vâng,” cô thừa nhận, và ửng hồng mặt.

Anh ngấm cặp vú đỏ hồng của cô, và cô nhìn thấy vẻ lấp lánh trong mắt anh hẳn sâu hơn. Ánh mắt của anh chăm chú tập trung vào ngực cô, trên núm vú săn cứng của cô. Anh rút tay ra khỏi đùi cô, ngón tay của anh ẩm ướt. Vẫn nhìn chằm chằm vào ngực cô, anh từ từ vuốt núm vú bằng ngón tay đó, lan truyền sự ẩm ướt của cô lên núm vú săn cứng. Một âm thanh thô nhám, đói khát lục khục trong họng anh. Anh nghiêng người xuống và khép môi quanh nụ hoa mà anh vừa rải sự tinh túy của cô lên đó, hút mạnh, và đưa hương vị của cô vào miệng anh.

Sự mê mẩn gần như làm cô vỡ tan. Áp lực dữ dội của lưỡi và răng anh làm bùng lên một ngọn lửa xuyên qua người cô. Roanna uốn cong người trong vòng tay của anh rên xiết, và tay cô bấu chặt vào tóc anh để giữ nó

ở đúng chỗ. Anh di chuyển đến vú kia của cô và nút mạnh nụ hoa cho đến khi nó cũng trở nên đỏ sẫm, ẩm ướt, và nhũc nhối chìa thẳng.

Một cách miễn cưỡng anh ngược đầu lên, nhìn chăm chú vào tác phẩm của anh với vẻ chú tâm hoang dã và thèm khát. Môi anh, cũng giống như núm vú của cô, đang đỏ sẫm và ẩm ướt, và hơi mở ra khi hơi thở mạnh và nhanh của anh luồn giữa chúng. Sức nóng toả ra từ cơ thể to lớn của anh xua tan đi mọi cái lạnh còn đọng lại trong cô.

“Em không cần phải làm chuyện này,” anh nói, lời nói nghe khàn đục như thể chúng đã được xé toạc từ họng anh. “Đây là lần đầu của em ... dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ quay về nhà.”

Sự thất vọng xuyên qua người cô, đâm mạnh vào tim cô như một con dao găm bén nhọn. Màu sắc rời khỏi khuôn mặt cô, và cô nhìn anh chằm chằm với ánh mắt đau đớn. Cởi bỏ quần áo với cô đã là một khó khăn, nhưng ngay khi anh chạm vào cô, cô đã dần dần cố tập trung vào cơn sóng nhục dục thích thú dâng trào, mặc dù là choáng váng với mọi cái vuốt ve mới mẻ của tay anh. Phần bí mật trong cô đã điên cuồng với cảm giác cực kỳ sung sướng, thường thức mỗi cái vuốt ve của đôi tay cứng cáp, chờ đợi với sự háo hức kiềm chế để được có hơn nữa.

Bây giờ anh lại muốn dừng lại. Cô đã không đủ hấp dẫn để anh có thể tiếp tục.

Cổ họng của cô nghẹn lại. Chỉ có những tiếng thì thầm căng thẳng có thể thoát khỏi nó. “Dừng - anh không muốn em sao? ”

Lời khấn nài yếu ớt, nhưng anh nghe rất rõ. Mắt anh giãn ra cho đến khi chỉ có một hình tròn mỏng xanh toả sáng xung quanh con ngươi đen sẫm. Anh chụp lấy tay cô và kéo nó xuống cơ thể của anh, ấn mạnh nó vào vật cứng bị dồn nén bên trong quần anh dù là cô cố kéo tay ra theo bản năng, một hành động nhấn mạnh sự ngây thơ của cô.

Roanna cứng người trong thất vọng. Cô cảm nhận được một cái gợn cứng bên dưới lớp vải jean. Nó dài và dày, sức nóng của nó thiêu đốt qua lớp vải dày, và nó đang phập phồng theo nhịp điệu của riêng nó. Cô xoay bàn tay, nắm chặt anh qua lớp quần jean. “Làm ơn, Webb. Em muốn anh làm chuyện này với em,” cô thở hổn hển.

Trong một khoảnh khắc khủng khiếp cô nghĩ anh sẽ vẫn từ chối, nhưng sau đó với một chuyển động đột ngột, thô bạo anh phóng khỏi giường và bắt đầu cởi quần áo. Cô chỉ là nhận thức mơ hồ rằng anh ngẩng nhìn cô cũng như cô đang ngẩng nhìn anh. Cô không thể che giấu vẻ mê hoặc trên khuôn mặt khi cô nhìn chằm chằm vào cơ thể, bờ vai rộng và bộ ngực lông lá đầy cơ bắp với cái bụng săn chắc của anh. Anh cẩn thận kéo dây kéo xuống, sau đó đẩy cái quần soóc và quần jean ra trong một chuyển động. Cô chớp mắt, sững sờ với vật cương cứng chìa thẳng về phía trước của anh khi không còn bị cái quần jean cản trở nữa. Một màu đỏ khác lại làm ửng má cô.

Anh ngừng lại, hít những hơi thở sâu.

Đột nhiên cô sợ là mình sẽ làm bất cứ điều gì để khiến anh dừng lại, Roanna nằm im trên giường, buộc mình phải tránh nhìn cơ thể của anh. Cô nghĩ cô sẽ chết nếu anh quay lưng với cô lúc này. Nhưng anh muốn làm chuyện này; cô biết là anh muốn. Cô chỉ là thiếu kinh nghiệm, chứ không hề ngu dốt. Anh đang cương cứng, và anh sẽ không như thế nếu anh không có hứng thú.

Ánh đèn rơi ngay vào mắt cô và cô muốn anh tắt nó đi, nhưng đã không yêu cầu. Tấm nệm lún xuống theo sức nặng của cơ thể anh, và cô xòe tay để giữ thăng bằng cho mình, vì tấm nệm rẽ tiền không hỗ trợ nhiều lắm.

Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ, để có thể đổi ý, thậm chí không có thời gian để hoảng sợ. Anh di chuyển bên trên cô, cặp đùi cứng cáp của anh đẩy vào giữa đùi cô và tách chúng ra, và vai anh che khuất ánh đèn. Roanna chỉ vừa hít được một hơi thật dài trước khi anh đặt tay ở hai bên đầu cô, ôm lấy nó khi anh cúi xuống và bao phủ miệng cô bằng miệng anh. Lưỡi của anh thọc sâu vào và cô tách môi ra đón nhận nó. Cùng lúc cô cảm thấy vật cứng cứng, nóng hổi của anh bắt đầu đẩy vào lõi vào mềm mại giữa đôi chân cô.

Tim cô giật nảy lên một cách dữ dội, đập mạnh trong lồng ngực. Cô phát ra một âm thanh yếu ớt sợ sệt,

nhưng miệng anh đã dập tắt nó khi anh hôn cô nồng nhiệt hơn, xâm nhập cô với cả lưỡi và vật đàn ông của anh.

Nó không dễ dàng tí nào, mặc dù là cô đang bị kích thích, mặc dù cô đã ẩm ướt sẵn sàng cho anh. Không hiểu sao cô đã nghĩ anh sẽ chỉ cần đẩy vào cô, nhưng nó không phải như thế. Anh di chuyển hông qua lại, ép mình hơi đi sâu hơn vào cô với mỗi chuyển động. Cơ thể của cô kháng cự lại áp lực gia tăng; cái đau làm cô ngạc nhiên, mất tinh thần. Cô cố chịu đựng nó mà không phản ứng gì, nhưng nó càng lúc càng tệ hơn với mỗi cú đẩy của anh.

Cô rên rỉ, hơi thở của cô hỗn hển. Nếu cô đã nghĩ anh sẽ dừng lại, cô đã sai. Webb chỉ là siết chặt cánh tay và ôm cô chặt bên dưới anh, kiểm soát cô bằng trọng lượng và sức mạnh, tất cả ý định và sự chú ý đều tập trung vào việc đi sâu vào người cô. Cô bấu chặt móng tay vào lưng anh, bây giờ rên rỉ vì đau đớn. Anh đẩy mạnh hơn và phần da thịt mềm mại của cô nhường lối dưới sức ép của nó, giãn ra bao bọc lấy cái bề dài to lớn của anh khi anh đẩy sâu vào bên trong. Cuối cùng anh cũng đã ở sâu bên trong cô, và cô oằn người một cách bất lực bên dưới anh khi cô cố làm dịu cơ thể đau đớn của mình.

Bây giờ khi ý định của anh đã được hoàn thành, anh bắt đầu xoa dịu cô, không rút lui, nhưng sử dụng sự ve vuốt và tiếng nói để trấn an và xoa dịu cô. Anh tiếp tục ôm đầu và dỗ ngọt cô khi anh hôn đi những giọt nước mắt mặn nồng từ má cô. “Suyt, Suyt,” anh thì thầm. “Chỉ cần nằm yên, em yêu. Anh biết là nó làm em đau, nhưng nó sẽ dịu xuống trong chốc lát nữa.”

Sự âu yếm xoa dịu cô như không có gì khác có thể làm được. Anh không thể thực sự ghét cô, đúng không nào, nếu anh gọi cô là “em yêu”? Cô dần dịu xuống, thả lỏng người khỏi sự chống chọi điên cuồng để cố thích ứng với anh. Một ít căng thẳng trong anh cũng dịu xuống, và cho đến lúc đó cô đã không nhận ra cách những cơ bắp của anh đã siết chặt lại đến mức nào. Thở hỗn hển, cô dịu lại quanh anh, bên dưới anh.

Hơi thở của cô dịu lại, trở nên sâu hơn. Giờ khi không còn thấy đau đớn như lúc này, cô lại có cảm giác sung sướng. Cô cảm thấy thật diệu kỳ khi cảm nhận được anh vùi sâu bên trong cô, kích thích nhức nhối. Đây là Web, người đã đi vào người cô một cách mật thiết, là Webb, người đã ôm cô trong cánh tay của anh. Chỉ một tiếng đồng hồ trước khi cô nhìn thấy anh trong cái quán đèn đóm mờ mờ đó, lo sợ khoảnh khắc khi cô phải tiếp cận anh, và bây giờ cô đang trần truồng dưới cơ thể khỏe mạnh của anh. Cô nhìn anh và bắt gặp đôi mắt xanh sáng rực của anh, đang quan sát cô chằm chằm như thể anh có thể nhìn thấu cô.

Anh hôn cô, những nụ hôn nhanh, nồng nhiệt làm miệng cô phải cố bắt kịp anh, đòi hỏi thêm nữa, chuẩn bị cô cho hơn nữa. “Em đã sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

Cô không biết ý anh muốn nói gì. Cô hoang mang nhìn anh, và một nụ cười cong lên ở môi anh.

“Cho chuyện gì? ”

“Làm tình.”

Cô trông càng bối rối hơn. “Không phải đó là những gì chúng ta đang làm sao? ” cô thì thầm.

“Không hoàn toàn. Gần như thôi.”

“Nhưng anh đã ở bên trong em rồi mà.”

“Còn nữa.”

Về thắc mắc chuyển sang báo động. “Còn nữa à? ” cô cố thu người từ anh, ấn mình vào nệm.

Anh cười toe toét. “Không phải là anh còn nữa. Mà là còn chuyện để làm.”

“Ồ.” Lời nói được thốt ra, lấp đầy sự thắc mắc. Cô thư giãn bên dưới anh lại, và đùi của cô gập lại quanh hông của anh. Cử động đó gây ra một phản ứng bên trong cô; bên dưới anh giật nảy lên, và lớp bọc của cô siết chặt quanh kẻ đột nhập dày cộm, vuốt ve anh. Hơi thở của Webb rít qua hàm răng. Mắt Roanna nặng hơn, mơ màng hơn, và má của cô đỏ hồng lên. “Cho em xem đi,” cô thở.

Và anh làm theo, bắt đầu di chuyển, lúc đầu đẩy vào cô trong nhịp điệu chậm chạp, hưởng thụ, sau đó từ từ nhanh hơn. Cô đáp lại một cách chần chừ, cơ thể của cô nâng lên với anh khi sự kích động của cô bay vọt. Anh chuyển trọng lượng của anh lên trên một khuỷu tay và cúi xuống giữa cơ thể của họ. Cô thở hỗn

hեն khi anh vuốt ve lổ vào bị kéo căng, da thịt cô quá nhạy cảm đến nỗi cái chạm nhẹ của anh cũng gây ra sự ngạc nhiên choáng váng xuyên qua cô nhanh như chớp. Sau đó anh chuyển sự chú ý của mình đến cái nút nhỏ anh đã chạm vào trước đây, chà đầu ngón tay của anh qua lại trên nó, và Roanna cảm thấy mình bắt đầu tan chảy.

Chuyện đó xảy ra rất nhanh dưới sự công kích gợi cảm không ngừng của anh. Anh không từ từ đưa cô đến khoái lạc mà anh xô cô vào đó. Anh không nhẹ tay với cô, thậm chí khi cô cong người dưới bàn tay anh để cố gắng thoát khỏi cường độ xúc cảm mãnh liệt mà nó đang mang lại. Khoái cảm mãnh liệt, ngày càng tăng nhanh đang thiêu đốt cô, làm cô tan chảy. Anh đi vào người cô nhanh hơn, sâu hơn, và sự ma sát gần như không thể chịu đựng nổi. Nhưng anh đang chạm sâu vào bên trong cô theo cách buộc cô phải bám vào anh và khóc thét lên trong sự vui sướng ngất ngây mà cô không thể kiểm soát nó. Nó biến động liên tục bên trong cô, càng lúc càng dữ dội hơn, và khi cuối cùng nó cũng tan vỡ thì cô uốn cong người một cách dữ dội bên dưới anh, cơ thể mảnh mai của cô run bần bật khi hông cô nhấc nhô lên xuống, nâng bản thân mình chấp nhận sự xâm nhập của anh. Cô nghe mình thét lên, và không thêm quan tâm đến.

Thân thể nặng nề của anh đè chặt cô xuống nệm. Tay anh luồn vào bên dưới cô và kẹp chặt hông cô. Hông của anh đẩy qua đẩy lại giữa cặp đùi đang dang rộng của cô. Sau đó cơ bắp anh co giật, anh đâm sâu vào cô hết lần này đến lần khác khi một âm thanh khàn đục xé toạc cổ họng anh, và cô cảm thấy ỉm ứ với sự giải thoát của anh.

Trong sự im lặng tiếp theo sau, Roanna nằm lả người bên dưới anh. Cô thấy rõ rồi, cơ thể của cô quá nặng và yếu ớt đến nỗi việc cô có thể làm duy nhất là hít thở. Cô đi vào giấc ngủ chập chờn, lơ mơ khi anh cẩn thận tách cơ thể của họ ra và di chuyển để nằm xuống cạnh cô. Một lúc sau ánh đèn chớp tắt, và cô cảm nhận được cái lạnh trong bóng tối, cảm nhận được anh kéo chăn đắp cho cô.

Cô xoay người vào cánh tay của anh theo bản năng, và cảm thấy chúng ôm quanh người cô. Đầu cô tựa lên vai anh, và tay cô đặt trên ngực anh, cảm thấy những sợi lông xoắn tít bên dưới những ngón tay của cô. Lần đầu tiên trong mười năm cô thấy thật bình yên thanh thản.

Cô không biết là bao lâu trước khi cô bắt đầu cảm thấy tay anh di chuyển càng lúc càng gia tăng một cách có mục đích trên người cô. “Em có thể làm chuyện đó một lần nữa không?” anh hỏi, nhỏ tiếng nhưng dữ dội.

“Vâng, rất sẵn lòng,” cô nói một cách lịch sự, và nghe tiếng anh cười thầm khi anh lăn tròn lên trên người cô.

Roanna.

Webb nằm trong bóng tối, cảm nhận được cái trọng lượng nhẹ hều của cô đang áp vào bên trái anh. Cô đang ngủ, đầu của cô tựa vào vai anh, hơi thở của cô phả trên ngực anh. Vú của cô, nhỏ và xinh đẹp, áp chặt bên xương sườn anh. Một cách nhẹ nhàng, không thể kháng cự lại, anh đã chà một ngón tay trên đường cong trơn mịn của ngực cô mà anh có thể với tay đến. Ôi, Chúa ơi, Roanna.

Lúc đầu anh đã không nhận ra cô. Cho dù mười năm đã trôi qua và một cách hợp lý anh biết cô đã lớn lên, nhưng trong trí tưởng tượng của anh cô vẫn là một thiếu nữ gầy còm, kém phát triển, non nớt với nụ cười của một đứa trẻ ranh. Anh đã không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của cô trong người phụ nữ đã tiếp cận anh trong quán rượu tồi tàn đó. Thay vào đó anh đã nhìn thấy một người phụ nữ trông rất cổ điển đã làm anh bất ngờ khi cô nói chuyện với anh. Phụ nữ như cô có lẽ đến quán rượu nếu họ đang tìm kiếm sự trả thù đối với người chồng đi lang thang, đó là lý do duy nhất mà anh mới có thể nghĩ ra.

Nhưng cô đã ở đó, quá gây so với sở thích của anh, nhưng rất đặc sắc trong chiếc áo sơ mi lụa đắt tiền và cái quần được cắt may. Mái tóc dày của cô, sẫm lại trong ánh đèn mờ, đã được cắt với một kiểu hợp thời trang dài đến dưới cằm. Miệng cô, tuy nhiên anh thích miệng cô, rộng và đầy đặn, và anh đã nghĩ thật tuyệt nếu được hôn và cảm nhận được sự mềm mại của đôi môi đó.

Cô trông hoàn toàn lạc lõng, một người phụ nữ thuộc về một câu lạc bộ quốc gia bị lạc vào một khu vực nghèo nàn. Nhưng cô đã vươn tay ra để chạm vào anh, và khi anh quay lại, cô lại rút tay về và nhìn anh, khuôn mặt của cô bình lặng và buồn bã một cách kỳ lạ, cái miệng rộng của cô không cười, và đôi mắt nâu sẫm của cô trở nên rất trang nghiêm đến nỗi anh tự hỏi không biết cô có bao giờ mỉm cười.

Và rồi cô đã nói, “Chào, Webb. Em có thể nói chuyện với anh không ?” và sự choáng váng gần như làm anh té ngã. Trong một giây ngắn ngủi anh tự hỏi không biết có phải anh đã uống nhiều hơn anh tưởng không, vì không những cô đã gọi tên anh khi mà anh thề là anh chưa bao giờ gặp cô trước đây, và cô còn dùng giọng nói của Roanna, và đôi mắt nâu đó đột nhiên trở thành màu nâu sẫm như đôi mắt của Roanna.

Hiện thực đã thay đổi và điều chỉnh, và anh đã nhìn thấy cô trong người phụ nữ này.

Điều kỳ lạ là anh đã không sử dụng mười năm qua để giận dữ về những điều đã xảy ra. Khi anh bước ra khỏi Davencourt ngày đó, anh đã định ra đi mãi mãi, và sẽ sống tiếp cuộc đời của anh. Anh đã chọn miền nam Arizona vì nó rất xinh đẹp, không phải vì nó xa hết mức có thể khỏi sự tươi xanh của miền tây bắc Alabama và vẫn có thể ở được. Quản lý trại chăn nuôi là một công việc rất cực nhọc, nhưng anh đã tận hưởng công việc lao động chân tay cũng nhiều như anh đã tận hưởng thương trường khốc liệt. Anh lúc nào cũng là một kỵ sĩ nên việc thích nghi đã rất dễ dàng. Gia đình anh đã thu hẹp lại chỉ còn mẹ anh và cô Sandra, nhưng anh hài lòng với bao nhiêu đó.

Lúc đầu anh đã cảm thấy lòng mình đã chết. Bất chấp sự đổ vỡ vĩnh viễn, bất chấp việc cô đã không chung thủy với anh, anh thương tiếc Jessie sâu đậm đến không ngờ. Cô đã là một phần của đời anh từ rất lâu đến nỗi anh thức giấc vào buổi sáng và cảm thấy không đầy đủ một cách kỳ lạ. Sau đó, dần dần, anh càng bất ngờ với bản thân khi nhớ lại cô đã là loại đàn bà lẳng lơ như thế nào và phì cười một cách ngớ ngẩn.

Anh có thể để cho sự nghi ngờ ăn mòn anh, biết rõ hung thủ giết cô vẫn còn ở đó và dường như chưa được khám phá ra, nhưng cuối cùng anh cũng chấp nhận là anh chẳng thể giải quyết được chuyện gì. Chuyện của cô đã quá bí ẩn đến nỗi vẫn chưa có một dấu vết, một đầu mối nào. Đó là một ngõ cụt. Anh có thể để cho nó huỷ hoại cuộc sống của anh hoặc anh có thể tiếp tục sống. Webb là người mạnh mẽ và anh đã tiếp tục sống.

Đã có những ngày, thậm chí những tuần, anh đã không nghĩ về cuộc sống cũ của mình chút nào. Anh đã bỏ Lucinda và những người khác sau lưng ... tất cả mọi người ngoại trừ Roanna. Đôi khi anh nghe được tiếng gì đó giống như tiếng cười của cô, và theo phản xạ anh quay lại để nhìn lại về lấu lỉnh của cô trước khi anh nhớ ra là cô không có ở đó. Hay khi anh điều trị vết cắt ngay chân của một con ngựa, anh sẽ lại nhớ đến vẻ lo lắng trên khuôn mặt gầy của cô bất cứ khi nào cô chăm sóc một con ngựa bị thương.

Không biết vì sao cô lại len sâu vào tim anh hơn những người khác, và thật khó quên cô. Anh thấy mình đang lo lắng về cô, thắc mắc về chuyện cô đã gây ra những chuyện rắc rối gì. Và theo năm tháng, kí ức về cô vẫn còn đủ lực khiến anh giận dữ.

Anh không thể quên lời buộc tội của Jessie rằng Roanna đã cố tình gây rắc rối giữa họ vào đêm đó. Jessie có nói dối không ? Cô ta chắc chắn là có thể làm nó, nhưng khuôn mặt trong suốt của Roanna rõ ràng là biểu lộ tội lỗi của cô. Theo năm tháng, dựa vào việc Jessie mang thai với một người đàn ông khác, anh đã đi đến kết luận rằng Roanna đã không có liên quan gì đến cái chết của Jessie và kẻ sát nhân chính là người tình bí mật của Jessie, nhưng anh vẫn không thể rũ bỏ cơn phần nộ của mình. Không hiểu sao hành vi của Roanna, mặc dù nó không quan trọng so với những sự kiện khác của đêm đó, vẫn khiến anh giận dữ.

Có lẽ đó là vì anh đã luôn rất chắc chắn về tình yêu của cô. Có lẽ nó là một sự xoa dịu cho cái tôi của anh khi được tôn thờ một cách công khai và vô điều kiện đến vậy. Không có người nào khác trên thế gian này yêu anh như thế. Tình mẫu tử của Yvonne là kiên định, nhưng bà là người phụ nữ đã dứt dứt anh khi anh còn bé, vì vậy bà thấy những khiếm khuyết của anh. Trong mắt Roanna, anh là hoàn hảo, hoặc anh đã nghĩ thế cho đến khi cô đã cố tình gây ra rắc rối chỉ để cô có thể trên cơ Jessie. Bây giờ anh muốn biết nếu anh có bao giờ có bất cứ ý nghĩa gì đối với cô ngoài một món đồ, một vật mà Jessie sở hữu và cô muốn có nó.

Anh đã có nhiều phụ nữ kể từ khi Jessie chết. Anh thậm chí đã có một hoặc hai cuộc tình lâu dài, cho dù anh không bao giờ có ý định kết hôn lần nữa. Nhưng bất kể cuộc làm tình nào mà anh có được trên giường của những người phụ nữ dù nóng bỏng đến đâu đi nữa thì giấc mơ về Roanna cũng đánh thức anh mỗi sáng sớm trước bình minh, làm anh ướt sũng mồ hôi và người anh cương cứng như cái đinh sắt.

Anh chưa bao giờ có thể nhớ được những giấc mơ một cách rõ ràng, chỉ có những mảnh lung tung, như cách mông cô đã áp sát vào vật cứng của anh, cách núm vú của cô trở nên săn cứng chỉ với việc hôn anh, cách chúng đã cảm thấy khi cô áp chúng tì vào ngực anh. Sự ham muốn của anh đối với Jessie đã từng là sự ham muốn của một chàng trai, một thanh niên khỏe mạnh, một trò chơi thống trị. Sự ham muốn của

anh đối với Roanna, tuy nó làm anh thấy kinh tởm với bản thân nhưng luôn có sự dịu dàng sâu sắc, ít nhất là trong giấc mơ của anh.

Nhưng cô không phải là giấc mơ mà là hiện hữu ở đó trong quán rượu.

Thói thúc đầu tiên của anh là đưa cô ra khỏi chỗ đó, nơi mà cô không thuộc về. Cô đã đi với anh mà không phản kháng hay hỏi han gì, bây giờ cô im lặng như cách cô đã từng la chí chóc. Anh biết rằng anh đã uống quá nhiều, biết rằng anh không thể hoàn toàn kiểm soát được bản thân, nhưng từ chối cô cho đến ngày mai đã có vẻ như không thể làm được.

Lúc đầu anh chỉ có thể tập trung vào những gì cô đang nói. Cô thậm chí đã không muốn nhìn anh. Cô đã ngồi ở đó, run rẩy, nhìn khắp nơi ngoài anh, và anh không thể rời mắt khỏi người cô. Cô đã thay đổi. Chúa ơi, cô đã thay đổi rất nhiều. Anh không thích nó, không thích sự im lặng của cô khi mà cô đã từng là một người nói chuyện liên tục, không thích vẻ tĩnh lặng trên mặt cô khi mà mỗi cảm xúc của cô đã từng được viết rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Không có sự láu lỉnh hay tiếng cười trong mắt cô, không có sự sinh động trong cử động của cô. Nó như thể ai đó đã đánh cắp Roanna và để lại một con búp bê thể vào chỗ của cô.

Cô bé xấu xí đã trở thành một thiếu nữ đơn giản, và một thiếu nữ đơn giản trở thành người phụ nữ không hẳn là xinh đẹp nhưng nổi bật theo cách riêng của cô. Khuôn mặt của cô đã đầy đặn để cho những đường nét quá khổ của cô được cân xứng hơn với nó. Sống mũi cao dài, hơi khoằm của cô bây giờ trông có vẻ cao sang quý phái, và cái miệng quá rộng chỉ có thể được miêu tả là gợi cảm. Sự chín chắn đã biến đổi khuôn mặt cô trở nên tinh tế hơn với gò má cao, như điêu khắc lộ ra, và đôi mắt hình quả hạnh, màu nâu sẫm đẹp một cách kỳ lạ. Cô đã lên cân chút ít, có lẽ là khoảng mười lăm pao, đủ để cơ thể của cô trông mềm mại và làm cô trông ít giống một người tị nạn từ trại giam Đệ nhị thế chiến hơn, mặc dù là cô có thể dễ dàng tăng thêm khoảng mười lăm pao và vẫn còn mảnh khảnh.

Những ký ức về cô ám ảnh anh. Người phụ nữ trong thực tại đã khuấy động sự ham muốn âm ỉ bao lâu nay trở nên sôi sục.

Nhưng, về cá nhân, cô có vẻ đã quên anh. Cô đã yêu cầu anh quay về Alabama vì Lucinda cần anh. Lucinda yêu thương anh, hối tiếc với sự bất hòa giữa họ. Lucinda sẽ trả lại cho anh mọi thứ anh đã mất. Lucinda bị bệnh, đang hấp hối. Lucinda, Lucinda, Lucinda. Mỗi chữ thốt ra khỏi miệng cô là về Lucinda. Không có gì về cô, dù là cô có muốn anh trở về hay không, như thể sự tồn sùng anh cách đây đã lâu chưa bao giờ tồn tại.

Điều đó đã làm anh thậm chí càng tức giận hơn, anh đã mơ về cô hàng năm trời trong khi cô lại có vẻ đã hoàn toàn đẩy anh ra khỏi đời cô. Tính nóng nảy của anh đã bay vọt đến mức không kiểm soát được, và rượu tequila đã nổi lên bất cứ sự kềm chế nào mà anh có thể đã cảm thấy. Anh đã nghe mình yêu cầu cô lên giường với anh như cái giá cho sự trở về của anh. Anh đã thấy vẻ choáng váng nao động trên mặt cô, nhìn thấy nó được nhanh chóng kiểm soát như thế nào. Anh đã chờ nghe lời từ chối của cô. Và rồi cô đã nói vâng.

Anh đã đủ giận dữ, đủ say để có thể suy nghĩ mạch lạc. Lạy chúa, nếu cô sẵn sàng dâng hiến mình cho anh vì Lucinda, vậy thì anh sẽ chắc chắn đến khốn khiếp là nhận lấy nó. Anh đã nổ máy xe và lái nhanh đến khách sạn gần nhất trước khi cô có thể đổi ý.

Khi họ đã ở bên trong căn phòng nhỏ rẻ tiền, anh đã nằm dài ra giường vì đầu của anh hơi quay cuồng, và bắt cô cởi đồ. Một lần nữa anh đã mong cô từ chối. Anh đã chờ cô rút lui, hoặc ít nhất là mất bình tĩnh và bảo anh đi chết đi. Anh muốn nhìn thấy sự bùng nổ phá đi cái rào chắn trên khuôn mặt búp bê trống rỗng, anh muốn nhìn thấy Roanna của lúc trước.

Thay vào đó cô đã lặng lẽ bắt đầu cởi quần áo của mình.

Cô đã làm điều đó một cách gọn gàng, không làm nhặng xị lên, và từ khi cái nút áo đầu tiên được cởi ra anh đã không thể suy nghĩ về bất cứ thứ gì khác ngoài làn da mềm mại đang lộ ra dưới mỗi cử động của ngón tay cô. Cô không hề cố làm duyên; cô không cần điều đó. Người anh cương cứng áp mạnh vào vật dầy kéo đến nỗi nó có lẽ đã in dấu trên sợi dây kéo chạy dọc xuống nó.

Cô có làn da đẹp, hơi vàng, với một vài tàn nhang mờ nhạt trên hai gò má cổ điển. Cô đã cởi áo sơ mi, và vai cô có vẻ mềm mại và sáng óng ánh. Sau đó cô đã cởi bỏ cái áo ngực trắng đơn giản, và vú của cô đã

tức đi hơi thở của anh. Chúng không nhô ra nhiều nhưng tròn trịa đến không ngờ và đứng thẳng, hình dạng thanh nhã, với hai núm vú đỏ sẫm sấn thành nụ làm miệng anh phải ứa nước.

Cô lặng lẽ cởi bỏ quần và quần lót, đứng trần truồng trước mắt anh. Vùng eo và hông cô rất hẹp, nhưng bộ mông cô tròn trịa tuyệt vời như vú của cô. Nhu cầu được chạm vào cô làm anh nhức nhối. Bằng giọng khàn khàn anh đã bắt cô đến với anh, và cô đã lặng lẽ tuân theo, di chuyển để đứng bên cạnh giường.

Lúc đó anh đã chạm vào cô, và cảm thấy cô run rẩy dưới bàn tay của anh. Đùi cô đẹp và mát lạnh, da cô mịn màng tương phản với bàn tay xù xì, rám nắng của anh. Từ từ, thưởng thức làn da của cô, anh vuốt lên và ôm lấy mông cô ; cô hơi chuyển mình, áp mông vào tay anh, và sự kích động và vui sướng đã gầm rú qua người anh. Anh đã ôm đôi mông săn chắc và cảm thấy chúng cong lại, và cô đã bắt đầu thậm chí run rẩy hơn nữa. Anh đã trêu chọc cô với cái vuốt ve táo bạo và cảm thấy sự kinh ngạc của cô, và anh đã nhìn lên để nhận thấy là mắt cô nhắm kín.

Không biết vì sao anh không thể hoàn toàn tin đó là Roanna đang đứng trần truồng trước mặt anh, dáng cơ thể của cô để cho anh thám hiểm, tuy nhiên mọi thứ về cô là rất quen thuộc, và càng kích động hơn nhiều so với 10 năm của những giấc mộng tức tối.

Giờ thì anh không cần phải tưởng tượng những chi tiết của cơ thể cô; chúng đang ở trước mắt anh. Cái vùng tam giác nhỏ giữa đùi cô gọn gàng và xoắn tít. Nó thu hút ánh mắt anh, và anh đã bị cái chỗ gấp mềm mại, e thẹn đóng kín đó mê hoặc đến nỗi anh chỉ có thể thoáng thấy nó dưới những lộn xoăn. Những bí ẩn của cơ thể cô làm anh khao khát nhức nhối. Một cách thô bạo, anh đã yêu cầu cô dang chân ra để anh có thể chạm vào cô, và cô đã tuân theo.

Anh đã đặt tay vào chỗ kín đáo nhất trên cơ thể cô, và cảm nhận được sự kinh ngạc của cô. Anh đã nâng niu cô, vuốt ve cô, tách mở cô, và luồn một ngón tay vào cái lối đi chật chội đến không ngờ của cô. Anh đã quá cương cứng đến nỗi anh nghĩ anh có thể nổ tung, nhưng anh đã kiềm mình lại, vì đó là bằng chứng cho thấy không chỉ có anh là ham muốn. Cô trơn mượt và ẩm ướt, và những tiếng rên nho nhỏ sung sướng gần như làm cho anh điên dại. Cô có vẻ rụt rè bối rối với những gì anh đang làm, những gì cô đang cảm nhận. Sau đó anh đã cố luồn một ngón tay khác vào bên trong cô, và đã không thể. Anh đã cảm thấy cô co người lại theo bản năng, và sự nghi ngờ đột ngột bùng lên trong tâm trí đã bị rượu tequila làm cho mê mụ của anh.

Cô đã chưa bao giờ làm chuyện này trước đây. Anh đột nhiên chắc chắn về điều đó.

Một cách nhanh nhẹn anh đã đẩy cô xuống giường, kéo cơ thể của cô bên cạnh anh. Anh thăm dò cơ thể của cô một cách cẩn trọng hơn, ngắm nhìn cô phản ứng, cố gạt chất cồn ra khỏi đầu để suy nghĩ được mạch lạc hơn. Anh đã từng là người tình đầu tiên của vài cô gái, lúc còn ở trung học và đại học, và thậm chí được một lần kể từ khi anh rời khỏi Alabama, vì vậy anh nhận thấy cách cô ửng hồng mặt, hơi co rúm người khi anh đẩy ngón tay thô nhám của anh thậm chí vào sâu hơn. Nếu cô đã không cưới ngựa nhiều năm, anh nghĩ ngờ là anh thậm chí chẳng có thể đút nổi một ngón tay của anh vào trong.

Anh phải nên dừng lại ngay. Ý thức đó thiêu đốt anh. Cơ thể khốn kiếp của anh gần như nổi dậy. Dù sao chẳng nữa thì anh đã không có ý định để cho chuyện đi đến mức này, nhưng anh đã bị kích thích bởi rượu tequila, và do sự kích động của riêng anh. Anh đã uống quá nhiều rượu, đủ để làm chậm suy nghĩ của anh và làm cho anh không quan tâm đến chuyện gì khác, nhưng không đủ để làm mềm sự cương cứng của anh. Anh chán ghét mình đã khiến cô phải làm chuyện này, và anh đã mở miệng để kêu cô mặc quần áo vào khi mà, chỉ trong một thoáng, anh thấy cô thật sự dễ bị tổn thương như thế nào, và anh có thể hủy diệt cô như thế nào với lời nói bất cần dù là nó có lợi cho cô.

Roanna đã lớn lên dưới cái bóng của Jessie. Jessie đã là một người xinh đẹp, còn Roanna lại là một cô gái không có gì đặc sắc. Sự tự tin về thân thể mình, ngoại trừ với những con ngựa, đã luôn gần như là con số không. Sao lại không thể chứ, khi mà cô luôn nhận nhiều sự chỉ trích hơn là sự chấp nhận ? Chỉ trong một giây ngắn ngủi anh nhìn thấy vẻ can đảm non nớt, tuyệt vọng để cô có thể làm chuyện này. Cô đã lột trần mình cho anh, một chuyện mà anh tin chắc rằng cô đã chưa bao giờ làm với bất cứ một người đàn ông nào khác, và dâng hiến mình cho anh. Anh không thể tưởng tượng được là cô sẽ phải trả một cái giá nào. Nếu anh từ chối cô bây giờ, nó sẽ tàn phá cô.

“Em còn trong trắng,” anh đã nói, giọng anh cứng đờ và phẳng lì với bức bối.

Cô đã không phủ nhận nó. Thay vào đó cô đã ửng hồng mặt, một màu hồng nhẹ hiện lên trên ngực cô, và hình ảnh hấp dẫn đó thật không thể cưỡng lại nổi. Anh đã biết anh không nên làm chuyện đó, nhưng anh đã phải chạm vào nụ hoa của cô, rồi anh phải nếm cô, và anh đã cảm thấy sự ham muốn dâng lên trong cơ thể mảnh khảnh của cô khi nó uốn cong lên với cái động chạm của anh.

Anh đã đề nghị dừng lại. Nó rút lấy từng ounce nghị lực mà anh có để kềm chế bản thân và thực hiện lời đề nghị đó, nhưng anh đã làm nó. Và lúc đó Roanna nhìn như thể anh đã tát vào mặt cô. Cô trở nên tái nhợt, và môi cô đã run rẩy. “Anh không muốn em sao?” cô đã thì thầm, lời khấn nài yếu ớt đến nỗi tim anh siết chặt. Sự phòng thủ của riêng anh, đã bị yếu đi bởi rượu tequila, sụp đổ hoàn toàn. Thay vì trả lời, anh chỉ giữ tay cô lại và kéo nó xuống giữa đùi anh, ấn nó lên cái vật cương cứng của anh. Anh đã không nói gì lúc đó, vẫn im lặng khi anh nhìn về kính ngạc hiện lên trong mắt cô, xóa đi nỗi đau. Tựa như nhìn một nụ hoa nở rộ.

Sau đó cô đã xoay tay mình để ôm anh và đã nói, “Làm ơn,” và anh lạc mất mình.

Tuy thế, anh đã cố một cách dứt khoát để kềm chế mình. Ngay khi anh cởi quần áo của anh, anh đã hít thở sâu, cố làm nguội đi ngọn lửa trong lòng. Nó đã không thành công. Chúa ơi, anh đã rất sẵn sàng, anh sẽ có thể đạt đến đỉnh cao của khoái lạc ngay khi anh đặt nó vào trong bên cô.

Anh chắc chắn là muốn khám phá ra.

Không biết vì sao, anh đã kềm chế được mình. Sự kềm chế của anh đã không thể kéo dài cho màn dạo đầu. Anh đã nằm trên người cô, che lấp cơ thể mềm mại của cô bên dưới thân thể mạnh mẽ của anh, và hôn cô trong khi anh đi sâu vào cô.

Anh biết là anh làm cô đau, nhưng anh không thể dừng lại. Tất cả anh có thể làm, một khi anh đã ở bên trong cô, là khiến cho nó tốt đẹp với cô. “Phụ nữ đi trước” luôn là khẩu hiệu của anh, và anh có kinh nghiệm trong việc đạt được mục tiêu của mình. Roana đáp ứng nhiệt tình đến nỗi mỗi cái vuốt ve của anh, hông của cô di chuyển, lưng của cô cong lên, những tiếng rên nhỏ nóng bỏng thoát khỏi môi cô. Jessie đã luôn kềm hãm, nhưng Roanna trao hết mình không chút dè nén, không chút đòi hỏi. Cô đã lên đến đỉnh cao nhanh, rồi đỉnh cao khoái cảm của riêng anh bắt lấy anh và anh đã đạt đến nó một cách dữ dội, dữ dội hơn anh từng trải nghiệm trước đây, thúc mạnh liên hồi vào cô và trút hết sinh lực vào người cô.

Cô đã không lui ra, đã không đứng bật dậy để đi vào phòng tắm và rửa sạch mình. Cô chỉ ngủ thiếp đi với cánh tay vẫn còn ôm quanh cổ anh.

Có lẽ anh cũng đã thiếp đi. Anh không biết. Nhưng cuối cùng anh đã tỉnh táo lại và trượt người khỏi cô, tắt đèn, đắp chăn cho cô, và nằm ôm cô ở đó.

Đã không lâu lắm trước khi anh lại cương cứng trở lại, bị cám dỗ bởi cơ thể mềm như lụa trong vòng tay của anh. Và Roanna đã chào đón anh ngay lập tức, như cô đã làm vào những lần khác trong đêm khi anh với lấy cô.

Giờ đã gần bình minh.

Ảnh hưởng của rượu tequila đã biến mất khỏi cơ thể của anh, và anh phải đối mặt với mọi việc. Có thích nghe hay không, anh cũng đã ép buộc Roanna làm chuyện này. Điều chết tiệt là, anh đã không cần làm thế. Cô sẽ nằm xuống cho anh mà không phải làm điều kiện cho sự trở về của anh.

Có chuyện gì đó đã xảy ra với cô, chuyện gì đó đã cướp mất sự vui vẻ của cô, tính tự phát của cô. Nó như thể cô cuối cùng đã bị đánh bại bởi mọi nỗ lực để ép cô vào một khuôn khổ nhất định, và đã bỏ cuộc.

Anh không thích điều đó. Nó làm anh giận dữ.

Anh muốn đá mình một cú vì trở thành một kẻ nữa trong cái hàng dài của những người đã ép buộc cô làm điều gì đó. Không quan trọng là cô đã đáp lại anh. Anh đã nói rõ rằng sự trở về của anh không phụ thuộc vào việc cô dâng hiến cơ thể của cô cho anh. Anh muốn cô - quý quái, phải, anh muốn cô - nhưng không có bất cứ điều kiện hay đe dọa nào giữa họ, và đó là cái sai lầm khốn kiếp của anh khi đặt mình vào tình huống này.

Anh muốn làm lành với Lucinda. Cũng đã đến lúc rồi, và cái ý nghĩ bà sắp chết làm anh hối tiếc cho những năm tháng đã mất. Davencourt và tất cả tiền bạc không quan trọng, không phải là bây giờ. Cải thiện mối quan hệ mới là quan trọng. Khám phá ra điều gì đã dập tắt sinh khí trong mắt Roanna mới là quan trọng.

Anh tự hỏi không biết họ có chuẩn bị cho người đàn ông mà anh đã trở thành hay không.

Đúng, anh sẽ quay về.

10. Chương 10

Roanna hiếm khi ngủ được ngon giấc, nhưng cô đã quá mệt mỏi sau một ngày đi đường dài và mệt mỏi trong cảm xúc đến nỗi khi Webb cuối cùng cũng để yên cho cô ngủ là cô chìm ngay vào giấc ngủ sâu. Cô thấy chệnh choạng khi thức giấc, trong một thoáng cô không thể nhớ là mình đang ở đâu, nhưng nhiều năm qua cô đã quen với việc thức giấc ở một nơi mà cô đã không đi ngủ trước đó, vì thế cô không thấy sợ.

Thay vào đó cô nằm im trong khi lắp ráp lại những mảnh thực tại trong đầu. Cô bắt đầu nhận ra một vài điều bất thường: một, đây không phải là Davencourt. Hai, cô đang trần truồng. Ba, cô đang ê ẩm ở từng vùng nhạy cảm trên người.

Rồi tất cả mọi chuyện được lắp vào đúng chỗ, và cô ngồi bật dậy trên giường, tìm kiếm Webb. Cô biết ngay lập tức là anh không có ở đó.

Anh đã thức dậy, mặc quần áo, và bỏ lại cô một mình trong phòng khách sạn hạng bét này. Suốt đêm qua sức nóng của anh đã làm tan chảy một vài lớp băng bao bọc quanh cô bấy lâu nay, nhưng khi cô ngồi trần truồng ở đó trong tấm chăn nhún nhúm bẩn thỉu, cô cảm thấy lớp băng lại từ từ đặc quánh lại.

Dường như đó là câu chuyện của đời cô. Cô đã luôn cảm thấy rằng cô có thể dâng hiến cả thể xác lẫn tâm hồn cho anh, và anh vẫn sẽ không yêu cô. Bây giờ thì cô biết chắc. Cùng với thân thể của cô, cô đã dâng cho anh cả trái tim mình, trong khi anh chỉ muốn có thể xác của cô.

Có đúng là cô thật sự ngu ngốc khi nghĩ rằng anh quan tâm đến cô không? Tại sao anh lại phải vậy chứ? Cô đã chẳng hề làm được chuyện gì ngoài việc gây rắc rối cho anh. Anh có lẽ thậm chí không đặc biệt để mắt đến cô. Webb lúc nào cũng có thể có bất cứ người phụ nữ nào mà anh muốn, ngay cả là những phụ nữ xinh đẹp nhất. Cô không thể sánh được với mẫu người mà anh đã từng quen, từ gương mặt cho đến cơ thể; cô chỉ là có sẵn, và anh đang có nhu cầu. Anh đã nhìn thấy cơ hội để thỏa mãn bản thân và nắm lấy nó. Chấm hết.

Gương mặt cô kín bưng khi cô từ từ bò khỏi giường, phớt lờ sự khó chịu ở giữa đùi. Lúc đó cô nhìn thấy một tờ giấy nhắn tin nằm trên cái gối kia, viết nghịch ngoạc trên tập giấy rời in tên của khách sạn này. Cô nhặt nó lên, ngay lập tức nhận ra nét chữ quen thuộc của Webb. Nó ghi, “Sẽ trở lại lúc 10 giờ.” Tin nhắn đã không được ký, nhưng rồi điều đó là không cần thiết. Roanna vuốt ngón tay trên hàng chữ, sau đó rút nó khỏi tập giấy và cẩn thận gấp nó lại và đút vào túi xách tay của cô.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay: đã tám giờ rưỡi. Còn một tiếng rưỡi nữa. Một tiếng rưỡi trì hoãn trước khi cô phải lắng nghe anh bảo với cô rằng đêm qua là một sai lầm, một sai lầm mà anh không có ý định lặp lại.

Điều duy nhất cô có thể làm là bò trở lại lớp vỏ bọc dày cộm của cô, để cô không trông có vẻ tội nghiệp khi anh chấm dứt mối quan hệ với cô. Cô có thể chịu đựng rất nhiều, nhưng cô không nghĩ là cô có thể chịu được nỗi nếu anh cảm thấy tội nghiệp cô.

Quần áo của cô nhàu nhĩ và nhăn nhúm như cảm xúc của cô. Trước tiên cô giặt quần áo lót của cô và phủ nó lên máy sưởi để hong khô, sau đó quay nút điều khiển nhiệt độ lên nóng hết cỡ và mở quạt. Cô mang quần áo vào căn phòng tắm nhỏ xíu với cô, treo chúng trên cánh cửa trong khi đứng cô tắm trên cái sàn nhà nứt nẻ và vàng ố nước. Căn phòng nhanh chóng phủ đầy hơi nước, và đến lúc cô tắm xong, quần áo của cô trông có vẻ mới mẻ hơn.

Cái khối điều khiển nhiệt độ ồn ào hơn là có hiệu quả, nhưng căn phòng vẫn nhanh chóng trở nên ngột ngạt. Cô tắt nó và kiểm tra quần lót ; nó đã khô chỉ còn hơi ẩm ở phần lưng quần. Cô mặc chúng vào, rồi nhanh chóng mặc quần áo để phòng Webb quay trở lại sớm hơn anh đã nói. Không phải là anh chưa nhìn hết mọi thứ trên thân thể mình, cô nghĩ, và đã chạm vào nó, nhưng đó là chuyện của tối qua. Với việc bỏ đi như anh đã làm, anh đã nói rõ rằng đêm qua không có bất cứ ý nghĩa nào đối với anh ngoài việc thỏa mãn sinh lý.

Cô chải mái tóc thẳng và dày để cho nó khô một cách tự nhiên. Đó là một điều thuận lợi khi cắt tóc theo một kiểu hợp lý: không cần phải chăm sóc quá nhiều. Số hành lý ít ỏi mà cô mang theo đã bị khóa trong thùng của chiếc xe thuê, có lẽ là vẫn còn đậu bên ngoài quán rượu nhỏ tồi tàn ngay cạnh đường cao tốc, nhưng cô không chắc chính xác là cô đang ở đâu để có thể đến chỗ đó. Mỹ phẩm duy nhất cô có trong túi xách tay là một hộp phấn nhỏ và son môi. Cô dùng nhanh nó, không nhìn vào bóng cô trong gương lâu hơn cần thiết để tô son môi.

Cô mở cửa để cho không khí mát mẻ của buổi sáng tràn vào, bật cái ti vi nhỏ đã được gắn chặt trên vách tường, và ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng, một cái ghế không thoải mái bọc nhựa dẻo rách nát, trông như thể nó đã được đánh cắp từ một phòng đợi của bệnh viện.

Cô không quan tâm nhiều đến những gì đang xảy ra, một chương trình trò chuyện buổi sáng trên truyền hình. Những tiếng ồn, và đó là tất cả những gì cô cần. Tỉnh thoảng khi cô không ngủ được, cô sẽ bật ti vi để những giọng nói có thể mang lại cho cô ảo tưởng là cô không hoàn toàn một mình trong đêm.

Cô vẫn còn ngồi ở đó khi một chiếc xe dừng ngay bên ngoài cửa. Tiếng máy xe được tắt khi một đám bụi xoáy tung lên. Rồi tiếng cánh cửa mở ra và đóng sầm lại, có âm thanh của đôi giày ủng trên sàn si măng, và Webb xuất hiện ở ngưỡng cửa. Bóng anh in trên nền ánh sáng mặt trời chói lòa, đôi vai rộng của anh gần như lấp đầy khung cửa.

Anh không bước vào trong. Tất cả những điều mà anh nói là, “em sẵn sàng chưa?” và cô lặng lẽ đứng dậy, tắt đèn và ti vi, và nhặt chiếc túi xách tay của mình lên.

Anh mở cửa xe cho cô, cách xử sự lịch thiệp của người miền nam vẫn còn ở trong anh mặc dù anh xa quê đã một thập niên. Roanna leo vào bên trong, cố gắng không lộ vẻ đau nhức, và ngồi vào chỗ. Vì giờ là ban ngày, cô có thể thấy chiếc xe tải có màu xám sậm, với nội thất màu xám, và khá mới. Có một cần số xe khác trên sàn xe, có nghĩa là nó được truyền động bằng bốn bánh, có lẽ là cần thiết để lái qua những đồi núi.

Khi Webb trượt người vào sau tay lái, anh liếc nhìn cô bằng cái nhìn không thể đoán được. Cô tự hỏi không biết anh có mong cô sẽ bắt đầu lập kế hoạch cho đám cưới hoặc la lối ầm ĩ vì anh đã bỏ lại cô sáng nay. Cô không làm gì cả. Cô chỉ ngồi im.

“Có đói không ?”

Cô lắc đầu, sau đó nhớ lại anh thích nghe câu trả lời. “Không, cảm ơn anh.”

Môi anh bặm lại khi anh bắt đầu khởi động xe và de xe khỏi bãi đậu. “Em sẽ ăn. Em đã lên được vài cân, và trông em khá ổn. Anh sẽ không để cho em bắt chuyến bay của em mà không ăn gì.”

Cô đã không đặt trước chuyến bay khứ hồi, vì cô đã không biết cô sẽ ở lại bao lâu . Cô mở miệng định nói thế, nhưng nhìn thấy cách diễn đạt cứng rắn trong mắt anh và nhận ra là anh đã đặt vé cho cô.

“Em sẽ rời khỏi vào lúc nào ?”

“Lúc một giờ. Anh đã đặt được vé cho chuyến bay thẳng từ Tucson đến Dallas. Thời gian em đổi máy máy ở Dallas hơi eo hẹp, chỉ có bốn mươi lăm phút, nhưng nó sẽ đưa em về đến Huntsville vào giờ hợp lý. Em sẽ về đến nhà khoảng 10 đến 10:30 tối nay. Em có cần gọi cho bất kỳ ai ra đón em ở Huntsville không ?”

“Không.” Cô đã tự lái xe đến sân bay, vì không có người nào khác sẵn sàng dậy lúc 3:30 để làm điều đó. Không, thật không công bằng. Cô đã không yêu cầu bất kỳ ai làm chuyện đó. Cô chưa bao giờ yêu cầu bất kỳ ai làm bất cứ điều gì cho cô cả.

Đến lúc cô ăn xong, chuyện mà anh có vẻ như đã xác định là buộc cô phải làm, cô sẽ phải hầu như rời khỏi ngay lập tức để trả xe thuê ở sân bay và đến cổng đúng giờ để lên máy bay. Anh đã không cho cô chút thời gian nào để thở, có lẽ là cố tình. Anh không muốn nói chuyện với cô, không muốn sử dụng thêm thời gian nữa để bầu bạn với cô hơn là cần thiết.

“Có một quán nhỏ cách đây không xa phục vụ điểm tâm cho đến mười một giờ. Thức ăn đơn giản, nhưng ngon.”

“Anh chỉ cần chở em về lại quán rượu để em có thể lấy xe của em,” cô nói khi cô nhìn ra cửa sổ, nhìn bất cứ nơi nào khác ngoài anh. “Em sẽ ghé vào một tiệm bán thức ăn nhanh.”

“Không được,” anh nói một cách dứt khoát. “Anh sẽ nhìn mỗi miếng thức ăn đi vào miệng của em.”

“Em thỉnh thoảng cũng ăn,” cô trả lời trong giọng nói nhẹ. “Em đã học được cách làm thế nào.”

“Vậy thì em sẽ không thấy ngại nếu anh xem.”

Cô nhận ra giọng nói đó, giọng nói mà anh sử dụng khi anh đã quyết định người khác sẽ làm điều gì đó mà anh muốn, cho nên không nên tranh cãi. Khi cô còn trẻ, giọng nói đó là sự an ủi vô bờ bến, tượng trưng cho sự vững chắc và an toàn mà cô vô cùng cần sau cái chết của cha mẹ cô. Một cách kỳ quặc là nó vẫn còn là sự an ủi ; anh có thể không thích cô, có thể không muốn cô, nhưng ít ra là anh không muốn cô chết đói.

Nhà hàng nhỏ mà anh đưa cô đến không lớn hơn nhà bếp ở Davencourt, với vài cái bàn nhỏ, và bốn cái ghế ở quầy. Đậm mùi thịt muối xông khói và xúc xích, cùng với mùi cà phê và mùi cay của ớt. Hai ông lão với nước da rám nắng ngồi ở cái bàn phía sau quán, và họ đều nhìn lên với vẻ quan tâm khi Webb đưa Roanna ngồi vào bàn.

Một người phụ nữ mảnh khảnh với số tuổi không xác định được, nước da của cô ta cũng thô và rám nắng như của hai ông lão, đến gần bàn. Cô kéo quyển sổ nhỏ ra khỏi túi quần jean và cầm một cây bút chì sẵn sàng ghi.

Rõ ràng là không có thực đơn. Roanna nhìn Webb dò hỏi. “Một đĩa giảm bông và trứng lớn để riêng, chiên ốp la cho tôi,” anh nói, “và cho cô ấy trứng trộn chiên đơn giản, với bánh mì nướng khô, thịt muối xông khói, và khoai tây chiên. Cà phê cho cả hai chúng tôi.”

“Chúng tôi không thể làm trứng chiên ốp la nữa. Luật lệ của Bộ Y Tế,” cô hầu bàn nói.

“Vậy thì tôi muốn chúng được chiên chín, nhưng lấy chúng khỏi lò sớm hơn.”

“Hiểu rồi.” Cô hầu bàn xé tấm giấy trên cùng ra khỏi quyển sổ khi cô ta đi đến một ngưỡng cửa.

Cô ta đặt nó trên ngưỡng cửa. “Betts ! Có người gọi đồ ăn.”

“Chắc anh ăn ở đây thường lắm hả,” Roanna nói.

“Anh thường ghé qua bất cứ khi nào anh vào phố.”

“Trứng trộn chiên đơn giản nghĩa là gì vậy ?”

“Là không bỏ tiêu.”

Cô định mở miệng để hỏi xem họ gọi nó là trứng trộn kiểu cò à nhưng nén lời bình luận lại. Thật dễ dàng biết bao khi rơi vào thói quen cũ với anh ! Cô nghĩ một cách buồn bã. Nhưng cô đã học được cách đè nén những lời nói dí dỏm của mình, vì hầu hết mọi người không thích nó dù là những lời dí dỏm nhẹ nhàng hơn. Webb cũng đã từng thích thế, nhưng có lẽ là anh chỉ tử tế thôi.

Cô hầu bàn đặt hai tách cà phê nóng hổi trước mặt họ. “Sữa kem ?” cô hỏi, và Webb nói, “không,” để trả lời cho cả hai.

“Anh sẽ mất ít nhất là một, có lẽ là hai tuần, để hoàn tất mọi thứ ở đây,” anh đột ngột nói. “Anh sẽ giữ lại nông trại của mình, vì vậy anh sẽ đi về giữa hai nơi. Davencourt sẽ không phải là mối quan tâm duy nhất của anh.”

Cô nhấm nháp cà phê để che giấu sự nhẹ nhõm. Anh vẫn sẽ quay về ! Anh đã nói thế nếu cô chịu ngủ với anh, nhưng cho đến bây giờ cô đã không tin chắc là anh thật đã có ý đó. Sẽ không có sự khác biệt gì nếu cô biết chắc là anh đang nói dối ; bất kể điều gì đã xảy ra, tối qua đúng là giấc mơ đã thành hiện thực đối với cô, và cô đã chớp lấy nó bằng cả hai tay.

“Lucinda sẽ không mong anh bán nông trại đi đâu,” cô nói.

“Nhảm nhí. Bà ấy nghĩ vũ trụ chỉ quay xung quanh Davencourt đấy. Không có gì mà bà ấy không làm để bảo vệ nó.” Anh ngả người ra và duỗi đôi chân dài, cẩn thận tránh không đụng vào chân cô. “Kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra ở đó đi. Mẹ anh đã kể cho anh nghe một số tin tức, và cô Sandra cũng vậy, nhưng họ không biết bất cứ thứ gì liên quan đến hoạt động hàng ngày. Anh đã biết Gloria đã chuyển cả nhà của bà ấy vào Davencourt.”

“Không phải là tất cả bọn họ. Baron và gia đình anh ấy vẫn sống ở Charlotte.”

“Sống chung một mái nhà với Lanette và Corliss cũng đủ để làm anh nghĩ đến chuyện mua một chỗ ở cho riêng mình trong phố.”

Roanna không nói ra sự đồng tình, nhưng cô biết chính xác ý anh muốn nói gì.

“Em thì sao?” anh tiếp tục. “Anh biết em đã đến đại học trong Tuscaloosa. Điều gì đã làm em đổi ý vậy ? Anh cứ nghĩ là em muốn học đại học ở địa phương chứ.”

Cô đã đi học xa nhà vì trong một khoảng thời gian dài nó có vẻ dễ thở hơn là ở nhà. Vấn đề mất ngủ của cô đã không trở nên tệ hơn trong khoảng thời gian cô rời nhà, những hồi tưởng đã không bị rút buốt như ở nhà. Nhưng phải mất một năm sau khi anh bỏ đi cô mới có thể bắt đầu vào đại học, và nó đã từng là một năm sống trong địa ngục.

Cô không kể cho anh nghe chút gì về chuyện đó. Thay vào đó cô nhún vai và nói, “anh biết là thế nào mà. Con người có thể sống mà không có nó, nhưng phải có đủ quan hệ mới vào được đại học.” Cô không cần phải cho anh biết là trường đại học nào, vì Webb đã từng đến trường đó.

“Em có tham gia hội nữ sinh không ?”

“Nó đã được mong đợi.”

Một nụ cười miễn cưỡng cong lên miệng anh. “Anh không thể tưởng tượng em làm thế nào. Em hoà hợp với những kẻ trưởng giả học làm sang đó thế nào ?”

“Cũng tốt.” Thật ra, họ đã rất tử tế với cô. Chính họ là người đã dạy cô cách ăn mặc, cách trang điểm, cách tạo ra những cuộc tán gẫu thân thiện. Cô có phần nào đã nghĩ họ xem cô như một sự thách thức và thu nhận cô như một dự án thay đổi bề ngoài của họ.

Cô hầu bàn đến gần với ba đĩa thức ăn nóng hổi. Cô ta đẩy trượt hai cái đĩa ở phía trước Webb và cái còn lại ở phía trước Roanna. “Hãy la lớn khi các người cần châm thêm cà phê,” cô ta nói một cách vui vẻ, và để họ được lại với nhau.

Webb chuyên tâm vào đồng thức ăn của anh, phết bơ vào bánh kếp và nhúng chúng trong xi rô, sau đó rắc muối và tiêu vào trứng của anh. Một miếng thịt giảm bông to dùng chiếm hết phân nửa cái đĩa. Roanna nhìn cái núi thức ăn, sau đó nhìn vào cơ thể săn chắc của anh. Cô cố tưởng tượng việc lao động cật lực buộc anh phải ăn nhiều calo, và thậm chí cảm thấy kính trọng anh hơn.

“Ăn đi,” anh gằn giọng.

Cô cầm cái nĩa của mình lên và tuân theo. Đã có lần cô không thể quản lý nó, nhưng kiểm soát được cảm xúc của cô đã làm cho dạ dày của cô được ổn định. Bí quyết là ăn từ từ và ăn từng miếng nhỏ. Thông thường là vào lúc tất cả những người khác kết thúc bữa ăn của họ cô đã cố ăn được phân nửa của cô, và bao nhiêu đó là đủ.

Đó cũng là trường hợp của lúc này. Khi Webb ngả người ra, được no nê, Roanna đặt cái nĩa của cô xuống. Anh nhìn cái đĩa của cô một lúc lâu, bằng ánh mắt gay gắt như thể để tính chính xác là cô đã ăn được bao nhiêu, nhưng cô thấy nhẹ nhõm khi anh quyết định không ép cô.

Bữa điểm tâm đã được giải quyết, anh lái xe đưa cô đến chỗ quán rượu. Chiếc xe thuê nằm cô độc trong bãi đậu xe, trông như bị bỏ rơi và lạc lõng. Tấm biển “đóng cửa” treo nghiêng ngả trên cánh cửa trước của quán. Vào ban ngày, toà nhà thậm chí còn xiêu vẹo đổ nát hơn nó đã xuất hiện tối qua.

Bụi đất bay quanh chiếc xe tải khi anh thắng xe lại, và Roanna để cho đám bụi lắng xuống trong khi cô lấy chìa khóa xe trong túi xách. “Cám ơn vì bữa điểm tâm,” cô nói khi cô mở cửa và bước xuống xe. “Em sẽ bảo Lucinda đợi anh về.”

Anh ra khỏi xe và đi đến chiếc xe thuê với cô, đứng ngay cạnh cửa để cô không thể mở nó. “Về chuyện tối qua,” anh nói.

Sự sợ hãi xâm chiếm cô. Chúa ơi, cô không thể nghe chuyện này. Cô đặt chìa khoá vào trong ổ khoá và xoay nó, hi vọng anh sẽ hiểu ý cô và di chuyển. Anh đã không.

“Chuyện đó thì thế nào?” cô cố nói mà không biểu lộ chút cảm xúc gì trong giọng cô.

“Nó đã không nên xảy ra.”

Cô cúi đầu. Đó chính là chuyện tuyệt vời nhất từng xảy đến với cô, và anh ước gì là nó đã không xảy ra.

“Mẹ kiếp, nhìn anh đi!” Như anh đã làm tối qua, anh chụp cầm cô trong tay anh và nâng đầu cô lên để cô đối mặt với anh. Cái mũ của anh đã được kéo thấp xuống trên trán, che đôi mắt anh, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy sự dứt khoát trong đó và khoe miệng của anh cũng vậy. Rất nhẹ nhàng, anh chạm vào môi cô bằng ngón tay cái của anh. “Anh đã không chính xác là say, nhưng anh đã uống quá nhiều. Em còn là một cô gái trong trắng. Anh đã không nên lấy nó làm điều kiện cho sự trở về, và anh lấy làm tiếc về những chuyện anh đã làm đối với em.”

Roanna giữ thẳng lưng và đứng thẳng. “Đó cũng là trách nhiệm của em nhiều như của anh.”

“Không hoàn toàn. Em không biết chính xác là em đã dẫn thân vào chuyện gì. Mặt khác, anh đã biết rằng em sẽ không khước từ anh.”

Cô không thể trốn tránh cái nhìn dữ dội của đôi mắt xanh đó. Nó giống như đêm qua trước khi cô cởi hết quần áo trước mặt anh, ngoại trừ bây giờ là cảm xúc của cô bị trần trụi. Môi dưới của cô run rẩy, và cô nhanh chóng kiểm soát nó. Chẳng ích gì khi từ chối những gì anh đã nói, vì hành động của cô đã chứng minh là anh đúng. Khi anh đã cho cô cơ hội để dừng lại những chuyện đang xảy ra, cô đã cầu xin anh tiếp tục.

“Chuyện em cảm thấy thế nào về anh chưa bao giờ là một bí mật cả,” cuối cùng thì cô cũng nói. “Tất cả anh chỉ cần làm là khảy một ngón tay, và em sẽ chạy đến và để cho anh làm bất cứ chuyện gì anh muốn làm với em.” Cô gượng cười. Nó không giống một nụ cười, nhưng nó tốt hơn là khóc. “Điều đó chẳng hề thay đổi.”

Anh quan sát khuôn mặt của cô, cố xuyên qua sự xa cách trong vẻ mặt của cô. Một sự giận dữ bực tức loé lên trong mắt anh. “Anh chỉ muốn em biết rằng sự trở về của anh không tùy vào việc em đã ngủ với anh. Em không cần phải biến mình thành một con diêm để đảm bảo Lucinda có được những gì mà bà ấy muốn.”

Lần này cô không thể kiểm soát cái co rúm người. Cô tránh khỏi anh và mang lại cho anh một nụ cười khác, lần này thậm chí căng thẳng hơn nụ cười lúc nãy. “Em hiểu,” cô buộc mình phải nói với vẻ bình tĩnh để vờ. “Em sẽ không làm phiền anh.”

“Chết tiệt là em sẽ không,” anh cúi kính. “Em đã làm phiền anh suốt đời em.” Anh ngả người về phía trước, quắc mắt nhìn cô. “Em làm phiền anh chỉ với việc ở cùng phòng. Em làm phiền anh chỉ với hơi thở.” Anh giận dữ kéo cô vào người mình và áp miệng mình lên môi cô. Roanna đã quá sững sốt để phản ứng lại. Tất cả cô có thể làm là đứng ở đó trong đôi tay cứng áp của anh và mở miệng ra cho sự đòi hỏi của anh. Nụ hôn sâu đậm hơn và nồng nhiệt hơn, lưỡi của anh di chuyển từ vào lưỡi cô, và tận bên dưới cô có thể cảm thấy thanh sắt cứng rắn của anh ấn vào bụng cô.

Anh bất ngờ đẩy cô ra như khi anh chụp lấy cô. “Giờ thì hãy quay về với Lucinda đi và báo cho bà ấy biết là sứ mệnh đã được thành công. Chuyện em có muốn nói với bà là em đã làm điều đó như thế nào là tùy vào em.” Anh mở cánh cửa xe và đẩy cô ngồi vào trong, sau đó đứng sững một lát nhìn xuống cô. “Và em không hiểu thứ chết tiệt gì hết,” anh nói đều đều, trước khi đóng cửa và sải chân trở lại chiếc xe tải của anh.

11. Chương 11

Khi Roanna lái xe vào Davencourt đêm đó, sự căng thẳng mệt mỏi từ ngày thứ hai của chuyến đi cũng y như ngày đầu, cô rên lên một tiếng khi thấy ánh đèn vẫn còn sáng ngời như một cái đèn hiệu từ ngôi nhà lớn. Cô đã nghĩ mọi người lẽ ra đã đi ngủ, vì thế cô có thể tập hợp ý nghĩ lại trước khi phải đối mặt với cuộc chất vấn mà cô biết là đang đến. Cô đã thậm chí hy vọng rằng cô có thể ngủ được nhiều như cô đã có tối qua, mặc dù là nó không có vẻ như thế. Nếu cô không ngủ được, vậy thì ít nhất cô có thể hồi tưởng lại những giờ phút dữ dội, hồi tưởng lại cơ thể trần trụi của anh tựa vào người cô, những nụ hôn, những cái vuốt ve, những khoảnh khắc ngây ngất, bất tận khi anh thực sự ở bên trong cô. Và khi cô cảm thấy bình tĩnh hơn, cô sẽ nghĩ về phần còn lại của nó, những thứ khó chịu anh đã nói và việc anh không muốn cô nữa ... Nhưng mặt khác tại sao anh lại hôn cô chứ? Cô đã quá mệt mỏi để có thể suy nghĩ sáng suốt, cho nên việc phân tích nó đành để lại.

Cô dùng nút tự động mở ga ra, sau đó thắng lại khi đèn pha của cô quét ngang một chiếc xe đã đậu trong chỗ của cô. Cô thở dài. Lại là Corliss, lợi dụng sự vắng mặt của Roanna để đậu xe của cô ta bên trong nhà xe. Ga ra có năm chỗ đậu, và những chỗ đó là dành cho Lucinda, mặc dù bà không còn tự lái xe nữa, Roanna, Gloria và Harlan, và Lanette và Greg, mỗi người có một chiếc xe. Brock và Corliss lẽ ra phải đậu xe của họ bên ngoài, nhưng Corliss có thói quen lơ chuyện đó đi và đậu xe của cô ta vào bất kỳ chỗ trống nào.

Roanna đậu xe của cô bên cạnh xe Brock và mệt mỏi leo xuống xe, kéo cái túi du lịch nhỏ theo sau cô. Cô nghĩ đến chuyện leo lên cầu thang bên ngoài và vòng quanh ban công để về phòng cô ở phía sau, nhưng cô đã khóa cánh cửa đôi trước khi rời khỏi và không thể vào nhà bằng cách đó. Thay vào đó cô sẽ ngang qua nhà bếp và hy vọng là cô có thể đi được đến cầu thang mà không bị phát hiện.

Thần may mắn đã không mỉm cười với cô. Khi cô mở khoá cửa nhà bếp và mở nó, Harlan và Gloria đều đang ngồi ở bàn bếp, đang ăn lát bánh dứa ngọt của Tansy. Tuy nhiên, chẳng ai trong họ mặc quần áo ngủ cả, có nghĩa là họ đã xem tivi trong phòng làm việc.

Gloria vội vã nuốt miếng bánh. “Cháu không thể tìm được cậu ta à!” bà kêu lên, hân hoan vui sướng vì Roanna về một mình. Sau đó bà ném cho Roanna một cái nhìn ranh mãnh, bí ẩn. “Cháu đã không cố gắng lắm, đúng không? Hừm, tôi sẽ không nói gì cả. Dù sao thì tôi cũng đã nghĩ Lucinda bị mất trí. Việc quái gì mà chị ấy lại muốn đưa cậu ta về đây lại chứ? Tôi biết là Booley đã không bắt cậu ta, nhưng mọi người đều biết cậu ta có tội, chỉ là không có cách để chứng minh nó - ”

“Cháu đã gặp anh ấy,” Roanna cắt ngang. Cô cảm thấy xây xẩm vì mệt mỏi, và muốn rút ngắn cuộc thẩm vấn. “Anh ấy có vài chuyện cần phải giải quyết, nhưng anh ấy sẽ về đến nhà trong vòng hai tuần nữa.”

Màu sắc trên mặt Gloria phai tàn, và bà há hốc miệng nhìn Roanna. Những mảnh bánh vụn trong miệng bà nhìn thật gớm giếc. Sau đó bà nói, “Roanna, sao cháu lại ngu ngốc đến vậy? ” Mỗi từ dâng lên cho đến khi bà gần như là hét lên. “Cháu không biết là cháu sẽ gánh chịu tổn thất gì à? Tất cả những thứ này có thể là của cháu, nhưng Lucinda sẽ trao lại cho cậu ta, cháu hãy chờ mà em lời tôi nói! Và thế còn chúng tôi thì sao? Tại sao à, tất cả chúng tôi có thể bị giết chết trong giường của chúng tôi, như cách mà Jessie tội nghiệp - ”

“Jessie đã không bị giết chết trong giường của chị ấy,” Roanna nói một cách mệt mỏi.

“Đừng quan trọng hóa các chi tiết vụn vặt với tôi, cháu biết là tôi muốn nói gì !”

“Webb đã không giết chị ấy.”

“Hừm, cảnh sát trưởng đã nghĩ cậu ta làm đấy, và tôi chắc chắn là ông ấy biết nhiều hơn cháu! Tất cả chúng ta đã nghe cậu ta đã nói là cậu ta sẽ làm bất cứ thứ gì để dứt bỏ nó.”

“Tất cả chúng ta cũng đã nghe anh ấy bảo chị ấy ly hôn.”

“Gloria nói đúng,” Harlan góp phần, chau đôi mày rậm rạp của ông lại với vẻ lo lắng. “Không thể nào đoán trước được là cậu ta có khả năng làm chuyện gì.”

Thông thường Roanna không tranh luận, nhưng cô đã quá mệt mỏi, và các dây thần kinh trong cơ thể của cô cảm thấy đau buốt sau cuộc gặp gỡ của cô với Webb. “Những gì các người nên thật sự lo lắng là,” cô nói trong giọng không cảm xúc, “anh ấy sẽ nhớ cách các người đã quay lưng lại với anh ấy khi anh ấy cần hỗ trợ của chúng ta, và bảo các người tìm một nơi khác để sống.”

“Roanna !” Gloria thở hổn hển, phẫn nộ. “Sao cháu có thể nói một chuyện như thế với chúng tôi chứ? Chúng tôi đã phải nên làm gì chứ, che giấu kẻ giết người khỏi luật pháp à? ”

Không có gì cô có thể nói có thể thay đổi suy nghĩ của họ, và cô cũng quá mệt mỏi để cố gắng thêm. Để cho Webb xử lý chuyện đó khi anh về nhà. Cô chỉ có vừa đủ sức lực để cảm thấy chút thích thú với triển vọng đó. Nếu họ nghĩ trước đây anh đáng sợ, đợi cho đến khi họ nhìn thấy những gì họ sẽ phải đối phó bây giờ. Anh cứng rắn hơn nhiều và dữ tợn hơn.

Bỏ lại Gloria và Harlan vẫn còn phun sự tức giận của họ vào lát bánh dừa, Roanna lết người lên cầu thang. Lucinda đã lên giường; bà rất dễ mệt mỏi trong những ngày này, một dấu hiệu khác cho thấy sức khỏe giảm sút của bà, và thường là đi ngủ lúc chín giờ. Buổi sáng sẽ có đủ thời gian để kể cho bà nghe chuyện Webb đang quay về nhà.

Roanna hi vọng rằng cô sẽ có thể ngủ một lát.

Nếu nguyện vọng là một cái hoàn toàn khác ... Vài giờ sau, cô nhìn lướt qua đồng hồ và thấy kim giờ chỉ số hai. Mắt cô cảm thấy ram ráp vì thiếu ngủ, và tâm trí của cô mờ mịt vì mệt mỏi cô gần như không thể suy nghĩ, nhưng giấc ngủ thật xa vời như mọi khi.

Cô đã chịu đựng nhiều đêm như thế này, chờ trong bóng tối bất tận cho đến sáng. Mọi cuốn sách viết về vấn đề mất ngủ khuyến bệnh nhân nên rời khỏi giường, không phải biến cái giường thành nơi để trút giận. Roanna đã hình thành thói quen đó, cho nên sách vở đã không giúp ích gì. Đôi khi cô đọc hàng giờ, đôi khi cô chơi bài một mình, nhưng phần lớn cô sẽ ngồi trong bóng tối và đợi.

Đó là điều mà cô đang làm bây giờ, vì cô quá mệt mỏi cho bất cứ thứ gì khác. Cô ngồi cuộn người trong cái ghế bành to lớn, đủ lớn cho hai người. Cái ghế đã từng là món quà Giáng sinh cô tự mua cho mình cách đây năm năm, và cô không biết cô sẽ làm gì nếu không có nó. Khi cô cố ngủ thiếp đi, rất có thể là trong cái ghế đó. Vào mùa đông cô sẽ quấn người trong tấm chăn mềm mại và xem bóng đèn từ từ bò qua cửa sổ của cô, nhưng đây là mùa hè và cô chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng, không tay, cho dù lai áo dài qua khỏi đôi trần của cô. Cô đã mở cánh cửa đôi để cô có thể nghe âm thanh dễ chịu của đêm hè ảm áp. Và một cơn bão đang đi qua ở đằng xa; cô có thể nhìn thấy những tia chớp, để lộ những đám mây tia sấm, nhưng bão đang ở quá xa đến nỗi khi cô nghe được tiếng sấm thì nó cũng chỉ là những tiếng gầm yếu ớt.

Nếu cô phải thức, những đêm hè là tuyệt nhất. Và giữa việc mất ngủ và chuyện kia, cô thà là bị mất ngủ.

Khi cô ngủ, cô không hề biết cô sẽ thức dậy ở đâu.

Cô không nghĩ rằng cô đã từng rời khỏi nhà. Cô đã luôn ở bên trong nhà, và chân của cô đã không bao giờ bị bỏng, nhưng nó làm vẫn làm cho cô thấy sợ khi nghĩ đến chuyện mình lang thang khắp nơi trong nhà mà không biết là mình đang làm thế. Cô cũng đã đọc sách viết về những người bị mộng du. Người bị bệnh này rõ ràng là có thể đi xuống cầu thang, lái xe, thậm chí làm một cuộc đàm thoại trong khi ngủ yên. Điều đó không an ủi được nhiều, bởi vì cô không muốn làm bất cứ thứ gì như thế. Cô muốn thức dậy đúng nơi cô đã ở khi cô đi ngủ.

Nếu bất kỳ ai từng thấy cô lang thang trong đêm, họ cũng không hề đề cập đến nó. Cô không nghĩ là cô đã làm điều đó mỗi lần cô ngủ ngon, nhưng dĩ nhiên cô không có cách gì để tìm hiểu và cô không muốn nói với gia đình về vấn đề của cô. Họ đã biết cô bị chứng mất ngủ, vì thế có lẽ nếu có bất kỳ ai gặp cô bên ngoài phòng lúc nửa đêm, có vẻ rất tỉnh thì họ cho rằng cô đang khó ngủ và sẽ quên chuyện đó.

Nếu mọi người biết được chuyện cô bị mộng du... cô không thích nghĩ xấu về mọi người mà không có bằng chứng, nhưng cô không nghĩ cô sẽ tin tưởng vài thành viên trong nhà nếu họ biết được là cô rất dễ bị tổn thương. Khả năng cho những trò chơi khăm là quá lớn, đặc biệt là với Corliss. Trên một số phương diện

nào đó Corliss gọi cho Roanna nhớ về Jessie, cho dù quan hệ của họ chỉ là của em họ thứ nhì, có nghĩa là họ không chia sẻ nhiều tính di truyền. Jessie đã lạnh lùng hơn trong suy nghĩ nhưng nóng nảy hơn trong tính khí. Corliss không có kế hoạch, cô ta làm theo sự thôi thúc, và cô ta không dễ nổi nóng. Phần lớn cô ta có vẻ không yên và không vui, và thích làm cho người khác bất hạnh. Bất kể là cô ta muốn thứ gì trong cuộc sống, cô ta cũng không đạt được nó.

Roanna không nghĩ Webb sẽ hoà hợp được với Corliss chút nào.

Nhớ đến Webb lại đưa cô trở lại cái vòng tròn lẫn lẫn về việc cô đã bắt đầu ngày hôm nay như thế nào, như thể là suy nghĩ của cô đã không tách rời về anh quá lâu.

Cô không biết nên nghĩ gì. Cô không giỏi phân tích mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà, vì cô chưa bao giờ có một mối quan hệ như thế. Tất cả những gì cô biết là Webb đã rất giận dữ, và hơi say. Nếu anh chưa uống có lẽ anh đã không làm áp lực lên người cô như anh đã làm, nhưng thực tế đã xảy ra và cô ngã xuống giường với anh mà không có chút phản kháng. Tình thế rất xấu hổ, nhưng phần bí mật nhỏ trong cô đã say sưa với cơ hội đó.

Cô không hối tiếc đã làm chuyện đó. Nếu chẳng bao giờ có gì tốt xảy đến với cô trong suốt quãng đời còn lại, thì ít ra cô cũng có trong vòng tay của Webb và nếm được mùi vị làm tình với anh. Nỗi đau nặng nề hơn cô tưởng tượng, nhưng nó không thể che mất niềm sung sướng mà cô đã cảm thấy, và cuối cùng là sự thoả mãn.

Có thể đổ lỗi cho rượu tequila vào lần đầu tiên, và có lẽ thứ thứ hai cũng vậy, nhưng còn những lần khác thì sao? Chắc chắn là anh đã tỉnh táo lại ở lần thứ ba khi anh với tay ôm lấy cô, lúc nửa đêm, và lần thứ tư, chỉ ngay trước bình minh. Cô vẫn còn đau sau những trận làm tình với anh, nhưng phần dịu dàng sâu tận bên trong cơ thể của cô lại vui sướng vì nó làm cô nhớ đến những khoảnh khắc ấy.

Anh không phải là một người tình ích kỷ. Anh có thể đã giận dữ, nhưng vẫn anh đã làm cho cô thoả mãn, đôi khi vài lần, trước khi làm cho mình thoả mãn. Tay anh và miệng anh đã rất dịu dàng trên cơ thể của cô, cẩn thận không thêm vào sự đau đớn cô vừa trải qua trong việc chấp nhận anh.

Nhưng mặt khác anh đã rời khỏi giường và bỏ lại cô một mình trong cái khách sạn nhỏ rẻ tiền, như thể cô là một người đàn bà không ra gì. Không phải là những gì mà đám đông say xỉn điên cuồng đã gọi một người phụ nữ xấu xí đến nỗi khi người đàn ông thức dậy và nhìn cô ta đang ngủ trên cánh tay của mình, anh ta đã gặm hết cánh tay của anh ta chứ không đánh thức cô ta dậy sao? Ít ra thì Webb đã để lại một tin nhắn. Ít ra thì anh đã quay lại, và cô đã không đã bị buộc phải quay lại chỗ chiếc xe thuê của cô bằng cách tốt nhất cô có thể.

Anh đã nói cô đã hành động như một con điếm vì Lucinda. Anh đã nói cô đã từng quấy rầy anh suốt đời, và điều đó làm tổn thương hơn những lời bình luận khác. Bất kể điều gì, cô đã luôn cố giữ kỷ ức về những năm trước cái chết của Jessie như là những năm ngọt ngào, vì cô đã có anh như một người bạn và một người hùng. Vào cái đêm khủng khiếp khi Jessie bị giết chết, cô đã nhận ra rằng anh cảm thấy tội nghiệp cô và đã gần như giết chết cô, nhưng những kỷ ức ngọt ngào vẫn còn ở đó. Bây giờ cô thấy nhục nhã khi nghĩ rằng cô đã tự lừa dối bản thân ngay từ đầu. Lòng tốt không giống như tình yêu, sự kiên nhẫn không giống với quan tâm.

Anh đã nói rõ rằng cô không nên mong chờ vào việc các cuộc làm tình của họ sẽ tiếp tục khi anh quay lại Davencourt. Nó chỉ là cuộc tình một đêm, đơn giản chỉ có thế. Không có mối quan hệ nào tiến triển giữa họ, ngoại trừ là anh em bà con xa.

Nhưng mặt khác anh đã hôn cô, và nói với cô là cô không hiểu bất cứ thứ gì. Không thể lầm lẫn được là anh đã bị khuấy động; sau đêm cô vừa trải qua, cô rất quen thuộc với sự phấn khích của anh. Nếu anh không muốn cô, tại sao anh lại cương cứng chứ?

Tuy nhiên một chuyện rất chắc chắn là: anh vẫn còn giận.

Cô ngồi cuộn người trong ghế, xem những tia chớp và nghĩ đến Webb, và cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ khi trời gần sáng.

Gloria gọi cả gia đình của bà đến bàn ăn điểm tâm, chuyện mà rất ít khi xảy ra, nhưng rõ ràng là bà nghĩ

bà cần được tiếp viện. Sau một đêm ngủ không yên mà giấc ngủ đã rất khó tìm được như bao giờ, Roanna đã đến phòng Lucinda và đem đến cho bà cái tin vui. Phấn chấn bởi tin tức đó, chuyển động của Lucinda có vẻ sinh động hơn vào sáng hôm đó, có nhiều màu sắc hơn trên khuôn mặt của bà, hơn nó đã có trong một thời gian rất lâu. Bà nhướn mày với vẻ ngạc nhiên với đám đông ngồi ở bàn, sau đó cười toe toét và trao cho Roanna một cái nháy mắt ta-hiểu-họ-muốn-gì.

Điểm tâm là bữa tiệc đứng, một sự sắp xếp khả thi nhất vì ít khi có tới hơn hai người trong số họ ăn cùng một lúc. Roanna múc thức ăn vào đĩa cho Lucinda và cho mình rồi ngồi vào chỗ của cô ở bàn.

Gloria đợi cho đến khi họ đưa thức ăn vào miệng trước khi bắt đầu nhả đạn. “Lucinda, chúng tôi đã bàn về chuyện đó, và chúng tôi ước gì là chị sẽ xem xét lại cái ý tưởng đại dốt trong việc giao lại chuyện kinh doanh cho Webb. Roanna đã và đang làm nó rất tốt, và chúng ta thực sự không cần cậu ta.”

“Chúng ta à? ” Lucinda hỏi, nhìn em gái bà chăm chăm ở cuối bàn. “Gloria, tôi đã biết ơn và thích sự bầu bạn của cô trong mười năm qua, nhưng tôi nghĩ tôi cần nhắc nhở cô rằng đây là chuyện của gia tộc Davenport, và chỉ có Roanna và tôi là mang họ Davenports ở đây. Chúng tôi đã thảo luận và đồng ý rằng chúng tôi muốn Webb tiếp tục trở lại vị trí đích thực của nó trong gia đình.”

“Webb không phải là người nhà Davenport,” Gloria chỉ ra, chụp ngay điểm đó. “Cậu ta là người nhà Tallant, một gia đình trong gia tộc của chúng ta. Davenport và tài sản của Davenport nên là của Roanna. Tại sao à, đó là quyền lợi của nó.”

Bất cứ thứ gì để đẩy Webb ra khỏi vùng ảnh hưởng, Roanna nghĩ. Gloria sẽ rất thích gia đình trực tiếp của bà có được di sản, nhưng Roanna rõ ràng là lựa chọn thứ nhì tốt nhất. Gloria cho là bà có thể điều khiển và chi phối Roanna, nhưng Webb là một chuyện khác. Đó là sự nan giải của vấn đề, cô nhận ra, không phải là vì sợ Webb là kẻ giết người. Điều quan trọng hết thấy là tiền, và sự tiện nghi.

“Như tôi đã nói,” Lucinda lặp lại, “Roanna và tôi đã thỏa thuận về điều ấy.”

“Roanna chưa bao giờ được hợp lý khi có liên quan đến Webb.” Harlan đứng về phía vợ ông ta. “Chúng ta đều biết là chị không thể tin vào phán quyết của nó trong chuyện này.”

Corliss chồm người tới phía trước, mắt cô ta sáng lên khi cô ta ngửi được mùi rắc rối. “Tại sao à, đúng rồi. Tôi nhớ không phải là có chuyện gì đó về Jessie bắt gặp họ lãng nhăng trong nhà bếp sao? ”

Brock ngược lên khỏi bữa điểm tâm của anh và cau mày khó chịu với em gái. Roanna thích anh nhất trong gia đình Gloria. Brock là một người tốt và làm việc chăm chỉ. Anh không dự định sống ở Davencourt mãi mãi nhưng đang nắm lấy cơ hội để dành tiền để anh có thể xây cho mình một căn nhà. Anh và người bạn gái lâu đời của anh dự định sẽ kết hôn trong năm. Anh mạnh mẽ hơn cha anh, Greg, người đã để cho Lanette xếp đặt mọi chuyện trong nhà.

“Tôi nghĩ mọi người đã làm rối tung mọi chuyện,” Brock nói.

“Điều gì làm con nghĩ vậy? ” Lanette hỏi, ngả người về phía trước để nhìn con trai bà. Corliss mỉm cười hài lòng ở việc đã quậy tung mặt nước.

“Vì Webb không phải là kẻ lừa đảo, và con vui mừng là anh ấy sắp quay về nhà.”

Cả Gloria và Lanette đều nhìn trừng trừng kẻ phản bội này ở giữa bọn họ. Brock lơ họ và quay lại bữa ăn của anh.

Roanna tập trung vào bữa điểm tâm của mình và cố gắng hết sức để bỏ ngoài tai cuộc đàm thoại. Không có gì làm Corliss vui hơn là chọc tức được cô đáp trả hoặc nhìn thấy cô rõ ràng khó chịu. Corliss thiếu phẩm chất thiên phú của Jessie với những nhận xét ác ý, hay có lẽ là vì phản ứng của Roanna đã thay đổi, nhưng cô thấy Corliss đơn thuần chỉ là hơi phiền phức.

Những cuộc đàm thoại tiếp tục vang lên trong suốt bữa ăn, với Gloria, Harlan và Lanette thay phiên nói ra những gì họ rõ ràng nghĩ là những lý lẽ tốt chống lại việc trở về của Webb. Greg thật lòng không quan tâm đến và để mặc cho Lanette kháng nghị. Brock đã ăn xong và cáo lỗi để đi làm.

Roanna tập trung vào việc ăn uống, nói rất ít lời, và Lucinda bắt di bắt dịch như ngọn núi. Có được Webb quay về nhà là quan trọng đối với bà hơn bất cứ những gì em gái bà có thể nói, vì vậy Roanna không phải

lo lắng đến chuyện Lucinda sẽ đổi ý.

Lucinda hân hoan như cây thông Nô-en sáng hôm đó khi Roanna mang lại cho bà tin vui. Bà đã hỏi nhiều câu hỏi về anh, anh trông ra sao, nếu anh đã thay đổi, anh đã nói những gì.

Bà đã có vẻ không lo lâu khi Roanna bảo bà là anh vẫn còn ôm mối ác cảm.

“Dĩ nhiên là nó phải thế rồi,” Lucinda đã nói ngay. “Webb chưa bao giờ làm một con chó cảnh của bất kỳ ai. Ta tưởng tượng là nó sẽ có rất nhiều để nói với ta khi nó về đến đây, và ta sẽ không thể nào nuốt trôi được, nhưng ta đoán là ta sẽ phải nghe. Tuy nhiên, ta thực sự bị bất ngờ là nó đã chấp nhận dễ dàng như vậy. Ta biết con mới chính là người có thể làm nó lắng nghe.”

Anh đã không nghe nhiều như anh đã làm thỏa thuận với cô, và khi cô đã hoàn tất nó, anh đã cảm thấy buộc phải làm thế. Lần đầu tiên, cô tự hỏi không biết anh đã mong cô thẳng thừng từ chối, nếu anh đã đề xuất giao dịch đó mà không có bất cứ sự mong đợi là phải giữ nó.

“Nói với ta nó trông ra sao đi,” Lucinda lại nói, và Roanna đã mô tả anh theo hết khả năng của cô. Nó có chính xác không, khi cô nhìn anh qua đôi mắt của tình yêu? Những người khác có thấy anh ít nổi trội, ít mạnh mẽ hơn không? Cô không nghĩ vậy.

Chắc chắn là Gloria không lạc quan về sự trở về của anh. Bà ta thật là giả nhân giả nghĩa, Roanna nghĩ, vì trước cái chết của Jessie, Gloria đã luôn chăm chú Webb, tuyên bố anh là cháu trai yêu quý của bà. Nhưng rồi bà đã mắc phải một sai lầm là quay lưng lại với anh thay vì bảo vệ anh, và bà biết là anh đã không quên chuyện đó.

“Anh ta sẽ ngủ ở đâu? ” Corliss nói lè nhè, ngắt lời bà ngoại cô ta để ném thêm một quả bom lửa khác vào cuộc đàm thoại đang sôi sục. “Tôi sẽ không chịu nhường phòng đôi đâu, dù nó từng thuộc về anh ta.”

Nó có phản ứng ngược với những gì cô ta mong đợi. Một sự im lặng bao trùm xung quanh bàn. Sau cái chết của Jessie, Lucinda đã cuối cùng thức tỉnh để làm lại phòng đôi hoàn toàn, từ tấm thảm cho đến trần nhà. Khi Lanette và gia đình bà dọn vào, Corliss đã ngay lập tức giành phòng đôi cho riêng mình, đã bắt cần nói cô ta không thấy phiền chút nào khi ngủ ở đó. Đó là điển hình cho sự nhấn tâm của cô ta đến nỗi thậm chí có thể nghĩ rằng Webb sẽ lấy lại căn phòng cũ của anh.

Tuy nhiên, phòng đôi của Lucinda là cái duy nhất có cùng kích cỡ như thế. Gloria và Harlan đã chiếm đóng căn phòng đôi nhỏ hơn, cũng như Lanette và Greg. Phòng của Roanna chỉ là một cái phòng rộng rãi, nhưng không phải là phòng đôi. Phòng của Brock cũng giống thế. Còn lại bốn căn phòng đơn khác. Nó là một chuyện vặt vãnh, nhưng lại rất tế nhị. Roanna biết Webb đã không lưu luyến gì nó, nhưng anh sẽ nhận ra sự ác ý và việc sử dụng biểu hiện của cái vấn đề nhạy cảm đó thế nào để chiếm ưu thế.

“Dù là cậu ta không muốn nó, cậu ta có thể không thích có bất cứ người nào khác ngủ ở đó,” Lanette nói, quan sát con gái bà với vẻ lo lắng.

Corliss giận dữ. “Con sẽ không chịu nhường căn phòng đôi của con !”

“Cháu sẽ làm thế nếu Webb yêu cầu,” Lucinda nói một cách kiên quyết. “Ta không nghĩ nó sẽ quan tâm đến chuyện đó, nhưng ta muốn nó biết là những gì nó nói đều được làm theo, không được bàn cãi. Rõ chưa?”

“Không !” Corliss nói một cách nóng nảy, vứt khăn ăn của cô ta lên bàn. “Anh ta đã giết vợ của anh ta! Thật không công bằng khi anh chỉ cần nhảy điệu van quay lại đây và tiếp quản - ”

Giọng của Lucinda rít như tiếng roi. “Một thứ tôi muốn mọi người hiểu là Webb đã không giết Jessie. Nếu tôi nghe được chuyện như vậy mà được đề cập đến một lần nữa, tôi sẽ yêu cầu người đã bảo nó rời khỏi nhà này ngay lập tức. Chúng ta đã không hỗ trợ nó khi nó cần nhất, và tôi thấy thật hổ thẹn với bản thân. Nó sẽ được hoan nghênh trở lại vào nhà của nó, nếu không thì tôi muốn biết tại sao.”

Sự im lặng tiếp theo sau lời tuyên bố dứt khoát đó. Roanna chắc chắn đây là lần đầu tiên Lucinda từng đã nói bất cứ thứ gì về việc đuổi bắt cứ những ai hiện đang sống trong Davencourt. Gia đình đã rất quan trọng với bà đến nỗi bà đã biểu lộ sự đe dọa mà bà cảm thấy về sự trở về của Webb. Cho tội lỗi hay cho tình thương, hoặc cho cả hai, Webb có được sự hỗ trợ tuyệt đối của bà.

Hài lòng là bà đã nói rõ ý của mình, Lucinda chấm nhẹ khăn ăn vào miệng bà một cách tao nhã. “Vấn đề phòng ngủ là một chuyện khó giải quyết. Cháu thấy thế nào, Roanna?”

“Cứ để cho Webb quyết định khi anh ấy về đây,” Roanna trả lời. “Chúng ta không thể biết trước được là anh ấy sẽ muốn gì.”

“Cũng đúng. Chỉ là ta muốn mọi chuyện được tốt đẹp cho nó.”

“Cháu không nghĩ điều đó là khả dĩ. Có lẽ anh ấy thích chúng ta cứ tiếp tục sống như bình thường và không làm ầm lên.”

“Chúng ta hầu như không thể tổ chức một bữa tiệc,” Gloria xiên xỏ. “Tôi không thể nghĩ là mọi người trong phố sẽ nói gì.”

“Không gì, nếu họ biết miếng bánh mì của họ được phết bơ ở bên nào,” Lucinda nói. “Tôi sẽ bắt đầu ngay lập tức nói rõ ràng với bạn bè của chúng ta và những đối tác rằng nếu họ coi trọng tình bằng hữu lâu dài của chúng ta, họ phải chắc chắn rằng Webb được đối xử lịch sự.”

“Webb, Webb, Webb,” Corliss nói dữ dội. “Điều gì làm anh ta đặc biệt như thế chứ? Thế còn tụi cháu thì sao? Tại sao bà không để lại mọi thứ cho Brock chứ, nếu bà kiên quyết rằng Roanna không thể xử lý được mọi chuyện? Bọn cháu cũng có quan hệ bà con với bà như Webb đấy !”

Cô ta đứng bật dậy và chạy khỏi phòng, bỏ lại sự im lặng ở sau lưng. Ngay cả Gloria, người thường trở lại ra, trông có vẻ không thoải mái với sự bùng nổ quá thiên về vật chất hiển nhiên như vậy.

Roanna buộc mình phải ăn thêm một miếng nữa trước khi từ bỏ nỗ lực. Như thế việc “hoan nghênh” Webb về nhà sẽ thậm chí còn căng thẳng hơn sự ra đi của anh lúc trước.

12. Chương 12

Mười ngày sau, Webb lững thững bước vào cửa trước như thể đó là nhà của mình, với mọi ý định và mục đích anh đã làm.

Đã tám giờ sáng, và ánh nắng đỏ rực rỡ qua các khung cửa sổ, làm những viên gạch kem trong tiền sảnh phản chiếu một màu vàng dịu dịu. Roanna đang đi xuống cầu thang. Cô có cuộc họp lúc chín giờ với người môi giới của họ, đến từ Huntsville, và định bàn lại chi tiết với Lucinda trước khi người môi giới đến. Cô đã sửa soạn sẵn cho cuộc họp, một bộ đồ lụa màu đào với áo khoác chen phù hợp, và sau đó cô còn có một cuộc họp với ủy viên hội đồng của hạt. Đôi giày màu be trên chân, và đôi bông tai ngọc trai đung trên từ tai cô. Cô ít khi đeo nữ trang ngoài chiếc đồng hồ đeo tay, những chị em trong hội nữ sinh của cô đã dạy cô cách đeo những món trang sức đẹp, tao nhã cho những cuộc giao dịch kinh doanh.

Cửa trước mở ra, và cô khựng lại trên bậc cầu thang, trong giây lát bị lóa mắt bởi ánh nắng chói chang phản chiếu xuống sàn gạch bóng loáng. Cô chớp mắt với cái thân hình to lớn, đôi vai rộng và cái mũ rộng vành choán gần hết ngưỡng cửa. Sau đó anh bước vào và đóng cửa lại, để cho cái túi da rơi xuống sàn nhà, và trái tim cô gần như ngừng đập khi cô nhận ra anh.

Đã mười ngày kể từ khi anh gửi cô về nhà, và anh cũng không báo trước là ngày nào anh sẽ về đến. Cô đã bắt đầu sợ rằng rốt cuộc anh sẽ không về, dù trước đây Webb đã luôn giữ lời. Có lẽ anh đã quyết định rằng Davencourt không đáng để gánh nhận rắc rối; cô sẽ không trách anh nếu anh đã quyết định làm thế.

Nhưng anh đang ở đây, đang cời mũ và đang nheo mắt nhìn quanh quất như thể đánh giá những thay đổi trong mười năm qua. Có vài thứ, nhưng cô có cảm giác anh đã nhìn thấy hết. Ánh mắt của anh thậm chí còn đọng lại một lúc trên tấm thảm trải cầu thang. Khi anh bỏ đi, nó có màu be; bây giờ nó là màu yén mạch, với kiểu dệt chặt và dày hơn.

Sự hiện diện của anh gần như làm cô chao đảo. Việc nhìn anh đứng ở đó với cùng với thứ quyền hành bẩm sinh, như thể anh chưa bao giờ rời khỏi, mang lại cho cô cảm giác kì lạ là thời gian đang ngừng lại.

Nhưng sự khác biệt trong anh lại rất sắc nét. Không phải chỉ là anh già hơn hay anh mặc quần jean và mang giày ống thay vì là quần vải lanh và giày da. Trước đây, anh đã rèn giũa mình để trở thành một thanh niên miền nam truyền thống với tính tình ôn hòa, theo cách mà các hoạt động kinh doanh được làm ở dưới này. Tuy nhiên giờ đây anh không làm gì cả. Đứng ở đó, sắc bén và cứng rắn, và anh không quan tâm đến chuyện có bất cứ ai không thích nó hay không.

Ngực của cô cảm thấy thất lại một cách kỳ lạ, và cô thấy khó thở. Cô đã từng nhìn thấy anh không mặc gì, đã nằm trần truồng trong vòng tay của anh. Anh đã nút nướm vú của cô, xâm nhập vào cô. Cái cảm giác không thực lại làm cô thấy choáng váng. Trong một tuần rưỡi kể từ khi cô gặp anh, cuộc làm tình của họ đã bắt đầu có vẻ như là một giấc mơ, nhưng khi nhìn thấy anh, cơ thể của cô lại bắt đầu nhức nhối một lần nữa như thể anh vừa mới rút ra khỏi người cô và da thịt cô vẫn còn tê dại do sự động chạm.

Cô nghe thấy giọng nói của chính mình. “Sao anh không gọi về? Nên có ai đó đón anh ở sân bay chứ. Anh đã bay về, đúng không?”

“Hôm qua. Anh đã thuê xe ở sân bay. Mẹ và anh đã thức suốt đêm ở Huntsville với cô Sandra, rồi lái đến đây sáng nay.”

Ánh mắt xanh dữ dội bây giờ đang chiếu vào người cô, nhận thấy bộ đồ vest và đôi bông tai ngọc trai, có lẽ anh đang so sánh bộ quần áo hợp thời trang của cô với khả năng thẩm mỹ khi cô còn là một thiếu nữ. Hay có lẽ anh đang so sánh cô bây giờ với người phụ nữ trần truồng oằn người bên dưới anh, la hét khi anh đưa cô đến đỉnh cao của khoái lạc. Anh đã từ chối cô đủ nhanh, cho nên cảnh tượng đó không thể nào là một cảnh quyến rũ được.

Cô cảm thấy nóng bừng, sau đó cảm thấy màu sắc biến mất nhanh như khi nó đến.

Cô không thể tiếp tục đứng ở đó như một con ngốc. Cẩn thận kiểm soát hơi thở của cô, Roanna bước xuống thêm một vài bước sau cùng để dừng lại cạnh anh. “Lucinda đang ở trong phòng làm việc. Bọn em sắp xem lại một số giấy tờ, nhưng em chắc chắn là bà sẽ muốn nói chuyện với anh hơn.”

“Anh quay về để giải quyết chuyện làm ăn,” anh nói vắn tắt, đã sải chân xuống hành lang để đến phòng làm việc. “Hãy cập nhật tin tức cho anh. Bữa tiệc chào đón về nhà có thể đợi.”

Không biết làm sao mà cô vẫn giữ được vẻ ngoài điềm tĩnh của cô đứng chỗ khi cô đi theo anh. Cô đã không quăng mình vào vòng tay của anh, khóc nức nở, “Anh đã về, anh đã về,” mặc dù nó là sự thôi thúc đầu tiên của cô. Cô không la hét vì vui sướng hoặc khóc lóc. Cô đơn thuần chỉ nói với tấm lưng của anh, “Em rất vui là anh đã về. Chúc mừng anh về nhà.”

Lucinda ít khi ngồi ở cái bàn to lớn đã từng là của chồng bà, bà thấy cái ghế xô pha dày cộm thoải mái hơn cho bộ xương già của mình. Giờ bà đang ngồi ở đó, lật qua một số bản in về hiệu suất của cổ phiếu gần đây. Bà nhìn lên khi Webb đi vào, và Roanna, ngay đằng sau anh, nhìn thấy sự hoang mang trong đôi mắt xanh dương khi bà nhìn chằm chằm vào người lạ mặt to lớn đang xâm nhập vào thế giới của bà. Sau đó bà chớp mắt, và sự nhận biết bắt đầu sáng rõ như mặt trời mọc, mang theo một cảm giác kích động dạt dào xua đi vẻ ảm đạm về sức khoẻ yếu kém của bà. Bà lật đặt đứng lên, những bản in đổ tung xuống tấm thảm dày.

“Webb ! Webb !”

Đây là sự chào đón nồng nhiệt, tràn đầy vui sướng với nước mắt mà Roanna đã ao ước mang lại cho anh nhưng đã không thể làm. Lucinda vội vã đi về phía anh với hai tay mở rộng, không để ý hoặc cố lờ đi biểu hiện khép kín của anh. Anh không mở cánh tay của anh ra cho bà, nhưng không ngăn bà ném tay quanh anh và ôm chặt anh, mắt bà nhòa lệ.

Roanna quay về phía cửa, dự định để cho họ được tự nhiên, nếu cô và Webb đã từng có mối quan hệ đặc biệt khi cô còn nhỏ, ít ra là trong tâm trí của riêng cô, thì anh chắc chắn có một mối quan hệ mạnh mẽ, đặc biệt với Lucinda, nó sánh bằng với tình cảm của anh đối với mẹ anh. Mặc dù Webb đã quay về vì Lucinda nhưng vẫn còn những cảm giác nặng nề giữa họ cần được giải quyết.

“Đừng, ở lại đi,” Webb nói khi anh nhận thấy chuyển động của Roanna. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay già ốm yếu của Lucinda và đẩy nhẹ bà ra nhưng tiếp tục ôm cánh tay của bà khi anh nhìn xuống bà.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau,” anh hứa. “Bây giờ, cháu có rất nhiều chuyện cần phải nắm bắt. Chúng ta có thể bắt đầu với những cái đó.” Anh hất đầu về phía những giấy tờ nằm trên thảm.

Nếu có bất cứ thứ gì Lucinda hiểu, đó là khái niệm về việc giải quyết chuyện kinh doanh. Bà lau nước mắt và gạt đầu mạnh mẽ. “Dĩ nhiên. Người môi giới của chúng ta sẽ đến đây lúc 9 giờ để họp. Roanna và ta đã hình thành một thói quen là xem qua hiệu suất của cổ phiếu của chúng ta trước, để chúng ta có thể thoải thuận về bất cứ hoạt động nào cần làm trước khi cậu ta đến.”

Anh gạt đầu và cúi xuống để nhặt lấy những tờ giấy. “Chúng ta vẫn còn dùng Lipscomb hả? ”

“Không, cháu yêu, ông ta đã qua đời, khoảng. .. ồ, cách đây ba năm, đúng không, Roanna? Bệnh tim là đặc trưng trong gia đình ông ta, cháu biết đấy. Người môi giới của chúng ta bây giờ là Sage Whitten, của Birmingham Whittens. Chúng tôi rất hài lòng với ông ta nói chung, nhưng ông ta có xu hướng trở nên bảo thủ.”

Roanna thấy vẻ gương gao hiện lên khuôn mặt của Webb khi anh điều chỉnh với những sắc thái kinh doanh của miền nam, nơi mọi thứ đượm vẻ quan hệ cá nhân và gia đình. Có lẽ anh đã quen với phương pháp giải quyết mọi chuyện thẳng thắn hơn.

Anh đang đọc những giấy tờ trong tay khi anh đi đến bàn và bắt đầu ngồi vào cái ghế da to lớn. Anh dừng lại và liếc nhìn Roanna với vẻ dò hỏi, như thể kiểm tra phản ứng của cô cho chuyện tiếp quản đột ngột cả lãnh thổ và quyền hành này.

Cô không biết nên khóc hay cười. Cô chưa bao giờ thực sự thích thú chuyện kinh doanh nhưng tuy nhiên đã xác định phạm vi của riêng mình. Vì đây là thứ duy nhất trong đời mà cô từng được cần đến, bởi Lucinda hay bất cứ một người nào khác, cô đã làm việc bền bỉ để hiểu và nắm rõ những khái niệm và đem áp dụng. Với sự trở về của Webb cô sẽ bị mất lãnh thổ đó, và sự hữu ích của cô. Mặt khác, sẽ nhẹ nhõm hơn khi không phải ngồi dự thêm bất cứ cuộc họp dài bất tận nào hoặc đối phó với các doanh nhân và những nhà chính trị, họ chất vấn quyết định của cô với thái độ hợm mình che đậy. Cô vui mừng là được thoát khỏi nhiệm vụ nhưng không biết làm thế nào để thay thế nó.

Tuy nhiên cô không để lộ nỗi giằng xé hiện lên mặt, vẫn duy trì bức tường trống rỗng mà thường ngày cô vẫn chững ra với thế giới. Lucinda ngồi lại xuống ghế xô pha và Roanna đi đến một trong những tủ đựng hồ sơ để rút ra một tập hồ sơ dày.

Máy fax vang lên tiếng bíp bíp và bắt đầu kêu vù vù khi tài liệu được in ra. Webb nhìn lướt qua nó, sau đó nhìn các thiết bị điện tử còn lại đã được cài đặt từ khi anh rời khỏi. “Trông giống như chúng ta đang ở trên xa lộ thông tin.”

“Hoặc là vậy hoặc là em phải dùng hầu hết thời gian để đi công tác,” Roanna trả lời. Cô chỉ cái máy tính trên bàn. “Chúng ta có hai hệ thống riêng rẽ. Máy tính và máy in này dùng để ghi chép các tài liệu cá nhân của chúng ta. Cái kia” - cô chỉ đến một dàn máy trong góc, được sắp xếp trên bàn máy tính - “dùng để giao dịch.” Máy tính thứ nhì đã được gắn với một cái điều giải. “Chúng ta có đường dây fax riêng, thư điện tử, và hai cái máy in la-de. Em sẽ cho anh xem các chương trình bất kỳ lúc nào anh muốn. Cũng có một máy tính xách tay để đi công tác nữa.”

“Thậm chí Loyal bây giờ cũng được trang bị máy tính,” Lucinda nói, mỉm cười. “Các đường dây liên lạc có thể dễ dàng truy cập chéo, và hồ sơ của ông ta lưu lại những lần gây giống, kết quả, tiền sử bệnh, và nhận dạng những hình xăm. Ông ta tự hào về hệ thống như ông ta sẽ làm nếu nó có bốn chân và biết hí.”

Anh nhìn lướt qua Roanna. “Em vẫn còn cưỡi ngựa nhiều như trước chứ? ”

“Không có thời gian.”

“Giờ thì em sẽ có nhiều thời gian hơn.”

Cô đã không nghĩ về điểm lợi này với sự quay về của Webb, và tim cô nảy lên phần khích. Cô nhớ những con ngựa một cách đau đớn, nhưng lời tuyên bố của cô là sự thật đáng buồn: đơn giản là đã không có thời gian. Cô cưỡi ngựa khi cô có thể, cũng đủ để cơ bắp của cô quen với bài tập, nhưng hầu như không đủ để thỏa mãn cô. Bây giờ cô phải dốc toàn tâm cho việc chuyển giao quyền kiểm soát phức tạp cho Webb, nhưng sau đó - rất mau thôi!- cô sẽ lại có thể bắt đầu giúp Loyal lại.

“Vì anh hiểu em,” Webb uể oải nói, “em đang dự định trải qua những ngày tới trong chuồng ngựa. Đừng nghĩ là em sẽ đổ mọi thứ lên người anh và bỏ trốn. Anh sẽ vô cùng bận rộn với tất cả những chuyện này và tài sản của anh ở Arizona nữa, vì vậy em vẫn sẽ phải xử lý một vài việc đây.”

Làm việc với Webb ư? Cô đã không cho rằng anh sẽ muốn cô ở lại, hay cô sẽ còn được dùng đến. Trái tim cô lại nhảy bật lên với hy vọng được ở cạnh anh mỗi ngày.

Giờ anh tập trung nghiên cứu những bản đồ thị và phân tích hiệu suất cổ phiếu và xem xét đến những dự đoán. Đến lúc Sage Whitten đến, Webb đã biết rõ vị trí của họ trong thị trường chứng khoán.

Ông Whitten chưa bao giờ gặp Webb trước đây, nhưng với biểu hiện sững sốt của ông khi ông được giới thiệu thì chắc là ông đã nghe được những lời đồn. Nếu ông ngạc nhiên khi Lucinda giải thích rằng từ nay trở đi Webb sẽ xử lý tất cả chuyện làm ăn của Davenport thì ông đã che giấu nó rất tài tình. Nhưng bất kể điều gì mà mọi người nghi ngờ, Webb Tallant chưa bao giờ bị buộc tội giết vợ, và công việc là công việc.

Cuộc họp được kết thúc nhanh hơn bình thường. Ngay khi ông Whitten rời khỏi Lanette đi vào phòng làm việc một cách vui vẻ tự tin. “Dì Lucinda, có một cái túi xách nằm ở tiền sảnh. Có phải ông Whitten -? ” bà dừng lại chết sững, nhìn chăm chăm vào Webb đang ngồi ở sau bàn.

“Cái túi đó là của tôi.” anh không rời mắt khỏi máy tính, nơi anh đang xem xét lịch sử cổ tức của cổ phiếu. “Tôi sẽ lấy nó sau.”

Mặt Lanette hơi tái, nhưng bà điềm tĩnh lại với một tiếng cười gượng gạo. “Webb ! Cô không biết là cháu đã về. Không ai nói với chúng tôi là hôm nay cháu về cả.”

“Tôi đã không báo với ai cả.”

“Ồ. Ừm, chúc mừng cháu đã về nhà.” Giọng bà giả tạo như tiếng cười của bà. “Cô sẽ đi nói với Ba Mẹ. Họ vừa ăn xong bữa điểm tâm, và cô biết họ sẽ muốn chào đón cháu.”

Lông mày của Webb nhướn lên mỉa mai. “Thật vậy sao?”

“Cô sẽ đi gọi họ,” bà nói, và bỏ chạy.

“Về chuyện cái túi xách.” Webb ngả người trên ghế và xoay lại để anh có thể đối mặt với Lucinda, người vẫn còn ngồi trên ghế xô pha. “Cháu nên đặt nó ở đâu đây? ”

“Bất cứ nơi nào mà cháu muốn,” Lucinda trả lời một cách dứt khoát. “Căn phòng đôi cũ của cháu đã được tân trang lại hoàn toàn. Corliss đã chiếm lấy nó, nhưng nếu cháu muốn thì nó có thể dọn qua phòng khác.”

Anh từ chối lời đề nghị bằng cái lắc đầu nhẹ. “Cháu nghĩ là Gloria và Harlan đã dùng một trong những căn phòng đôi khác, và Lanette với Greg đã chiếm cái thứ tư.” Anh ném cái nhìn khó hiểu về phía Roanna. “Em, dĩ nhiên, vẫn còn ở trong phòng cũ của em ở phía sau nhà.”

Anh có vẻ không tán thành chuyện đó, nhưng Roanna không thể hiểu là tại sao. Không biết nên nói gì nên cô chẳng nói gì cả.

“Và Brock có một trong những căn phòng ngủ đơn bên trái,” Lucinda nói, xác nhận giả thiết của anh. “Tuy nhiên nó không phải là vấn đề. Ta đã và đang xem xét những gì có thể làm được, và sẽ rất đơn giản để nối hai căn phòng ngủ còn lại bằng cách mở một cánh cửa giữa chúng, và biến đổi một trong những căn phòng thành phòng khách. Việc tu sửa có thể hoàn tất trong vòng một tuần.”

“Không cần thiết đâu. Cháu sẽ lấy một trong những căn phòng ngủ ở phía sau. Cái phòng cạnh phòng Roanna cũng tốt. Vẫn còn có cái giường lớn, đúng không?”

“Tất cả các phòng ngủ bây giờ đều có giường lớn, ngoại trừ phòng của Roanna.”

Anh nhíu mày nhìn cô. “Em không thích giường lớn sao?”

Cái giường ở khách sạn mà họ đã làm tình là giường đôi. Lẽ ra sẽ quá nhỏ cho hai người họ, nhưng khi chỉ có một người nằm trên nó thì không cần đến nhiều không gian. Roanna cố kiểm soát gương mặt đỏ lựng. “Em không cần cái giường lớn hơn.” Cô nhìn lướt qua đồng hồ và khoan thai đứng lên khi cô nhìn thấy

mấy giờ. “Em phải đi dự cuộc họp của ủy ban hội đồng hạt, rồi sẽ ăn trưa với người điều hành bệnh viện ở Florence. Em sẽ trở lại lúc ba giờ.”

Cô nghiêng người hôn gò má nhẵn nhéo mà Lucinda chìa ra cho cô. “Lái xe cẩn thận đấy,” Lucinda nói, như bà luôn làm.

“Cháu sẽ cẩn thận.” Có vẻ trốn chạy trong việc rời đi của cô, và theo cái cách Webb đang nhìn cô, cô chắc chắn anh cũng đã nhìn thấy.

Sau khi ăn trưa, Webb và Lucinda quay lại phòng làm việc. Anh đã chịu đựng những lời chào đón vui vẻ giả tạo từ Gloria và Harlan, lời đi thái độ hờn dỗi bất lịch sự của Corliss, và được chăm chút bởi Tansy và Bessie. Nó rõ ràng một cách chết tiệt là chỉ có Roanna và Lucinda là muốn anh trở lại; những người khác trong nhà rõ ràng đều ước gì anh đã ở lại Arizona. Lý do cho điều đó cũng rất đơn giản: họ đã lợi dụng Lucinda bao nhiêu năm nay và sợ anh sẽ tống họ ra khỏi nhà. Anh cũng đã nghĩ đến chuyện đó. Nhưng anh sẽ không làm vậy với Gloria và Harlan. Cũng như anh biết anh không thích có họ quanh quẩn bên cạnh, họ đang ở tuổi bảy mươi, và lý do mà anh đã đưa cho Roanna cách đây mười năm khi họ mới dọn vào thậm chí bây giờ càng hợp lý hơn. Nhưng đối với những người khác thì...

Anh không dự định làm bất cứ chuyện gì ngay lúc này. Anh không biết chi tiết tình trạng riêng của họ, và nó dễ hơn nhiều khi anh nắm được tất cả các sự kiện trước khi anh có hành động gì, nếu không sẽ lại phải sửa chữa thiệt hại cho những quyết định sai lầm.

“Ta nghĩ cháu đang muốn nói điều gì đó,” Lucinda nói một cách quả quyết, ngồi xuống ghế sofa. “Có trời biết là cháu đáng được thế. Đây là cơ hội để cháu nói hết, vậy thì cứ nói. Ta sẽ ngồi ở đây, lắng nghe, và ngậm miệng lại.”

Tâm hồn bà vẫn bất khuất như bao giờ, anh nghĩ, nhưng mỏng manh yếu ớt đến nguy hiểm. Khi bà ôm anh, anh đã cảm nhận được sự mỏng manh trong lớp xương già của bà, nhìn thấy da bà mỏng đến mức nào. Sắc thái trên mặt bà không được tốt, và vẻ tinh anh của bà đang suy giảm. Anh đã biết, từ những lá thư nhận được từ Yvonne, rằng sức khỏe của Lucinda không được tốt trong những ngày này, nhưng anh đã không nhận ra là cái chết đang đến gần bà. Khoảng chừng vài tháng nữa; anh không nghĩ bà thậm chí sẽ nhìn thấy được mùa xuân.

Bà đã từng là một phần quan trọng trong đời anh. Bà đã khiến anh thất vọng khi anh cần bà, nhưng bây giờ bà sẵn sàng đối mặt với sự nổi giận của anh. Anh đã thử nghiệm sức mạnh của anh khi trưởng thành với sức mạnh của bà, đo lường sức mạnh của mình bằng cách giữ nó ngang bằng với bà. Quỷ tha ma bắt, anh còn chưa sẵn sàng để bà bỏ đi.

Anh ngồi lên cạnh bàn. “Cháu sẽ nói đến chuyện đó sau,” anh nói đều đều, sau đó tiếp tục một cách mạnh mẽ: “Nhưng trước tiên cháu muốn biết các người đã làm chuyện quỷ quái gì với Roanna vậy.”

Lucinda ngồi im một lúc lâu, lời buộc tội của Webb bay lượn trong không khí giữa họ. Bà nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nhìn ra mảng đất rực ánh nắng, lốm đốm ở nhiều nơi bởi những cái bóng, do những đám mây như bông đang trôi giạt trên cao. Đất đai của Davenport, trong tầm mắt của bà. Bà đã luôn thấy thoải mái khi nhìn khung cảnh này, và bà vẫn còn thích nhìn thấy điều đó, nhưng vì cuộc sống của bà sắp sửa kết thúc nên bà đang tìm những thứ khác quan trọng hơn.

“Lúc đầu ta đã không để tâm tới,” cuối cùng bà nói, ánh mắt của bà xa xăm. “Cái chết của Jessie đã - ừm, chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau. Ta đã đắm chìm trong nỗi đau buồn của mình mà không nhận thấy Roanna cho đến khi nó đã gần như bị cuốn đi.”

“Bị cuốn đi, như thế nào?” Giọng anh dữ dội, buốt nhói.

“Nó suýt chết,” Lucinda nói không che giấu. Cầm bà run rẩy, và bà cố kiềm chế nó. “Ta đã luôn nghĩ Jessie là người cần được yêu thương, để bù đắp lại cho hoàn cảnh của nó. .. ta đã không nhìn thấy rằng Roanna còn cần tình thương hơn nữa, nhưng nó đã không đòi hỏi như cách Jessie đã làm. Thật kỳ lạ, đúng không? Ta yêu thương Jessie từ khi nó chào đời, nhưng nó chưa bao giờ giúp ta như cách Roanna đã làm, hoặc trở nên quan trọng đối với ta. Roanna còn hơn là cánh tay phải của ta; trong những năm qua, ta đã không thể quản lý nổi nếu không có nó.”

Webb không quan tâm đến tất cả những chuyện đó, chỉ chú ý tập trung vào một câu nói. “Làm thế nào mà cô ấy suýt chết?” Ý nghĩ Roanna suýt chết làm anh rung mình đến tận xương tủy, và anh cảm thấy một ý thức lạnh lẽo sợ hãi khi anh nhớ lại cái đáng về có tội, biểu hiện khốn khổ của cô vào ngày đám tang của Jessie. Cô đã không cố tự tử chứ?

“Nó không hề ăn uống gì. Dù sao đi nữa thì nó cũng chưa bao giờ ăn nhiều, vì vậy ta đã không chú ý trong một thời gian dài, gần như quá dài. Mọi thứ đã bị rối tung, hiếm khi có bất cứ bữa ăn hàng ngày nào, và ta nghĩ nó đã ăn qua loa vào những giờ giấc kỳ quặc như cách tất cả chúng ta đều làm. Nó lúc nào cũng giam mình trong phòng. Nó đã không cố tình làm chuyện đó,” Lucinda giải thích nhẹ nhàng. “Nó chỉ. .. không quan tâm đến mọi chuyện. Khi cháu bỏ đi, nó hoàn toàn khép kín. Nó đổ lỗi cho mình về mọi chuyện, cháu biết đấy.”

“Tại sao? ” Webb hỏi. Roanna đã nói với anh là cô đã không cố tình gây ra rắc rối, nhưng có lẽ cô thật sự đã làm, và đã thú nhận với Lucinda.

“Phải mất một thời gian dài trước khi nó có thể nói về điều đó, nhưng vài năm trước nó đã kể cho ta nghe những gì đã xảy ra trong nhà bếp, nó đã khiến cháu sửng sốt khi nó đã bóc đồng hôn cháu. Nó không biết Jessie đang xuống lầu, và dĩ nhiên, Jessie đã cố tình làm lớn chuyện lên, nhưng theo cách Roanna nghĩ thì nó đã gây ra tất cả mọi chuyện khi hôn cháu. Nếu nó đã không hôn cháu, cháu và Jessie đã không tranh cãi, cháu sẽ không bị đổ lỗi cho cái chết của Jessie, và cháu đã không bỏ đi. Với sự ra đi của cháu. ..” Lucinda lắc đầu. “Nó luôn yêu cháu rất nhiều. Chúng ta đã cười đùa về chuyện đó khi nó còn nhỏ, cứ nghĩ rằng đó là sự sùng bái và tình yêu trẻ con, nhưng nó không phải, đúng không?”

“Cháu không biết.” Nhưng anh biết, anh nghĩ. Roanna chưa bao giờ kháng cự bất cứ điều gì từ anh. Khi thật, cô chưa bao giờ giỏi trong việc lẩn tránh. Tình cảm của cô rất rõ ràng, lòng tự trọng của cô dễ bị tổn thương giống như trái tim cô. Sự tôn thờ của cô luôn có ở đó, như ánh nắng trong đời anh, và anh cứ ý y nó luôn ở đó cho dù anh ít khi quan tâm nhiều đến nó. Cũng như ánh nắng mặt trời, nó là một cái gì đó mà anh luôn xem là lẽ đương nhiên. Đó là lý do tại sao anh hết sức điên tiết khi anh nghĩ cô đã phản bội anh chỉ để trả thù Jessie.

Lucinda ném cho anh một cái nhìn sắc bén khi nói với anh là bà không tin lời phủ nhận của anh. “Sau khi David và Karen chết, cháu và ta đã trở thành người quan trọng nhất trong đời Roanna. Nó cần tình yêu của chúng ta và sự hỗ trợ, nhưng phần lớn chúng ta đã không trao cho nó. Không, để ta nói lại, vì hầu hết trách nhiệm là của ta: ta đã không mang lại cho nó tình thương yêu và sự hỗ trợ của ta. Tuy nhiên, nó chấp nhận với việc có cháu ở đây để yêu thương nó. Khi cháu bỏ đi rồi, không có ai ở đây cho nó cả, và nó đã bỏ cuộc. Nó đã suýt chết trước khi ta nhận ra,” Lucinda nói một cách buồn bã. Nước mắt lăn tròn xuống gò má nhăn nheo của bà, và bà lau nó đi. “Nó bị giảm xuống chỉ còn ba mươi sáu ký rưỡi. Là ba mươi sáu ký rưỡi ! Nó cao một mét bảy lăm; nó nên cân nặng ít nhất là 60 ký. Ta không thể mô tả cho cháu cách nó nhìn đáng thương như thế nào. Nhưng một ngày nọ ta đã nhìn thấy nó, thật sự nhìn thấy nó, và nhận ra rằng ta phải làm cái gì đó không thì ta cũng sẽ mất nó.”

Webb không thể nói nên lời. Anh đứng lên và đi bộ đến cửa sổ, hai nắm tay của anh thọc sâu vào túi. Vai anh cứng đờ khi anh đứng quay lưng lại với Lucinda, và anh thấy khó thở. Sự hoảng sợ trào dâng trong lòng anh. Chúa ơi, cô đã suýt chết, và anh đã không biết gì về chuyện đó.

“Chỉ nói là ‘cháu cần phải ăn’ đã không có tác dụng,” Lucinda tiếp tục, những lời nói thoát ra khỏi người bà vì bà đã cố giữ chúng quá lâu, và bà phải chia sẻ nỗi đau này. “Nó cần một lý do để sống, một cái gì đó để bám víu vào. Vì thế ta đã nói với nó là ta cần có sự giúp đỡ của nó.”

Bà dừng lại và nuốt một cách khó khăn trước khi tiếp tục trở lại câu chuyện. “Không ai từng nói là họ cần nó. Ta đã không nhận ra. .. dù sao chẳng nữa, ta nói với nó là ta không thể quản lý nỗi nếu không có nó, mọi thứ là quá sức đối với ta khi một mình xử lý mọi chuyện. Ta đã không nhận ra là chuyện đó đúng với sự thật như thế nào,” Lucinda nói một cách nhăn nhó. “Nó đã kéo mình trở lại. Đó là một trận đấu lâu dài, và trong thời gian ngắn ta đã vô cùng khiếp sợ rằng ta đã đến quá trễ, nhưng nó đã làm được điều đó. Phải mất một năm trước khi sức khỏe của nó được khôi phục đủ để nó có thể đến trường, một năm trước khi nó ngưng không đánh thức chúng tôi trong đêm bởi những tiếng thét gào của nó.”

“Thét gào ư? ” Webb hỏi. “Ác mộng à? ”

“Về Jessie.” Giọng của Lucinda nhỏ nhẹ, đượm vẻ đau đớn. “Nó đã phát hiện ra Jessie, cháu biết đấy. Và đó là cách nó đã la hét, cùng âm thanh đó, như thể nó vừa đi vào và - và bước vào vũng máu của Jessie.” Lời nói của bà run rẩy, sau đó cũng cố lại như thể Lucinda sẽ không cho phép mình hèn yếu. “Những cơn ác mộng trở thành mất ngủ, như thể thức tỉnh là cách duy nhất nó có thể thoát khỏi chúng. Nó vẫn còn bị, và có vài đêm nó không ngủ được chút nào. Nó hầu như chỉ luôn chớp mắt một lát. Nếu cháu thấy nó đang ngủ gà gật vào ban ngày, dù cháu có làm gì, cũng đừng đánh thức nó vì có lẽ đó là giấc ngủ duy nhất mà nó có được. Ta đã đưa ra một quy tắc là không ai được đánh thức nó, vì bất cứ lý do nào. Corliss là người duy nhất làm chuyện đó. Nó sẽ thả cái gì đó hoặc đóng sầm cửa, và nó luôn giả vờ đó là một tai nạn.”

Webb xoay người từ cửa sổ. Mắt anh giống như một màn sương xanh. “Cô ta có thể làm chuyện đó một lần nữa, nhưng đó sẽ là lần cuối cùng,” anh nói một cách quả quyết.

Lucinda nở nụ cười yếu ớt. “Tốt. Ta ghét phải nói điều này về gia đình của mình, nhưng Corliss có tính nết hèn hạ, rác rưởi trong người nó. Sẽ tốt cho Roanna, khi có cháu ở đây lại.”

Nhưng anh đã không ở đây khi cô cần anh nhất, Webb nghĩ. Anh đã bỏ đi, để mặc cho cô đối mặt với sự hãi hùng, và những cơn ác mộng, một mình. Lucinda đã nói gì nhỉ? Roanna đã giẫm vào vũng máu của Jessie. Anh đã không biết, đã không nghĩ đến chuyện cô chắc đã căng thẳng đến mức nào. Vợ anh bị giết và anh đã bị buộc tội cho chuyện đó; anh đã trải qua sự khủng hoảng của riêng anh, và anh đã gán sự căng thẳng của cô thành tội lỗi. Anh đáng lẽ phải nên biết rõ hơn, vì anh gần gũi với Roanna hơn bất cứ một người nào khác.

Anh nhớ cách cô đã lờ sự kết tội nặng nề của mọi người và luồn bàn tay nhỏ bé của cô vào tay anh ở đám tang của Jessie, để an ủi và hỗ trợ anh. Xem xét đến câu chuyện hoang đường đang đồn đã khắp nơi về việc Jessie bắt gặp anh đang lãng nhăng với Roanna, cô có lẽ đã phải rất nỗ lực để có đủ can đảm tiếp cận anh. Nhưng cô đã làm chuyện đó, không nghĩ đến danh tiếng của mình, vì cô đã nghĩ anh cần cô. Thay vì siết chặt tay cô, làm bất cứ thứ gì để chứng tỏ lòng tin của anh đối với cô, anh lại đẩy cô ra.

Cô đã vì anh, nhưng anh lại không vì cô.

Cô đã vượt qua được, nhưng với cái giá phải trả là gì?

“Lúc đầu cháu cũng đã không nhận ra cô ấy,” anh trầm ngâm một cách lơ đãng. Ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi Lucinda. “Cô ấy không chỉ là già dặn hơn. Cô ấy đã khép kín tâm hồn.”

“Đó là cách mà nó có thể đương đầu. Nó mạnh mẽ hơn; ta nghĩ nó thấy hoảng sợ khi nó nhận ra là nó đã trở nên yếu đuối và ốm yếu đến thế nào. Nó đã không bao giờ đưa mình vào tình trạng đó lại. Nhưng nó đã đương đầu bằng cách chặn lại mọi thứ, và giữ mình bên trong. Cứ như thể nó sợ cảm thấy quá nhiều, vì vậy nó không để mình cảm thấy bất cứ thứ gì. Ta không thể tới gần nó được, và có trời biết là ta đã thử, nhưng đó cũng là lỗi của ta.”

Lucinda ngồi thẳng vai lại như thể bà đã giải quyết được một gánh nặng cũ, gánh nặng mà bà đã trở nên quá quen thuộc đến nỗi bà ít khi để ý tới cho đến bây giờ. “Khi nó phát hiện ra Jessie và la hét, tất cả chúng tôi đã chạy vào phòng ngủ và thấy nó đứng trên cơ thể của Jessie. Gloria đã vội đi tới kết luận rằng Roanna đã giết chết Jessie, và đó là điều mà cô ta và Harlan đã báo cảnh sát trưởng. Booley có cảnh sát canh chừng nó trong khi ông ta kiểm tra mọi chuyện. Tất cả chúng tôi ngồi ở một phía trong phòng, và Roanna ngồi bên kia phòng, một mình ngoại trừ người cảnh sát đang canh chừng nó.

Ta sẽ không bao giờ quên cách nó nhìn chúng tôi, như thể chúng tôi sẽ bước đến gần và đâm nó. Ta đáng lẽ phải đến bên nó, như cách ta đáng lẽ phải làm với cháu, nhưng ta đã không làm thế. Nó đã không gọi ta là Nội kể từ đó,” Lucinda nói nhẹ nhàng. “Ta không thể đến gần nó. Nó miễn cưỡng làm mọi việc, nhưng thậm chí nó cũng không quan tâm đến Davencourt. Khi ta nói với nó là ta sẽ thay đổi di chúc của ta để lại mọi thứ cho cháu, nếu nó có thể khiến cháu quay về, nó thậm chí cũng không chớp mắt. Ta muốn nó tranh cãi, muốn nó nổi giận, muốn nó quan tâm đến chuyện đó, nhưng nó đã không làm gì hết.” Giọng Lucinda nghe có vẻ không thể hiểu được, vì ai mà có thể không quan tâm đến Davencourt yêu dấu của bà chứ?

Sau đó bà thở dài. “Cháu có nhớ hồi đó lúc nào nó cũng như món đồ chơi lên dây không bao giờ dừng lại không? Chạy tới lui ở cầu thang, tổng cửa, la hét. .. ta thì là nó không đoan trang chút nào. Ôi, bây giờ

thì ta sẽ trả bất cứ thứ gì để nhìn thấy nó nhảy nhót, dù chỉ một lần. Lúc trước nó lúc nào cũng nói linh tinh không đúng lúc, và bây giờ thì nó hầu như không nói gì cả. Không thể biết là nó đang nghĩ gì.”

“Cô ấy có cười không? ” anh hỏi bằng giọng khỏ sở. Anh nhớ tiếng cười của cô, tiếng cười khúc khích dễ lây nhiễm khi cô làm một chuyện gì đó láu lỉnh, cười muốn vỡ bụng khi anh kể cho cô nghe những lời đùa, cười khúc khích vui sướng khi cô nhìn thấy những con ngựa non nô đùa trên những đồng cỏ.

Mắt Lucinda buồn bã. “Không. Nó hầu như không bao giờ mỉm cười, và nó chưa bao giờ phát ra tiếng cười. Nó đã không cười trong mười năm nay.”

13. Chương 13

Roanna nhìn lướt qua đồng hồ. Cuộc họp của ủy ban hội đồng hạt đang diễn ra lâu hơn bình thường, và cô sẽ phải rời khỏi ngay nếu không sẽ bị trễ cuộc hẹn ăn trưa ở Florence. Davenport không có quyền hành chính thức trong những vấn đề của hạt, nhưng nó gần như là một truyền thống là phải có một người đại diện gia đình tham dự những cuộc họp. Các khoản tài trợ của Davenport, mà nếu không có nó, thường là vấn đề sống còn đối với các dự án của hạt.

Lần đầu tiên Roanna bắt đầu tham dự cuộc họp thay mặt cho Lucinda, phần lớn là cô bị lừa đi. Cô chỉ ngồi nghe, và báo cáo lại cho Lucinda; bây giờ thì hầu như là cô vẫn còn làm chuyện đó. Nhưng Lucinda, khi bà có hoạt động nào về vấn đề mà bà quan tâm đến, lại xem đó là điều cần thiết để quyết định, “Roanna nghĩ” hoặc “ấn tượng của Roanna là,” và chẳng bao lâu các ủy viên hội đồng đã nhận ra rằng họ nên chú ý tới cô gái trẻ trang nghiêm ít khi nói chuyện này. Lucinda đã không nói dối; Roanna truyền tải suy nghĩ và ấn tượng của cô. Cô đã luôn là một người quan sát nhưng lại quá năng động đến nỗi thường không nhớ rõ mọi chi tiết, như một người phóng xe quá tốc độ có thể nhìn thấy bảng hiệu trên đường cao tốc nhưng đi qua nó quá nhanh để đọc được bảng tin. Giờ đây Roanna ngồi im lặng, và đôi mắt nâu của cô lang thang hết khuôn mặt người này đến mặt người khác, hấp thụ từng sắc thái biểu đạt, giọng nói và phản ứng. Tất cả những thứ này sẽ được truyền đạt lại cho Lucinda, người sẽ đưa ra quyết định sau cùng dựa vào ấn tượng của Roanna.

Vì Webb đã trở về nên anh sẽ tham dự cuộc họp giống như anh đã từng làm. Đây có lẽ là lần cuối cùng cô ngồi ở đây, lắng nghe và đánh giá, một nơi khác mà sự hữu ích của cô sẽ kết thúc. Ở một vùng xa xăm nào đó trong đầu, cô nhận thức được nỗi đau, và nỗi sợ hãi, nhưng cô không chịu cho phép chúng xuất đầu lộ diện.

Cuộc họp cuối cùng đang đến hồi kết thúc. Cô kiểm tra đồng hồ một lần nữa và thấy có lẽ còn năm phút trước khi cô phải đi không thôi sẽ bị trễ. Thông thường cô dành chút thời gian để tán gẫu với mọi người, nhưng hôm nay cô chỉ có thời gian nói vài lời với ủy viên hội đồng.

Ông đang bước về phía cô, một người đàn ông lùn, chắc nịch, hói đầu với khuôn mặt hằn sâu nếp nhăn. Các nếp nhăn biến thành nụ cười khi ông đến gần cô ở vị trí mà cô luôn ngồi ở phía sau phòng. “Hôm nay cô thế nào, Roanna? ”

“Rất tốt, cảm ơn ông, Chet,” Roanna trả lời, nghĩ rằng cô có lẽ nên kể cho ông nghe về sự trở về của Webb. “Còn ông thì sao? ”

“Không có gì để phàn nàn cả. Ừm, tôi có thể, nhưng vợ tôi bảo tôi rằng không ai có hứng thú muốn nghe cả.” Ông cười với lời nói đùa riêng của mình, nheo mắt. “Và bà Lucinda thế nào rồi? ”

“Khá hơn nhiều, vì sự trở về của Webb,” cô nói một cách bình tĩnh.

Ông há hốc miệng nhìn cô trong kinh ngạc, và trong một thoáng, vẻ mất tinh thần đó hiện rõ trên khuôn mặt ông. Ông buột miệng thốt ra, “Chúa ơi, các người sẽ làm gì? ” trước khi phần còn lại của lời tuyên bố của cô được hiểu ra và ông nhận ra rằng vẻ thương xót của ông là không thích hợp. Ông đỏ mặt và bắt đầu thở phì phò trong khi ông cố gắng sửa chữa. “Tôi - tôi, đó là - ”

Roanna đưa tay lên để ngăn lời nói áp úng của ông “Dĩ nhiên là anh ấy sẽ nắm quyền lại,” cô nói như thể sự trở về của Webb là chuyện tự nhiên nhất trên đời. “Sẽ mất anh ấy một vài tuần để xem xét lại mọi chuyện, nhưng tôi tin chắc rằng anh ấy sẽ sớm liên lạc với ông.”

Ủy viên hội đồng hít một hơi thật dài. Nhìn ông như muốn phát ốm, nhưng ông đã trấn tĩnh lại. “Roanna, tôi không nghĩ đó là một ý tưởng hay. Cô đã và đang xử lý mọi chuyện khá tốt cho Bà Lucinda, và những người quanh đây sẽ thấy thoải mái hơn với cô - ”

Mắt Roanna rất rõ ràng và thẳng thắn. “Webb đang tiếp quản lại,” cô nói nhẹ nhàng. “Lucinda sẽ rất buồn nếu có bất kỳ ai quyết định không giao dịch làm ăn với chúng tôi, nhưng dĩ nhiên đó là sự lựa chọn của họ.”

Khí quản của ông chạy lên xuống khi ông cố nuốt. Roanna đã nói rất rõ ràng là bất cứ ai không chấp nhận Webb sẽ thấy mình không có được sự hỗ trợ hoặc tài trợ của Davenport. Cô chưa bao giờ nổi giận, chưa bao giờ la hét, chưa bao giờ khăng khăng về một chuyện nào đó, và thậm chí ít khi bày tỏ quan điểm, nhưng người trong hạt đã học được rằng không nên bỏ qua ảnh hưởng của người phụ nữ với đôi mắt buồn rười rượi này đối với Lucinda Davenport. Ngoài ra, hầu hết mọi người đều thích Roanna; chỉ đơn giản như thế. Sẽ không có ai muốn có một mối quan hệ rạn nứt với gia tộc Davenport.

“Đây có lẽ sẽ là cuộc họp cuối cùng mà tôi tham dự,” cô tiếp tục.

“Đừng chắc chắn như thế chứ,” một giọng nói sâu trầm, biếng nhác phát ra từ lối vào ngay sau lưng cô.

Giật mình, Roanna quay lại đối mặt với Webb khi anh bước vào phòng. “Gì cơ?” cô nói. Anh đang làm gì ở đây thế này? Anh thậm chí còn chưa thay đồ. Anh đã sợ cô sẽ làm lộn xộn mọi chuyện đến nỗi anh đã phải vội vã chạy đến cuộc họp của ủy ban hội đồng mà thậm chí không dành chút thời gian để thay đồ sao?

“Chào, Chet,” Webb nói một cách thoải mái, chìa tay ra cho ủy viên hội đồng.

Khuôn mặt của ủy viên hội đồng đỏ lựng. Ông do dự, rồi bản năng của một nhà chính trị trỗi dậy và ông bắt tay Webb. “Webb! Vừa mới nhắc đến là thấy cậu liền! Roanna vừa nói với tôi là cậu đã quay về Davencourt. Cậu trông có vẻ khá đấy, thực sự khá.”

“Cám ơn. Ông cũng trông có vẻ phát đạt đấy.”

Chet vỗ nhẹ bụng ông và nở nụ cười vui vẻ. “Quá phát đạt! Willadean nói là tôi đang theo chế độ ăn uống hải sản - tôi ăn mọi thứ khác mà tôi nhìn thấy đấy !”

Những người đi thơ thẩn trong phòng đã nhận ra Webb, và những tiếng rì rầm lại đang lan ra. Roanna nhìn lướt qua Webb, và tia sáng trong đôi mắt xanh bảo với cô là anh biết rõ của sự hiện diện của anh đang gây ra sự kích động gì và không màng đến nó.

“Đừng nghĩ là em sẽ thoát nạn,” anh nói với Roanna, nở nụ cười với cô. “Không phải vì anh có mặt ở nhà mà coi như em có thể lãng phí thời gian vào những việc vớ vẩn từ giờ trở đi. Có lẽ chúng ta sẽ cùng đi họp chung với nhau.”

Mặc dù cô bị sốc, Roanna cũng gật đầu một cách nghiêm trang.

Webb nhìn đồng hồ của anh. “Không phải em có cuộc hẹn ăn trưa ở Florence sao? Em sẽ bị trễ nếu em không đi mau.”

“Em đang chuẩn bị đi. Tạm biệt, Chet.”

“Gặp lại cô trong cuộc họp lần tới,” ủy viên hội đồng nói, vẫn còn giọng điệu vui vẻ giả tạo trong giọng nói đó khi cô đi ngang qua ông và bước vào hành lang.

“Anh sẽ đi cùng với em ra xe.” Webb gật đầu với ủy viên hội đồng và xoay người nói gót Roanna.

Cô nhận thức sâu sắc là anh đang ở ngay bên khuỷu tay cô khi họ đi xuống hành lang. Thân hình cao lớn của anh dễ dàng chi phối cô mặc dù cô đang mang giày cao gót. Cô không biết phải nghĩ gì về những điều vừa xảy ra, vì vậy cô không vội đưa ra bất kỳ kết luận nào. Có lẽ anh thực sự có ý định về việc họ nên làm việc cùng nhau, có lẽ anh chỉ nói thế để làm mọi chuyện được trôi chảy hơn. Chỉ có thời gian mới trả lời được, và cô sẽ không để cho mình hy vọng. Nếu cô không hy vọng, thì cô không bị thất vọng.

Những khuôn mặt ngạc nhiên nhìn theo họ xuống hành lang khi mọi người nhận ra Webb và hướng mắt nhìn. Roanna đi nhanh hơn, muốn thoát khỏi toà nhà trước khi một sự chạm trán có thể xảy ra. Cô đi được đến cuối hành lang, và cánh tay của Webb hướng ra trước mặt để mở cửa cho cô. Cô cảm nhận được cơ thể của anh chạm vào lưng cô.

Họ bước vào ánh sáng chói lòa và không khí nóng bức của buổi sáng mùa hè. Roanna lấy chìa khoá ra khỏi túi xách và đẩy kính mắt lên mũi. “Điều gì đã làm anh xuống phố vậy?” cô hỏi. “Em đã không mong là anh sẽ tới.”

“Anh nghĩ bây giờ là lúc tốt nhất để phá bỏ không khí dè dặt ngượng ngập ban đầu nếu có.”

Đôi chân dài của anh dễ dàng theo kịp bước đi vội vã của cô. “Từ từ đã, quá nóng cho một cuộc chạy đua đấy.”

Một cách ngoan ngoãn cô chậm bước lại. Xe của cô đang đậu ở cuối hàng, và nếu cô bước vội vã cho đến chỗ đó, cô sẽ bị ướt sũng mồ hôi khi đến được chỗ của nó. “Anh nghiêm túc về chuyện cuộc họp à?” cô hỏi.

“Nghiêm túc một cách chết người đấy.” Anh đã đeo kính mát, và mắt kính đen làm cô không đọc được vẻ mặt của anh. “Lucinda đã khen ngợi em hết lời. Em đã biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy anh là kẻ ngu ngốc nếu anh không sử dụng em.”

Một thứ mà Webb không có, đặc biệt về chuyện kinh doanh, là một kẻ ngu ngốc. Roanna cảm thấy choáng váng khi nghĩ thật sự được làm việc chung với anh. Cô đã chuẩn bị cho mọi chuyện, cô đã nghĩ, từ việc bị lừa đi đến bị đuổi, nhưng cô đã không nghĩ anh sẽ cần sự giúp đỡ của cô.

Họ đến chỗ xe của cô, và Webb lấy chìa khoá từ tay cô. Anh mở khoá và mở cửa, sau đó trao chìa khoá lại cho cô. Cô đợi một lát cho sức nóng bị dồn nén trong xe bị xua tan, sau đó ngồi vào sau tay lái. “Cẩn thận đấy,” anh nói, và đóng cửa lại.

Roanna liếc nhìn trong kính chiếu hậu khi cô cho xe ra khỏi bãi đậu xe. Anh đang sai chân quay lại toà nhà; có lẽ anh đã đậu xe ở hướng đó hoặc anh đang quay vào trong lại. Cô để cho ánh mắt của mình nhìn một cách thèm thuồng trên đôi chân dài to lớn đầy rắn chắc, chỉ một giây thích thú, sau đó cô buộc mình chú ý vào việc lái xe và hòa vào làn giao thông.

Webb mở khoá xe của anh và ngồi vào trong. Sự thôi thúc đã khiến anh xuống phố là một lý do đơn giản, nhưng mạnh mẽ. Anh muốn được nhìn thấy Roanna. Chỉ vậy thôi, chỉ muốn được gặp cô. Sau những chuyện đáng sợ mà Lucinda đã nói với anh, bản năng bảo vệ cũ lại trở dậy và anh muốn chính mắt nhìn thấy cô không sao.

Dĩ nhiên, cô không sao cả. Anh đã chính mắt nhìn thấy cô xử lý Chet Forrister khéo léo đến mức nào, sự điềm tĩnh của cô không hề bị xê dịch bởi sự đối lập của ủy viên hội đồng - và vì lợi ích của Webb. Bây giờ anh biết rõ những gì Lucinda đã kể cho anh khi bà nói Roanna mạnh mẽ hơn, rằng cô đã thay đổi. Roanna không còn cần anh đấu tranh cho cô.

Nhận thức đó khiến cho anh cảm thấy mất mát một cách kỳ lạ.

Anh đáng lẽ phải vui mừng cho cô. Cô gái Roanna trẻ tuổi đã quá đau khổ và dễ bị tổn thương, là mục tiêu dễ dàng cho bất kỳ ai muốn bắn bừa những lời nói nhảm vào cảm xúc yếu đuối của cô. Anh đã thường xuyên phải can thiệp vào để che chở cho cô, và phần thưởng mà anh đã được là sự miễn chuộng không một mối của cô.

Bây giờ cô đã tạo dựng bộ áo thiết giáp cho riêng mình. Cô thật trầm tĩnh và khép kín, hầu như vô cảm, giữ khoảng cách với mọi người để cây nã và cung tên của họ không thể chạm tới cô. Cô đã trả giá cho cái áo thiết giáp đó bằng nỗi đau và tuyệt vọng, gần như bằng chính cuộc đời của mình, nhưng sự cứng rắn đó thật mạnh mẽ. Cô vẫn còn đau khổ, với chứng mất ngủ và ác mộng khi cô cố ngủ, nhưng bây giờ cô tự mình xử lý vấn đề của cô.

Khi anh bước vào Davencourt hôm nay và nhìn thấy cô đứng phía trên cầu thang, mặc áo lụa tao nhã và đôi bông tai ngọc trai, với mái tóc màu hạt dẻ sẫm màu hợp thời trang, phong cách thanh lịch, anh đã gần

như không thốt nên lời với sự tương phản giữa một cô gái ồn ào, không gọn gàng trước kia và người phụ nữ lịch lãm, cổ điển như bây giờ.

Cô vẫn còn là Roanna, nhưng rất khác. Khi anh nhìn cô bây giờ, anh không còn thấy cô bé tinh ranh ương ngạnh, vụng về nữa. Anh nhìn cô và nghĩ về cơ thể mảnh mai bên dưới lớp áo lụa, làn da của cô trong cái áo lụa sang trọng, cách nún vú của cô săn cứng với cái chạm nhẹ của anh suốt mấy giờ liền trong khách sạn ở Nogales.

Anh đã bao bọc cơ thể trần truồng của cô bằng cơ thể của anh, tách đôi chân của cô mở rộng, và lấy đi sự trong trắng của cô. Thậm chí bây giờ khi đang ngồi trong cái xe nóng như lửa, anh vẫn còn rung mình với sự hồi tưởng đó. Chúa ơi, anh nhớ từng chi tiết nhỏ - cách anh đã cảm thấy như thế nào khi đẩy sâu vào chỗ nóng bỏng, căng mềm của cơ thể cô như chính anh đi vào người cô. Anh nhớ cơ thể mềm mại của cô bên dưới anh, cơ thể nhỏ của cô bị chi phối bởi kích cỡ của anh, trọng lượng của anh, sức mạnh của anh. Anh đã muốn bế cô vào trong cánh tay, bảo vệ cô, dỗ dành cô, làm cô vui sướng - mọi thứ ngoài việc dừng lại. Anh đã không thể nào dừng lại được.

Những hồi tưởng đó đã làm anh phát điên lên trong mười ngày qua, làm cho anh mất ngủ, làm gián đoạn công việc của anh. Khi anh gặp lại cô hôm nay, anh đã run rẩy bởi một sự chiếm hữu. Cô thuộc về anh. Cô là của anh, và anh muốn cô. Anh muốn cô nhiều đến nỗi tay anh đã bắt đầu run rẩy. Nó đã lấy hết tất cả sự tự chủ của anh để không bước lên cầu thang nơi cô đang đứng, nắm lấy tay cô, và đưa đi cô đi hết phần còn lại của cầu thang để lên lầu đến một trong những căn phòng ngủ, bất cứ căn phòng ngủ nào, nơi anh có thể nâng váy của cô lên và vùi mình vào trong cô một lần nữa.

Anh đã kiềm chế mình vì một lý do, và một lý do duy nhất. Roanna đã cẩn thận xây dựng một pháo đài bên trong cô, nhưng mỗi pháo đài đều có chỗ yếu, và anh biết chính xác chỗ yếu của cô là gì.

Là anh.

Cô có thể tự bảo vệ mình khỏi mọi người, ngoài anh.

Cô đã không cố che giấu, hoặc phủ nhận nó. Cô đã nói với anh sự thật đầy sức công phá rằng anh chỉ cần vẫy một ngón tay và cô sẽ chạy đến. Cô sẽ đi lên cầu thang đó với anh và để cho anh làm bất cứ thứ gì anh muốn với cô.

Webb gõ những ngón tay trên vô lăng nóng hổi. Hình như có thêm một con rồng nữa mà Roanna cần anh chiến đấu, và đó là sự khát khao tình dục của riêng anh đối với cô.

Anh đã nói với cô rằng anh sẽ về nhà nếu cô để cho anh ngủ với cô, và cô đã không do dự. Nếu đó là điều anh muốn, thì cô sẽ làm chuyện đó. Nếu anh cần cô để giải tỏa ham muốn của thể xác, thì cô sẽ sẵn sàng. Cô sẽ làm chuyện đó vì Lucinda, vì Davencourt, vì anh - nhưng còn cho chính cô thì sao?

Anh biết anh có thể đi vào phòng ngủ của Roanna vào bất kỳ lúc nào và có cô, và cảm dỗ đó đang ăn mòn anh. Nhưng anh không muốn Roanna dâng hiến mình cho anh vì tội lỗi, hoặc vì nhiệm vụ, hoặc thậm chí vì sự tôn sùng của cô đối với anh. Anh không phải là một anh hùng, khốn kiếp, anh là một người đàn ông. Anh muốn cô cũng muốn anh như một người đàn ông, một người đàn ông với một người phụ nữ. Nếu cô lên vào giường anh chỉ vì cô bị khuấy động và muốn thỏa mãn mình thì anh có thể mang lại cho cô, anh sẽ thậm chí vui mừng làm điều đó, vì nó thật đơn giản và không hề phức tạp bằng động cơ của những người khác, hoặc thậm chí của riêng cô.

Chúa ơi, thế còn động cơ chính của anh là gì?

Mồ hôi nhỏ giọt vào mắt anh, cay xè, và với tiếng nguyên rửa bị bóp nghẹt khi anh khởi động xe, nổ máy để cho máy điều hoà không khí chạy. Anh sẽ làm cho mình bị say nắng, ngồi trong xe đóng kín mít giữa mùa hè trong khi anh sắp xếp lại những cảm xúc rối ren.

Anh yêu Roanna; anh đã yêu cô suốt đời, nhưng như một cô em gái, với sự thích thú, đam mê được bảo vệ cho cô.

Anh đã không hề lường được sức mạnh và sức nóng của sự ham muốn thể xác đã bùng dậy khi cô quàng tay quanh cổ và hôn anh, cách đây mười năm dài. Nó đến một cách bất chợt, như khí gas xoáy đã được nén chặt cho đến khi chúng đạt đến khối lượng tới hạn, sau đó bùng nổ thành những ngôi sao nóng sáng.

Nó đã làm anh run rẩy, làm anh cảm thấy có tội. Mọi thứ về nó dường như là sai trái. Cô còn quá nhỏ; anh đã luôn nghĩ về cô như một đứa em gái; anh đã kết hôn, vì Chúa. Tội lỗi trong tình huống đó đều là của anh. Mặc dù hôn nhân của anh đã sụp đổ, anh vẫn đang là người có gia đình. Anh là người từng trải; anh đáng lẽ phải nhẹ nhàng chuyển nụ hôn thành cử chỉ tình cảm bốc đồng, một chuyện gì đó không làm cô thấy ngượng. Thay vào đó, anh đã ôm chặt cô hơn và chuyển nụ hôn thành cái gì đó hoàn toàn khác, một nụ hôn sâu đậm hơn, nồng nhiệt hơn, chứa đầy nhục dục. Chuyện đã xảy ra hoàn toàn là lỗi của anh, không phải của Roanna, nhưng cô vẫn đang phải trả giá cho chuyện đó.

Hầu hết những rào chắn ban đầu về quan hệ tình dục giữa họ đã hết. Bây giờ Roanna là một phụ nữ, còn anh thì chưa lập gia đình, và anh không cảm thấy như một người anh trai đối với cô. Nhưng rào chắn khác vẫn còn ở đó: áp lực của gia đình, trách nhiệm của Roanna, lòng tự trọng của anh.

Anh khịt mũi với bản thân khi anh cài số xe. Chúa ơi, đúng, đừng quên lòng tự trọng của một người đàn ông. Anh không muốn cô dâng hiến mình cho anh vì Davencourt, vì gia đình, hay vì bất cứ những lý do không quan trọng nào khác. Anh muốn cô nằm cháy bỏng và thở hổn hển bên dưới anh không vì lý do nào khác hơn ngoài việc cô muốn anh. Không phải vì điều gì khác.

Gã con hoang đó đã trở về. Tin tức đã lan truyền khắp hạt và lan đến quán rượu đêm đó. Harper Neeley run người vì tức giận mỗi lần tên của Webb Tallant được đề cập đến. Tallant đã trốn thoát với tội giết Jessie, và bây giờ hắn ta lại quay về để bắt đầu lên mặt với mọi người như thể không có chuyện gì từng xảy ra.Ồ, cái tên cảnh sát trưởng mập ú ngu ngốc đó đã không bắt hắn, đã nói là không có đủ bằng chứng để bắt hắn, nhưng mọi người biết ông ta đã bị mua chuộc. Gia tộc Davenports và Tallants của thế giới này không bao giờ phải đền trả cho những gì họ đã làm. Là người bình thường phải ngồi tù, không phải là những kẻ giàu có sống trong ngôi nhà to lớn, sang trọng và nghĩ luật pháp không áp dụng đối với chúng.

Webb Tallant đã đánh vỡ đầu của Jessie bằng vĩ lò. Hắn vẫn còn khóc khi nghĩ về chuyện đó, Jessie xinh đẹp của hắn với mái tóc dính đầy máu và óc, một bên đầu bị đập dẹp. Không biết vì sao gã con hoang đó đã biết được chuyện giữa hắn và Jessie, và giết cô ta vì điều đó. Hoặc có thể Tallant đã khám phá ra miếng bánh nhỏ trong lò không thuộc về hắn. Jessie đã nói cô ta sẽ xử lý chuyện đó, và cô ta là một kẻ khéo nói dối nhất mà gã từng gặp, nhưng lần này thì cô ta đã không đủ khéo léo.

Không ai từng thuộc về hắn như cách Jessie đã làm. Cô ta thật hoang dã, hoang dã và ác hiểm, và nó đã làm hắn phấn khích nhiều đến nỗi hắn gần như thỏa mãn trong quần ngay lần đầu tiên cô ta lẳng lơ với hắn. Cô ta cũng đã phấn khích, mất sáng rục và cháy bỏng. Cô ta thích sự nguy hiểm của nó, cảm giác đang làm điều cấm kỵ. Lần đầu cô ta đã giống như một con thú, cào cào và giãy dụa, nhưng không hề đạt đến khoái cảm. Phải mất một thời gian dài hắn mới hiểu được điều đó. Jessie thích được làm tình vì nhiều lý do, nhưng tìm sự khoái lạc lại không phải là một trong số đó. Cô ta đã lợi dụng cơ thể để làm mục tiêu đầu óc của đám đàn ông, để đạt được quyền lực trên họ. Cô ta làm tình với hắn là để trả thù gã chồng đểu cáng của mình, để trả thù mọi người và cho họ thấy cô ta không quan tâm. Cô ta không bao giờ muốn cho bất cứ một người nào khác biết chuyện đó, ngoại trừ chính mình, và đó là làm thế nào cô ta có được cảm giác thỏa mãn.

Nhưng một khi hắn hiểu được điều đó, hắn lại không để cô ta thoát khỏi. Không ai được phép sử dụng hắn, thậm chí ngay cả Jessie. Đặc biệt là Jessie. Hắn biết rõ cô ta theo cách mà không có một người nào khác từng có hoặc sẽ bao giờ biết, vì bản chất của cô ta giống như hắn.

Hắn bắt đầu với cô bằng những trò chơi nhỏ lập dị, không bao giờ đẩy cô quá xa ngay lập tức. Cô nàng đã nhận lấy nó như một con mèo đối với kem, cái gì đó thậm chí càng cấm kỵ hơn để cho cô nàng thấy hả hê hơn khi ngồi bên trong ngôi nhà lớn, cư xử giống như một người phụ nữ hoàn hảo và cười vào cái cách cô nàng đã dễ dàng lừa được mọi người vì vừa mới trải qua suốt cả buổi chiều làm tình cho đến mê mụ với một người đàn ông bảo đảm là sẽ làm tất cả bọn họ sợ hãi linh hồn.

Họ đã phải rất cẩn thận; họ không thể đi đến bất cứ một khách sạn nào ở địa phương, và đầu phải lúc nào cô ta cũng có thể có cơ để vắng mặt và không thể liên lạc trong nhiều giờ mỗi lúc. Thường là họ chỉ gặp ở một nơi nào đó trong rừng. Họ đã ở trong rừng khi hắn quyết định hắn đã chán ngấy trò chơi của cô và cuối cùng đã cho cô thấy ai hơn ai.

Đến lúc hắn để cô đi, người cô đầy vết bầm và vết cắn, nhưng cô đã đạt đến khoái cảm quá nhiều lần đến

nổi khó có thể ngồi lên ngựa. Cô đã phàn nàn hấn gay gắt về việc phải cẩn thận và không để cho bất kỳ ai nhìn thấy những vết bầm trên cơ thể của mình, nhưng mắt cô sáng rực. Hấn đã làm tình với cô quá lâu và quá thô bạo đến nỗi hấn đã bị khô cạn và cô thì bị trầy da chảy máu, và cô đã yêu thích điều đó. Phụ nữ lúc nào cũng rên rỉ và thỏn thức khi hấn thô bạo với họ, nhưng không phải Jessie. Cô ta đã trở lại để được hơn nữa, và mang ra vũ khí của riêng cô. Hấn đã từng về nhà với tấm lưng bị cào xé đầm máu nhiều hơn một lần, và mỗi vết trầy rất buốt đó nhắc nhở hấn về cô và làm hấn càng thêm khát hơn.

Chưa từng có một người phụ nữ nào như cô gái của hấn. Cô ta cũng đã trở lại để có hơn nữa, và muốn những trò chơi lập dị càng thô bạo và bẩn thỉu hơn. Họ đã tiếp tục làm tình ở chỗ khác trên cơ thể của cô, và đã mang lại cho cô ta sự phấn khích thực sự, một thứ cảm kỳ nhất mà cô ta có thể làm với một người đàn ông cảm kỳ nhất. Jessie hiếm ác. Hấn yêu cô nhiều biết bao.

Không có ngày nào trôi qua mà hấn không nghĩ đến cô, nhớ cô. Không có người phụ nữ nào khác có thể làm hấn bị kích thích như cách cô đã từng làm.

Tên khốn Webb Tallant đó đã giết chết cô, giết cả đứa bé. Rồi hấn ta đã thoát, được tự do như con chim giẻ cùi, và rời khỏi thành phố trước khi hấn ta buộc phải đền trả.

Nhưng hấn ta đã trở lại.

Và lúc này, hấn ta sẽ phải đền trả.

Hấn phải cẩn thận để không bị nhìn thấy, nhưng hấn đã lớn vồn bên ngoài Davencourt nhiều lần, trở lại khi hấn hẹn gặp Jessie, hấn biết rõ lối đi trên mảnh đất đó. Nó rộng lớn đến hàng trăm mẫu Anh, hấn có thể đến gần nhà từ bất cứ hướng nào mà hấn chọn. Đã lâu rồi hấn không đến đó; thật ra là đã mười năm. Hấn sẽ phải đảm bảo mục già đó không có một con chó giữ nhà và hệ thống báo động chưa được cài đặt. Hấn biết là trước đây không có, vì Jessie đã thử vài lần xúi hấn lên vào phòng ngủ của cô ta trong khi tên chồng đi công tác. Cô ta thích cái ý tưởng làm tình với hấn dưới mái nhà của bà ngoại và trên giường của chồng mình. Hấn đã có đủ thông minh để từ chối, nhưng mẹ kiếp, nó đúng là một sự cám dỗ.

Giả sử không có hệ thống báo động thì có cả trăm cách để bước vào ngôi nhà cổ đó. Tất cả các cánh cửa và cửa sổ ... Nó sẽ như là một trò đùa của trẻ con. Hấn đã từng vào những ngôi nhà được bảo vệ tốt hơn Davencourt. Những kẻ ngu ngốc có lẽ cảm thấy an toàn, cách xa khỏi thành phố như thế. Những kẻ nhà quê chỉ không bao giờ có thói quen đề phòng dân thành phố.

Ồ, đúng. Webb Tallant sẽ phải trả giá.

14. Chương 14

“Ta nghĩ chúng ta sẽ có bữa tiệc chúc mừng Webb về nhà,” Lucinda lơ đãng nói vào ngày hôm sau, gõ gõ móng tay vào răng bà. “Sẽ không ai dám không nhận lời mời, bởi vì ta sẽ biết rõ người đó là ai. Đó là cách buộc họ phải lịch sự với nó, và cũng sẽ hoàn thành cuộc gặp gỡ không thoải mái đầu tiên.”

Có những lúc khi Roanna buộc phải nhớ rằng, cho dù Lucinda đã được gả vào gia tộc Davenport hơn sáu mươi năm trước và trong tâm trí của cô bà đã trở thành một người nhà Davenport thực thụ, nhưng nếu ai đó cào nhẹ bề mặt thì họ sẽ thấy một người nhà Tallant. Người nhà Tallants không có gì ngoài sự cứng cõi mạnh mẽ và táo bạo. Họ có thể không phải luôn đúng, nhưng điều đó cũng không quan trọng. Đặt họ trên đường và chỉ cho họ một mục tiêu, họ sẽ đập qua mọi chướng ngại vật trên lối đi của mình. Mục tiêu của Lucinda là lấy lại chỗ đứng cho Webb trong hạt, và bà không ngại khi phải vận tay để đạt được mục tiêu.

Nằm trong cái vòng tròn thế lực trong Sân Chơi của Thành Phố không nhất thiết tùy thuộc vào việc có bao nhiêu tiền, cho dù rằng nó sẽ giúp. Một số gia đình không giàu có cũng được chấp nhận vào giai cấp xã hội chọn lọc đó, nhờ có tổ tiên đã từng chiến đấu trong chiến tranh, và không phải là trong hai cuộc Chiến Tranh Thế Giới. Lớp trẻ gọi nó là cuộc Nội Chiến, nhưng giới thượng lưu thì gọi nó Cuộc Chiến Xâm Lược Miền Bắc, và hầu hết những kẻ thượng lưu nhất sẽ tế nhị nói về nó như là Một Sự Hiểu Lầm Lúc Trước.

Hiệp hội doanh nghiệp sẽ ngay lập tức nhìn thấy gia tộc Davenport muốn gì và sẽ đối xử với Webb như thể không có chuyện gì từng xảy ra. Suy cho cùng, anh chưa bao giờ bị bắt giữ, vậy thì tại sao cái chết của vợ anh lại được phép lại trở thành điểm chết của anh chứ ?

Tuy nhiên, những người chủ trì những buổi họp mặt giao tiếp lại tuân theo một tiêu chuẩn chặt chẽ. Webb sẽ thấy mình không được mời đến dự những bữa ăn tối và những buổi tiệc mà có nhiều chuyện kinh doanh được bàn đến, sẽ là sự bất lợi đối với gia tộc Davenport. Lucinda quan tâm đến tiền bạc, nhưng bà lại quan tâm đến Webb hơn, và bà đã quyết định rằng anh sẽ không bị xa lánh. Bà sẽ mời mọi người đến nhà bà, và họ sẽ đến vì họ là bạn bà. Bà đang bị bệnh nặng, và nó có thể là bữa tiệc cuối cùng mà bà có thể tổ chức. Lucinda đã sử dụng cái chết đang đến gần của bà như một cái cớ để buộc người khác làm theo ý mình. Bạn bè của bà có thể không thích, nhưng họ sẽ đến. Họ cũng sẽ lịch sự với Webb dưới mái nhà của anh; cho dù bây giờ nó vẫn còn là mái nhà của Lucinda, mọi người đều cho rằng Webb đã về nhà để tiếp quản di sản của anh, điều mà anh thực sự đã làm, vì thế chẳng bao lâu nữa nó sẽ thuộc về anh. Và vì chấp nhận sự tiếp đón của anh, họ sẽ buộc phải mở rộng cánh tay của họ cho anh.

Một khi chuyện đó xảy ra, họ sẽ giả vờ là họ chưa bao giờ có bất cứ nghi ngờ gì về anh, và anh sẽ được hoan nghênh khắp nơi. Rốt cuộc, họ hầu như không thể nói xấu người đã mời họ vào nhà. Nó là không thể.

“Chị diên rồi sao? ” Gloria yêu cầu. “Sẽ không có ai đến dự. Chúng ta sẽ bị mất mặt.”

“Đừng ngó ngàng như thế. Dĩ nhiên là mọi người sẽ đến, họ sẽ không dám không đến. Cuộc gặp với ông Whitten ngày hôm qua đã diễn ra rất tốt đẹp , đúng không, Roanna? ”

“Ông Whitten sống ở Huntsville,” Gloria trả lời, giải thoát Roanna khỏi nhu cầu trả lời. “Ông ta thì biết cái gì chứ? ”

“Ông ta biết chuyện gì đã xảy ra, nó hiện rõ trên khuôn mặt của ông ta. Nhưng vì là một người thông minh, ông ta đã quyết định là nếu chúng ta tin Webb, thì những lời buộc tội khủng khiếp không thể là thật. Mà chúng rõ ràng là không thật,” Lucinda nói một cách kiên quyết.

“Cháu đồng ý với mẹ,” Lanette nói. “Hãy nghĩ đến nỗi hổ thẹn.”

“Cháu lúc nào chẳng đồng ý với cô ta,” Lucinda trả lời, mắt bà ánh lên vẻ thách thức. Bà đã quyết định và sẽ không bị chi phối khỏi nó. “Nếu cháu có bao giờ bất đồng với cô ta, thì ý kiến của cháu sẽ có trọng lượng hơn, cháu yêu của ta. Bây giờ, nếu Roanna nói cho ta biết là bữa tiệc của ta là một ý tưởng tồi, ta sẽ có khả năng nghe theo hơn.”

Gloria khịt mũi. “Như thể Roanna có bao giờ không đồng ý với chị vậy.”

“Hừm, nó luôn bất đồng đấy, rất thường xuyên. Chúng tôi ít khi đồng ý với nhau về mọi chi tiết trong một quyết định kinh doanh. Nó làm tôi thấy đau khi thừa nhận là nó luôn đúng.”

Đó có lẽ không phải là một lời nói dối trơ trẽn, Roanna nghĩ, nhưng nó cũng không đúng chính xác với sự thật. Cô không bao giờ tranh cãi với Lucinda; cô đôi khi nhìn thấy sự việc theo một cách khác, nhưng cô chỉ nói lên suy nghĩ của mình và Lucinda sẽ đưa ra quyết định sau cùng. Điều đó khác xa với sự bất đồng.

Ba người họ cùng quay về phía cô, Lucinda lộ vẻ chiến thắng, Gloria và Lanette bực tức khi ý kiến của cô được coi trọng hơn của họ.

“Cháu nghĩ nên để cho Webb quyết định,” cô nói lặng lẽ. “Chính anh ấy là người sẽ được giới thiệu.”

Lucinda cắn nhằn. “Đúng. Nếu nó không bằng lòng, thì chẳng có ích gì khi thậm chí nói về điều đó. Sao cháu không đi hỏi nó đi, cháu yêu. Có lẽ cháu có thể thu hút sự chú ý của nó khỏi cái máy tính trong năm phút.”

Họ đã nghỉ trưa và đã ăn xong nhưng bây giờ đang nấn ná lại bên ly trà đá. Webb đã yêu cầu vài cái bánh xăng ụch và cà phê trong khi anh tiếp tục làm việc. Anh đã ở trong phòng làm việc cho đến mười một giờ khuya tối qua và đã dậy lúc 6 giờ để tiếp tục làm việc. Roanna biết vì cô đã thức giấc cả hai lần, lặng lẽ cuộn người trong cái ghế lớn của cô và đếm ngược giờ. Nó đã là một đêm rất tồi tệ; cô đã không ngủ được chút nào và bây giờ cô vô cùng mệt mỏi, cô sợ cô sẽ bắt đầu ngủ say khi cô đi ngủ. Đó là khi rất có khả năng là cô sẽ thức dậy ở một nơi khác trong nhà và không nhớ là cô đã đến đó như thế nào.

Chính sự có mặt của Webb đã quấy rối cô đến mức cô thậm chí không thể có một giấc ngủ ngắn. Cả cô và Lucinda đã cùng làm việc với anh tối qua, xem qua những bản báo cáo, cho đến khi Lucinda trở nên mệt mỏi và đi ngủ. Sau đó, một mình với anh trong phòng làm việc, Roanna đã ngày càng cảm thấy không thoải mái. Anh không thích ở một mình với cô, sau chuyện đã xảy ra chẳng? Anh có nghĩ rằng cô đang đẩy mình vào anh, bằng cách ở lại đó mà không có sự hiện diện của Lucinda không?

Chưa đầy một tiếng đồng hồ sau cô đã cáo lỗi và về phòng mình. Cô đã đi tắm để làm dịu lại thần kinh bị rối tung, sau đó ngồi xuống ghế để đọc. Dù vậy, những chữ trên trang giấy đã không có ý nghĩa gì; cô không thể tập trung vào chúng. Webb đang ở trong nhà. Anh đã dọn quần áo của anh vào phòng ngủ cạnh phòng cô. Tại sao anh lại làm thế? Anh đã làm nó rất đơn giản, lúc ở Nogales, anh không có hứng thú để có một mối quan hệ với cô. Có ba phòng ngủ khác mà anh có thể dùng, nhưng anh đã chọn cái đó. Chỉ có một lời giải thích cô mới có thể nghĩ ra là nó không quan trọng đối với anh dù là cô ở kề bên, sự gần kề của cô không có chút quan trọng đối với anh, dù cô có làm gì đi nữa.

Cô sẽ cố tránh xa anh càng nhiều càng tốt, cô nghĩ. Hướng dẫn anh xem lại tất cả các hồ sơ hiện thời, trả lời những thắc mắc của anh, nhưng mặt khác cô sẽ không làm phiền anh.

Lúc 11 giờ khuya cô nghe tiếng chân của anh ở phòng bên cạnh, nhìn thấy một vệt ánh sáng đổ ra hiên nhà. Cô đã với tay tắt đèn để anh không nhìn thấy ánh sáng trong phòng cô và biết cô vẫn còn thức sau khi đã nói là rất mệt mỗi một tiếng rưỡi trước đó. Trong bóng tối cô ngả đầu ra sau, nhắm mắt lại, và lắng nghe anh đi chuyển, dường như trong đầu là anh đang làm gì.

Cô nghe tiếng vòi sen, và biết anh trần truồng. Tim cô nện thình thịch khi nghĩ đến thân thể cao lớn, cứng cáp đầy cơ bắp của anh, và ngực cô thất lại. Cô khó có thể tin nổi là cô đã thực sự làm tình với anh, cô đã mất sự trong trắng trong căn phòng ở khách sạn rẻ tiền ở vùng biên giới Mỹ Tây Cơ, và đó là gần với thiên đường nhất mà cô từng có thể nhận được. Cô nghĩ đến mớ lông xoắn tít trên ngực anh và sự cứng cáp của hông anh. Cô nhớ cách bóp đùi căng cứng, xù xì lông của anh đã giữ đùi cô mở rộng, cách cô bấm ngón tay vào cái hõm sâu giữa những cơ bắp giữa lưng anh. Một đêm tuyệt vời cô đã nằm trong vòng tay của anh và biết được sự ham muốn và mãn nguyện.

Tiếng vòi sen tắt, và khoảng mười phút sau ánh sáng trên hiên nhà tắt. Qua cánh cửa mở ở ngay hiên của phòng cô, cô nghe tiếng anh mở cửa ra hiên để cho không khí về đêm lùa vào. Anh có còn trần truồng không? Anh ngủ không mặc gì, hay mặc quần lót của anh? Có lẽ anh mặc quần pyjama. Điều đó khiến cô cảm thấy kỳ quặc là cô đã từng sống trong cùng mái nhà với anh từ lúc bảy tuổi đến mười bảy tuổi, và đã không biết liệu anh có mặc bất cứ thứ gì khi đi ngủ hay không.

Sau đó là sự im lặng. Anh đã lên giường, hay anh đang đứng ở đó nhìn ra bóng đêm yên tĩnh? Anh có bước ra hiên không? Nếu thế thì anh đã để chân trần; vì cô không thể nghe tiếng bước chân của anh. Bây giờ anh có đang đứng ở đó không? Anh có liếc nhìn qua bên phải và nhận thấy cánh cửa của cô đang mở không?

Cuối cùng, thần kinh của cô căng lên, Roanna rón rén đến cửa sổ và nhìn lên ra ngoài. Không có ai cả, trần truồng hay không, đứng trên hiên để tận hưởng đêm hè. Lặng lẽ như cô có thể, cô đóng cửa lại và quay lại ghế của cô. Tuy nhiên, giấc ngủ đã bay đi mất và một lần nữa cô lại phải chịu đựng thời gian chậm chạp trôi qua.

“Roanna? ” Lucinda thúc giục, và Roanna nhận ra là cô đã ngồi mơ mộng ở đó.

Thì thầm lời xin lỗi, Roanna đẩy lùi ghế. Cô có cuộc họp lúc 2 giờ với nhà tổ chức Lễ Hội W. C. Handy của năm nay vào tháng tám, vì vậy cô sẽ chỉ thò đầu vào cửa phòng sách, hỏi Webb về ý kiến của anh về kế hoạch của Lucinda, rồi thoát lên lầu để thay quần áo. Có lẽ đến lúc cô trở về, anh có lẽ đã mệt mỏi với công việc văn thư và cô sẽ không phải chịu đựng một buổi tối tra tấn tuyệt diệu khác, ngồi ở khuỷu tay của anh, lắng nghe giọng trầm ấm của anh, kinh ngạc trước tốc độ mà anh hấp thụ thông tin - tóm lại, say sưa trong sự hiện diện của anh - trong khi cùng một lúc tự hỏi liệu anh có nghĩ cô đang ngồi quá gần, hay lợi dụng mọi cơ hội để cúi xuống người anh. Thậm chí tệ hơn, anh có ước gì là cô hãy biến đi và đừng quấy rầy anh nữa?

Khi cô mở cửa, anh nhìn lên dò hỏi từ tờ giấy trong tay. Anh đang ngả người trên ghế, làm chủ không gian của anh, đôi chân mang giày boots của anh gác một cách thoải mái trên bàn.

“Em xin lỗi,” cô thốt ra. “Em đáng lẽ phải gõ cửa.”

Anh nhìn cô chăm chăm trong im lặng một hồi lâu, đôi mày đen của anh chau lại với nhau qua sống mũi của anh. “Tại sao? ” cuối cùng anh hỏi.

“Bây giờ chỗ này là của anh.” Câu trả lời của cô đơn giản, không lộ chút cảm xúc.

Anh lấy chân khỏi bàn. “Vào đi và đóng cửa lại.”

Cô làm theo nhưng tiếp tục đứng ở ngay cửa. Webb đứng lên và đi vòng qua bàn, sau đó khoanh cánh tay ngang ngực và duỗi thẳng đôi chân tựa vào bàn. Một tư thế lơ đãng, nhưng nếu cơ thể của anh đang thả lỏng thì ánh mắt của anh lại sắc bén khi chúng chiếu vào cô.

“Em không bao giờ cần phải gõ cửa,” cuối cùng anh nói. “Và chúng ta hãy làm rõ một chuyện ngay bây giờ: anh không phải là đang chiếm chỗ của em, anh đang chiếm chỗ của Lucinda. Em đã làm rất được việc, Ro. Anh đã nói với em hôm qua là anh sẽ là kẻ ngu ngốc nếu anh để cho em đứng ngoài quá trình-ra-quyết định. Có lẽ em nghĩ bây giờ em sẽ có nhiều thời gian với những con ngựa vì anh đã trở về, và em sẽ có nhiều thời gian hơn cho mình, anh hứa, nhưng em cũng vẫn sẽ còn cần đến ở đây.”

Roanna chớp mắt, sững người với diễn biến này. Bất kể những điều anh đã nói với cô sau cuộc họp của hội đồng ủy ban, cô đã không nghĩ anh thực sự có ý đó. Một phần trong cô đã tự động không lơ nó đi như là kiểu mà Webb từng làm hồi cô còn nhỏ, tự trấn an mình để giữ mình khỏi sự khó chịu, giả vờ là cô quan trọng đối với bất cứ thứ gì hoặc với bất kỳ ai. Cô đã ngưng không tin vào chuyện cổ tích vào cái đêm cô sa chân vào vũng máu. Rất có khả năng, cô nghĩ, cô sẽ giúp Webb hiểu biết hết mọi chuyện, rồi sự hữu ích của cô sẽ kết thúc. Anh đã một mình xử lý mọi chuyện rất tốt trước kia –

Tâm trí của cô giật mình khựng lại. Không, điều đó không đúng. Anh đã gánh hầu hết công việc trên vai anh, nhưng Lucinda vẫn còn can dự vào. Và đó là trước khi anh có bất động sản của anh ở Arizona để trông nom nữa. Một niềm vui thầm lặng phát tán khắp người cô, sưởi ấm trái tim đã bắt đầu thấy lạnh khi cô chuẩn bị tinh thần để được thay thế. Anh thật sự cần cô.

Anh đã nói cô đã rất được việc. Và anh đã gọi cô là Ro.

Anh đang theo dõi cô với cái nhìn chăm chú dữ dội. “Nếu em không cười,” anh nói khẽ, “vậy thì anh không thể nói là em có hài lòng hay không đấy.”

Cô nhìn anh chăm chăm, bối rối, tìm kiếm khuôn mặt của anh để tìm manh mối xem ý của anh thực sự là gì. Mỉm cười ư? Tại sao anh lại muốn cô mỉm cười chứ?

“Cười lên,” anh nhắc. “Em nhớ nụ cười là gì mà, đúng không? Khóe miệng của em cong lên như thế này.” Anh đẩy khóe miệng mình lên với ngón tay của anh, diễn tả cho cô. “Nó là những gì người ta làm khi họ vui. Em ghét công việc văn thư hả? Em không muốn giúp anh à? ”

Một cách ngập ngừng cô kéo dài khóe miệng mình, cong chúng lên. Đó là một nụ cười nhỏ, do dự, chỉ hơi hiện lên trước khi nó biến mất và cô lại trở nên nghiêm túc lại.

Nhưng rõ ràng đó là điều anh muốn. “Tốt,” anh nói, đứng thẳng lên từ chỗ ngồi thoải mái trên bàn. “Em có sẵn sàng quay lại công việc chưa? ”

“Xin lỗi. Em có cuộc họp vào lúc hai giờ.”

“Cuộc họp gì? ”

“Với nhà tổ chức Lễ hội Handy.”

Anh nhún vai, không có hứng thú. Webb không phải là người hâm mộ nhạc jazz.

Roanna nhớ lại tại sao cô ở đó. “Lucinda sai em đến hỏi anh nghĩ sao về việc tổ chức bữa tiệc chúc mừng anh về nhà.”

Anh nở nụ cười ngắn, nhận ra ngụ ý của nó ngay lập tức. “Bà ấy vẫn tiếp tục tấn công, phải không? Gloria và Lanette cố ngăn cản bà làm điều đó chứ gì?”

Anh dường như không cần câu trả lời, hoặc là vậy hoặc là sự im lặng của cô cũng đủ cho câu trả lời. Anh suy nghĩ không đến năm giây. “Đương nhiên, tại sao lại không chứ? Anh không quan tâm nếu nó làm mọi người không thoải mái. Anh đã không quan tâm đến chuyện mọi người nghĩ gì về anh cách đây mười năm. Nếu bất kỳ ai nghĩ anh không đủ tốt để làm ăn với họ, thì anh sẽ lấy chuyện làm ăn của Davenport đi nơi khác; nó tùy vào quyết định của họ.”

Cô gật đầu và với lấy nắm cửa, thoát ra ngoài trước khi anh có thể làm bất kỳ yêu cầu lạ lùng nào khác như là bảo cô mỉm cười.

Webb quay trở lại ghế của anh, nhưng anh không lập tức nhấc lên tập hồ sơ anh đã học trước khi Roanna đi vào. Anh nhìn chăm chăm vào nơi cô đã đứng, tư thế sẵn sàng như một con hoẵng chuẩn bị trốn chạy. Ngực của anh vẫn thấy đau khi anh nhớ lý do đáng thương cho nụ cười đó, và vẻ ngoài gần như là sợ hãi trong mắt cô. Bây giờ thật khó có thể đọc được suy nghĩ của cô, cô đã che giấu rất nhiều và không màng đến thế giới quanh cô. Nó làm anh phát điên, vì Roanna mà anh nhớ đã từng rất cởi mở như bất kỳ người nào mà anh từng biết. Nếu anh muốn biết cảm xúc của cô về bất cứ thứ gì bây giờ, anh phải hết sức chú ý đến mỗi sắc thái trên vẻ mặt và ngôn ngữ cử chỉ của cô, trước khi cô cố đè nén chúng.

Cô đã sưng sốt khi anh nói với cô rằng anh vẫn cần cô giúp. Anh thầm cảm ơn Lucinda đã đưa cho anh chìa khóa để xử lý Roanna. Cái ý tưởng có bất kỳ ai cần cô chạm vào cô nhanh hơn bất cứ thứ gì khác, và cô không thể không phản ứng với việc này. Trong một giây ngắn ngủi anh đã nhìn thấy sự thất vọng, vui mừng, sáng rực trong mắt cô, rồi nó nhanh chóng được che giấu đến nỗi nếu anh không cố tình ngắm nhìn cô anh sẽ không nhìn thấy được điều đó.

Anh đã nói dối. Anh có thể xử lý mọi chuyện mà không cần có sự giúp đỡ của cô, ngay cả với gánh nặng của những bất động sản của anh ở Arizona. Anh thích áp lực, năng lượng của anh có vẻ gia tăng với những đòi hỏi đối với thời gian của anh. Nhưng cô cần cảm thấy được cần đến, và anh cần cô ở gần bên.

Anh muốn cô.

Cụm từ đó vang lên như một điệp khúc xuyên suốt tâm trí, từng tỉnh mạch, từng tế bào của anh. Muốn. Anh đã không đưa cô lên giường ở Nogales để trả thù hay vì thỏa thuận chết tiệt mà anh đã làm với cô, hay thậm chí tránh không làm tổn thương tình cảm của cô bằng cách rút lui sau khi đã đi quá xa. Sự thật đơn giản là anh đã lên giường với cô bởi vì anh muốn cô và đủ nhấn tâm để sử dụng bất cứ cách thức cần thiết nào để có cô. Rượu tequila không phải là một lý do biện hộ, cho dù nó đã nói dối sự kiểm soát của anh đối với những bản năng hoang dã của mình.

Anh đã nằm thao thức trong giường tối qua, nghĩ về cô trong căn phòng bên cạnh, tự hỏi liệu cô có đang thức, trí tưởng tượng chết tiệt của anh đã làm anh phát điên lên.

Anh biết là anh có thể có Roanna bất kỳ lúc nào anh muốn, mạnh hơn bất cứ hóa chất kích dục nào từng được khám phá hoặc phát minh ra. Anh chỉ cần rời khỏi giường và bước ra hiên, sau đó bước vào cánh cửa đôi đi vào phòng cô. Cô bị bệnh mất ngủ; cô sẽ tỉnh giấc, nhìn anh bước về phía cô. Anh chỉ cần lên giường với cô và cô sẽ đón nhận anh vào vòng tay, vào cơ thể của cô, không hỏi han hay ngần ngại.

Những giấc mơ gợi tình về nụ hôn mà họ đã chia sẻ cách đây rất lâu đã hoành hành giấc ngủ của anh hàng mấy năm trời. Nó cũng đã đủ tệ hại, nhưng giấc mơ chỉ là trí tưởng tượng. Giờ thì anh đã biết chính xác cảm giác thế nào khi làm tình với cô, giờ thì thực tế đã thay thế trí tưởng tượng, sự căm dỗ là một sự đòi khát cồn cào liên tục đến nỗi e là sẽ xé tan sự tự chủ của anh.

Chúa ơi, cô đã quá hấp dẫn, quá nhút nhát, và quá chặt đến nỗi anh toát mồ hôi khi nhớ lại cách nó đã cảm thấy khi anh đi vào người cô. Anh đã nhìn xuống cô khi anh làm tình với cô và xem những biểu hiện trên gương mặt cô, nhìn thấy màu hồng tinh tể trên núm vú của cô trở nên đỏ sẫm bởi sự kích động. Mặc dù anh đã làm cô đau, cô đã bám vào anh, uốn cong hông lên để thậm chí đưa anh vào sâu hơn. Rất dễ dàng đưa cô đến đỉnh điểm mà anh đã vui thích làm, muốn làm chuyện đó lại để anh có thể quan sát khuôn mặt của cô khi cô cong người sung sướng, cảm thấy cơ thể của cô uốn cong và đập mạnh quanh anh.

Buổi tối là sự tra tấn mạnh mẽ, và anh biết anh sẽ phải chống chọi cùng trận chiến đó mỗi đêm, với sự thất vọng của anh gia tăng với từng phút trôi qua. Anh không biết anh có thể chịu đựng nó được bao lâu trước khi nó sẽ gây sự kềm chế của anh, nhưng vì Roanna anh sẽ phải cố gắng.

Anh mới chỉ quay lại Davencourt có hơn 24 tiếng đồng hồ, và anh đã gần như cương cứng hầu hết mọi thời gian, chắc chắn là trong những giờ phút anh đã ở cùng cô. Nếu cô đã thậm chí có vẻ hơi tán tỉnh với anh, bằng bất cứ tín hiệu nào là cô cũng muốn anh, anh sẽ không thể chịu đựng được sức cám dỗ. Nhưng Roanna có vẻ hoàn toàn không hề biết đến anh như một người đàn ông, mặc dù sau mấy tiếng đồng hồ họ đã nằm trên giường với nhau. Ý tưởng đó làm anh tức điên lên, nhưng nó có vẻ như cô đã thật sự ngủ với anh chỉ để làm cho anh quay lại Davencourt.

Thậm chí với ý nghĩ đó, thay vì làm dịu sức nóng trong anh, nó chỉ tăng cường thêm. Anh muốn vác cô qua vai anh và có một cuộc làm tình nóng bỏng, từ từ trên cái giường ngập nắng, chứng minh với cô rằng cô muốn anh, rằng Davencourt và Lucinda kia chẳng hề liên quan gì đến nó. Thực tế là, chỉ cần có liên quan đến Roanna là bản năng giới tính của anh thật nguyên thủy khôn kiếp đến nỗi anh nghĩ mình sẽ bắt đầu rên rỉ và bị khuấy động ngay lập tức;

Và đó chỉ là sau một ngày.

Sự đổ kỵ mà anh đã giữ để chống lại cô trong bao năm nay đã hết. Có lẽ đã bị tiêu hủy suốt đêm họ đã ở chung với nhau, và lúc đó anh chỉ là đã không nhận thấy. Thói quen là một thứ mạnh mẽ; khi anh quá quen thuộc với nó đến nỗi anh mong đợi nó ở đó thậm chí là khi nó không có ở đó. Nếu có vết tích nào còn sót lại thì cô đã phá hủy nó vào sáng hôm sau với nét nghiêm trang trầm tĩnh của cô và việc cô đã nói, “anh chỉ cần vẫy ngón tay, và em sẽ chạy đến.” Không có nhiều phụ nữ sẽ nói thế; thực ra là không có người phụ nữ nào mà anh biết, ngoại trừ Roanna. Anh đã choáng váng bởi sự dũng cảm mà cô đã cố lấy để có thể nói thế, biết rằng cô đã đặt thứ vũ khí gì trong tay anh nếu anh muốn sử dụng nó.

Anh đã không sử dụng nó. Anh đưa tay lên và búng ngón tay của anh, theo dõi cử động của tay anh. Chỉ giống như thế. Anh có thể có cô chỉ như thế. Anh muốn cô, có trời biết là anh rất muốn cô đến nỗi nó làm anh nhức nhối. Nhưng điều anh muốn hơn bất cứ thứ gì khác, thậm chí hơn việc anh muốn làm tình với cô, là được nhìn thấy lại nụ cười của cô.

Đến lúc cô lái xe về nhà lúc xế chiều hôm đó, Roanna thấy mệt mỏi ề ảm cả người. Dù sao thì cô thường thấy những cuộc họp tổ chức thật tẻ nhạt, và cuộc họp này đã kéo dài hàng giờ chỉ để tranh luận những chi tiết nhỏ nhặt. Như thường lệ, cô đã ngồi lặng lẽ, cho dù lần này cô đã tập trung hơn vào việc ngẩng cao đầu và mắt cô mở to hơn để lắng nghe khi mọi người nói chuyện.

Đến lúc cô quẹo về hướng nam trên đường cao tốc 43, ánh mặt trời và sức nóng đã vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô chớp mắt một cách uể oải, thấy mừng là đã gần về tới nhà. Đã gần đến giờ ăn tối, nhưng dù vậy cô cũng định là sẽ chớp mắt một lát. Cô có thể ăn bất cứ khi nào cô muốn, nhưng giấc ngủ rất khó đạt được và quý báu hơn rất nhiều.

Cô rời khỏi đường cao tốc, quẹo phải lên con đường phụ, và đi được khoảng một dặm sau đó cô quẹo phải vào con đường riêng của Davencourt. Nếu cô đã không quá buồn ngủ thì có lẽ cô đã lái xe nhanh hơn, và cô đã có thể đã bỏ lỡ cái bóng chuyển động lơ mơ trong tầm nhìn của mình. Cô chạy chậm lại, quay đầu lại để xem điều gì đã thu hút sự chú ý của cô.

Lúc đầu cô chỉ nhìn thấy con ngựa, chúi đầu và nhảy lồng lên, và ý nghĩ ban đầu của cô là nó đã bị mất người cỡi nó và đã chạy lồng lên, và bây giờ dây cương đã bị kẹt vào vài bụi cây thấp. Cô quên bằng sự mệt mỏi khi một sự cấp thiết tràn qua cơ thể của cô. Cô đạp phanh, đẩy cần số sang chỗ đậu, và nhảy ra khỏi xe, để máy xe nổ và cánh cửa mở. Cô có thể nghe tiếng kêu ré lên của con ngựa vì sợ hãi và đau đớn khi nó lại lồng lên. Roanna không nghĩ đến đôi giày hay bộ quần áo lụa đắt tiền. Cô không nghĩ đến bất cứ thứ gì ngoại trừ việc chạy đến chỗ con ngựa trước khi nó bị thương. Cô nhảy qua con hào cạn trên lề đường đối diện, sau đó chạy lúp xúp băng qua đồng cỏ nhỏ về phía những hàng cây, đôi giày cao gót của cô lún sâu vào đất ở mỗi bước. Cô lao qua đám cỏ dại cao đến đầu gối cào chân cô rất buốt, vài cây tầm xuân cào rách vớ da của cô, làm bong gân mắt cá chân khi cô sụp chân vào một cái lỗ. Cô lờ đi tất cả những chuyện đó khi cô chạy nhanh hết mức có thể, với ý định đến chỗ con ngựa.

Rồi con ngựa nghiêng sang một bên, và cô nhìn thấy người đàn ông.

Cô đã không để ý đến hắn lúc này vì hắn đang ở phía bên kia của con ngựa, và bụi cây đã che khuất tầm nhìn của cô.

Dây cương của con ngựa đã không bị kẹt vào bất cứ thứ gì. Người đàn ông đó đang cầm chúng trong một tay, và tay kia của hắn ta đang giữ một cành cây nhỏ mà hắn đang dùng để đánh con ngựa.

Sự cuồng nộ gầm rú qua người cô, tiếp thêm sức mạnh vào cơ thể của cô. Cô nghe tiếng mình la hét, thấy người đàn ông nhìn về hướng của cô với vẻ giật mình trên mặt hắn, sau đó cô nhảy qua bụi cây và ném mình vào người hắn, hất ngã hắn qua một bên. Cô đã không thể làm thế nếu hắn đã chờ nó và chuẩn bị tinh thần, nhưng cô đã đánh ngã hắn một cách bất ngờ. “Dừng lại ngay !” cô quát tháo, chắn mình giữa hắn và con ngựa sợ hãi. “Ông dám đánh nó nữa xem !”

Hắn lấy lại thăng bằng và nhào về phía cô, kẹp chặt nhánh cây như thể hắn sẽ sử dụng nó trên người cô. Roanna nhìn thấy vẻ nguy hiểm trong mắt hắn, sự tức giận độc địa trong mắt hắn, nhưng cô giữ vững lập trường. Sự thờ ơ của cô không bao gồm đứng yên một chỗ để nhìn bất cứ con vật nào nói chung, đặc biệt là ngựa, bị ngược đãi. Cô chuẩn bị tinh thần, chờ hắn đánh cô. Nếu cô nhào vào hắn, cô có thể tung ra cú đánh và có lẽ làm cho hắn mất thăng bằng lại. Nếu cô có thể, cô sẽ không phí thêm thời gian mà phóng lên ngựa và tránh hắn nhanh hết mức có thể.

Mắt hắn có màu xanh dương sáng rực khi hắn bước một bước về phía cô, cánh tay của hắn thu lại sẵn sàng tung đòn. Khuôn mặt của hắn đỏ sẫm, môi hắn bặm vào răng trong tiếng gầm gừ. “Đồ chó cái khốn kiếp -”

“Ông là ai?” Roanna yêu cầu, bước nửa bước về phía hắn để cho hắn thấy rằng cô không sợ. Đó là trò lừa gạt - cô đột ngột cảm thấy rất sợ - nhưng sự giận dữ bên trong cô vẫn còn quá mạnh làm cô giữ vững lập trường. “Ông đang làm gì trên đất của chúng tôi vậy? ”

Có lẽ hắn nghĩ tốt hơn hết là không nên đánh cô. Vì lý do nào đó, hắn dừng lại, mặc dù hắn từ từ thả cánh tay xuống. Hắn đứng cách cô vài feet, thở mạnh và nhìn cô trừng trừng.

“Ông là ai?” cô hỏi lại một lần nữa. Có cái gì đó về hắn ta quen thuộc một cách kỳ lạ, như thể cô đã từng nhìn thấy cách diễn đạt đó trước đây. Nhưng cô biết cô chưa bao giờ gặp hắn trước đây, và cô nghĩ cô sẽ nhớ nếu cô đã từng nhìn thấy hắn, vì đôi mắt xanh dương sống động và những lọn tóc bạc dày của hắn rất đặc biệt. Hắn là một người đàn ông cứng cáp, có lẽ ở khoảng tuổi năm mươi, đôi vai rộng và lồng ngực tạo ấn tượng có một sức mạnh gần như hung bạo. Tuy nhiên, những điều khiến cô thấy khó chịu nhất là cảm nhận được sự hiểm độc toả ra từ hắn. Không, không phải là hiểm độc. Nó đơn giản chỉ là thiếu lương tâm hay đạo đức. Đúng vậy. Mắt hắn, với mọi gam màu nóng, thật lạnh lùng và gian xảo.

“Tôi là ai không phải là chuyện của cô,” hắn nói với vẻ khinh miệt. “Và chuyện tôi đang làm gì cũng vậy.”

“Khi nào ông làm nó trên đất của Davenport thì là chuyện của tôi. Đừng bao giờ dám đánh con ngựa này nữa, ông nghe rõ rồi chứ? ”

“Đó là ngựa của tôi, và tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà tôi thích. Con vật khốn kiếp đó đã hất ngã tôi.”

“Vậy thì có lẽ ông nên học cách cưỡi ngựa giỏi hơn,” cô phản kích một cách dữ dội. Cô xoay qua để nắm bắt sợi dây cương lỏng lẻo và thì thầm những lời xoa dịu con ngựa, sau đó vỗ nhẹ cổ của nó. Nó khịt mũi bối rối nhưng dịu xuống khi cô tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve nó. Con ngựa không phải là giống thuần chủng quý giá như những đứa con cưng của Lucinda; nó thuộc giống không rõ với thân hình không có gì đặc biệt, nhưng Roanna không thể thấy có bất kỳ lý do gì mà nó phải bị ngược đãi.

“Sao cô không đi lo chuyện của cô đi, cô gái, và tôi sẽ quên chuyện dạy cho cô cách xử sự.” Giọng nói hăm dọa làm cô quay lại. Hắn đang rất gần, và bây giờ còn có vẻ hoang dã trên mặt hắn. Roanna nhanh chóng lùi bước, điều khiển sao cho con ngựa ở giữa cô và người đàn ông.

“Ra khỏi đất của chúng tôi ngay,” cô nói một cách lạnh lùng. “Không thôi tôi sẽ kêu người bắt ông đấy.”

Cái miệng rất gợi cảm của hắn cong lên một nụ cười nhếch mép khác. “Tôi đoán cô sẽ làm thế mà. Tên cảnh sát trưởng đó là kẻ thích liếm mông, đặc biệt khi nếu đó là mông của Davenport. Có gì khác khi nói với cô là tôi không biết tôi đã đi vào mảnh đất quý báu của cô, đúng không?”

“Không khi mà ông đang đánh đập ngựa của ông,” Roanna trả lời, giọng cô vẫn lạnh lùng. “Bây giờ thì hãy rời khỏi đây mau.”

Hắn cười tự mãn. “Tôi không thể. Cô đang giữ ngựa của tôi.”

Roanna thả dây cương ra và thận trọng thụt lùi một bước nữa. “Đấy. Bây giờ thì ra khỏi đất của chúng tôi, và nếu tôi có bao giờ thấy ông đang ngược đãi súc vật một lần nữa, tôi sẽ thưa kiện ông về tội độc ác. Có lẽ tôi không biết tên ông, nhưng tôi có thể mô tả ông, và có lẽ là không có nhiều người trông giống ông lắm đâu.” Không ai mà cô biết cả, mắt hắn rất đặc biệt.

Mắt hắn lại tối sầm vì giận dữ, và vẻ bạo lực hiện lên trong đôi mắt đó, nhưng một lần nữa hắn rõ ràng nghĩ tốt hơn hết là nên làm gì và chỉ với lấy dây cương. Hắn phóng người lên yên ngựa một cách thuần thục chứng tỏ hắn là người cưỡi ngựa có kinh nghiệm. “Tôi sẽ gặp lại cô vào một ngày nào đó,” hắn chế giễu, và thúc gót vào hông ngựa. Con vật giật mình phóng tới phía trước, lướt ngang gần sát người cô đến nỗi đôi vai to lớn lẽ ra đã hất ngã cô nếu cô đã không nhảy sang một bên.

Hắn đi về phía đường cao tốc, gập người xuống để tránh những nhánh cây thấp. Chẳng mấy chốc bóng hắn mất hút, mặc dù phải một lúc lâu hơn thì tiếng vó ngựa mới mất hút khỏi thính giác của cô.

Roanna đi về phía một cây sồi cứng cáp và tựa người vào nó, nhắm mắt lại và run rẩy.

Đó là một trong những chuyện ngu ngốc nhất, điên rồ nhất mà cô từng làm. Cô đã rất may mắn và cô biết rõ điều đó. Người đàn ông đó có thể gây thương tổn đến cô, cưỡng hiếp cô, có lẽ thậm chí giết cô - bất cứ thứ gì. Cô đã đắm đầu vào một tình huống nguy hiểm mà không dừng lại để suy nghĩ. Hành động bốc đồng như thế đã từng là lý do chính gây rắc rối trong tuổi thơ của cô và đã gây ra thảm kịch cho cái chết của Jessie và việc bỏ đi của Webb.

Cô đã nghĩ rằng tính nét liễu lĩnh đã được triệt phá vĩnh viễn, nhưng bây giờ cô thấy một cách đau đớn rằng nó vẫn còn ẩn nấp sâu bên trong, sẵn sàng nhảy xổ ra. Cô có lẽ sẽ tìm thấy nó trước đây, nếu có bất cứ thứ gì làm cô nổi giận. Nhưng những con ngựa đã không bị hành hạ ở Davencourt, và đã rất lâu rồi kể từ khi cô cho phép mình quan tâm đến bất cứ thứ gì. Webb đã bỏ đi, và những ngày dài bất tận đã từng rất tẻ nhạt và u ám.

Cô vẫn còn run sau nỗi sợ hãi và tức giận, và đôi chân cô lảo đảo bên dưới cô. Cô hít những hơi thở sâu, cố làm cho mình bình tĩnh lại. Cô không thể về nhà như thế này, khi mà sự tự chủ của cô mỏng như trang giấy. Bất cứ ai nhìn thấy cô sẽ biết là có chuyện gì đó đã xảy ra, và cô không muốn lặp lại tất cả mọi chuyện và lắng nghe những lời chỉ trích. Cô biết rõ là cô đã ngu ngốc, và may mắn.

Nhưng hơn đó, cô không muốn bất kỳ ai nhìn thấy sự bình tĩnh của cô bị rạn nứt. Cô xấu hổ và kinh hoàng bởi sự nguy hiểm bất ngờ này. Cô phải bảo vệ mình tốt hơn thế. Cô chẳng thể làm được gì với sự yếu đuối vĩnh viễn của cô đối với Webb, nhưng bức tường bên trong cô cũng không thể chịu đựng nổi thêm bất cứ sự yếu đuối nào khác.

Khi đôi chân của cô cảm thấy đủ vững, cô rời khỏi khu rừng và băng qua cánh đồng cỏ dại lại, lúc này cần thận tránh những bụi tầm xuân. Mắt cá chân phải của cô đau đớn nhức nhối, nhắc nhở của cô rằng cô đã bị bong gân.

Khi cô đến được chỗ xe đậu, cô ngồi ngang ở ghế tay lái, với đôi chân thò ra bên ngoài. Cúi xuống, cô tháo giày và phúi vết bẩn ra khỏi chúng. Sau khi nhìn lướt qua để chắc chắn rằng không có chiếc xe nào khác trên đường, cô nhanh chóng thò tay dưới váy và lột vớ da xuống. Cô sử dụng đôi vớ da bị rách để lau sạch đôi giày như cô có thể, sau đó mang chúng trở lại trên đôi chân trần.

Có khăn giấy trong xách tay của cô. Cô lấy ra một cái, dùng lưỡi làm ướt nó, và chà vết trầy xước trên đôi chân cho đến khi những hạt máu nhỏ xíu biến mất. Và dùng tay cào qua tóc, là điều tốt nhất mà cô có thể làm. Tuy nhiên, để cho chắc ăn cô sẽ sử dụng mẹo cũ như hồi thơ ấu của cô là lên từ cầu thang bên ngoài để đến tầng hai và đi vòng để về phòng cô.

Cô không biết người đàn ông đó là ai, nhưng cô hy vọng là cô sẽ không bao giờ gặp lại hắn.

15. Chương 15

Cũng giống như lúc trước, cô cố chuồn về phòng mà không để cho ai nhìn thấy. Tuy nhiên, hồi đó cô thường là cố chạy trốn sau khi gây ra chuyện gì đó hoặc nói bậy bạ điều gì đó. Sự dối đầu nghiêm trọng hơn nhiều. Bây giờ điều khác biệt là cô đủ trưởng thành để thừa nhận mình ngu ngốc chứ không phải là nói láo không ngưng mồm để cố che giấu. Cô sẽ không nói dối nếu được hỏi đến, nhưng cô vẫn không có ý định buột miệng nói những chuyện đã xảy ra.

Roanna về được đến phòng mà không có sự cố gì. Vội vã cởi đồ và bước vào nhà tắm, cau mày khi nước làm rất buốt vết trầy xước trên chân cô. Sau khi tắm rửa kỹ càng, để bảo vệ mình không đụng trúng cây sơn độc nào có thể lẫn lút trong đám cỏ dại và giữa các cây, cô phủ nhẹ lên vết trầy xước một lớp thuốc sát trùng, sau đó bôi một ít kem lô hội để xoa dịu nó. Cái rất buốt hầu như hết ngay lập tức, và không có nó nhắc nhở đến cuộc chạm trán đáng sợ, thần kinh của cô bắt đầu dịu lại.

Cô chải tóc, và dùng ba phút trang điểm kỹ càng để che giấu những dấu vết khó chịu còn sót lại. Roanna nhìn chằm chằm cái hình ảnh phản chiếu của mình trong gương; đôi khi cô thấy bất ngờ với cái hình ảnh đó, như thể nó không thật sự là của cô. Tạ ơn Chúa vì các chị em trong hội nữ sinh của cô, cô nghĩ. Hầu hết các chặng đường trong đời cô đều được đánh dấu bằng sự mất mát: cái chết của cha mẹ cô, vụ án mạng của Jessie, sự rời đi của Webb. Tuy nhiên, trường đại học đã từng là một chặng đường tốt đẹp, và phải cảm ơn những cô gái trẻ tinh mắt, và miệng lưỡi sắc bén đó đã thu nhận cô dưới sự bảo vệ của họ và sử dụng sự tinh thông của họ trong chuyện giao tiếp và mỹ phẩm để biến đổi cô thành một cô gái khi bước chân vào đời có thể được chấp nhận. Thật buồn cười làm sao khi một ít thuốc chải mi mắt đã biến cô thành một người có lòng tự tin, sự thành thạo của các bước nhảy duyên dáng bằng cách nào đó đã thả lỏng lưỡi của cô và cho phép cô tiến hành những cuộc đàm thoại xã giao.

Cô luôn đôi bông tai vòng vàng giản dị vào lỗ tai, quay đầu lại để kiểm tra diện mạo của mình. Cô thích cách thể hiện của chúng, cách mà đuôi tóc của cô rối bù cuộn qua cái vòng, như thể tóc của cô đã được cắt kiểu để tạo ra cái vẻ nhìn như vậy. Đó là một thứ khác mà các chị em trong hội nữ sinh đã dạy cô, cách hiểu rõ giá trị về vài điểm nhất định trong vẻ ngoài của mình. Món quà tuyệt vời nhất mà họ đã mang lại cho cô là được thành công trong việc học nhảy, cách áp dụng trang điểm, cách ăn mặc đẹp, cách tham gia hoạt động xã hội. Nền tảng đã được định hình từ từ đến nỗi cô không nhận thấy, một viên gạch từ từ được đặt xuống, nhưng bây giờ nó đang đột ngột đủ lớn để cho cô có thể nhìn thấy nó, và cô thấy lúng túng bởi nó.

Lòng tự tin.

Cô đã luôn ghen tị những người có nó biết bao! Cả Webb và Lucinda đều có sự năng động, lòng tự tin mãnh liệt, loại người sáng lập các quốc gia và xây dựng các đế quốc. Gloria thì luôn không là bất cứ thứ gì ngoài bản thân, nhưng chắc chắn trong bất kì trường hợp nào bà cũng biết rõ hơn bất cứ một người nào khác. Lòng tự tin của Jessie thì thật phi thường. Loyal tự tin với cách ông xử lý đám súc vật được ông chăm sóc, và Tansy cai trị nhà bếp. Ngay cả các thợ máy ở đại lý xe nơi cô đã mua chiếc xe cũng chắc chắn về khả năng có thể sửa bất kỳ vấn đề cơ khí nào của họ.

Cấu trúc hình thành chậm chạp đó là lòng tự tin của cô. Sự nhận thức làm mất cô mở to với vẻ hơi bất ngờ. Cô chắc chắn về mình nếu nói đến ngựa; chuyện đó cô luôn đúng. Cô đã tự tin, hoặc liều lĩnh đại dốt, để đương đầu với người đàn ông nguy hiểm trong rừng hôm nay và ép buộc ông ta ngừng ngược đãi con ngựa.

Sự sững sờ và tức giận đã khiến cô hành động, lòng can đảm mà cô đã không nhận ra vẫn còn sống trong cô. Dĩ nhiên, con ngựa là chất xúc tác; cô yêu thương súc vật, và cô luôn giận dữ khi nhìn thấy chúng bị ngược đãi. Dầu vậy, hành động của cô cũng khiến cô giật mình, đưa cô chạm mặt với một phần của chính mình mà cô nghĩ là đã chết từ lâu, hoặc ít ra là đã nằm im lìm. Cô không còn bộc lộ tính khí nóng nảy hay khẳng khái đòi làm theo ý mình về mọi chuyện, nhưng cô nói lên ý kiến của mình khi nó hợp với cô. Cô giữ kín chuyện riêng của mình, nhưng đó là quyết định của riêng cô, cách riêng mà cô dùng để đối phó với nỗi đau khổ cùng cực và ngăn chặn sự đau khổ. Cô bảo vệ mình bằng cách không để cho mình quan tâm, hay ít ra là không để cho bất kỳ ai biết cô quan tâm, và hầu hết thời gian giữ vẻ ngoài thờ ơ là đủ.

Cô tiếp tục nhìn vào khuôn mặt mà cô biết rất rõ trong gương, tuy nhiên những thứ cô nhìn thấy ở bên kia thật mới mẻ, như thể cô vừa mở ra một cách nhìn khác.

Mọi người trong thành phố đối xử với cô bằng sự kính trọng, lắng nghe khi cô nói, mặc dù ít khi cô làm điều đó. Thậm chí có một nhóm nữ doanh nhân trẻ trong khu vực Shoals thường xuyên mời cô đi ăn trưa vào thứ bảy ở Callahan, không phải để nói chuyện làm ăn, mà để cười đùa và... làm bạn bè. Bạn bè. Họ đã không rủ cô đi với họ vì cô là người thay thế tạm thời của Lucinda, hoặc vì họ muốn tìm kiếm ý tưởng hay nhờ vả cô. Họ chỉ rủ cô vì họ thích cô.

Cô đã không nhận ra. Môi của Roanna hé mở với vẻ ngạc nhiên. Cô đã quá quen với việc nghĩ mình là người được ủy nhiệm của Lucinda đến nỗi cô đã không nhìn thấy là bản thân cô cũng có thể được mời đến một nơi nào đó vì chính cô.

Chuyện này đã xảy ra từ lúc nào vậy? Cô nghĩ, nhưng không thể xác định chính xác thời gian. Quá trình đã đến từ từ đến nỗi không có một sự cố nổi bật nào để đánh dấu nó.

Một cảm giác bình yên bắt đầu lan tỏa bên trong cô. Webb sẽ có Davencourt, như kế hoạch mà Lucinda luôn có, nhưng nỗi sợ hãi thâm kín mà Roanna đã cảm thấy về việc phải rời khỏi chỗ ẩn náu bắt đầu phai tàn. Cô sẽ vẫn rời khỏi; cô yêu anh nhiều đến nỗi cô không dám chắc về sự kiểm soát của mình khi có liên quan đến anh. Nếu cô ở lại, cuối cùng cô có thể sẽ lại bò vào giường anh vào một đêm và cầu xin anh chiếm lấy cô một lần nữa.

Cô không muốn. Cô không muốn làm cho anh hay bản thân mình thấy xấu hổ. Ý thức về phát hiện này quá mới mẻ, quá mỏng manh, để được sống sót sau một sự cự tuyệt tàn phá khác.

Cô bắt đầu nghĩ về nơi cô sẽ đi, những gì cô sẽ làm. Cô muốn ở lại trong khu vực Shoals, dĩ nhiên; cội rễ của cô đã ăn sâu mạnh mẽ hàng mấy thế hệ, mấy thế kỷ qua. Cô có tiền của riêng cô, được thừa kế từ cha mẹ cô, và cô sẽ vẫn được thừa kế một phần tài sản của Lucinda mặc dù phần lớn của nó sẽ thuộc về Webb. Cô có thể làm bất cứ thứ gì cô muốn. Ý nghĩ được tự do.

Cô muốn nuôi và huấn luyện ngựa.

Khi Lucinda chết, sự hàm ơn mà cô đã mang khi là một cô bé bảy tuổi kinh hoàng, đau buồn nghe nội cô nói cô có thể đến sống với bà sẽ được đền trả. Còn món nợ tình thương nữa, mạnh mẽ như lòng biết ơn. Nó đã giữ cô ở bên cạnh nội cô, dần dần trở thành đôi chân, tai và mắt của Lucinda khi sức khỏe của bà sa sút dần theo năm tháng. Nhưng khi Lucinda ra đi, và Davencourt đã nắm an toàn trong đôi tay tài giỏi của Webb, Roanna sẽ được tự do.

Sự tự do, lời thì thầm xuyên qua cô, dịu mềm như cánh bướm khi nó vừa mới xuất hiện từ trong kén.

Cô có thể có một ngôi nhà của riêng cô, chỉ của riêng cô, và nó sẽ không bao giờ phụ thuộc vào bất cứ một người nào khác nữa. Nhờ sự đào tạo của Lucinda, giờ cô đã hiểu rõ về việc đầu tư và tài chính; cô cảm thấy tự tin là cô có khả năng quản lý tiền bạc của mình, vì thế cô sẽ ổn. Cô sẽ nuôi những con ngựa cho riêng mình, nhưng sẽ chỉ là chuyện phụ. Cô sẽ bắt đầu làm một người huấn luyện ngựa; mọi người sẽ mang ngựa của họ đến cho cô huấn luyện. Ngay cả Loyal cũng đã nói rằng ông chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ ai có khả năng xoa dịu một con vật đang sợ hãi hay bị ngược đãi hoặc thậm chí chỉ đơn giản là cứng đầu giỏi hơn cô.

Cô có thể làm việc đó. Cô có thể thành công. Và lần đầu tiên trong đời, cô sẽ sống vì mình.

Cái đồng hồ to lớn đứng trong tiền sảnh gõ những tiếng chuông ngân nga, âm thanh chỉ đủ để có thể nghe thấy từ nơi này ở phía sau ngôi nhà rộng lớn. Giật mình, cô nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay và thấy đã đến giờ ăn tối, và cô vẫn còn chưa mặc xong đồ. Việc nằm chợp mắt một chút mà cô định làm là không thể làm được bây giờ với chất adrenaline đang đổ qua các tĩnh mạch của cô, vì vậy cô nên đi ăn.

Cô vội vàng đi đến tủ áo và lấy ra bộ đồ đầu tiên cô chạm tay vào, quần lụa và cái áo chên không tay phù hợp. Cái quần sẽ giấu những vết trầy xước trên chân cô, và đó là tất cả những gì cô quan tâm đến. Giờ thì cô biết làm thế nào để chọn những quần áo thích hợp, nhưng chưa bao giờ học cách cân bằng với việc sửa soạn quần áo.

“Xin lỗi tôi đến muộn,” cô nói khi cô đi vào phòng ăn. Mọi người đã ngồi vào chỗ; Brock và Corliss là người duy nhất vắng mặt, nhưng họ ít khi ăn tối ở nhà. Brock sử dụng thời gian mà anh có với vị hôn thê của

minh, và chỉ có trời mới biết Corliss sử dụng thời gian của cô ta ở nơi nào.

“Em về đến nhà lúc mấy giờ vậy?” Webb hỏi. “Anh đã không nghe tiếng em đi vào.” Mắt anh nheo lại trên cô như cách anh nhìn cô khi cô còn nhỏ khi anh bắt gặp cô cố lén vào nhà để không bị phát hiện.

“Em nghĩ là khoảng năm giờ ba mươi.” Cô đã không lưu ý đến thời gian, vì cô vẫn còn rất khó chịu. “Em đã đi tắm lên lầu để tắm rửa trước bữa ăn tối.”

“Trời quá nóng nực, tôi phải tắm hai lần một ngày đấy,” Lanette đồng ý. “Công ty của Greg muốn chuyển anh ấy đến Tampa. Các người có thể tưởng tượng là khí hậu ẩm thấp tệ hơn bao nhiêu ở dưới đó chứ? Tôi chỉ là không thể đối mặt với nó.”

Greg liếc nhanh nhìn vợ ông, sau đó xoay sự chú ý về lại cái đĩa của ông. Ông là một người đàn ông cao lớn, ít nói, mái tóc muối tiêu của ông cắt ngắn như tóc của thủy thủ, và theo sự hiểu biết của Roanna thì ông chẳng làm gì để vui chơi hoặc thư giãn. Greg đi làm, về nhà với thêm công việc trong cái cặp táp to đùng, và sử dụng thời gian giữa bữa ăn tối và giờ ngủ để oằn người giải quyết đống công việc giấy tờ. Theo như cô biết, ông là một trong những người làm nghề cạo giấy trong lớp quản lý trung cấp, nhưng đột nhiên cô nhận ra rằng cô không thật sự biết ông làm công việc gì. Greg chưa bao giờ nói về nghề nghiệp của ông, chưa bao giờ nói đến bất cứ chuyện khôi hài nào về đồng nghiệp của ông. Ông chỉ là ở đó, như một con xuồng bị kéo theo dọc làn tàu của Lanette.

“Đổi bộ phận à?” Webb hỏi, chiếu ánh mắt xanh lạnh lùng từ Greg đến Lanette và trở lại. “Hay là được thăng chức?”

“Thăng chức,” Greg nói vắn tắt.

“Nhưng nó có nghĩa là phải di chuyển,” Lanette giải thích. “Và chi phí sinh hoạt sẽ quá cao đến nỗi chúng tôi sẽ bị mất tiền với cái gọi là thăng chức ấy. Dĩ nhiên là ông ấy đã khước từ.”

Có nghĩa là bà đã thăng thưởng từ chối không chịu di chuyển, Roanna nghĩ khi cô chuyên tâm vào việc ăn uống thường ngày một cách có phương pháp. Sống ở Davencourt, họ không phải trả chi phí nhà cửa, và Lanette sử dụng số tiền kiếm thêm để lượn lờ xung quanh những vòng tròn thượng lưu của xã hội. Nếu họ di chuyển, họ sẽ phải trả chi phí cho mái nhà trên đầu họ, và lối sống của Lanette sẽ gây ra thiệt hại lớn.

Greg đáng lẽ phải di chuyển và bỏ mặc Lanette có đi theo hay không, Roanna nghĩ. Giống như bản thân cô, ông cần tách khỏi Davencourt và có chỗ ở của riêng ông. Davencourt có lẽ quá xinh đẹp; nó không chỉ là một ngôi nhà để mọi người sống ở đây, nó gần như là một phần bên trong và của bản thân nó. Họ muốn sở hữu nó, và thay vào đó nó đã chiếm hữu họ, giữ họ lại với kiến thức rằng, sau Davencourt, không có một ngôi nhà nào khác có thể hùng vĩ như thế.

Nhưng cô sẽ thoát khỏi nó, cô tự hứa với mình. Cô chưa bao giờ nghĩ là mình có thể sở hữu Davencourt, vì vậy cô đã không bị vây hãm ở đây với những xiềng xích của lòng ghen tị. Nỗi sợ hãi đã giữ cô ở đây, trách nhiệm, và tình thương yêu. Lý do đầu tiên đã không còn nữa, và hai lý do sau chẳng bao lâu sẽ cũng không còn nữa, và cô sẽ được tự do.

Sau bữa tối, Webb nói với Lucinda, “Nếu bà cô không thấy quá mệt mỏi, cháu muốn bàn với bà về một đầu tư mà cháu định làm.”

“Dĩ nhiên,” bà nói, và họ cùng nhau đi đến cửa phòng ăn.

Roanna tiếp tục ngồi ở bàn, vẻ mặt của cô trống rỗng. Cô dùng nữa múc miếng bánh dâu cuối cùng mà Tansy đã phục vụ cho món tráng miệng, buộc mình phải ăn nó mặc dù cô muốn nó không hơn những miếng cô đã ăn trước đó.

Webb ngừng lại ở cửa và xoay đầu lại, cái cau mày nhẹ giữa đôi mày rậm như thể anh vừa mới nhận ra là cô không có ở bên họ. “Em không đi à?”

Lặng lẽ cô đứng dậy và đi theo họ, tự hỏi liệu anh có thực sự mong cô chủ động làm việc với cả hai, hay là cô chỉ là một ý nghĩ bất chợt thôi. Có lẽ là cái thứ hai; Webb luôn quen với việc thảo luận quyết định kinh doanh của anh với Lucinda, suy cho cùng tuy anh nói là muốn Roanna tiếp tục công việc hiện thời của cô, nhưng anh không nghĩ cô sẽ có bất cứ quyền hành gì.

Anh đã đúng, cô nghĩ, đối mặt với sự thật tàn nhẫn. Cô không có quyền hành gì cả ngoài những gì anh hay Lucinda cho phép cô, điều mà không hẳn là quyền hành. Bất cứ người nào trong bọn họ đều có thể khiến cô chết sống vào bất kỳ lúc nào, tước đoạt ngay cả quyền lực chỉ có ở bề ngoài của cô.

Họ vào phòng làm việc và ngồi vào chỗ thường lệ của họ: Webb ngồi ở cái bàn giấy đã từng là của cô, Roanna ngồi trong một trong những cái ghế bành, Lucinda ngồi trên ghế xô pha. Roanna cảm thấy bồn chồn lo sợ, như thể mọi thứ đã bị xô đẩy, di chuyển xung quanh. Vài tiếng đồng hồ vừa qua đã bị lấp đầy với sự nhận biết về tính cách của cô, không có gì lớn lao hay thật ấn tượng ngoài những vụ nổ nhỏ làm cảm giác cô như thể không còn gì giống nhau nữa cả, và thậm chí không được như cách cô đã luôn nhìn nhận nó.

Webb đang nói, nhưng lần đầu tiên trong đời Roanna không lắng nghe kỹ từng lời của anh như thể nó đến từ miệng của Thiên chúa toàn năng. Cô không nghe rõ anh nói. Hôm nay cô đã đối đầu với một sự thật khó tin, và nhận ra là mọi người thích cô vì bản thân cô. Cô đã đưa ra một quyết định liên quan đến phần còn lại của đời cô. Khi còn là một đứa trẻ cô đã không kiểm soát được cuộc sống của mình một cách bất lực, và mười năm dài qua cô cũng đã để cuộc sống đi qua cô, rút vào nơi an toàn để cô không thể bị thương tổn. Nhưng bây giờ cô có thể kiểm soát cuộc sống của cô; cô không cần phải để cho mọi người ra lệnh cho cô phải làm gì, cô có thể quyết định chuyện của bản thân, tự đưa ra các quy tắc của riêng mình. Cái cảm giác thống trị vừa cuồng nhiệt lại vừa đáng sợ, nhưng sự phấn khích là không thể chối bỏ.

” - một đầu tư khá lớn về phía chúng ta,” Webb đang nói, “nhưng Mayfield luôn đáng tin cậy.”

Sự chú ý của Roanna đột ngột tập trung lại, nghe được cái tên mà Webb vừa đề cập, và cô nhớ đến những lời đồn mà cô vừa nghe được chiều ngày hôm đó.

Lucinda gật đầu. “Nó có vẻ hấp dẫn, mặc dù dĩ nhiên - ”

“Không được,” Roanna cắt ngang.

Một sự im lặng bao trùm căn phòng, ngoại trừ tiếng tíc tắc của cái đồng hồ cũ.

Thật khó có thể nói ai là người bị giật mình nhất, Lucinda, Webb, hay chính Roanna. Đôi khi cô đã nghĩ Lucinda nên cân nhắc lại các quyết định, và nhỏ nhẹ nói ra lý do của cô, nhưng cô chưa bao giờ công khai, thẳng thừng không tán đồng. Tiếng không được chỉ bật thốt ra. Cô thậm chí không diễn đạt nó dài dòng như chúng- ta - hãy- bàn- kỹ lại, mà tuyên bố nó một cách chắc chắn, quả quyết.

Lucinda ngồi tựa vào ghế xô pha, hơi chớp mắt với vẻ ngạc nhiên. Webb hơi xoay ghế của anh để anh có thể nhìn thẳng vào Roanna và chỉ nhìn cô chằm chằm một lúc lâu đến nỗi mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô căng ra. Có tia sáng lấp lánh kỳ lạ trong mắt anh, sáng rực và chói bóng. “Tại sao?” cuối cùng thì anh hỏi, giọng nhỏ nhẹ.

Một cách tuyệt vọng Roanna ước gì cô đã ngậm miệng lại. Tiếng không bốc đồng đó là dựa vào những lời đồn đãi mà cô đã nghe được chiều hôm đó tại cuộc họp tổ chức liên hoan âm nhạc. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Webb nghe cô nói, sau đó nở một nụ cười hờn mình như một người lớn lắng nghe chuyện đầu đầu nhưng vui thích của một đứa trẻ, và trở lại cuộc thảo luận của anh với Lucinda? Ý thức mới về sự tự tin sẽ khô héo trong cô. Lucinda đã quen với chuyện lắng nghe nhận xét của Roanna, nhưng Roanna đã luôn cung cấp chúng, đơn giản chỉ có thế, và để cho nội cô đưa ra quyết định cuối cùng. Trước đây cô chưa từng thẳng thừng nói, “Không được.”

“Nào, Ro,” Webb thuyết phục. “Em quan sát mọi người, em nhìn thấy những chuyện mà chúng tôi không nhìn thấy. Em biết gì về Mayfield vậy?”

Cô hít thật sâu và ngồi thẳng vai. “Chỉ là một chuyện em vừa nghe được hôm nay. Mayfield đang rất cần tiền. Naomi đã bỏ ông ta hôm qua, và có lời đồn là bà ta đang đòi một số tiền lớn, vì bà ta đã bắt gặp ông ta trong phòng giặt ủi với một cô bạn học của Amelia đã đến chơi vài tuần. Ngoài ra, theo lời đồn, chuyện lăng nhăng này đã xảy ra từ Lễ Giáng sinh, và dường như là cô bạn học, người mới được mười chín tuổi đã mang thai được bốn tháng.”

Có một sự im lặng, sau đó Lucinda nói, “Như ta nhớ, Amelia đã có bạn của nó đến chơi cho kỳ nghỉ lễ Phục sinh.”

Webb khịt mũi, một nụ cười mở rộng ở miệng anh. “Nghe có vẻ như Mayfield đã động cõn, đúng không?”

“Webb! Đừng nói báng bổ như thế! ” Nhưng dù là bị sốc thật sự ở lời bình luận đó, cảm giác hài hước của Lucinda lộ rõ, và bà cố nén nụ cười khi bà liếc nhìn lo lắng đến Roanna.

“Xin lỗi,” Webb vội tạ lỗi, cho dù mắt anh vẫn còn lấp lánh. Anh nhìn thấy vẻ ngoài Lucinda nhìn về phía Roanna, như thể bà sợ là Roanna nghe được một chuyện tục tĩu. Đó là thái độ lỗi thời, rằng một cô trinh nữ, bất kể tuổi tác của cô ta là gì, nên được che chắn khỏi những lời nói bóng gió về tình dục. Chuyện Lucinda vẫn xem Roanna như là một trinh nữ có nghĩa là chưa từng có bất cứ mối quan hệ lãng mạn nào trong đời Roanna, thậm chí là ở đại học.

Lucinda đã đúng một cách tuyệt đối, Webb nghĩ, tim anh đập nhanh khi hình ảnh ở Nogales đêm đó loé qua tâm trí. Roanna đã từng là một trinh nữ, cho đến khoảng một tiếng đồng hồ sau khi cô tiến lại gần anh trong quán rượu đó. Anh đã mất một lúc lâu để bảo cô cởi đồ, nằm xuống, và xâm nhập cô.

Kí ức tràn qua anh như tiếng sét đánh nhẹ, làm nóng từng đầu dây thần kinh và khiến anh nhức nhối. Cảm giác cơ thể mềm mại, thon thả của cô bên dưới anh thật ... hoàn hảo. Vú của cô, tròn trịa, hấp dẫn và hình dáng của nó thật ... hoàn hảo. Cái chỗ nóng bức, chật chội bao bọc vật đàn ông của anh thật ...hoàn hảo. Và cách cánh tay của cô ôm chặt quanh cổ anh một cách tin tưởng, cách lưng của cô uốn cong, về mê muội, cao hứng trên gương mặt của cô khi cô đạt đến khoái cảm ... Chúa ơi, nó đã rất hoàn hảo đến nỗi nó làm anh nghẹt thở.

Vật đàn ông của anh cương cứng như cây xung nhon. Anh di chuyển một cách không thoải mái trong ghế, vui mừng là anh đang ngồi sau bàn. Đó là điều mà anh đã để cho mình nghĩ về đêm đó, cảm giác mê mê được giải tỏa bên trong cô. Điều mà anh đã làm, anh nhận thức được. Thực ra là vài lần. Và không có lần nào anh sử dụng bao cao su cả.

Anh đã chưa bao giờ bất cẩn như thế trong đời, dù cho anh có uống nhiều đến bao nhiêu. Những sợi lông dựng đứng trên cơ thể của anh khi cái rùng mình chạy qua người anh. Ý nghĩ về việc tránh thai đã không một lần hiện lên tâm trí của anh đêm đó; với bản năng nguyên thủy của một người đàn ông, anh đã đi vào cô vài lần tối đó, đóng dấu mình trên da thịt cô, và với cái cách sở hữu nguyên thủy nhất anh đã trút hạt giống của mình vào người cô. Suốt mấy tiếng đồng hồ thêm khát, cơ thể của anh đã kiểm soát tâm trí của anh, dù sao thì tâm trí của anh cũng không được tỉnh táo cho lắm. Thể xác không có lương tâm; với những bản năng đã được tạo thành hơn hàng ngàn năm, anh đã khẳng định cô cho riêng anh và tìm cách đạt tới sự liên kết không thể bẻ gãy với việc làm cô mang thai, để cho hai người họ sẽ hoà vào thành một.

Anh phải cố gắng lắm mới giữ khuôn mặt mình bình thản, không nhảy dựng lên và chộp lấy cô, hỏi cho ra lẽ xem cô có đang mang thai con của anh không. Quý thật, nó thậm chí chưa được hai tuần; làm sao mà cô có thể biết chứ?

“Webb? ”

Giọng của Lucinda xâm nhập vào ý thức của anh, và anh kéo mạnh suy nghĩ của mình khỏi sự choáng váng. Lucinda và Roanna đang nhìn anh. Vẻ mặt của Roanna bình tĩnh và xa cách như thường lệ, nhưng ngay lúc đó anh đã quá hoà hợp với cô đến nỗi anh nghĩ anh có thể nhìn thấy vẻ lo âu trong mắt cô. Cô mong đợi anh sẽ bác bỏ những gì cô vừa nói như thể nó chỉ là một lời đồn chằng? Cô đang chờ một cách bình thản cho một cú đánh khác vào tự trọng của cô chẳng?

Anh xoa cằm khi anh nhìn cô. “Những gì em đang nói cho thấy cuộc sống cá nhân của Mayfield rất hỗn độn, và em nghĩ ông ta đang rất cần tiền đến nỗi ông ta sẽ không có những phán quyết tốt.”

Cô giữ ánh mắt với anh. “Đúng vậy.”

“Và em đã nghe tất cả những chuyện này ở cuộc họp của em hôm nay à ? ”

Cô gật đầu một cách long trọng.

Anh cười toe toét. “Vậy thì cảm ơn Chúa cho lời đồn. Em có lẽ đã cứu chúng ta khỏi mất một số tiền lớn - Mayfield, cũng vậy, vì ông ta cần sự tài trợ của chúng ta để đạt được thành công.”

Lucinda khịt mũi. “Ta nghi ngờ việc Burt Mayfield sẽ cảm thấy biết ơn, nhưng vấn đề lộn xộn cá nhân của ông ta là lỗi riêng của ông ta.”

Roanna ngồi ngã ra, hơi chóng mặt về cách mà cả hai người họ dễ dàng chấp nhận phân tích của cô. Cô xúc động đến nỗi cô không biết phải làm thế nào, phải làm gì, vì vậy cô chỉ ngồi im và chẳng làm gì. Thỉnh thoảng cô có thể cảm thấy Webb nhìn cô, nhưng cô không để mình nhìn vào mắt anh. Bây giờ những cảm giác của cô quá gần bề mặt, sự kiểm soát của cô quá mơ hồ; cô không muốn quấy rối anh và làm mình xấu hổ bằng cách nhìn anh chằm chằm như một con chó trung thành. Dù sao chẳng nữa thì sự căng thẳng của một vài tiếng đồng hồ trước đây đang tác động lên cô; chất adrenaline dâng cao đã phai tàn, và cô thấy mình rất mệt mỏi. Cô không biết liệu cô có thể ngủ; thực ra cô mệt đến nỗi cô sợ là cô sẽ ngủ, vì khi cô kiệt sức và cuối cùng bắt đầu ngủ say là lúc chứng mộng du xảy ra. Nhưng ngủ hay không, cô rất muốn nằm xuống, chỉ một lát.

Rồi đột ngột Webb xuất hiện bên cạnh cô, tay anh đặt trên cánh tay của cô khi anh nâng cô đứng dậy. “Em quá mệt mỏi đến nỗi em ngã nghiêng trên ghế đây,” anh nói ở giọng rời rạc. “Hãy đi ngủ đi. Dự án của Mayfield là tất cả những gì chúng ta cần thảo luận tối nay.”

Chỉ với cái chạm nhỏ cũng đủ khiến Roanna muốn tựa vào anh, tựa vào sức mạnh của anh, cảm giác được sức nóng và sự cứng cáp của cơ thể anh tì vào người cô một lần nữa. Để khỏi phải đầu hàng sự thôi thúc, cô buộc mình di chuyển khỏi người anh. “Em rất mệt mỏi,” cô lặng lẽ thừa nhận. “Nếu anh chắc chắn đó là tất cả thì bây giờ em sẽ lên lầu.”

“Đó là tất cả,” Webb nói, đôi mày chau lại với nhau.

Roanna thì thầm lời chúc ngủ ngon đến Lucinda và rời khỏi phòng. Webb ngắm nhìn cô rời khỏi với đôi mắt nheo lại. Cô đã né khỏi người anh. Lần đầu tiên trong trí nhớ của anh, Roanna đã tránh cái chạm của anh.

“Cô ấy sẽ ngủ chứ? ” anh hỏi to, không nhìn Lucinda.

“Có lẽ là không.” Bà thở dài. “Dù sao thì cũng không nhiều. Nó có vẻ ... ồ, ta không biết, hơi cáu kỉnh. Điều đó hơn tất cả những gì nó đã tỏ thái độ trong nhiều năm. Ta rất vui là cháu đã lắng nghe nó thay vì chỉ nhún vai coi khinh nó. Ta phải tự học để chú ý tới những điều nó nói. Chỉ là nó nhận thấy rất nhiều về mọi người, vì họ nói chuyện và nó chỉ nghe. Roanna để ý những điều nhỏ nhặt nhất.”

Họ tán gẫu thêm vài phút nữa, rồi Lucinda cẩn thận đứng lên khỏi trường kỷ, một cách hãnh diện không chịu để lộ khó khăn trong cử động đó. “Ta cũng thấy hơi mệt,” bà nói. “Những ngày khiêu vũ cho đến sáng của ta đã kết thúc rồi.”

“Cháu thì chưa bao giờ có cơ hội đó,” Webb nhún vai trả lời. “Luôn có công việc cần phải làm.”

Bà ngừng lại, nhìn anh với vẻ bối rối. “Có phải nó quá nhiều không?” bà đột ngột hỏi. “Cháu đã còn quá trẻ khi ta giao Davencourt cho cháu. Cháu đã không có thời gian để làm việc mà một chàng thanh niên nên làm.”

“Công việc rất cực nhọc,” anh nói, nhún vai. “Nhưng đó là điều mà cháu muốn. Cháu không hối tiếc vì đã làm thế.” Anh chưa bao giờ hối tiếc công việc cả. Anh đã hối tiếc nhiều thứ khác nhưng chưa bao giờ hối tiếc sự hồ hởi để đẩy mình học hỏi, để hoàn thành. Anh đã không làm chuyện đó chỉ vì Davencourt, anh đã làm chuyện đó cho mình, vì anh đã hưng phấn với quyền lực và sự hứng khởi của nó. Anh đã từng là một cậu bé vàng, một thái tử, và anh đã say sưa trong địa vị đó. Anh thậm chí đã kết hôn với công chúa, và hóa ra đã trở thành một thảm họa. Anh không thể trách Lucinda vì chuyện đó mặc dù bà đã vui vẻ xúc tiến cuộc hôn nhân của anh và Jessie. Chính tham vọng mù quáng của riêng anh đã dẫn đưa anh đến bàn thờ.

Lucinda vỗ nhẹ cánh tay của anh khi bà đi qua, và anh ngắm nhìn bà khi bà rời khỏi phòng, ghi nhận sự thận trọng ở mỗi bước đi của bà. Bà một là đang bị đau hay là yếu hơn bà muốn bất kỳ ai nghĩ. Bởi vì bà sẽ không muốn bất kỳ ai chạm chút bà từng li từng tí, anh để bà rời khỏi mà không bình luận gì.

Anh thở dài, âm thanh êm đềm trong căn phòng yên tĩnh. Đã có lần căn phòng này từng là lãnh địa của riêng anh, và có những dấu hiệu rất rõ nét của một chỗ làm việc của một người đàn ông. Không có nhiều thứ bị thay đổi ngoài việc bổ sung thêm máy tính và máy fax, vì Davencourt không phải là một ngôi nhà sẽ chịu những thay đổi nhanh chóng hay đáng kể. Nó có tuổi một cách tinh tế, với sự khác biệt dần dần và nhỏ. Tuy nhiên, căn phòng này giờ lại có vẻ ủy mị, nữ tính hơn. Rèm cửa sổ đã được thay đổi, màu sắc nhẹ nhàng hơn, nhưng nó còn hơn thế nữa. Mùi hương của căn phòng đã thay đổi, như thể nó đã hấp thụ sự ngọt ngào cổ hữu của da thịt người phụ nữ, dầu thơm và kem mà Lucinda và Roanna dùng. Anh có thể

ngửi được một cách rất rõ rệt mùi dầu thơm Chanel của Lucinda; loại mà bà đã dùng trong toàn bộ trí nhớ của anh. Mùi hương của Roanna nhẹ hơn, ngọt ngào hơn, và mạnh nhất khi anh ngồi ở bàn.

Mùi nước hoa dịu ngọt quyến rũ anh. Anh lại ngồi xuống ở bàn và lật qua mớ giấy tờ nhưng sau vài phút lại từ bỏ việc giả vờ và ngả người ra, cau mày khi suy nghĩ của anh dừng lại ở Roanna.

Cô chưa bao giờ né khỏi anh trước đây. Anh không thể đẩy nó ra khỏi tâm trí mình. Nó làm anh thấy phiền tận sâu trong lòng, như thể anh đã mất cái gì đó rất quý báu. Anh đã thề là anh sẽ không lợi dụng cô; chết tiệt, anh đã thậm chí cảm thấy hơi cao thượng về điều đó, vì anh đã từ chối mình một chuyện mà anh thật sự muốn: cô. Nhưng cô đã quá xa cách, như thể đêm đó ở Nogales chưa từng xảy ra, như thể cô đã không trải qua thời thơ ấu của cô lẫn quần bên gót chân anh và nhìn anh với vẻ tôn sùng.

Cô đã khép kín hoàn toàn, khép chặt mình. Anh cứ nhìn cô với nụ cười toét miệng, mong cô sẽ cười để đáp lại ở một trong những khoảnh khắc vui vẻ mà họ đã chia sẻ, nhưng khuôn mặt mịn màng của cô, vẫn tiếp tục trang nghiêm như mọi khi, như thể không có tiếng cười trong cô.

Suy nghĩ của anh di chuyển trở lại cuộc làm tình của họ. Anh muốn thấy Roanna mỉm cười lại, nhưng thậm chí còn hơn thế nữa, anh muốn biết có phải đứa con của anh đang ở bên trong cô. Nhanh như anh có thể làm được, anh sẽ có một cuộc chuyện trò riêng tư với cô – mà điều đó có lẽ còn khó khăn hơn anh từng tưởng tượng đến, căn cứ vào cách cô đã bắt đầu tránh anh.

Chiều hôm sau, Roanna thở dài khi cô ngả người ra trong cái ghế da lớn, xoa bóp cổ để làm dịu cơn nhức mỏi. Một chồng thiệp mời được xếp gọn ở một góc bàn, nhưng khi nhìn lướt qua danh sách khách mời cô thấy có ít nhất là một phần ba phong bì vẫn còn chưa được ghi xong.

Một khi Lucinda nhận được sự đồng ý của Webb cho buổi tiệc, bà đã bắt đầu lên kế hoạch cho trận chiến của bà. Phải mời tất cả mọi người, làm cho danh sách khách mời lên đến năm trăm người. Một đám đông cỡ đó chỉ là không thể chứa hết trong nhà, thậm chí là một ngôi nhà to lớn như Davencourt, trừ phi họ muốn mở luôn các phòng ngủ. Lucinda đã không thấy lúng túng; họ chỉ cần mở toang những cánh cửa đôi ra hiên nhà, xâu đèn trong thân cây và các bụi cây, và để cho mọi người đi lang thang trong và ngoài như họ thích. Dù sao thì sân hiên cũng là một nơi khá tốt dành cho khiêu vũ hơn.

Roanna đã bắt tay vào công việc ngay lập tức. Tansy không thể nào có thể chuẩn bị thức ăn cho nhiều người như thế, vì vậy cô đã tìm kiếm người cung cấp thực phẩm có thể xử lý kích cỡ của bữa tiệc trên một thông báo ngắn như vậy, vì ngày Lucinda đã chọn chỉ còn cách không quá hai tuần. Bà đã cố ý chọn ngày đó, không muốn để cho mọi người có thời gian suy nghĩ quá nhiều, nhưng có đủ thời gian để mua áo mới và lấy hẹn với thợ làm tóc. Những người cung cấp thực phẩm ở khu vực Shoals đều bị đặt trước cho ngày đó, vì vậy Roanna buộc phải mượn một công ty từ Huntsville mà cô chưa bao giờ dùng trước đây. Cô chỉ hy vọng rằng mọi chuyện sẽ được ổn.

Có hàng tấn đồ trang trí lưu trữ trong gác xép và hàng trăm xâu đèn, nhưng Lucinda đã quyết định là chỉ dùng đèn màu hồng đào bởi vì nó sẽ là một màu dễ chịu đối với mọi người. Không có đèn màu hồng đào trong gác xép. Sau khi làm một tá cuộc điện thoại, Roanna đã tìm ra được một cửa hàng chuyên môn ở Birmingham, và họ đang gửi những xâu đèn qua đêm.

Không có đủ ghế, thậm chí khi mọi người khiêu vũ hay đi loanh quanh chứ không phải là ngồi xuống hết. Phải mang thêm ghế vào, phải tuyển dụng ban nhạc, phải đặt hoa, và phải tìm nhà in có thể in thiệp mời ngay lập tức. Những chuyện đó cuối cùng đã được hoàn thành, bây giờ Roanna đang bận rộn với việc ghi thiệp mời. Cô đã làm nó trong suốt ba giờ qua, và cô thấy kiệt sức.

Cô có thể nhớ là Lucinda đã làm công việc này cách đây nhiều năm. Đã có lần cô đã hỏi tại sao Lucinda không thuê ai đó để làm chuyện đó, vì nó có vẻ chán ngán khủng khiếp, phải ngồi hàng giờ và ghi địa chỉ lên hàng trăm phong bì. Lucinda đã trả lời một cách kiêu căng rằng một người phụ nữ nên chịu khó đích thân mời khách của cô ta, điều mà Roanna hiểu là một trong những phong tục cũ của miền nam sẽ được tiếp tục bất kể nó phi lý đến mức nào đi nữa. Cô đã tự hứa với lòng là lúc đó cô sẽ không bao giờ làm một chuyện quá chán ngán như thế.

Bây giờ cô kiên nhẫn đi qua danh sách khách mời. Công việc vẫn còn rất chán ngán, nhưng bây giờ cô hiểu tại sao phong tục phải được tiếp tục; nó tạo ra một ý thức của sự liên tục, của quan hệ họ hàng với những người đến trước. Nội cô đã làm chuyện này, như bà cố của cô, nội tổ của cô, quay ngược về đến những thế hệ không rõ mấy đời. Những người phụ nữ đó là một phần của cô, gien của họ vẫn sống trong cô, cho dù nó trông như thể cô sẽ là kết thúc của dòng họ. Chỉ có một người đàn ông cho cô, và anh ta không có hứng thú. Cái kết của một câu chuyện, cái kết của một gia tộc.

Roanna kiên quyết đẩy tất cả những mối suy tư về Webb ra khỏi tâm trí để có thể tập trung vào công việc trước mắt. Cô đã quen với chuyện làm bất cứ công việc văn thư nào ở bàn, nhưng Webb đã ngồi ở đó làm việc sáng hôm đó. Cô vẫn cảm thấy hơi sốc bất cứ khi nào cô thấy anh ngồi trong cái ghế mà cô đã xem như là của cô, cú sốc chẳng hề liên quan gì đến niềm vui dâng trào mà cô luôn cảm thấy khi nhìn thấy bóng dáng anh.

Cô đã rút lui đến căn phòng khách nhỏ ngập nắng ở phía sau nhà, vì nó rất riêng tư, và bắt đầu ngồi viết ở cái bàn có ngăn kéo ở đó. Cái ghế chứng minh là một dụng cụ tra tấn cho ai ngồi trong nó lâu hơn mười lăm phút, vì vậy cô đã lấy một cái viết nhỏ đặt trên đùi và di chuyển đến ghế xô pha và đôi chân của cô bị tê dại. Khi Webb rời khỏi sau bữa ăn trưa để đi thăm Yvonne, với sự nhẹ nhõm Roanna đã lợi dụng sự vắng mặt của anh để làm việc trong phòng làm việc. Cô ngồi xuống ghế, và mọi thứ cảm thấy rất đúng. Cái bàn có đúng chiều cao, cái ghế thoải mái và quen thuộc.

Cô đã thuộc về cái ghế này, cô nghĩ. Tuy nhiên, cô không chịu để mình cảm thấy oán giận. Lần đầu tiên trong đời cô đã cảm thấy ở đây cần cô, nhưng không bao lâu cô sẽ có một thứ chỉ thuộc về cô. Cái chết của Lucinda sẽ kết thúc một phần trong đời cô và sự khởi đầu của phần khác. Tại sao lại phải lo lắng đến biểu tượng quyền lực này khi mà dù sao thì cô cũng sẽ rời khỏi chứ? Chỉ có Webb là người mà cô có thể nhường nó mà không đau khổ cùng cực, cô nghĩ, vì tất cả những thứ này đều đã được hứa sẽ là của anh từ lâu trước khi cô đảm nhận, theo mặc định, cương vị quản lý của Davencourt.

Có nhiều khác biệt giữa xử lý công việc văn thư tài chính và ghi tên lên phong bì, ít nhất là trong ý nghĩa của nó, nhưng sự đòi hỏi về thể chất thì giống nhau. Cuối cùng được làm việc ở một nơi tương đối thoải mái, cô để cho tâm trí của mình trung lập khi cô tiếp tục ghi những phong bì.

Lúc đầu cô không nhận thức được sự mệt mỏi đang dần xâm chiếm cơ thể của cô vì cô đã quá quen với nó. Cô buộc mình phải lơ nó đi và cẩn thận ghi thêm vài địa chỉ nữa, nhưng đột ngột mí mắt cô nặng trĩu, cô gần như không thể mở nổi chúng. Sự lo lắng của cô trong hai đêm qua về việc cô sẽ rơi vào giấc ngủ sâu và bị mộng du là vô căn cứ; mặc dù sự mệt mỏi đang xâm chiếm cô, cô chỉ chớp mắt trong thời gian ngắn ngủi, cố ngủ được hai tiếng đồng hồ mỗi đêm. Đêm qua, một lần nữa, cô đã nhận thức một cách đau đớn về sự hiện diện của Webb trong căn phòng bên cạnh, và cô đã đánh thức mình vài lần để lắng nghe chuyển động của anh.

Bây giờ cô bắt đầu cảm thấy ngôi nhà yên tĩnh như thế nào. Webb đã đi khỏi, và Lucinda đang chớp mắt. Greg và Brock đều đang ở chỗ làm. Gloria và Lanette tuy đã chống lại việc tổ chức bữa tiệc, nhưng cả hai người họ đã đi mua sắm áo mới, và Harlan đã đi chung với họ. Corliss đã rời khỏi ngay sau bữa điểm tâm, với câu nói lơ đãng “tôi sẽ trở lại sau,” và không tổ chức dấu hiệu nào là cô ta định đi đâu.

Mặc dù hệ thống điều hoà không khí đang chạy hết cỡ, phòng làm việc rất ấm từ nắng hè hung hãn đổ qua khung cửa sổ. Mí mắt của Roanna sụp xuống hơn nữa và đóng kín hoàn toàn. Cô luôn cố không chớp mắt vào ban ngày vì nó chỉ càng khó khăn cho cô để ngủ được trong đêm, nhưng đôi khi sự mệt mỏi chế ngự cô. Ngồi ở đó trong căn phòng ấm áp, yên tĩnh, cô đầu hàng trận chiến cố thức.

Webb nhận thấy khi anh đậu xe vào ga ra là xe của Roanna đang đậu ở chỗ của nó, và Corliss cũng đã về, nhưng Gloria và Lanette vẫn còn ở bên ngoài mua sắm. Tuy nhiên, là sự hiện diện của xe Roanna gây ra cảm giác mong đợi háo hức cháy bỏng xuyên qua người anh. Cô đã có buổi họp chiều vào cả hai ngày kể từ khi anh về nhà, và anh đã một lần nữa nghĩ là cô cũng sẽ có hẹn chiều nay, mặc dù cô đã không nói bất cứ thứ gì về cuộc hẹn. Trong những thị trấn nhỏ với cấu trúc gần bó chặt chẽ, việc kinh doanh và nghĩa vụ xã hội thường chồng chéo nhau, với người đi trước chỉ đạo cho người đến sau. Cho đến khi anh hòa hợp hoàn toàn với cộng đồng của hạt lại, Roanna sẽ phải đích thân thực hiện các nghĩa vụ đó.

Không biết vì sao anh đã không mong đợi anh sẽ ít được gặp cô đến thế.

Trước đây, Roanna luôn ở ngay gót chân của anh bất kể là anh đang làm chuyện gì. Khi cô được bảy hoặc tám tuổi, anh đã thực sự phải buộc cô không được đi theo anh vào phòng tắm, và mặc dù thế cô đã núp mình ở hành lang để chờ anh. Lúc ấy, dĩ nhiên, cô vừa mới mất cha mẹ và anh là sự an toàn duy nhất của cô; sự bám víu điên cuồng đã dần dần hết khi cô điều chỉnh lại. Nhưng thậm chí khi cô còn là một thiếu nữ, cô đã luôn ở ngay đó, khuôn mặt nhỏ thô kệch của cô hướng về phía anh như hoa hướng dương hướng tới mặt trời.

Nhưng giờ thì cô không còn thô kệch nữa; cô đã trở thành một người phụ nữ nổi bật với cấu trúc xương mạnh mẽ như được điêu khắc, loại mà sẽ không bị phai tàn theo năm tháng. Anh đã chuẩn bị tinh thần để kháng cự lại sức cám dỗ không ngừng; anh không thể lợi dụng điểm yếu đau lòng của cô chỉ để thỏa mãn khát khao của anh. Khốn kiếp tất cả các chuyện đó, tuy nhiên, thay vì dễ bị tổn thương cô đã thẳng thừng tránh xa anh, và hầu hết mọi lúc cô thậm chí không có mặt ở đó. Như thế cô đã chủ động tránh anh, và nhận thức đó làm anh thất vọng choáng váng sâu trong lòng. Có phải cô thấy xấu hổ vì cô đã ngủ với anh chẳng? Anh nhớ vẻ mặt của cô khép kín như thế nào vào buổi sáng hôm sau đó. Hay cô bực tức vì anh sắp thừa kế Davencourt thay vì là cô?

Lucinda đã nói Roanna không hề quan tâm đến chuyện điều hành Davencourt, nhưng nếu bà đã sai thì sao? Roanna che giấu rất nhiều đằng sau vẻ mặt bình tĩnh, xa cách đó. Đã có lần anh có thể hiểu thấu mọi ý nghĩ của cô, và bây giờ anh thấy mình ngấm nhìn cô bất cứ khi nào anh có thể, cố giải mã bất cứ biểu hiện nào có thể gợi ý cảm giác của cô. Tuy nhiên, phần lớn là anh thấy sự mệt mỏi trong cô, và sự kiên nhẫn thâm lặng mà cô chịu đựng nó.

Nếu anh biết được là bữa tiệc khốn kiếp này sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối cho cô, anh sẽ không bao giờ đồng ý làm nó. Nếu cô vẫn còn làm chuyện đó khi anh vào nhà, anh sẽ phải dứt khoát hành động. Khuôn mặt của cô đã u buồn và nhợt nhạt, và quầng mắt thâm đen, bằng chứng là cô đã không ngủ được. Mất ngủ là một chuyện; thức trong đêm và làm việc không ngừng vào ban ngày lại là chuyện khác. Cô cần làm điều gì đó mà cô tận hưởng, và anh nghĩ một cuộc cưỡi ngựa dài, thong thả là tốt nhất. Không những cô yêu thích cưỡi ngựa, mà việc rèn luyện thân thể có thể ép cơ thể của cô đi vào giấc ngủ đêm đó. Bản thân anh cũng đang đứng ngồi không yên; anh đã quen với việc sử dụng nhiều tiếng đồng hồ trên lưng ngựa hầu như mỗi ngày, và anh nhớ nó cũng như sự bầu bạn dễ chịu của những con ngựa.

Anh vào nhà bếp và mỉm cười với Tansy, người đang ngâm nga vui vẻ khi bà đi xung quanh nhà bếp, không bao giờ vội vã hay có vẻ có bất cứ ý định gì trong chuyển động của bà, tuy nhiên lại là đang chuẩn bị một bữa ăn lớn, ngon tuyệt. Tansy chẳng thay đổi gì mấy trong tất cả những năm anh biết bà, anh nghĩ. Bà phải là đang ở tuổi sáu mươi, nhưng tóc bà vẫn còn một màu bạc muối tiêu như khi anh mới đến sống ở Davencourt. Bà lùn và tròn trịa, và bản tính tốt bụng của bà thể hiện rõ qua đôi mắt xanh dương của bà.

“Bánh chanh lạnh cho món tráng miệng tối nay đây,” bà nói, cười toét miệng, biết rằng đó là món ưa thích của anh. “Nhớ dành bụng để ăn nó.”

“Tôi sẽ nhớ.” Bánh chanh lạnh của Tansy ngon đến nỗi anh có thể ăn nó thay cơm. “Bà có biết Roanna đang ở đâu không?”

“Biết chứ. Bessie vừa mới ở đây, và bà ta đã nói cô Roanna đang ngủ trong phòng làm việc. Tôi không thấy bất ngờ lắm, tôi sẽ nói thế. Cậu có thể nói chỉ cần nhìn vào cô gái tội nghiệp đó là biết mấy đêm qua đã rất là tồi tệ, thậm chí còn tệ hơn bình thường.”

Cô ấy đang ngủ. Sự nhẹ nhõm gây chiến với sự thất vọng, bởi vì anh đã kỳ vọng vào việc được cùng đi cưỡi ngựa với cô. “Tôi sẽ không quấy rầy cô ấy,” anh hứa. “Lucinda đã thức dậy từ giấc ngủ trưa của bà chưa?”

“Tôi nghĩ vậy, nhưng bà ấy còn chưa xuống lầu.” Tansy buồn bã lắc đầu. “Thời gian đang đè nặng lên Bà Lucinda. Cậu có thể nói khi người già chuẩn bị ra đi, vì họ ngưng ăn thức ăn mà họ từng thích. Tôi đoán đó là cách tự nhiên để từ từ ra đi. Mẹ tôi, người đã yên giấc, từng thích ăn dưa món và xúc xích mỏng của Đức hơn bất cứ thứ gì khác, nhưng một vài tháng trước khi bà ấy chết bà đã nói chúng tuyệt nhiên không còn thấy ngon nữa, và bà không chịu ăn chúng.”

Thức ăn ưa thích nhất của Lucinda là đậu bắp. Bà thích nó chiên, luộc, làm dưa chua, nấu cách nào cũng được. “Lucinda vẫn còn ăn đậu bắp chứ? ” anh hỏi lặng lẽ.

Tansy lắc đầu, mắt bà buồn bã. “Bà đã nói là năm nay nó không còn có mùi vị nữa.”

Webb rời khỏi nhà bếp và lặng lẽ đi xuống hành lang. Anh rẽ qua góc và dừng lại khi anh thấy Corliss quay lưng về phía anh, mở cửa phòng làm việc và len lén nhìn vào bên trong. Anh biết ngay lập tức là cô ta sắp sửa làm gì; ả đàn bà xấu xa định đóng sầm cửa để đánh thức Roanna. Sự cuồng nộ bắn qua người anh, và anh di chuyển nhanh khi cô ta lùi bước và mở toang cửa, giang rộng hai cánh tay xa nhất có thể. Anh thấy bắp thịt trên cẳng tay của cô ả siết chặt khi chuẩn bị đóng sầm cánh cửa bằng hết sức mình, và rồi anh ở ngay phía trên ả, những ngón tay rắn chắc của anh siết chặt vào gáy ả. ả thét một tiếng the thé đau đớn và cứng đờ người.

Webb nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó lôi cô ả ra khỏi phòng làm việc, vặn kẹp chặt cổ ả. Anh kéo mạnh đầu của ả xoay lại để ả có thể nhìn vào anh.

Trong đời anh ít khi giận dữ như thế này, và anh muốn lắc mạnh ả như thể ả là một miếng giẻ. Nếu tính đến mọi chuyện, việc đánh thức Roanna từ giấc ngủ trưa của cô chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ nhen và đầy ác ý, cho dù cô cần giấc ngủ đến mức nào. Nhưng anh không quan tâm chết tiệt đến chuyện tính đến mọi chuyện hay không, vì Roanna cần giấc ngủ đó, và sự hằn thù làm anh giận dữ nhất vì nó rất điên rồ. Corliss sẽ không hoàn thành hay đạt được thứ chết tiệt gì trong việc quấy rối Roanna; ả đơn giản chỉ là một con chó cái, và anh sẽ không tha thứ cho điều đó.

Khuôn mặt của ả biểu lộ sự báo động khi ả nhìn chăm chăm lên anh, cổ ả vẫn còn bị bẻ ngoặc trong một tư thế không thoải mái. Đôi mắt xanh dương của ả tròn tròn hoảng hốt vì bị bắt gặp khi ả nghĩ là chỉ có một mình ả, nhưng vẻ ranh mãnh đang bò vào chúng khi ả bắt đầu tìm cách thoát khỏi tình huống khó khăn này.

“Dừng mào xin lỗi,” anh nói thẳng thừng, hạ thấp giọng để Roanna sẽ không bị đánh thức. “Có lẽ tôi nên giải thích rõ mọi chuyện, để cô hiểu rõ chỗ đứng của mình. Cô nên cầu nguyện rằng gió sẽ không bao giờ thổi vào cánh cửa và đóng âm nó lại trong khi Roanna ngủ, hoặc con mèo đi lạc không bao giờ hất ngã bất cứ thứ gì, và lạy trời rằng nếu cô quên giữ yên lặng. Bởi vì bất kể điều gì xảy ra, nếu cô đang ở bất cứ nơi nào trong nhà, tôi sẽ đổ lỗi cho cô về chuyện đó. Và cô biết sau đó chuyện sẽ xảy ra không? ”

Khuôn mặt của ả cong lên khi ả nhận ra anh sẽ không lắng nghe bất cứ xin lỗi nào của ả. “Là gì? ” ả chế nhạo. “Anh sẽ lại mang cái lò vi lò đáng tin cậy của anh ra à? ”

Bàn tay anh siết chặt vào cổ ả, làm ả nhăn mặt vì đau. “Còn tệ hơn đó nữa,” anh nói trong giọng ngọt xót. “Ít ra là từ quan điểm của cô. Tôi sẽ ném cô ra khỏi nhà này nhanh đến nỗi móng của cô sẽ để lại dấu trượt trên cầu thang đấy. Rõ chưa? Sự khoan dung của tôi đối với những kẻ ăn bám rất thấp và cô đang quá gần với giới hạn đến nỗi tôi đang định với lấy bột giết bọ chét đấy.”

Mặt ả trở nên tối sầm, xấu xí và cổ giật mạnh khỏi anh. Webb giữ chặt ả, nhướn mày khi anh chờ một hồi đáp.

“Anh là đồ khốn kiếp,” ả phun ra. “Bà dì Lucinda nghĩ đi ấy có thể buộc mọi người phải chấp nhận anh, nhưng họ sẽ không bao giờ. Họ sẽ đối xử tốt với anh vì bà, nhưng ngay khi bà chết, anh sẽ khám phá ra họ nghĩ gì về anh. Anh chỉ trở lại vì anh biết bà ấy sắp chết, và anh muốn Davencourt và tất cả sản nghiệp này.”

“Tôi cũng sẽ có nó,” anh nói, và mỉm cười. Nó không phải là một nụ cười dễ chịu, vì anh đã không cảm thấy dễ chịu. Một cách khinh bỉ anh thả ả ra. “Lucinda đã nói là bà sẽ thay đổi di chúc của bà nếu tôi quay về. Davencourt sẽ thuộc về tôi, và cô sẽ phải vác mông ra khỏi đây. Nhưng cô không chỉ là một con chó cái, mà còn là một con ngốc. Theo tình thế trước kia, Roanna sẽ thừa kế thay vì tôi, nhưng cô đã cư xử giống như một con nhóc hư hỏng độc ác đối với cô ấy. Bộ cô nghĩ là cô ấy sẽ có để cho cô tiếp tục sống ở đây à? ”

Corliss hất đầu. “Roanna là một người nhu nhược. Tôi có thể xử lý cô ta.”

“Như tôi đã nói: đúng là đồ ngốc. Bây giờ cô ấy không nói gì vì Lucinda rất quan trọng đối với cô ấy, và cô ấy không muốn làm bà khó chịu. Nhưng dù gì đi nữa, cô nên tìm kiếm một nơi khác để sống đi là vừa.”

“Bà ngoại sẽ không để cho anh ném tôi ra ngoài.”

Webb khịt mũi. “Davencourt không thuộc về Gloria. Đó không phải là quyết định của bà ấy.”

“Nó cũng không thuộc về anh! Có nhiều chuyện có thể xảy ra từ nay đến khi bà dì Lucinda chết.” Ắ khiến nó nghe giống như lời đe dọa, và anh muốn biết ắ đang tính gì trở gì.

Anh chán khi phải đối phó với con chó cái nhỏ này. “Thì có lẽ tôi nên làm thêm một điều kiện khác: nếu cô bắt đầu nói chuyện mà không giữ mồm giữ miệng và gây ra rắc rối, cô sẽ ra khỏi đây ngay. Bây giờ cút cho khuất mắt tôi trước khi tôi quyết định là cô đã gây quá nhiều rắc rối hơn những gì cô đã làm.”

Ắ hối hả bỏ đi, đung đưa mông của ắ để cho anh thấy rằng ắ không sợ. Có lẽ là ắ không sợ thật, nhưng ắ nên chắc chắn tin lời anh.

Anh lặng lẽ mở cửa phòng làm việc để chắc chắn rằng họ đã không đánh thức Roanna vì trận cãi cọ của họ. Anh đã cố hạ thấp giọng, nhưng Corliss đã không quan tâm đến chuyện đó, và một cách dứt khoát anh tự hứa với mình là ắ sẽ phải ra ở ngoài đường đêm nay nếu mắt của Roanna đang mở.

Nhưng cô vẫn còn đang ngủ, cuộn người trong cái ghế văn phòng lớn với đầu cô ngã vào tay ghế. Anh đứng ngay cửa nhìn cô. Mái tóc màu hạt dẻ sẫm màu của cô xõa tung quanh khuôn mặt cô, và giấc ngủ đã mang đến màu ửng đỏ tinh vi trên má cô. Ngực của cô di chuyển phập phồng trong nhịp chậm và sâu.

Cô đã ngủ như thế vào cái đêm họ ở chung với nhau - khi anh để yên cho cô ngủ. Nếu anh đã biết giấc ngủ thật sự, bình yên hiếm hoi thế nào đối với cô, thì anh đã không đánh thức cô trong những lần đó. Nhưng sau đó, mỗi lần, cô đã cuộn người trong vòng tay của anh như thế với đầu của cô đặt tựa lên trên vai anh.

Sự khao khát nhứt nhối đi qua người anh. Anh muốn được ôm cô như thế lại, anh nghĩ. Cô có thể ngủ trong vòng tay của anh bao lâu cũng được.

16. Chương 16

Corliss run rẩy khi ắ leo lên cầu thang, những cơn run rẩy ở cả bên trong lẫn bên ngoài. Ắ cần một thứ ngay lập tức. Ắ vội vã đi vào phòng và khoá cửa lại, sau đó bắt đầu tìm kiếm tất cả những nơi ắ thích giấu đồ: bên trong khe hở nhỏ xíu trong lớp vải lót dưới đáy ghế xô pha, cái hũ kem lạnh trống rỗng, dưới đáy cây đèn, miếng lót ngón chân cho giày. Ắ tìm được đúng món đồ mà ắ biết là sẽ tìm được, không có gì cả, nhưng ắ đang quá thèm khát cho nên ắ cũng cố kiểm thử.

Sao hắn ta dám nói chuyện với ắ như thế chứ ? Ắ đã luôn căm ghét hắn ta, ghét Jessie, ghét Roanna. Thật là không công bằng! Tại sao họ được đến sống ở Davencourt trong khi ắ phải sống trong ngôi nhà nhỏ ngổ ngàng đó chứ? Suốt cuộc đời ắ đã bị xem thường ở trường bởi mối quan hệ đáng thương với Davenport. Nhưng những điều tốt đẹp đôi khi cũng xảy ra, như khi Jessie bị giết và Webb bị buộc tội vì điều đó. Corliss đã lặng lẽ ăn mừng; Chúa ơi, thật khó mà nén được cười về cái cách mà sự kiện biến đổi! Nhưng ắ đã làm tất cả những cử chỉ thích hợp, trông buồn bã, và khi Webb rời khỏi, rất mau chóng mọi thứ đã trở về đúng chỗ của nó và gia đình ắ đã chuyển vào Davencourt, nơi mà đáng lẽ họ phải sống ở đó lâu rồi.

Lúc đó ắ không có nhiều bạn bè, loại bạn bè biết vui chơi, không phải những kẻ khinh khỉnh có nội tổ chiến đấu trong chiến tranh, những kẻ đeo ngọc trai và những người đàn ông không chửi thề khi có mặt phụ nữ. Đúng là nhảm nhí. Bạn của ắ biết làm thế nào để vui chơi.

Ắ đã rất thông minh, đã tránh xa khỏi chất ma túy cực mạnh. Không chích ma túy, không đầu thừa ngải. Cái thứ quái đó là thứ giết người. Ắ thích rượu, nhưng ắ thích nhất là thứ bột trắng dễ chịu đó. Hít vào mũi một cái, và không cần phải lo lắng gì; ắ thấy cực kỳ hạnh phúc, tốt nhất, đẹp nhất, hấp dẫn nhất. Đã có một lần ắ đã hấp dẫn khôn kiếp đến nỗi ắ có một lúc ba anh chàng, hết anh này đến anh kia, sau đó cả ba người cùng một lúc, và làm cho tất cả bọn họ kiệt sức. Nó đã rất tuyệt, ắ đã thấy rất tuyệt vời, ắ chưa bao giờ có một cuộc làm tình như thế kể từ đó. Ắ muốn làm lại chuyện đó, nhưng bây giờ thì phải cần được

lãng lãng bay bổng hơn, và thật ra thì ả thà là tận hưởng điều đó hơn là tập trung vào việc làm tình. Hơn nữa, một vài lần ả đã gặp chút rắc rối khoảng một tháng sau đó, và ả đã phải đến Memphis nơi không ai biết ả để có thể giải quyết chuyện đó. Sẽ không dễ cho đứa nhỏ trong bụng phá hỏng cuộc vui của ả.

Nhưng tất cả những nơi hay giấu đồ của ả đều trống không. ả không còn chút thuốc nào cả, và ả không có đồng nào hết. Một cách tuyệt vọng ả đi tới lui trong phòng cố suy nghĩ. Bà dì Lucinda luôn giữ nhiều tiền trong ví, nhưng ví tiền đang ở phòng ngủ của bà và bà lão vẫn còn đang ở trong phòng của bà, vì vậy ả không thể tiếp cận nó. Bà ngoại và mẹ đã đi mua sắm, cho nên họ phải mang theo tất cả tiền của họ. Nhưng Roanna đang ngủ trong phòng làm việc ... Corliss cười một mình khi ả lượn từ phòng ả và phóng xuống hành lang để đến phòng của Roanna. Rốt cuộc ả thật là hên khi bị Webb ngăn cản không cho ả đóng sầm cửa. Để cho Roanna nhỏ bé yêu quý ngủ, đúng là con chó cái ngớ ngẩn.

ả lặng lẽ đi vào phòng ngủ của Roanna. Roanna luôn cất ví tiền trong tủ như một cô bé ngoan. Corliss Chỉ mất một lát để chộm ví của Roanna và đếm số tiền trong ví. Chỉ có 83 đô la, khốn kiếp thật. Thậm chí một người dấn dấn như Roanna sẽ nhận thấy nếu một vài tờ hai mươi đô bị biến mất. ả ít khi màng đến chuyện lục lọi ví tiền của Roanna vì lý do đó, vì Roanna bình thường không mang theo nhiều tiền trên người.

Mất ả nhìn những tấm thẻ tín dụng nhưng cưỡng lại sự cám dỗ. ả sẽ phải ký tên để lấy tiền mặt từ chúng, và nhân viên thu ngân của ngân hàng có thể biết ả không phải là Roanna. Đó là một khó khăn cho việc sống trong tỉnh lẻ, quá nhiều người biết chuyện của người khác.

Tấm thẻ rút tiền ngân hàng là chuyện khác, tuy nhiên. Nếu ả có thể tìm được số mật mã của Roanna ... một cách vội vã ả bắt đầu kéo một đồng giấy phế liệu ra khỏi những cái ngăn nhỏ trong ví. Không ai nên ghi xuống số PIN của họ cả, nhưng mọi người đều làm. ả tìm được một mảnh giấy, gấp lại gọn gàng, với bốn con số trên đó. ả cười khúc khích một mình khi ả lấy cây bút từ đáy túi xách của Roanna và ghi những con số trên lòng bàn tay. Có lẽ không phải là số PIN, nhưng vậy thì sao chứ? Chỉ là cái máy sẽ không nhả tiền ra cho ả thôi, không như thể nó sẽ gọi cho Roanna và tố cáo ả.

Mỉm cười, ả rút thẻ ngân hàng vào túi. Cái này còn tốt hơn là ăn vụng hai mươi đô ở đây và hai mươi đô ở đó. ả sẽ lấy một vài trăm, rút tấm thẻ vào lại trước khi Roanna nhớ nó, và vui chơi tối nay. Khốn thật, ả sẽ thậm chí rút tờ giấy giao dịch vào trong hồ sơ nơi Roanna giữ những thứ đại loại như thế; làm như thế chắc sẽ không có sự không thống nhất khi bảng kê của ngân hàng được gửi đến. Đây là một kế hoạch hay; ả sẽ phải sử dụng nó lại, tuy nhiên sẽ thông minh hơn khi thỉnh thoảng sử dụng thẻ của bà dì Lucinda, nếu ả có thể lấy được nó, và thay đổi chứ không chỉ sử dụng cùng một cái. Sự phong phú làm nên hương vị của cuộc đời. Nó cũng giảm nguy cơ ả sẽ bị bắt, là điều quan trọng nhất; điều đó, và có tiền.

Trước tám giờ đêm đó, Corliss cảm thấy khoẻ hơn nhiều. Sau khi ghé đến chỗ máy rút tiền tự động, ả phải mất một lúc để tìm được người cung cấp thường xuyên của ả, nhưng rốt cuộc ả đã tìm được hẳn. Thứ bột trắng vẩy tay chào đón, và ả muốn ngửi tất cả trong một lần, nhưng ả biết sẽ thông minh hơn nếu ả hạn chế nó, vì không thể nào đoán trước được là bao lâu nữa ả mới lại có thể đánh cắp được tấm thẻ ngân hàng. ả cho phép mình hít một hơi, đủ để làm giảm cơn nghiện.

Sau đó ả ở trong tâm trạng vui chơi. ả đến quán rượu ưa thích của ả, nhưng không có người bạn nào của ả ở đó, và ả ngồi một mình, ngâm nga hát hò. ả gọi thứ nước uống ưa thích, rượu daiquiri dâu, ả thích vì nó có nhiều rượu theo cách người phục vụ ở quầy rượu làm chúng cho ả nhưng vẫn trông giống như một trong những thức uống dễ thương phù hợp cho các cô gái dễ thương uống.

Tuy nhiên khi ả ngồi ở đó càng lâu, thì tâm trạng của ả càng âm ảm. ả cố bám vào sự lãng lãng của thuốc, nhưng nó phai tàn như nó luôn vậy, và ả muốn khóc. Rượu daiquiri rất ngon, nhưng rượu không có tác dụng giống như bạch phiến. Có lẽ nếu ả thực sự say xỉn thì nó có thể giúp.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, và vẫn không có người bạn nào của ả xuất hiện cả. Họ đã đi nơi khác tối nay và không nói với ả chẳng? ả cảm thấy hoảng sợ khi bị bỏ rơi. Chắc chắn là không có ai nghe được chuyện Webb hăm dọa ném ả ra khỏi Davencourt, chưa đâu.

Một cách tuyệt vọng ả nhấp rượu daiquiri, cố không dán mắt vào cái dù nhỏ bằng giấy màu ngọc lam ngớ ngẩn. Hoặc là cái ống hút ngắn hơn so với bình thường, hay cái dù chết tiệt đó đã phát triển. ả đã không gặp rắc rối này với hai ly đầu tiên. ả nhìn trừng trừng gã pha rượu, tự hỏi liệu hẳn có đang chơi ả không, nhưng hẳn thậm chí còn không nhìn về phía ả, vì vậy ả quyết định là hẳn đã không làm.

Cái xác của hai cây dù giấy nhỏ khác nằm trước mặt ả. Một cái màu vàng, còn cái kia màu hồng. Đặt tất cả chúng lại với nhau và ả sẽ có một bó hoa dù nhỏ. Hoan hô. Có lẽ ả nên để dành chúng để đặt lên ngôi mộ của bà dì Lucinda. Đó là một ý nghĩ hay; đến lúc bà già đó chết, ả sẽ có đủ những cây dù nhỏ để làm một vòng hoa tang xinh đẹp.

Hay có lẽ ả có thể nhồi nhét chúng xuống huyệt của Webb Tallant. Chết bởi cây dù; nghe có vẻ dễ thương chứ.

Chiều hôm nay, gã con hoang đó đã làm ả sợ gần chết khi hắn chộp cổ ả như thế. Và nhìn vào mắt hắn - Chúa ơi! Nó là cái nhìn lạnh lùng nhất, dữ dằn nhất mà ả từng gặp, và vì một chuyện không ra gì! Cô nàng nhỏ bé xinh đẹp tái nhợt - kín miệng đó không thể bị làm phiền, và có trời biết là cô ta cần tất cả mọi thứ mà cô ta có thể nhận được. Corliss cười khúc khích, nhưng sự vui đùa của ả biến mất khi ả nhớ tới lời đe dọa mà Webb đã tuyên bố.

Ả ghét hắn. Tại sao hắn có mọi thứ chứ? Hắn không xứng đáng để có nó. Nó đã luôn làm ả tức điên lên vì hắn là người được chọn khi mà hắn không bất cứ bà con thân thích gì với bà dì Lucinda hơn ả. Hắn dữ dằn và ích kỷ, con mụ chó cái già đó sẽ trao Davencourt cho hắn, và hắn sẽ không để cho ả sống ở đó sau khi bà dì Lucinda chết. Thật là không công bằng!

Cũng như ả không ưa Roanna, nhưng ít ra thì Roanna là một người nhà Davenport thực sự, và ả sẽ không cảm thấy tồi tệ nếu Davencourt thuộc về cô ta. Thật khốn kiếp nếu ả cảm thấy như vậy. Roanna là một con ngốc nhu nhược, và cô ta cũng không xứng đáng có được Davencourt. Chỗ hay duy nhất về chuyện Roanna có được ngôi nhà đó là Corliss biết ả có thể xử lý Roanna dễ như trở bàn tay. Ả sẽ gây sức ép với con chuột nhỏ đó đến nỗi Roanna sẽ đưa tiền ra thay vì buộc Corliss phải lên ăn cắp nó.

Nhưng nếu bà dì Lucinda sẽ không để lại Davencourt cho Roanna, vậy thì thật là không công bằng khi Webb có được nó! Bà dì Lucinda có lẽ đã không nghĩ rằng Webb đã giết chết Jessie, nhưng Corliss có ý kiến riêng của ả, và nó càng mạnh mẽ hơn sau khi ả nhìn thấy vẻ ngoài trên khuôn mặt của hắn chiều hôm đó. Ả không nghi ngờ gì là hắn có thể giết người. Tại sao à, trong một khoảnh khắc ả đã nghĩ là hắn sắp giết ả, và chỉ vì một trò đùa nhỏ mà ả định chơi. Ả chỉ là đang nghĩ đến chuyện đóng sầm cửa thôi, ả còn chưa thực sự làm chuyện đó. Nhưng hắn đã chộp ả và làm cổ ả như muốn lìa ra, đồ khốn kiếp.

Ai đó đẩy trượt xuống cái ghế cao bên cạnh ả. “Trông giống như em cần một ly khác,” một giọng đàn ông trơn tru vang lên bên tai ả.

Corliss giội cái nhìn dữ dội lướt qua người đàn ông bên cạnh ả. Hắn trông cũng đủ dễ nhìn, ả nghĩ, nhưng quá già. “Biển đi, lão già.”

Hắn cười khùng khục. “Đừng để cho mái tóc muối tiêu đánh lừa em. Không phải vì có tuyết trên mái nhà mà coi như không có lửa trong lò nhé.”

“Đúng, đúng, tôi đã nghe tất cả các chuyện đó trước đây,” ả nói một cách chán chường, hút một ngụm daiquiri nữa. “Ông có thể quá già để cắt mù tạc, nhưng ông vẫn có thể trét sốt trứng (Note: Chỗ này chơi chữ, ý nói là lão này già rồi chẳng làm ăn gì được nhưng màn dạo đầu thì ok.) Chuyện lớn gì chứ. Biển đi - và ông có thể làm cách nào ông thích.”

“Tôi không quan tâm đến chuyện ngủ với em,” hắn nói, nghe chán chường như ả.

Ả quá sững sốt bởi sự thẳng thừng đến nỗi ả quay ngay sang nhìn hắn, thật sự nhìn hắn. Ả thấy mái tóc dày đã bạc gần hết, và một cơ thể vẫn còn mạnh mẽ và cứng cỏi mặc dù hắn phải ở lứa tuổi năm mươi. Tuy nhiên chính đôi mắt hắn là thứ thu hút ả; Chúng là đôi mắt xanh nhất mà ả từng nhìn thấy, và nhìn vào chúng giống như nhìn vào đôi mắt của một con rắn: lạnh lùng, hoàn toàn không có cảm giác. Corliss rùng mình, nhưng không thể không cảm thấy thích thú.

Hắn hất đầu về phía những cái dù nằm trên quầy. “Em đã và đang đổ rượu xuống khá nhanh đấy. Một ngày tồi tệ à? ”

“Ông chưa biết hết đâu,” ả nói, nhưng sau đó cười. “Tuy nhiên, mọi thứ đang có vẻ sáng sủa hơn.”

“Vậy sao em không kể tôi nghe về nó đi,” hắn dụ. “Em là Corliss Spence, đúng không? Em không phải đang sống ở Davencourt sao? ”

Đó thường là một trong những câu hỏi đầu tiên mà mọi người hỏi khi gặp ả lần đầu tiên. Corliss thích sự khác biệt mà nó mang lại cho ả, ý thức được làm người đặc biệt là thế nào. Webb sẽ tước nó từ ả, và ả ghét hẳn vì điều đó. “Phải, tôi sống ở đó,” ả nói. “Dù sao thì cũng trong một thời gian ngắn.”

Người đàn ông đưa ly lên miệng hẳn. Từ màu của chất lỏng, nó hình như là rượu bourbon không pha. Hẳn nhấp nó khi hẳn nhìn ả chăm chăm với những đôi mắt xanh dương lạnh lẽo. “Tôi đồ là em sẽ phải mau vác mông ra khỏi đó. Chắc là sống không được thoải mái lắm với kẻ giết người ở đó.”

Corliss nghĩ đến bàn tay Webb siết chặt vào phía sau cổ ả, và ả rùng mình. “Hắn là đồ khốn kiếp,” ả nói. “Tôi sẽ sớm dọn ra khỏi đó. Hôm nay hẳn đã tấn công tôi một cách vô cớ! ”

“Kể tôi nghe về chuyện đó đi,” hẳn lại giục, và chìa tay ra. “À này, tôi tên là Harper Neeley.”

Corliss bắt tay với hẳn và cảm thấy một sự hồi hộp kích động kỳ lạ. Hẳn có thể là một người lớn tuổi, nhưng có cái gì đó về hẳn làm ả rùng mình. Tuy nhiên bây giờ lại ả sốt sắng muốn kể cho hẳn nghe bất cứ thứ gì mà người bạn mới của ả muốn biết về việc Webb Tallant đáng ghét như thế nào.

Roanna ước gì là cô đã không đầu hàng giấc ngủ chiều hôm đó. Nó đã giúp ích rất nhiều vào lúc đó, nhưng giờ cô lại đối mặt với một đêm dài khác. Cô đã lên lầu lúc 10 giờ và làm những công việc thường ngày như tắm rửa, mặc đồ ngủ, đánh răng, vào giường, làm tất cả mà không được gì. Cô đã biết ngay lập tức giấc ngủ sẽ không đến trong một thời gian dài, nếu có chút nào, vì vậy cô đã rời khỏi giường và cuộn người trong ghế. Cô nhặt lên cuốn sách mà cô đang cố gắng đọc trong hai đêm vừa qua đã cuối cùng đã thấy thích thú với nó.

Webb lên lầu lúc 11 giờ, và cô tắt đèn khi nghe thấy tiếng anh tắm rửa. Cô nhìn thấy ánh sáng từ phòng anh, không biết liệu anh có đi tới tui ở cửa sổ để cô có thể nhìn thấy bóng anh trên ban công. Anh đã không làm thế; đèn của anh đã tắt, và có sự im lặng ở căn phòng bên kia.

Ánh sáng từ ngọn đèn của cô thu hút đàn muỗi, vì thế Roanna luôn đóng cửa ra ban công trong khi cô đọc sách, và cô không thể nghe xem là anh có mở cánh cửa phòng anh đêm đó hay không. Cô ngồi lặng lẽ trong bóng tối, đợi cho đến khi anh có thời gian ngủ thiếp đi, hy vọng là cô có thể buồn ngủ. Cô nhìn cây kim huỳnh quang trong đồng hồ di chuyển qua nửa đêm; lúc đó cô mới bật đèn và tiếp tục đọc sách.

Một tiếng đồng hồ sau cô ngáp và để cho cuốn sách rơi xuống đùi. Dù là cô không thể thực sự ngủ, cô quá mệt đến nỗi cô muốn nằm xuống. Cô liếc nhìn ra bên ngoài và thấy có một cơn bão đang xảy ra; cô có thể nhìn thấy vòng cung đỏ của tia chớp sấm sét, nhưng nó thật xa xôi đến nỗi cô không thể nghe được tiếng sấm. Có lẽ nếu cô mở cánh cửa ra và lên giường, cơn bão sẽ quét đến gần, mang theo cơn mưa dễ chịu với nó. Mưa là thứ thuốc xoa dịu tốt nhất, đưa cô vào giấc ngủ bình yên. Cô quá mệt đến nỗi phải mất một lúc lâu trước khi cô nhận ra rằng cái màu đỏ đó không phải là tia chớp sấm sét. Không có cơn bão nào cả.

Ai đó đang đứng trên ban công, thân hình của người đó thật khó có thể nhìn thấy trong bóng tối.

Anh ta đang quan sát cô.

Webb.

Cô nhận ra anh ngay lập tức, nhanh đến nỗi cô không có thời gian hoảng sợ khi nghĩ đến một người lạ đang đứng trên ban công. Anh đang hút thuốc, và điều thuốc rực sáng thành một vòng cung đỏ khi anh nâng nó đến môi. Ánh lửa cháy rực khi anh rút thuốc, và cái cháy bùng ngùn ngụt làm cô có thể nhìn thấy những đường nét cứng cỏi trên mặt anh, xương gò má cao của anh.

Anh đang tựa người vào chấn song trên ban công, ngay sát bên ngoài ánh sáng của khung cửa phòng cô. Một vệt sáng yếu ớt toả trên đôi vai trần của anh, gọi lại từ các ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Anh đang mặc một cái quần màu đen, có lẽ là quần jean, và không mặc gì khác.

Cô không biết anh đã ở ngoài đó bao lâu, hút thuốc và lặng lẽ ngắm nhìn cô qua cánh cửa đôi. Cô hít một hơi sâu, cơ thể của cô đột ngột cảm giác được anh quá mãnh liệt đến mức nó khiến cô đau. Từ từ cô tựa đầu vào lưng ghế và nhìn lại anh. Cô nhận thức sâu sắc về da thịt trần trụi của cô bên dưới lớp áo ngủ khiêm tốn: cặp vú mà anh đã hôn, cặp đùi mà anh đã tách ra. Anh có đang nhớ về đêm đó không?

Tại sao không anh ngủ chứ? Đã gần một giờ ba mươi rồi.

Anh quay lại và búng điều thuốc qua lan can, vào đám cỏ ẩm ướt sương bên dưới. Ánh mắt của Roanna tự động đi theo nó, vòng cung của vệt lửa, và khi cô ngoái nhìn lại, anh đã đi khỏi.

Cô không nghe tiếng cánh cửa của anh đóng lại. Anh có đi trở vào trong, hoay là anh đi quanh ban công? Với cánh cửa phòng cô đóng kín, cô không thể nghe tiếng đóng mở hoặc tiếng bước chân của anh. Cô với tay lên và tắt đèn, đưa căn phòng chìm vào bóng tối lại. Không có ánh sáng bên trong cô có thể nhìn thấy rõ ban công được rõ ràng, tấm mình trong ánh sao màu bạc yếu ớt. Anh không có ở đó.

Cô hơi run rẩy khi cô bò vào giường. Tại sao có anh nhìn cô chứ? anh đã có ý định làm chuyện đó, hay là anh chỉ muốn ra ngoài hút thuốc và nhìn qua khung cửa của cô bởi vì đèn trong phòng cô đang sáng?

Cơ thể của cô nhức nhối, và cô ôm cánh tay trên lồng ngực phập phồng của mình. Đã hai tuần kể từ cái đêm ở Nogales, và cô khao khát được cảm thấy da thịt trần trụi, nóng bỏng của anh, trên người cô lại, trọng lượng của anh ấn cô xuống nệm, di chuyển trên cô, vào bên trong cô. Cái đau nhức bởi việc mất đi sự trong trắng đã phai tàn từ lâu, và cô lại muốn cảm thấy anh ở đó. Cô muốn đến bên anh trong màn đêm tĩnh mịch, luồn vào giường cạnh anh, mang lại cho anh món quà của cơ thể cô.

Giấc ngủ chưa bao giờ xa xôi như thế này.

Anh liếc nhìn cô với cái nhìn sắc bén khi cô đi vào phòng làm việc sáng hôm sau. Cô đã trang điểm kỹ càng để che đậy quầng thâm dưới mắt, nhưng anh nhìn thấy nó ngay lập tức. “Đêm qua không ngủ ngon, đúng không?” anh hỏi cộc cằn. “Em có ngủ được chút nào không?”

Cô lắc đầu nhưng giữ vẻ mặt hững hờ để anh sẽ không ước đoán được cơ thể mệt mỏi của cô. “Không, nhưng cuối cùng em đã đủ mệt để có thể ngủ được. Em đã quen với chuyện đó.”

Anh đóng tập tin đang mở trên bàn, nhấn nút thoát trên bàn phím, và tắt máy tính. Anh đứng lên với thái độ quyết đoán.

“Đi thay quần áo đi,” anh ra lệnh. “Quần jean và giày ống. Chúng ta sẽ đi cưỡi ngựa.”

Ngay khi nghe chữ ‘đi cưỡi ngựa’ là toàn thân của cô thấy háo hức và sung sức. Thậm chí khi mệt mỏi như thế này, đi cưỡi ngựa nghe giống như thiên đường. Con ngựa chuyển động êm ái bên dưới cô, gió nhẹ thổi qua mặt cô, không khí trong lành, sinh động làm dịu phổi cô. Không có những cuộc họp, không có kế hoạch, không có áp lực. Nhưng mặt khác cô nhớ lại là mình đã có kế hoạch, có một cuộc họp, và cô thở dài. “Em không thể. Em có -”

“Anh không quan tâm đến chuyện em có cuộc họp gì,” anh cắt ngang. “Hãy gọi và bảo họ là em sẽ không đến dự. Hôm nay, em sẽ không được làm gì hết ngoài việc thư giãn, và đó là mệnh lệnh.”

Cô vẫn do dự. Trong mười năm sự tồn tại của cô là tập trung vào nhiệm vụ, vào việc giải quyết chuyện kinh doanh, vào việc góp phần lấp khoảng trống ở nơi này do sự ra đi của anh. Thật khó để đột ngột quay lưng lại với cái nền tảng của mười năm đó.

Anh đặt tay lên vai cô và xoay cô về phía cửa. “Đó là mệnh lệnh,” anh lặp lại một cách dứt khoát, và vỗ nhẹ vào hông cô để bảo cô đi ngay. Nó lẽ ra là một cái vỗ mạnh, nhưng thay vào đó tay anh chuyển thành cái vỗ nhẹ. Anh rút tay lại trước khi nó có thể chần chừ, trước khi ngón tay của anh có thể ôm đôi hông săn chắc mà anh vừa mới chạm vào.

Cô dừng lại ở trước cửa và ngoái lại nhìn anh. Anh để ý là cô hơi ửng hồng mặt. Bởi vì anh đã vỗ nhẹ hông cô à? “Em không biết là anh hút thuốc,” cô nói.

“Anh thường là không hút. Một gói kéo dài cả tháng hoặc lâu hơn đối với anh. Cuối cùng là anh phải ném bỏ hầu hết chúng đi vì chúng bị cũ.”

Cô định hỏi tại sao anh lại hút thuốc tối qua nếu bình thường anh không hút nhưng nén những lời đó vào trong. Cô không muốn quấy rầy anh với những câu hỏi cá nhân như cách cô đã làm khi còn nhỏ. Anh đã từng rất kiên nhẫn với cô, nhưng bây giờ cô biết rằng cô đã từng là một sự rắc rối cho anh.

Thay vào đó cô lặng lẽ lên lầu thay đổi quần áo, và tìm cô bay bổng khi cô làm chuyện đó. Cả ngày một mình với chẳng có chuyện gì để làm ngoài việc cỡi ngựa! Một thiên đường thuần túy.

Webb chắc đã gọi xuống chuồng ngựa, vì Loyal đang đợi với hai con ngựa đã gần sẵn yên. Roanna nhìn ông với vẻ kinh ngạc. Cô đã luôn chăm sóc con ngựa của cô từ lúc cô đủ lớn để nâng cái yên ngựa. “Tôi lẽ ra sẽ tự mình gắn yên,” cô phản đối.

Loyal toét miệng cười với cô. “Tôi biết là cô sẽ thế, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ tiết kiệm thời gian cho cô. Cô không đi cưỡi ngựa đủ, vì vậy tôi muốn cô có thêm vài phút.”

Buckley, con ngựa yêu quý của cô, bây giờ đã mười lăm tuổi, và cô chỉ cưỡi nó trên những lối đi thông thả hơn, trên địa hình dễ dàng hơn. Nhưng con ngựa mà Loyal đã chọn cho cô hôm nay là một con ngựa cứng cáp, không nhanh như tiếng sét, nhưng với đôi chân như sắt và nhiều sức chịu đựng. Con ngựa của Webb, cô nhận thấy, có cùng đặc điểm. Loyal rõ ràng đã nghĩ là họ sẽ ra ngoài hơn là một cuộc cỡi ngựa dạo bộ vào ngày chủ nhật.

Webb bước ra từ một trong những chuồng ngựa nơi anh đã vuốt ve con ngựa con một tuổi nghịch ngợm mới đến đã bị những con khác chơi thô bạo và bị một cú đá cắt vào chân của nó. “Thuốc mỡ của ông vẫn còn là một phép màu,” anh nói với Loyal. “Vết cắt đó trông giống như nó đã được một tuần thay vì chỉ mới có hai ngày.”

Anh nắm giây cương từ Loyal, và họ phóng người lên yên ngựa. Roanna cảm thấy cơ thể của cô thay đổi, một phép màu tràn qua cơ của cô như cách nó luôn có. Theo bản năng cô hòa vào nhịp điệu của con ngựa ngay từ bước đầu tiên nó lấy, truyền sức mạnh vào cơ thể uyển chuyển, duyên dáng của cô.

Webb giữ con ngựa mình đi sau cô một bước, chủ yếu là vì để vui thích nhìn cô. Cô là người cỡi ngựa giỏi nhất mà anh từng gặp, chấm hết. Tài cưỡi ngựa của anh là có chất lượng, nếu anh có tham vọng, anh có thể cưỡi ngựa thi đấu, nhưng Roanna thì giỏi hơn. Thỉnh thoảng, mỗi một thập niên hay gì đó, sẽ có một vận động viên trên sân có những chuyển động uyển chuyển vượt ngoài mức thể thao, biến mỗi cuộc gặp, trò chơi, hoặc cuộc đua tranh thành một tác phẩm nghệ thuật, và đó là cái mà người ta nhìn thấy được khi được quan sát Roanna cỡi ngựa. Thậm chí khi ở những bước đi thông dong, như bây giờ, và họ chỉ đang cỡi ngựa để vui chơi, cơ thể của cô đã nhuần nhuyễn khi cô điều chỉnh và kiểm soát mọi sắc thái chuyển động của con vật bên dưới cô.

Cô trông có giống như thế không nếu cô nằm trên anh nhỉ? Hơi thở của Webb ngừng lại. Cặp đùi xinh đẹp của cô siết chặt và thư giãn, nâng cô lên, sau đó để đưa cô xuống vật căng cứng của anh, để cho cô bao bọc anh với một chuyển động suôn sẻ trong khi thân mình của cô di chuyển trong cái lắc lư duyên dáng đó -

Anh dập tắt suy nghĩ của mình khi máu vội vã dồn xuống chỗ thắt lưng của anh, và anh chuyển động một cách không thoải mái. Bị cương cứng trong khi cưỡi ngựa không phải là một ý tưởng hay, nhưng thật khó để xua tan hình ảnh đó. Mỗi lần anh nhìn cô anh thấy đường cong của mông cô, và anh nhớ cảm giác được chạm vào chúng, vuốt ve cô, đi sâu và mạnh mẽ, và giải tỏa trong cô với một sức mạnh làm anh cảm thấy như thể anh đang bùng nổ.

Anh sẽ làm cho mình bị tổn thương nghiêm trọng nếu anh không ngừng suy nghĩ về chuyện đó. Anh lau những giọt mồ hôi từ trán và cổ tình giạt mạnh ánh mắt khỏi mông cô. Thay vào đó anh nhìn hàng cây, tai của con ngựa, bất cứ thứ gì ngoại trừ cô, cho đến khi cái vật cương cứng của anh dịu xuống và anh cảm thấy thoải mái lại.

Họ đã không nói chuyện. Dù sao thì Roanna cũng thường hay im lặng, và bây giờ cô có vẻ hoàn toàn đắm mình trong niềm vui của việc cưỡi ngựa và anh không muốn làm phiền cô. Anh cũng tận hưởng sự tự do cho chính mình. Anh đã làm việc ngay từ phút anh đặt chân trở lại Davencourt, và anh đã không dành chút thời gian nào để thích nghi mình. Mất anh quen với những ngọn tro bụi, thật ấn tượng và trải dài đến chân trời bất tận, với những cây xương rồng và những bụi cây, với đám bụi và không khí trong suốt có thể nhìn thấy được xa cả năm mươi dặm. Anh đã quen với khí nóng khô, thiêu đốt, với những con lạch đột ngột bị ngập tràn từ trận mưa của ngày hôm trước, xa ngược dòng.

Anh đã quên nơi này có màu xanh tươi như thế nào, mọi sắc xanh trong đời. Nó ngập tràn trong mắt anh, lấp từng lỗ chân lông trên da anh. Không khí dày và mù sương với cái ẩm ướt. Những cây gỗ cứng và thường

xanh chạm khê vào nhau theo làn gió nhẹ, quá nhẹ đến nỗi anh không thể cảm thấy nó, hoa dại nghiêng người trong nhiều màu sắc, những con chim bay nhảy và bay vọt và hót líu lo, côn trùng kêu rả rích.

Nó đánh mạnh vào anh, sâu tận xuống ruột gan. Anh đã phát triển Arizona bằng tình yêu thực sự và sẽ không bao giờ từ bỏ nó trong đời anh, nhưng nơi này là nhà. Đây là nơi mà rễ của anh đã vùi sâu hàng mấy thế hệ sâu vào lớp đất màu mỡ. Gia tộc Tallant đã từng sống ở đây trong gần hai trăm năm, và hơn hàng trăm năm nữa nếu tính đến dòng máu Cherokee và Choctaw chảy trong gia đình anh.

Anh không để mình nhớ Alabama khi anh rời khỏi. Anh đã tập trung duy nhất vào tương lai và những gì anh có thể tạo dựng bằng hai tay của chính mình trong ngôi nhà mới mà anh đã chọn. Nhưng bây giờ thì anh đã trở lại, nó như thể linh hồn của anh đã phục hồi. Anh sẽ xử lý gia đình anh, xấu xa và bạc bẽo như một số người trong bọn họ. Anh không thích có quá nhiều người trong gia tộc Tallants sống dựa vào gia tộc Davenport và không làm công việc chết tiệt gì để kiếm sống. Lucinda là vạch nối giữa gia tộc Davenport và Tallant, và khi bà chết ... Anh nhìn dáng người mảnh dẻ đang cỡi ngựa trước mặt anh. Gia tộc đã không được đông con cái, và việc bị chết yểu đã làm họ giờ càng ít người hơn. Roanna sẽ là người nhà Davenport duy nhất còn lại, người cuối cùng của gia tộc.

Bất kể điều gì anh phải làm, anh sẽ giữ nguyên sản di sản Davenport cho cô.

Họ cưỡi ngựa hàng giờ, thậm chí bỏ cả bữa ăn trưa. Anh không thích cô bỏ bữa ăn, nhưng cô trông rất thư giãn, với màu hồng trên má, anh đã quyết định đó là một cuộc đánh đổi có thể chấp nhận. Từ giờ trở đi anh sẽ chắc chắn rằng cô có thời gian để đi cưỡi ngựa mỗi ngày nếu cô muốn, và nó sẽ không phải là một ý kiến tồi nếu anh đưa ra cùng quyết định đó cho mình.

Cô không lộ vẻ sốt sắng như cách cô đã làm trước kia, nói liên tục và đôi khi làm anh cười với những lời nhận xét kỳ quặc, hay quây phá om xòm của cô. Roanna đó sẽ không bao giờ trở lại nữa, anh nghĩ với nỗi day dứt. Không phải chỉ vì cú sốc đã biến đổi cô thành người phụ nữ thận trọng, kín đáo này; mà cũng là vì cô đã trưởng thành. Dù sao thì cô cũng sẽ thay đổi, mặc dù là không đến mức độ này; thời gian và trách nhiệm có cách thay đổi con người. Anh nhớ cô bé tinh nghịch đó, nhưng người phụ nữ này đi vào suy nghĩ của anh theo cách mà không có người nào khác từng có. Cảm giác pha trộn giữa sự ham muốn và sự chờ che đang làm anh phát điên lên, hai bản năng gây chiến với nhau.

Anh đã đứng trên ban công tối qua và nhìn cô qua khung cửa trong khi cô đọc sách. Cô ngồi cô đơn độc trong ánh đèn tỏa nhẹ, cuộn người trong cái ghế khổng lồ làm cho cơ thể cô trong có vẻ còi cọc. Ánh đèn đã chiếu sáng màu đỏ trong mái tóc màu hạt dẻ của cô, làm nó ánh lên một màu đen óng. Cái áo ngủ nữ khiêm tốn rộng dài đến mắt cá chân của cô, nhưng anh có thể nhìn thấy bóng dáng lờ mờ của núm vú cô bên dưới lớp vải, màu đen ở khoảng giữa đùi cô, và anh biết là cô chỉ chiếc có cái áo ngủ đó thôi. Anh biết rằng anh có thể đi vào phòng cô và quỳ xuống ở phía trước ghế, và cô sẽ không phản đối. Anh có thể đẩy trượt bàn tay vào dưới cái áo ngủ để ôm mông cô và kéo cô tới phía trước. Anh đã cương cứng như đá, nghĩ về chuyện đó, tưởng tượng cảm giác cô đẩy trượt xuống anh.

Sau đó cô đã nhìn lên, như thể cô đã cảm thấy sức nóng trong suy nghĩ của anh. Đôi mắt màu nâu sẫm của cô đã rất bí ẩn, khi cô nhìn chằm chằm lại anh qua lớp kính. Dưới lớp vải trắng, núm vú của cô đã sẵn lại cương cứng.

Chỉ có vậy mà cơ thể của cô đã đáp trả lại anh. Chỉ một cái nhìn. Một hồi tưởng. Lúc đó anh có thể đã có cô. Bây giờ anh có thể có cô, anh nghĩ, ngắm nhìn cô.

Cô có mang thai hay không?

Quá sớm để cho cơ thể của cô biểu lộ dấu hiệu gì, nhưng anh muốn lột trần cô, xoay cô về phía anh và dùng đôi tay to lớn của anh để thể kiểm tra tỉ mỉ mọi góc ngách trên thân thể cô trong nắng sáng, ghi nhớ cô để trong tương lai anh có thể nói thậm chí bất cứ thay đổi nhỏ nào trên người cô.

Anh sắp bị điên rồi.

Roanna kèm ngựa. Cô cảm thấy phần chân sau cuộc cưỡi ngựa, nhưng cơ bắp của cô đang cho biết là quá lâu kể từ khi cô ngồi trên yên ngựa trong một thời gian dài như thế. “Em cần phải đi bộ một lúc,” cô nói, và xuống ngựa. “Em đang thấy hơi bị tê cứng. Anh có thể tiếp tục nếu anh muốn.”

Cô hầu như hi vọng rằng anh sẽ làm điều đó; thật căng thẳng khi ở một mình với anh, cùng cười đùa với anh một cách hòa hợp hoàn hảo, như cách họ đã có trước đây. Một cách thư giãn, với sự đề phòng của cô giảm xuống, vài lần cô đã quay qua anh với một vài lời bình luận trêu chọc. Cô đã thấy mình nín lại mỗi lần, nhưng việc suýt buột miệng làm cô thấy lo lắng. Sẽ nhẹ nhõm hơn khi được ở một mình.

Nhưng anh cũng xuống ngựa và bước cạnh cô. Roanna nhìn lướt qua vẻ mặt của anh và cũng vội nhìn sang chỗ khác. Quai hàm của anh siết chặt, và anh đang nhìn thẳng về phía trước như thể anh không thể chịu đựng nổi việc thậm chí chỉ nhìn cô.

Một cách đau khổ, cô muốn biết mình đã làm sai chuyện gì. Họ đi trong im lặng, tiếng chân của con ngựa lọc cọc sau lưng họ. Cô đã không làm gì sai cả, cô nhận ra. Họ đã không nói chuyện nhiều với nhau. Cô không biết điều gì làm anh lo lắng, nhưng cô không chịu tự động đổ lỗi cho mình như cách cô đã luôn làm trước đây.

Anh đặt tay anh trên cánh tay của cô và kéo cô dừng lại.

Hai con ngựa cũng dừng lại, di chuyển sau lưng họ. Cô nhìn anh dò hỏi và đứng im. Mắt anh có màu xanh đậm, dữ dội chiếu lấp lánh với sức nóng nhưng chẳng hề liên quan gì đến sự giận dữ. Anh đang đứng rất gần với cô, sát đến nỗi cô có thể cảm thấy sự nóng ẩm của cơ thể đầy mồ hôi của anh, và bộ ngực rộng của anh đang phập phồng bởi những hơi thở sâu và mạnh.

Ảnh hưởng của dục vọng trong một người đàn ông tổng một cú đánh mạnh vào cô, và cô choáng váng. Một cách ngạc nhiên cô cố suy nghĩ, lắp ráp lại, nhưng cái gì đó trong cô đáp lại với sự mong muốn của riêng nó. Anh muốn cô! Hạnh phúc nở hoa trong cô, sự phản chiếu ánh sáng bên trong cô đã bị che giấu sau nhiều năm đau khổ. Sợi dây cương tuột ta khỏi những ngón tay tê dại của cô, và cô nhón người tới phía trước như thể bị kéo bởi một sợi dây vô hình, nhón chân lên khi cánh tay của cô ôm vòng cổ anh và cái miệng mềm mại của cô nâng lên đến anh.

Anh cứng đờ người trong vòng tay ôm của cô, chỉ một khoảnh khắc, sau đó anh cũng thả dây cương của mình, và cánh tay của anh ôm quanh người cô, áp mạnh cô vào người anh. Miệng của anh cũng nồng nhiệt như của cô, lưỡi của anh lao xuống sâu hơn. Anh đang gần như trở nên hoang dại với cô, áp lực của nụ hôn làm tím môi cô, cái ôm chặt của anh nén chặt xương sườn cô. Cô có thể cảm thấy vật cương cứng của anh áp sát vào chỗ mềm mại ở giữa đùi cô.

Cô không thể thở; cái choáng váng xây xẩm bắt đầu bò qua ý thức của cô. Một cách tuyệt vọng cô giật mạnh miệng khỏi anh, đầu của cô ngửa ra như bông hoa quá nặng cho thân dễ mỏng manh của nó. Cơ thể của cô đang bốc cháy và cô không quan tâm, không quan tâm những chuyện anh đã làm đối với cô, để cho anh chiếm lấy cô ngay nơi đây, bây giờ, trên mặt đất thậm chí không có tấm chăn để phủ mặt đất. Cô thêm khát được chạm vào anh, nhúc nhối vì anh -

“Không được!” anh nói bằng giọng khàn đục, đặt tay bên hông cô và buộc cô khỏi người anh. “Quý tha ma bắt, không được!”

Sự kinh ngạc làm cô chao đảo như vẻ ngoài rành rành của dục vọng lúc này. Roanna vấp ngã, đầu gối của cô quá lỏng lẻo để giữ cô đứng thẳng. Cô chộp bờm con ngựa của cô, bám chặt những ngón tay trên cái bờm thô cứng và để cho con vật lớn đỡ trọng lượng của cô khi cô tựa vào nó. Tất cả màu sắc biến mất khỏi khuôn mặt của cô khi cô nhìn chăm chăm vào Webb. “Gì cơ?” cô thở hổn hển.

“Anh đã nói với em,” anh nói trong giọng điên cuồng. “Chuyện xảy ra ở Nogales sẽ không tái diễn nữa.”

Một cơn ớn lạnh trống rỗng hình thành bên trong bụng cô. Chúa ơi, cô đã hiểu lầm. Cô đã hiểu sai những biểu hiện trên gương mặt của anh. Anh đã không muốn cô chút nào, anh đã giận dữ về cái gì đó. Cô đã muốn một cách tuyệt vọng là anh muốn cô đến nỗi cô đã lờ đi mọi thứ anh đã nói và chỉ nghe theo sự ham muốn vĩnh viễn, tuyệt vọng của chính mình. Cô vừa mới biến mình thành một con ngựa, và cô nghĩ cô sẽ chết vì xấu hổ.

“Em xin lỗi,” cô cố thoát ra, tránh xa khỏi anh. Con ngựa được đào tạo bài bản cũng lùi lại theo cô. “Em đã không có ý - em biết, em xin hứa - Ôi, Chúa ơi!” Với tiếng rên rỉ tuyệt vọng, cô ném mình lên lưng ngựa và thúc nó phóng nhanh.

Cô nghe anh la lối cái gì đó, nhưng cô không ngừng lại. Nước mắt làm mờ mắt cô khi cô cúi xuống cổ con ngựa. Cô không nghĩ cô sẽ có thể đối mặt với anh lại, và cô không biết liệu cô sẽ có thể khôi phục lại được từ này sự cự tuyệt sau cùng này không.

Webb nhìn theo sau cô, khuôn mặt của anh cũng trắng bệch, tay anh bóp chặt thành nắm tay ở hai bên hông. Anh nguyên rủa mình, sử dụng bất cứ từ ngữ tồi bại nào mà anh từng nghe qua. Chúa ơi, anh không thể nào xử lý chuyện đó tệ hơn! Nhưng anh đã hết sức khổ sở vì ham muốn suốt cả ngày, và khi cô ném người vào anh như thế, anh đã đánh mất nó. Cơn thác lũ của ham muốn đã làm chìm anh xuống, và anh đã không suy nghĩ, rõ ràng và đơn giản. Anh sẽ xô cô ngã xuống đất và chiếm lấy cô ngay đó, đâm sâu cô trong nền đất bần thỉu, nhưng cô đã buông anh ra và đầu cô đã ngã ra yếu ớt như một con búp bê nhồi bông giẻ rách, và anh đã nhận ra anh đang đối xử thô bạo với cô đến mức nào.

Anh đã ép cửa cô vào giường với anh ở Nogales, sử dụng cách thức đe dọa cô làm phương tiện để dập tắt sự thèm muốn đối với cô. Lần này anh đã sử dụng sức mạnh vũ phu. Anh đã kéo mạnh mình trở về từ bờ vực, nhưng chỉ vừa kịp lúc. Chúa ơi, chỉ vừa kịp lúc. Anh chỉ mới hôn cô, thậm chí không chạm vào ngực cô hoặc cởi bất cứ mảnh quần áo nào trên người cô và anh đã ở trên bờ vực đạt đến tột đỉnh của khoái cảm tình dục. Anh có thể cảm thấy sự ảm thấp của sự giải tỏa lúc đầu trong quần áo lót của mình.

Rồi anh đã đẩy cô ra - Roanna, người đã đau khổ vì có quá nhiều sự cự tuyệt đến nỗi cô đã khép kín khỏi mọi người thay vì trao cho họ quyền lực để làm cô đau nữa. Chỉ có anh nắm giữ quyền lực đó, anh là điểm yếu duy nhất của cô, và tâm trạng đau buồn, hoang dại đã làm loà mắt anh, anh đã đẩy cô ra. Anh đã muốn giải thích, muốn nói rằng anh không muốn lợi dụng cô như cách anh đã làm ở Nogales. Anh muốn nói chuyện với cô về đêm đó; anh muốn hỏi khi nào thì chu kỳ của cô đến hạn, nếu cô đã bị muộn. Nhưng lời nói vụng về đã thoát khỏi miệng anh giống như một cú đánh mạnh vào cô, và cô đã chạy trốn trước khi anh có thể nói bất cứ thứ gì khác.

Chẳng có ích gì khi cố đuổi theo cô. Con ngựa của cô không phải là loại nhanh nhất trên bốn chân, nhưng rồi con ngựa của anh cũng không phải. Cô có điểm lợi là trọng lượng của cô nhẹ khoảng phân nửa của anh, và là một người cưỡi ngựa rất giỏi. Đuổi theo cô chỉ là một cố gắng vô ích, và quá sức cho con ngựa của anh trong cái thời tiết nóng bức này.

Nhưng anh phải nói chuyện với cô, phải nói cái gì đó, bất cứ thứ gì sẽ xua đuổi cái nhìn hoảng sợ, trống rỗng khỏi mắt cô.

Roanna không quay về nhà. Cô chỉ muốn chạy trốn và không bao giờ phải đối mặt lại với Webb. Cô cảm thấy tan nát cõi lòng, và cơn đau đã rất mới và đau buồn đến nỗi cô chỉ không thể đối mặt với bất kỳ ai.

Cô biết cô không thể tránh anh mãi mãi. Cô đã bị trói buộc phải ở lại Davencourt lâu như Lucinda sống. Bằng cách nào đó vào ngày mai, cô sẽ tìm được sức mạnh để nhìn anh và giả vờ là không có chuyện gì từng xảy ra, cô đã chưa từng ném mình vào anh lại. Ngày mai cô sẽ xây dựng lại lớp vỏ bảo vệ cô; có lẽ một vài vết nứt biểu lộ nơi đã phục hồi nó, nhưng bức tường sẽ giữ vững. Cô sẽ tạ lỗi, giả vờ là nó không quan trọng. Và cô sẽ chịu đựng. Cô tránh mặt cho phần còn lại của buổi chiều, ghé vào một con lạch có bóng mát để tưới nước cho con ngựa và để cho nó gặm những mảng cỏ mềm, tươi mới ở lân cận. Cô ngồi trong bóng mát và giữ sạch đầu óc của mình, để cho thời gian từ từ trôi qua như cô hay làm trong đêm khi cô ở một mình và những tiếng đồng hồ không ngừng kéo dài trước mắt cô. Bất cứ thứ gì cũng có thể đi qua, một giây mỗi lúc, nếu cô không chịu để mình cảm thấy.

Nhưng khi sắc màu tím sẫm của hoàng hôn bắt đầu làm tối thế giới quanh cô, cô biết cô không thể trì hoãn hơn nữa và miễn cưỡng ngồi lên ngựa và quay đầu lại về phía Davencourt. Loyal bồn chồn bước ra để gặp cô.

“Cô ổn chứ?” ông hỏi. Webb đã ở trong tâm trạng đen tối khi anh trở về, nhưng Loyal đã không hỏi chuyện đã xảy ra; đó là chuyện của cô, và cô sẽ nói cho ông biết nếu cô muốn. Nhưng ông muốn biết cô có ổn không, và Roanna cố gạt đầu.

“Tôi khỏe,” cô nói, và giọng cô đều đều, nghe hơi khàn khàn một chút. Thật kỳ lạ; cô đã không khóc, nhưng sự căng thẳng vẫn còn rõ nét trong giọng cô.

“Cô lên nhà đi,” ông nói, trán ông vẫn hằn nếp nhăn với vẻ quan tâm. “Tôi sẽ chăm sóc con ngựa.”

Đó là lần thứ hai trong một ngày. Lớp vỏ bảo vệ của cô đã không được tái thiết nhiều như cô nghĩ. Cô đủ mệt mỏi, đủ tàn phá đến nỗi cô chỉ nói đơn giản, “Cám ơn,” và lết người về phía ngôi nhà.

Cô nghĩ đến chuyện lén lên từ cầu thang bên ngoài lại, nhưng bằng cách nào đó nó nghe như là một nỗ lực lớn. Cô đã thường lén lên cái cầu thang đó trong suốt đời mình rồi, cô nghĩ, thay vì đối mặt với mọi chuyện. Vì thế cô bước đến gần thêm nhà, mở cửa trước, lấy cầu thang chính. Cô đang đi được nửa chừng thì cô nghe tiếng thỉnh thịch của gót giày ủng và giọng của Webb vang lên từ tiền sảnh, “Roanna, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Nó rút cạn từng ao-sơ sức mạnh mà cô có, nhưng cô quay sang nhìn anh. Có thể là anh trông gượng gạo như cô cảm thấy. Anh đang đứng ở chân cầu thang, tay anh trên cột chống đỡ tay vịn cầu thang và một chân đặt trên nấc thang đầu tiên, như thể chuẩn bị theo sau cô nếu cô không tuân theo. Mắt anh nheo lại, miệng của anh lộ vẻ dứt khoát.

“Ngày mai hãy nói,” cô nói, giọng cô mềm mại, và quay đầu lại ... và anh để cô đi. Với mỗi bước cô mong được nghe tiếng chân anh chạy theo sau cô, nhưng cô đến đầu cầu thang rồi đến phòng của cô mà không bị cản trở gì.

Cô đi tắm, mặc đồ, rồi xuống lầu ăn tối. Bản năng của cô mách bảo nên nấp trong phòng mình, cũng như chuyện sử dụng cầu thang bên ngoài, nhưng đó là chuyện của quá khứ. Không còn ẩn nấp nữa, cô nghĩ. Cô sẽ đối mặt với những gì cô phải đối mặt với, xử lý những gì cô phải xử lý, và sau đó cô sẽ được tự do.

Webb ngắm nhìn cô đắm chiêu trong suốt bữa ăn tối, nhưng anh không cố điều khiển cô vào một cuộc đàm thoại riêng lẻ. Cô mệt mỏi, kiệt sức hơn cô từng cảm thấy trước đây, và cho dù với chuyện đã xảy ra làm cô bận tâm cô nghi ngờ là mình sẽ thậm chí chớp mắt được đêm đó, tuy nhiên cô muốn nằm xuống, phải nằm xuống. Cô nói lời chúc ngủ ngon đến mọi người và quay về phòng mình.

Ngay khi cô nằm dài thoải mái trong giường, cô cảm thấy tay chân mềm nhũn một cách kỳ quặc, và cơn buồn ngủ đến với cô. Dù đó là vì việc cưới ngựa, việc thiếu ngủ lâu dài, căng thẳng thần kinh, hay kết hợp của tất cả những thứ đó, cô rơi vào giấc ngủ sâu.

Cô không biết khi Webb lặng lẽ đi vào phòng qua cánh cửa ban công để kiểm tra cô, lắng nghe nhịp thở sâu, đều của cô để chắc chắn là cô đang ngủ, nhìn cô một lúc, sau đó lặng lẽ rời khỏi như khi anh bước vào. Tối nay, cô không thức để nhìn cây kim đồng hồ nhích trong hình tròn.

Cô không nhớ là mình nằm mơ; cô chưa bao giờ nhớ.

Cô rời khỏi giường lúc rất khuya. Mắt cô đang mở nhưng một cách kỳ lạ là không nhìn thấy gì cả. Cô đi không vội vàng, không do dự, đến cánh cửa và mở nó. Đôi chân trần của cô chắc chắn và lặng lẽ trên thảm khi cô đi xuống hành lang, nhìn như một cây ma trong cái áo ngủ trắng.

Cô không nhận ra bất cứ thứ gì cho đến khi một cơn đau đột ngột bắn qua đầu cô. Cô nghe một tiếng thét kỳ lạ ở xa, rồi chỉ có bóng tối.

17. Chương 17

Webb phóng khỏi giường, tỉnh giấc ngay lập tức và chắc chắn một cách khủng khiếp là anh đã nghe tiếng Roanna khóc thét lên, nhưng âm thanh phát ra không phải từ phòng cô. Anh chớp cái quần và kéo mạnh chúng trên, cài chúng trong khi chạy ra cửa. Tiếng thét nghe có vẻ như từ hướng cầu thang : Chúa ơi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ngã xuống chúng -

Tất cả mọi người khác trong nhà cũng đều bị đánh thức. Anh nghe tiếng lấp bắp của những giọng nói, thấy những ánh đèn được bật lên, những cánh cửa mở ra. Gloria ló đầu ra đúng lúc anh chạy qua. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” bà hỏi một cách bức bối.

Anh không màng trả lời, tất cả sự chú ý của anh tập trung vào việc chạy đến cầu thang. Sau đó anh thấy cô, nằm bất động như con búp bê bị vỡ ở hành lang trước vuông góc với cầu thang. Anh bật đèn trên đầu, chùm đèn treo nhiều ngọn làm lóa mắt bởi ánh sáng rực rỡ, và tìm anh gần như ngừng đập. Máu, ướt đầm và đen sẫm, bện vào tóc cô và nhuộm hết thảm dưới đầu cô.

Anh nghe tiếng lách cách ở tầng dưới, như thể ai đó đã vấp ngã vào cái gì đó.

Webb nhìn lên và thấy Brock đứng ở đó chớp đôi mắt ngái ngủ, chưa hoàn toàn hiểu hết chuyện gì đang xảy ra. “Brock,” anh cau kinh. “Có ai đó đang ở dưới lầu.”

Em họ của anh lại chớp mắt, sau đó sự nhận thức làm ánh mắt anh mở to. Không nói lời nào anh lao xuống cầu thang. Greg không do dự khi ông chạy theo con trai ông.

Webb quỳ bên cạnh Roanna và nhẹ nhàng nhấn ngón tay lên cổ cô, gần như không dám thở. Sự hoảng sợ lớn dần trong anh như một quả khí cầu, làm anh thấy ngột thở. Sau đó anh cảm nhận được nhịp mạch của cô đập mạnh dưới đầu ngón tay của anh, mạnh mẽ một cách trấn an, và anh ngã ra một cách nhẹ nhõm. Anh lờ đi những giọng nói lớn tiếng quanh anh và khẽ lật cô lại. Harlan đang quát tháo, Gloria và Lanette đang ôm nhau rên rĩ. Corliss chỉ đứng tê cứng ngay bên ngoài cánh cửa phòng ngủ của cô ta, mắt cô ta mở to vì khiếp sợ khi cô ta nhìn chằm chằm vào cơ thể bất động của Roanna.

Lucinda vùng vẫy qua đám người và quỵ xuống đầu gối cạnh anh. Mặt bà tái nhợt, và bàn tay run rẩy của bà luồn vào cánh tay của anh. “Roanna,” bà thì thầm, giọng bà tắt nghẽn, “Webb, nó -? ”

“Không, cô ấy còn sống.” Anh muốn nói là cô chỉ bị ngất, nhưng vết thương của cô có thể nghiêm trọng hơn. Cô đã không tỉnh lại, và nỗi sợ hãi lại dâng cao trong anh. Một cách sốt ruột anh nhìn Gloria và Lanette, họ đều rất kích động, và cho là họ không giúp được gì. Ánh mắt của anh cau kinh trên Corliss.

“Corliss! Gọi 911. Kêu nhân viên cấp cứu đến đây, và cảnh sát nữa.” Cô ta chỉ nhìn anh chằm chằm, không di chuyển, và anh quát tháo, “Ngay bây giờ! ” cô ta nuốt xuống một cách dữ dội và chạy như bay trở lại vào phòng ngủ. Webb nghe tiếng cô ta, nâng cao và run rẩy, khi cô ta nói với tổng đài viên 911.

“Có chuyện gì vậy?” Lucinda rên rĩ, vuốt mặt Roanna bằng những ngón tay run rẩy. “Nó bị té à?”

“Cháu nghĩ cô ấy làm tên trộm bị bất ngờ,” Webb nói, giọng anh siết chặt với sự tức giận và lo âu, và nỗi sợ hãi làm anh không thể đứng vững. Anh muốn bế Roanna trong vòng tay, ôm cô tì vào ngực, nhưng lẽ thường bảo anh để cho cô nằm yên.

Cô vẫn còn chảy máu, máu của cô thấm ướt cả thảm. Một vết đỏ sẫm đang loang ra từ chỗ đầu cô đang nằm.

“Corliss! ” anh hét. “Mang một tấm chăn và một cái khăn sạch to đến đây! ”

Cô ta xuất hiện chỉ trong chốc lát, vấp ngã trên tấm chăn mà cô ta đang kéo theo, và cùng một lúc cổ kéo cái áo choàng trên cái áo lụa bó sát của cô ta. Webb lấy tấm chăn và cẩn thận nhét nó quanh người Roanna, sau đó gấp cái khăn lớn và nhẹ nhàng luồn nó dưới đầu của cô, đặt nó nằm giữa đầu và sàn nhà để nó áp sát vào vết thương đang chảy máu.

“Chúng ta - cô ta không sao chứ? ” Corliss hỏi, rằng cô ta va vào nhau lập cập từ cú sốc.

“Tôi hy vọng vậy,” anh nói một cách buồn bã. Ngực anh buốt nhói. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô có làm sao đó? Anh sẽ làm gì đây?

Lucinda đổ sập xuống sàn, chân bà gấp lại bên dưới bà. Bà đưa tay ôm mặt và bắt đầu thốn thức đứt quãng.

Gloria đã hết than khóc, âm thanh dừng lại như thể nó đã bị cắt ngang bởi một con dao. Bà ngã quỵ bên cạnh chị bà và ôm choàng lấy bà ấy. “Nó sẽ không sao, nó sẽ không sao,” bà thì thầm lời vỗ về trấn an, vuốt mái tóc bạc của Lucinda.

Roanna cục cựa, rên lên một tiếng nhỏ khi cô cố đưa tay lên đầu mình. Cô không có sức hay sự giúp đỡ nào, và cánh tay của cô yếu ớt rơi trở xuống tấm thảm. Tim của Webb thót lại sợ hãi. Anh cầm tay cô lên và ôm nó trong tay anh. “Roanna? ”

Nghe giọng anh, Lucinda buông Gloria ra, điên cuồng bò đến gần hơn. Vẻ mặt của bà vừa kinh hoàng vừa hy vọng.

Roanna hít hai hơi thở sâu, và mí mắt của cô hấp háy mở. Ánh mắt của cô không được tập trung, đờ đẫn, nhưng cô đang tỉnh lại, và đó là điều quan trọng.

Webb phải nuốt cái nút thắt nghẹn trong họng anh. “Roanna,” anh lại nói, nghiêng người trên cô, và cô cố hết sức để nhìn anh, chớp mắt khi cố làm rõ tầm nhìn của mình.

“Anh trông khiếp quá,” cô lầm bầm.

Anh hầu như không thể thở, tim anh đang đập liên hồi. Anh đặt ngón tay cô trên gò má xù xì của anh. “Ừ, anh cần cạo râu.”

“Không,” cô nói, lời của cô líu nhíu. Cô hít một hơi thở sâu khác, như thể cô bị kiệt sức. “Bỏ mắt.”

Lucinda nuốt nhanh tiếng nức nở của bà, một tiếng cười nghẹn hoà trộn với nước mắt khi bà với lấy tay kia của Roanna.

Roanna hơi cau mày. “Em thấy đau đầu quá,” cô lúng búng nói, và nhắm mắt lại. Lời nói của cô rõ ràng hơn. Cô thử chạm vào đầu cô lại, nhưng Webb và Lucinda mỗi người giữ một tay, và chẳng ai trong số họ có ý thả nó ra.

“Anh cũng nghĩ vậy,” Webb nói, buộc mình phải nói chuyện một cách bình tĩnh. “Em bị sưng một cục ở đó.”

“Em bị ngã à? ” cô thì thầm.

“Anh đoán vậy,” anh trả lời, không muốn làm cô sợ cho đến khi anh biết chắc chắn một chuyện.

Brock và Greg thở hổn hển lên lại cầu thang. Brock chỉ mặc cái quần jean, kéo dây kéo nhưng không cài nút, và bộ ngực rắn chắc của anh lấp lánh mồ hôi. Anh đã nhặt lên cái que cờ từ một nơi nào đó, và Greg đã lấy cây súng trường .22 từ giá súng trên lò sưởi trong phòng sách. Webb nhìn họ dò hỏi, và họ lắc đầu. “Hắn đã chạy thoát,” Greg dùng miệng ra dấu.

Có tiếng còi hú vang ở xa. Greg nói, “tôi nên cất cái này lại trước khi cảnh sát trưởng đến đây. Tôi sẽ cho họ vào.” Ông quay lại xuống lầu để đặt cây súng trường lại trên giá súng, vì sợ rằng ông sẽ sách động những cảnh sát đã bị căng thẳng với chất adrenaline mất.

Roanna cố ngồi dậy. Webb đặt tay anh lên vai cô và ấn cô trở xuống lại, cảnh báo là anh làm nó dễ dàng như thế nào. “Em không được ngồi dậy. Em phải nằm ở ngay đây cho đến khi nhân viên cứu thương đồng ý để cho em di chuyển.”

“Đầu em đau quá,” cô lại nói, hơi hung hăng.

Đã quá lâu rồi kể từ khi anh nghe được giọng nói đó trong giọng cô mà anh không thể không cười toe toét, mặc dù nỗi kinh hoàng đã từng cấu xé bên trong anh và giờ chỉ mới bắt đầu thực sự lắng xuống. “Anh biết vậy, cưng ạ. Ngồi lên sẽ chỉ làm nó càng tệ hơn. Nằm yên đi.”

“Em muốn ngồi dậy.”

“Một lúc nữa đã. Để cho nhân viên cấp cứu kiểm tra em trước đã.”

Cô thở dài nôn nóng. “Được rồi.” Nhưng trước khi tiếng còi hụ dừng lại ở bên ngoài, cô lại cố ngồi bật dậy, và anh biết cô bị mất phương hướng. Anh đã nhìn thấy điều đó trước kia ở những người bị thương; bản năng là một thứ nguyên sơ, đứng dậy, tiếp tục đi, đặt khoảng cách giữa mình và bất cứ cái gì đã gây ra sự tổn thương.

Anh có thể nghe tiếng Greg giải thích khi ông đưa một đoàn người lên cầu thang. Có sáu nhân viên cấp cứu và nhiều cảnh sát, với thêm nhiều người đang đến, từ âm thanh của tiếng còi hụ khi những chiếc xe khác tăng tốc trên đường.

Webb và Lucinda bị đẩy qua một bên khi nhân viên cấp cứu, bốn người đàn ông và hai người phụ nữ, vây quanh Roanna. Webb lùi sát tường. Lucinda yếu ớt bám vào anh, run rẩy, và anh vòng một cánh tay đỡ

lấy bà. Bà dựa hẳn vào người anh, sử dụng sức mạnh của anh, và anh cảm thấy được cơ thể của bà mong manh như thế nào khi mà đã có lần anh đã cảm thấy được sự mạnh mẽ trong cơ thể đó.

Thêm nhiều cảnh sát nữa đến, và cả cảnh sát trưởng. Booley Watts bây giờ đã nghỉ hưu, nhưng cảnh sát trưởng mới, Carl Beshears, đã từng là cảnh sát phó của Booley trong chín năm trước khi được bầu chọn làm cảnh sát trưởng, và ông ta đã từng theo dõi vụ án của Jessie. Ông là một người đàn ông vạm vỡ với mái tóc muối tiêu và đôi mắt lạnh lẽo, đa nghi. Booley hoạt động với thái độ người-tốt kiểu như Andy Taylor; Beshears thì lỗ mãng hơn, thẳng thắn đi vào vấn đề, mặc dù ông đã học được những chiến thuật để trị kẻ cứng đầu, thẳng tiến tới phía trước mà ông đã học được trong thủy quân. Ông bắt đầu tập hợp gia đình lại với nhau, đẩy họ qua một bên. “Các người, bây giờ hãy nhường chỗ cho nhân viên cấp cứu, và để họ chăm sóc Cô Roanna.” Cái nhìn nghiêm khắc của ông chiếu trên Webb. “Nào, giờ thì đã xảy ra chuyện gì ở đây vậy? ”

Cho đến lúc đó, Webb đã không nhận ra sự giống nhau giữa chuyện đã xảy ra với Roanna tối nay và cái chết của Jessie mười năm trước. Anh đã tập trung vào Roanna, kinh hoàng cho cô, chăm sóc cô. Sự cuồng nộ lúc xưa mà anh đã kèm chế bắt đầu hình thành trong anh khi anh nhận ra Beshears tình nghi anh tập kích Roanna, có lẽ đã cố giết cô.

Anh kiềm nén cơn giận của mình, tuy nhiên, vì bây giờ không phải là lúc để làm điều đó. “Tôi nghe tiếng Roanna hét lớn,” anh nói đều đều một cách kiềm nén. “Âm thanh đến từ phía trước nhà, và tôi sợ là cô ấy đã thức dậy mà không bật đèn và bị té xuống cầu thang. Nhưng khi tôi đến đây, tôi thấy cô ấy nằm ngay nơi cô ấy đang nằm bây giờ.”

“Sao cậu biết là Roanna la hét? ”

“Tôi chỉ biết,” anh nói thẳng thừng.

“Cậu không nghĩ rằng có thể là từ bất cứ một người nào khác trong nhà đã thức dậy sao? ”

Lucinda rút mình lại, kích động bởi sự nghi ngờ rõ ràng trong giọng của Beshears. “Thường là không,” bà nói trong giọng chắc chắn. “Roanna bị mất ngủ. Nếu có bất kỳ ai lang thang trong nhà trong đêm khuya, thì chỉ có thể là nó.”

“Nhưng cậu đang thức,” Beshears nói với Webb.

“Không. Tôi thức giấc khi tôi nghe tiếng hét của cô ấy.”

“Tất cả chúng tôi đều nghe,” Gloria chen vào. “Roanna thường hay gặp ác mộng, anh biết đó, và đó là điều tôi nghĩ đang xảy ra. Webb chạy ngang qua cửa của tôi đúng lúc tôi mở nó.”

“Bà chắc chắn là Webb chứ.”

“Tôi biết chắc là vậy,” Brock thêm vào, nhìn thẳng mặt với cảnh sát trưởng. “Tôi đã ở ngay đằng sau anh ấy.”

Beshears trông có vẻ thất vọng, sau đó nhún vai, rõ ràng đang quyết định rốt cuộc là không có sự dính líu giữa hai sự kiện. “Vậy thì, cô ấy bị té hay bị gì? Người nhận điện thoại đã nói cuộc gọi yêu cầu nhân viên cấp cứu và cảnh sát.”

“Chỉ ngay khi tôi đến gần cô ấy,” Webb nói, “tôi nghe tiếng gì đó dưới lầu.”

“Như cái gì?” Mắt Beshears sắc lại.

“Tôi không biết. Tiếng va chạm.” Webb nhìn Brock và Greg.

“Brock và tôi xuống lầu để xem qua,” Greg nói. “Một cây đèn đã bị hất ngã trong phòng sách. Tôi ra ngoài trong khi Brock kiểm tra phần còn lại của ngôi nhà.” Ông do dự. “Tôi nghĩ là tôi thấy ai đó bỏ chạy, nhưng tôi không thể chắc được. Mắt tôi lúc đó chưa quen với bóng tối.”

“Về hướng nào?” Beshears hỏi vặn tất, đã vẫy tay gọi một trong những người cảnh sát.

“Về phía phải, phía đường cao tốc.”

Người cảnh sát đến gần, và Beshears quay qua anh ta. “Các người lấy đèn và kiểm tra sân ở phía bên kia đường lái xe vào nhà. Tối nay sương dày đặc, cho nên nếu có ai đã bước qua ở đó, thì sẽ để lại dấu chân trên bãi cỏ. Có thể là có kẻ đột nhập vào nhà.” Người cảnh sát gật đầu và rời khỏi, với vài người cảnh sát khác.

Một trong những nhân viên cấp cứu bước đến. Anh ta rõ ràng là đã nhảy ra khỏi giường để trả lời điện thoại; một cái mũ thể thao nằm trên cái đầu chưa chải của anh ta, và mắt anh ta sưng húp vì thiếu ngủ. Nhưng anh ta rất tỉnh táo, ánh mắt sắc sảo. “Tôi khá chắc chắn là cô ấy sẽ không sao, nhưng tôi muốn đưa cô ấy đến bệnh viện để kiểm tra. Và để khâu vết cắt trên đầu của cô ấy. Có vẻ như cô ấy đã bị chấn động nhẹ. Có lẽ họ sẽ muốn giữ cô ấy lại 24 tiếng đồng hồ, chỉ để chắc chắn là cô ấy không bị gì.”

“Tôi sẽ đi với nó,” Lucinda nói, nhưng đột ngột chao đảo. Webb chụp lấy bà.

“Đặt bà ấy nằm xuống sàn,” nhân viên cấp cứu nói, đưa tay đỡ bà.

Nhưng Lucinda đánh tay của họ đi và kéo mình đứng thẳng một lần nữa. Màu sắc trên mặt bà không tốt, nhưng bà trừng mắt nhìn họ. “Cậu trẻ ạ, tôi sẽ không nằm xuống sàn nhà. Tôi già và khó chịu, thế thôi. Cậu hãy chăm sóc Roanna và đừng để ý tới tôi.”

Anh ta không thể khám cho bà mà không có sự cho phép của bà, và bà biết điều đó. Webb nhìn xuống bà và nghĩ đến chuyện bồng bà lên và đích thân đưa bà đến bệnh viện, buộc bà phải để cho bác sĩ kiểm tra. Bà chắc đã biết anh đang nghĩ gì, vì bà nhìn lên và gượng cười. “Không có chuyện gì phải lo lắng cả,” bà nói. “Roanna mới là người cần được chăm sóc.”

“Cháu sẽ đi cùng với nó đến bệnh viện, dì Lucinda,” Lanette nói, làm mọi người bất ngờ. “Dì cần được nghỉ ngơi. Dì và mẹ hãy ở lại đây. Cháu sẽ đi mặc quần áo nếu các người đi thu gom những thứ nó sẽ cần đến.”

“Tôi sẽ lái xe,” Webb nói. Lucinda bắt đầu kháng nghị, nhưng Webb ôm choàng lấy bà. “Lanette nói đúng, bà cần nghỉ ngơi. Bà đã nghe nhân viên cấp cứu nói gì rồi, Roanna sẽ ổn thôi. Nó sẽ khác nếu cô ấy đang gặp nguy hiểm, nhưng cô ấy không bị gì. Lanette và cháu sẽ ở đó với cô ấy.”

Lucinda ôm chặt tay anh. “Cháu sẽ gọi cho ta từ bệnh viện, để ta nói chuyện với nó chứ? ”

“Ngay khi cô ấy ổn lại,” anh hứa. “Cháu nghĩ họ sẽ phải chụp X- quang trước, vì thế có thể sẽ mất một thời gian. Và cô ấy có thể sẽ không muốn nói chuyện ngay đâu,” anh cảnh báo. “Cô ấy sẽ bị đau đầu.”

“Chỉ cần cho ta biết nó không bị gì là được rồi.”

Nói xong, Lucinda và Gloria đi xuống hành lang dài để đến phòng ngủ ở phía sau, để thu gom những món đồ cá nhân mà Roanna sẽ cần đến khi nằm viện. Webb và Lanette về phòng của mình để mặc đồ. Anh mất không hơn hai phút, và đến bên cạnh Roanna đúng lúc họ đang chuyển của cô sang cái cang để mang cô xuống lầu.

Giờ cô đã tỉnh táo hoàn toàn, và mắt cô mở to cảnh báo khi cô ngược nhìn anh. Anh nắm tay cô, ôm những ngón tay lạnh cóng, thon thả trong lòng bàn tay thô nhám, ấm áp của anh. “Em không thích cái này,” cô nói bức bối. “Nếu em cần phải may vết thương, tại sao em không thể chỉ lái đến phòng cấp cứu chứ? Em không muốn bị khiêng đi.”

“Em bị chấn động,” anh trả lời. “Thật không an toàn khi để em lái xe.”

Cô thở dài và nhượng bộ. Anh siết tay cô. “Lanette và anh sẽ đi cùng em. Chúng tôi sẽ theo sau xe cứu thương.”

Cô không phản đối nữa, và anh gần như muốn cô làm chuyện đó. Mỗi lần anh nhìn cô, anh lại bị tấn công bởi một làn sóng hoảng sợ khác. Phần khuôn mặt không bị dính máu của cô trắng như giấy. Vết máu sẫm màu đã phủ trên mặt và cổ cô, nơi nó đã chảy xuống từ vết cắt trên da đầu.

Lanette vội vã đi xuống, mang theo một túi xách nhỏ, khi họ đang đẩy trượt cái cang vào xe cứu thương. “Tôi đã sẵn sàng,” bà nói với Webb, đi ngang qua anh về phía ga - ra.

Cảnh sát trưởng Beshears bước đến bên cạnh Webb. “Họ đã tìm thấy dấu chân trong sương,” ông nói. “Trông giống như ai đó đã chạy băng qua sân. Kẻ đó đã cũng nạy khóa cửa nhà bếp, có một ít vết trầy xước

trên kim loại. Cô Roanna thật là may mắn, nếu cô ấy bất ngờ chạm mặt với kẻ trộm và chỉ bị u đầu.”

Nhớ lại chuyện cô đã trông giống như con búp bê nhỏ nằm cong queo trong hành lang, với máu tứa ra quanh cô, Webb nghĩ định nghĩa của Beshears cho từ may mắn khác với của riêng anh.

“Tôi sẽ đến bệnh viện sau để hỏi cô ấy vài câu hỏi,” cảnh sát trưởng tiếp tục. “Chúng tôi sẽ kiểm tra kỹ xung quanh đây.”

Xe cứu thương đang rời khỏi. Webb quay lưng và sải chân đến nhà xe, nơi Lanette đang đợi anh.

Mất vài tiếng đồng hồ và một thay đổi ca ở bệnh viện Helen Keller trước khi Roanna được rọi quang tuyến, khâu vết thương trên đầu, và về phòng riêng. Webb nôn nóng chờ đợi trong hành lang trong khi Lanette giúp cô rửa ráy và mặc đồ ngủ sạch sẽ vào.

Ánh nắng sớm mai đang rọi qua cửa sổ khi anh cuối cùng được cho phép vào lại phòng cô. Cô đang nằm trên giường, bây giờ trông gần như bình thường trở lại khi các vết máu đã được lau sạch. Tóc cô vẫn còn bết lại với nó, nhưng sẽ phải được chăm sóc sau. Một miếng băng trắng che những mũi kim khâu ở phía sau đầu cô, và một tấm gạc quấn quanh đầu của cô để giữ miếng băng nằm yên. Cô rất nhột nhật, nhưng nhìn chung cô trông khá hơn nhiều.

Anh ngồi xuống cạnh giường, cẩn thận không làm cô chấn động. “Bác sĩ bảo chúng tôi đánh thức em mỗi tiếng. Đó là một chuyện có hại đối với người bị chứng mất ngủ, đúng không? ” anh trêu chọc.

Cô không cười như anh đã nghĩ. “Em nghĩ em sẽ cứu anh khỏi rắc rối bằng cách thức giấc.”

“Em có cảm thấy muốn nói chuyện qua điện thoại không? Lucinda đang lo lắng.”

Cô cẩn trọng đẩy mình ngồi lên trong giường. “Em khỏe, chỉ là bị đau đầu. Anh nhấn số cho em được chứ? ” Chỉ bị đau đầu từ bộ não bị bấm đập, anh nghĩ một cách ử rữ khi anh cầm điện thoại lên và nhấn số cho đường dây bên ngoài, sau đó nhấn số ở Davencourt. Cô vẫn còn nghĩ là cô đã bị té, và không có ai đã kể cho cô nghe bất cứ điều gì khác. Cảnh sát trưởng Beshears sẽ không lấy được nhiều thông tin từ cô.

Roanna nói vắn tắt với Lucinda, chỉ đủ lâu để trấn an bà là cô cảm thấy khá ổn, một lời nói dối, sau đó trả điện thoại lại cho Webb. Anh định nói với Lucinda vài lời trấn an của riêng anh, nhưng anh ngạc nhiên khi Gloria đến nghe điện thoại.

“Lucinda bị xây xẩm một lần nữa sau khi các người rời khỏi,” bà nói. “Chị ấy quá bướng bỉnh để đến bệnh viện, nhưng tôi đã gọi cho bác sĩ và ông ta sẽ ghé qua sáng nay.”

Anh nhìn lướt qua Roanna; điều cuối cùng cô cần nghe ngay lúc này là Lucinda bị bệnh. “Hãy canh chừng bà ấy,” anh nói vắn tắt, và hạ thấp giọng khi anh quay lưng để Roanna không thể nghe anh nói. “Tôi sẽ không nói bất cứ thứ gì với những người khác ngay lúc này, vì vậy đừng nói với họ. Tôi sẽ gọi lại trong vài giờ nữa để kiểm tra bà ấy.”

Anh gác điện thoại vừa lúc cảnh sát trưởng Beshears bước vào và mệt mỏi ngồi vào một trong hai cái ghế trong phòng. Lanette ngồi trong cái kia, nhưng dù sao thì Webb cũng đã không muốn ngồi xuống. Anh muốn ở gần bên Roanna hơn.

“Ừm, cô có vẻ đỡ hơn so với lần cuối cùng tôi thấy cô,” Beshears nói với Roanna. “Cô cảm thấy thế nào? ”

“Tôi không tin là tôi có thể đi khiêu vũ tối nay,” cô nói bằng một giọng trang trọng, và ông phì cười.

“Tôi cũng đoán là cô sẽ không thể. Tôi muốn hỏi cô vài câu hỏi nếu cô cảm thấy mình đủ khả năng.”

Cái nhìn thắc mắc hiện qua khuôn mặt cô. “Dĩ nhiên.”

“Cô có nhớ gì về chuyện tối qua? ”

“Khi bị té hả? Không gì cả. Tôi không biết nó đã xảy ra như thế nào.”

Beshears bắn cái nhìn lướt qua Webb, anh lắc nhẹ đầu. Cảnh sát trưởng đằng hắng. “Vấn đề ở đây là cô đã không bị té. Trông có vẻ như có người đã đột nhập vào Davencourt tối qua, và chúng tôi nghĩ cô đã chạm trán với hắn.”

Nếu mặt Roanna đã nhợt nhạt trước đây, bây giờ cô hoàn toàn trắng bệch. Khuôn mặt của cô lộ vẻ sợ hãi tái mét. “Ai đó đã đánh tôi à,” cô thì thầm. Cô chẳng nói gì nữa, không di chuyển. Webb, theo dõi cô sát sao, có ấn tượng rõ ràng là cô đang khép kín mình, giữ mọi thứ bên trong, và anh không thích nó. Anh vươn tay ra phía trước và nắm tay cô, siết nó để cho cô biết là cô không đơn độc, và anh không quan tâm đến chuyện Beshears sẽ rút ra kết luận gì từ hành động của anh.

“Cô không nhớ bất cứ thứ gì à? ” cảnh sát trưởng tiếp tục một cách dai dẳng, cho dù ánh mắt của ông thoáng chập chờn ở đôi tay đang chấp lại của họ. “Tôi biết bây giờ mọi chuyện có vẻ mơ hồ, nhưng có lẽ cô đã thoáng nhìn thấy hắn và cô chỉ là chưa nhận ra nó. Chúng ta hãy làm từng bước một. Cô có nhớ là đã rời khỏi phòng của cô hay không? ”

“Không,” cô nói một cách thiếu sinh khí. Bàn tay cô bắt động trong tay Webb. Đã có lần cô đã bám vào anh, nhưng bây giờ cô không nắm giữ anh nữa. Không phải là cô có vẻ không cần anh nữa, mà cô thậm chí không muốn ở bên anh. Trong một thời gian, khi cô đã rất bối rối, tất cả rào chắn đã được hạ xuống và cô dường như thấy được an ủi bởi sự hiện diện của anh, cần anh. Nhưng bây giờ cô lại buông anh ra, tạo một khoảng cách tình cảm giữa họ mặc dù cô đã không hề cố gắng rút tay lại. Vì chuyện đã xảy ra giữa họ hôm qua, hay là vì chuyện khác, chi tiết về sự tổn thương của cô? Rốt cuộc cô nhớ được chuyện gì đó? Tại sao cô không muốn nói với cảnh sát trưởng?

“Chuyện cuối cùng cô nhớ là gì? ” Beshears hỏi.

“Đi ngủ.”

“Người nhà của cô nói là cô bị bệnh mất ngủ. Có lẽ cô đã thức, và cô đã nghe được cái gì đó và đi xem nó là gì.”

“Tôi không nhớ,” cô nói. Vẻ ngoài càng tái hơn.

Ông thở dài và đứng lên. “Đừng băn khoăn lo lắng về chuyện đó. Có nhiều người lúc đầu không nhớ đã xảy ra chuyện gì ngay trước khi bị đánh bất tỉnh, nhưng đôi khi nó trở về với họ sau một thời gian. Tôi sẽ kiểm tra lại với cô, cô Roanna. Webb, ra ngoài hành lang với tôi, và tôi sẽ kể cho cậu nghe chúng tôi đã khám phá ra được chuyện gì.”

Webb đi với ông, và Beshears đi xuống hành lang về hướng thang máy. “Chúng tôi đã lần theo dấu vết đến con đường đồng cỏ cắt ngang đường cao tốc, chỉ qua ngay chỗ quẹo vào Davencourt,” ông nói. “Tôi nghĩ hắn đã đậu xe ở đó, nhưng chúng ta đã không có mưa vài tuần nay và nền đất quá khô khó để cho chúng tôi có thể nhìn thấy được bất cứ dấu vết gì. Chỉ để chắc chắn, chúng tôi đã mang đến vài con chó, và chúng cũng lần theo đến con đường ngoài đồng cỏ, nhưng không phát hiện được gì sau đó. Đó là nơi lý tưởng để giấu xe, bụi rậm quá dày đến nỗi bất cứ thứ gì đậu ở đó thậm chí là dài đến hai mươi mét cũng sẽ rất khó nhìn thấy ngay cả vào ban ngày, càng khó hơn vào ban đêm.”

“Hắn vào nhà từ cửa nhà bếp à? ”

“Hình như là vậy. Chúng tôi không thể phát hiện được bất cứ một dấu hiệu nào khác của việc xâm nhập.” Beshears khịt mũi. “Ban đầu tôi cứ tưởng hắn là kẻ ngu ngốc, vì đã không vào từ một trong những khung cửa kính xinh đẹp mà các người có khắp nhà, nhưng có lẽ hắn khá thông minh. Cậu hãy nghĩ xem, nhà bếp là một nơi tốt nhất. Mọi người đã ở trên lầu trên giường lúc đó trong đêm, vì vậy hắn không muốn liều lĩnh đánh thức bất kỳ ai bằng cách đi qua bất cứ cánh cửa của ban công nào ở tầng trên. Cánh cửa trên sân hiên nằm bên hông nhà, có thể nhìn thấy được rõ ràng từ những chuồng ngựa. Nhưng cửa nhà bếp nằm ở phía sau, và không thể nhìn thấy nó từ đường lái xe vào nhà, chuồng ngựa, hoặc bất cứ nơi nào khác.”

Họ đã đi đến thang máy, nhưng Beshears không dừng lại để bấm nút. Ông và Webb tiếp tục đi đến cuối hành lang, ngoài tầm nghe của bất kỳ ai đang ra khỏi thang máy trên tầng đó.

“Có bất cứ thứ gì bị lấy đi hay không? ” Webb hỏi.

“Không ai có thể nói. Một cây đèn bị hất ngã trong phòng sách, nhưng ngoại trừ chuyện đó và khóa cửa nhà bếp thì không có gì trông giống như đã bị chạm vào. Không biết hắn làm gì trong phòng sách, trừ phi hắn đã hoảng sợ khi Cô Roanna la hét. Tôi nghĩ hắn đã chạy trở lại xuống dưới lầu, vội tìm kiếm lối ra, nhưng cửa trước có ổ khoá gấp đôi và hắn không thể mở nó trong bóng tối. Hắn chạy vào phòng sách, thấy

nó không có cửa bên ngoài, và vô tình đụng phải cây đèn. Có vẻ như cuối cùng thì hắn cũng đã ra ngoài từ cửa nhà bếp, y như khi hắn đến.”

Webb cộc cằn cào tay qua tóc. “Chuyện này sẽ không tái diễn lại,” anh nói. “Tôi sẽ lắp đặt hệ thống an ninh cài đặt trong tuần này.”

“Các người phải nên có.” Beshears mang lại cho anh vẻ ngoài không chấp thuận. “Booley thường hay lái nhải về chuyện sẽ dễ dàng biết bao nếu muốn đột nhập vào ngôi nhà đó, nhưng ông ta không bao giờ có thể khuyên được Lucinda làm bất cứ thứ gì về chuyện đó. Cậu biết người già là như thế nào mà. Với căn nhà cách quá xa thành phố, bà ấy cảm thấy an toàn.”

“Bà ấy không muốn cảm thấy như đang sống trong một pháo đài,” Webb nói, nhớ những lời bình luận mà Lucinda đã làm theo năm tháng.

“Chuyện này có thể sẽ làm bà ấy đổi ý. Đừng màng đến chuyện gắn một hệ thống tự động kêu cứu, vì các người ở cách quá xa thành phố cho nên sẽ chỉ lãng phí tiền bạc. Đặt một hệ thống báo động lớn sẽ đánh thức mọi người, nếu cậu muốn, nhưng nhớ rằng dây điện có thể bị cắt. Tốt nhất là nên gắn những cái khóa khác tốt hơn trên cửa và cửa sổ, và nuôi một con chó. Mọi người nên có một con chó.”

“Lucinda dị ứng với chó,” Webb nói nhăn nhó. Bây giờ anh sẽ không mang về một con nào và làm cho bà khổ khổ với những ngày tháng còn lại của đời bà.

Beshears thở dài. “Tôi cũng đã đoán đó là lý do tại sao cậu không bao giờ nuôi chó. Ừm, quên ý kiến đó đi.” Họ quay đầu lại và đi trở về phía thang máy. “Lucinda lại bị xây xẩm sau khi các người rời khỏi.”

“Tôi biết. Gloria có nói với tôi.”

“Bà cụ thật là bướng bỉnh,” Beshears bình luận. Họ đến chỗ thang máy, và lần này ông nhấn nút. “Gọi cho tôi nếu Roanna nhớ được bất cứ thứ gì, nếu không chúng ta không có cái mẹ gì hết.”

Roanna yên tĩnh nghỉ ngơi cho phần còn lại của ngày, tuy nhiên cô đã cảm thấy buồn nôn. Bác sĩ đã cho một liều thuốc nhẹ để khắc phục chuyện đó, và cô ăn gần hết bữa ăn trưa của cô, bữa ăn nhẹ có canh và trái cây. Lanette giới thiệu đến không ngờ trong phòng bệnh, đảm bảo Roanna có nhiều nước đá trong cái bình bên cạnh giường nơi cô có thể với tay tới, và giúp cô vào nhà vệ sinh khi cô cần đi. Còn không thì bà ngồi nhẩn nài, đọc cuốn tạp chí mà bà đã mua trong cửa hàng bán quà tặng, hoặc xem ti vi với âm thanh hạ thấp.

Webb đứng ngồi không yên. Anh lang thang trong và ngoài phòng, dăm chiêu ngắm khuôn mặt của Roanna bất cứ khi nào anh ở đó. Có cái gì đó về thái độ của cô làm anh thấy càng lúc càng bức bối. Cô quá yên lặng. Cô có lý do để khó chịu và cảnh báo, nhưng thay vào đó cô không lộ chút phản ứng với bất cứ thứ gì. Cô tránh nhìn vào mắt anh và viện cớ nhưc đầu khi anh cố nói chuyện với cô. Y tá đến kiểm tra cô thường xuyên và nói là cô khá ổn, con người của cô phản ứng bình thường, nhưng anh vẫn không thấy thoải mái.

Anh gọi về nhà hai lần để thăm hỏi Lucinda, nhưng cả hai lần Lucinda đều đích thân trả lời điện thoại và sẽ không để cho anh nói chuyện với Gloria. “Ta khỏe,” bà nói một cách bức tức. “Cháu không nghĩ rằng bác sĩ sẽ đưa ta vào bệnh viện nếu có bất cứ thứ gì nghiêm trọng sao? Ta già, ta bị ung thư, và tim ta không còn như lúc xưa nữa. Theo cháu thì còn cái gì khác có thể không ổn chứ? Thực ra, ta không thể nghĩ tại sao ta lại thậm chí màng đến chuyện uống thuốc cho bệnh cảm lạnh.”

Cả hai lần bà đều đòi được nói chuyện với Roanna, và cả hai lần Roanna nhấn mạnh rằng cô không cảm thấy đủ khỏe để nói chuyện. Webb lắng nghe cô nói chuyện và nhận ra cô nghe có vẻ phòng thủ, như thể cô đang cố giấu chuyện gì đó.

Rốt cuộc thì cô đã nhìn thấy kẻ tập kích cô chẳng?

Nếu đúng vậy, thì tại sao cô lại không nói với Beshears? Không có lý do nào anh có thể nghĩ về chuyện cô giữ bí mật những chuyện như thế, không có ai để cho cô bao che cả. Tuy nhiên, cô đang chắc chắn là che giấu cái gì đó, và anh quyết tâm khám phá đó là gì. Không phải ngay bây giờ, khi mà cô vẫn còn chưa được vững, nhưng ngay khi cô có mặt ở nhà, anh sẽ bảo cô ngồi xuống ở một nơi riêng tư cho một cuộc nói chuyện ngắn.

Lanette nói là bà sẽ ở lại qua đêm, và Webb cuối cùng rời khỏi vào lúc chín giờ đêm đó. Tuy nhiên anh trở lại vào lúc 6 giờ 30 sáng hôm sau, sẵn sàng đón Roanna về nhà ngay khi cô được phép xuất viện. Cô đã sẵn sàng, đã mặc sẵn quần áo ra ngoài và trông khá hơn nhiều so với hôm qua. 24 tiếng đồng hồ bị buộc phải nghỉ ngơi đã giúp ích cho cô rất nhiều, thậm chí trong trường hợp này.

“Em ngủ có được không? ” anh hỏi.

Cô nhún vai. “Nhiều như bất kỳ người nào nằm trong bệnh viện, em nghĩ.”

Đằng sau lưng cô, Lanette nhìn anh và lắc đầu.

Sau tám giờ sáng bác sĩ đến và kiểm tra phản ứng của con người của cô, sau đó mỉm cười và bảo cô về nhà. “Hãy thả lỏng trong một tuần lễ,” ông nói, “sau đó gặp bác sĩ gia đình để kiểm tra sức khoẻ tổng quát.”

Webb lái xe đưa họ về nhà, cố chạy chậm ở mỗi đường gồ và đường rầy xe lửa để không làm chấn động đầu cô. Mọi người ở nhà lúc đó đều ra gặp cô, và kế hoạch của anh về việc có một cuộc nói chuyện riêng với cô đã bị phá hủy. Anh không có cơ hội để ở một mình với cô suốt cả ngày. Cô đã bị đặt vào giường, mặc dù cô than phiền với vẻ hơi cáu kỉnh là cô thà ngồi trong ghế của cô, nhưng không có gì sẽ thỏa mãn Lucinda ngoại trừ việc nằm nghỉ. Lucinda và Gloria chăm chút cô từng li từng tí, Bessie ra vô ít nhất là mười lần để hỏi nếu cô có thấy thoải mái, và Tansy bỏ mặc nhà bếp của bà để đích thân mang khay thức ăn mà bà đã chuẩn bị với những món ưa thích của Roanna. Thậm chí Corliss cũng đưa mình vào thăm và hỏi một cách không thoải mái là liệu cô có ổn không.

Webb cứ xem chừng, biết là anh sẽ có được cơ hội của anh.

Nó đã không đến cho đến cuối đêm đó, khi tất cả những người khác đã đi ngủ. Anh đợi trong bóng tối, theo dõi ban công, và như anh đã nghĩ, chẳng bao lâu sau ánh đèn sáng lên trong căn phòng bên cạnh.

Anh biết cửa ra ban công của cô bị khoá, vì anh đã chính tay khoá chúng trước khi rời khỏi phòng cô lần cuối cùng. Anh đi ra ngoài, bước vào hành lang, nơi những ánh đèn đã được thấp sáng trong đêm kể từ khi Roanna bị thương, và lặng lẽ đi vào phòng cô.

Cô đã rời khỏi giường và một lần nữa ngồi gọn lỏn trong cái ghế khổng lồ, trông có vẻ êm ái đó, tuy nhiên cô không có đọc sách. Anh cho là đầu của cô vẫn còn rất đau cho nên cô không thể đọc. Thay vào đó cô đã bật truyền hình, giảm âm thanh xuống rất thấp đến nỗi anh gần như không nghe thấy.

Cô nhìn quanh với vẻ có tội khi cánh cửa mở ra. “Bắt quả tang nhé,” anh nói khẽ, đóng cửa lại sau lưng.

Ngay lập tức anh nhìn thấy vẻ băn khoăn trên mặt cô, trước khi cô biến nó thành vẻ trống rỗng. “Em chán phải nằm mãi trên giường,” cô giải thích. “Em nghỉ ngơi quá nhiều đến nỗi em không thấy buồn ngủ chút nào.”

“Anh hiểu,” anh nói. Cô đã nằm trên giường hết hai ngày, cô thấy chán thì đâu có gì là lạ. “Đó không phải là điều mà anh muốn nói đến.”

“Em biết,” cô nhìn xuống tay mình. “Em đã xử sự như một con ngốc vào hôm đó. Nó sẽ không tái diễn nữa.”

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra kể từ hôm đó đến nỗi trong chốc lát anh ngỡ người nhìn cô, sau đó nhận ra cô đang nói về chuyện đã xảy ra khi họ cùng đi cưỡi ngựa. Anh đã là một kẻ vụng về ngốc nghếch, và như thường lệ, Roanna đang nhận trách nhiệm cho chuyện đó.

“Em đã không xử sự như kẻ ngốc,” anh nói một cách khắt nghiệt, đi đến cánh cửa ra ban công để kiểm tra lại, chỉ để chắc chắn là chúng đã được khoá. “Anh đã không muốn lợi dụng em, và anh đã xử lý sai mọi chuyện.” Anh đứng ở đó, ngắm nhìn bóng cô trong kính. “Nhưng đó là chuyện mà chúng ta sẽ nói đến sau này. Ngay bây giờ, anh muốn biết em đã không nói cho cảnh sát trưởng biết chuyện gì.”

Cô cứ giữ ánh mắt trên tay, nhưng anh thấy cách cô cứng đờ người. “Không có gì cả.” Anh có thể nhìn thấy sự hối lỗi, vẻ khó chịu, thậm chí là trong hình ảnh phản chiếu.

“Roanna,” anh quay lại và đi đến chỗ cô, ngồi xổm xuống ở phía trước ghế và nắm tay cô trong tay anh. Cô đang ngồi rõ ràng bằng cái tư thế ưa thích của cô, với chân kéo lên chỗ ngồi và được nhét dưới áo ngủ của

cô. Anh nhìn dải băng trên đầu cô chứ không dám nhìn núm vú sẫm màu của cô săn cứng lại qua lớp vải trắng, vì anh không muốn bất cứ thứ gì phân tâm anh khỏi những điều anh muốn khám phá ra, và chỉ ở gần cô cũng đủ tệ hại rồi. “Em có thể đánh lừa người khác, nhưng họ không biết em như anh. Anh có thể biết khi em đang che giấu cái gì đó. Em đã nhìn thấy ai đánh em à? Em có nhớ nhiều hơn là em đang nói không? ”

“Không,” cô nói về khổ sở.

“Vậy thì là chuyện gì?”

“Không gì cả - ”

“Ro,” anh nói như cảnh cáo. “Đừng nói dối với anh. Anh biết em quá rành. Em đang che giấu chuyện gì vậy?”

Cô cắn môi, bặm nó giữa răng cô, và đôi mắt nâu vàng ngược lên nhìn anh, chứa đầy nỗi đau khổ cùng cực, anh gần như với tay tới để an ủi cô. “Em bị mộng du,” cô nói.

Anh nhìn cô chăm chăm, sững sờ. Bất cứ thứ gì anh đã mong đợi, không phải là nó. “Gì cơ? ”

“Em bị mộng du. Em đoán đó là một phần của lý do em bị mất ngủ,” cô giải thích bằng một giọng nhỏ díp, nhìn xuống lại. “Em ghét thức dậy ở những chỗ lạ, không biết em đã đến đó như thế nào, em đã làm gì, nếu có ai đã từng nhìn thấy em. Em chỉ làm chuyện đó khi em ngủ say, vì thế-”

“Vì thế em không ngủ,” anh kết thúc. Anh cảm thấy mình choáng váng bên trong khi anh nhận ra kích cỡ của cái gánh nặng mà cô đã mang, áp lực mà cô phải sống. Chúa ơi, làm sao cô có thể chịu đựng nỗi điều đó? Làm sao cô có thể hoạt động? Lần đầu tiên, anh cảm thấy cốt lõi vấn đề của cô. Cô không còn là một Roanna bé nhỏ, tội nghiệp, không an toàn nữa. Cô là một người phụ nữ, một người nhà Davenport, cháu nội của Lucinda, chia sẻ sức mạnh của người nhà Davenport. “Em đang bị mộng du vào tối đêm đó.”

Cô hít sâu. “Em chắc là vậy. Em đã vô cùng mệt mỏi, em đi ngủ ngay khi em vào giường. Em không nhớ bất cứ chuyện gì cho đến khi em thức giấc trong hành lang với cái đầu đau như búa bổ và anh và Lucinda đang nghiêng người trên em. Em cứ nghĩ là em đã bị té xuống cầu thang, dù là em chưa bao giờ gặp bất cứ tai nạn nào trước đây khi em bị mộng du.”

“Chúa ơi.” Anh nhìn cô chăm chăm, run rẩy bởi hình ảnh hiện lên trong đầu. Cô đã tiến lại gần kẻ trộm như một con cừu non tiến vào lò mổ, không nhìn thấy hấn mặc dù mắt cô đang mở. Người mộng du trông tỉnh táo, nhưng họ không tỉnh. Có lẽ kẻ trộm thậm chí đã nghĩ cô có thể nhận biết hấn ta. Mưu toan ăn trộm và tấn công không phải là một tội ác mà phải cần đến giết người để tránh bị bắt giữ, nhưng dù sao thì cô cũng có thể gặp nguy hiểm. Không những các ổ khóa mới sẽ được gắn khắp nơi, cũng như hệ thống báo động sẽ làm cho người chết sống lại nếu có ai đó xâm nhập bất hợp pháp, nhưng anh sẽ chắc chắn làm cho mọi người trong hạt biết là cô có sự chấn động và không nhớ bất cứ thứ gì về sự cố. Bài báo về tội mưu toan ăn trộm đã được đăng tải, và như bước tiếp theo, anh sẽ cho in thông tin đó nữa.

“Tại sao em không nói với cảnh sát trưởng là em bị mộng du? ”

“Có Lanette ở đó,” cô nói, như thể đó cũng đủ lý do.

Đúng vậy, nhưng phải mất một hồi lâu anh mới nghĩ ra. “Không ai biết cả, đúng không?”

Cô lắc nhẹ đầu, sau đó cau mày và ngưng chuyển động. “Nó thật xấu hổ, biết rằng em lang thang trong bộ đồ ngủ, nhưng còn hơn thế nữa. Nếu có bất kỳ ai biết ...”

Một lần nữa, không cần phải là một thiên tài để hiểu rõ suy nghĩ của cô. “Corliss,” anh nói một cách quả quyết. “Em sợ con chó cái nhỏ đó sẽ dờ dẫm bấn thỉu với em.” Anh rà ngón tay cái qua mu bàn tay của cô, cảm giác được những đốt xương mỏng manh bên dưới lớp da.

Cô không đáp lại điều đó, chỉ nói, “Sẽ tốt hơn nếu không ai biết.”

“Cô ta sẽ không sống ở đây được lâu nữa.” Anh vui mừng là anh có thể thực hiện lời hứa đó.

Roanna giật giạt mình. “Cô ta sẽ không sống ở đây nữa à? Tại sao? ”

“Vì anh đã bảo cô ta dọn đi nơi khác. Cô ta có thể ở lại cho đến khi Lucinda ... cô ta có thể ở lại thêm vài tháng nữa nếu cô ta cư xử đàng hoàng. Nếu cô ta không làm thế, cô ta sẽ phải rời khỏi trước đó. Lanette và Greg cũng sẽ phải tìm một nơi khác để sống. Greg kiếm được nhiều tiền, chẳng có lý do nào cho họ ăn bám vào Lucinda như cách họ đang làm.”

“Em nghĩ sống ở đây là quyết định của Lanette, của cô ấy và của Gloria.”

“Có lẽ, nhưng Greg có thể nói không. Anh không biết nhiều về Brock. Anh luôn thích anh ta, nhưng anh đã không mong anh ta là kẻ ăn bám.”

“Brock có kế hoạch,” Roanna giải thích, và một nụ cười yếu ớt bất ngờ chạm đến đôi môi nhợt nhạt của cô. “Anh ấy đang sống ở đây để anh ấy có thể tiết kiệm càng nhiều tiền càng tốt trước khi anh ấy kết hôn. Anh ấy sẽ xây cho mình một ngôi nhà. Anh ấy và hôn thê của anh ấy đã có kiến trúc sư phác thảo kế hoạch chi tiết.”

Webb nhìn chăm chăm vào miệng cô, bị mê hoặc bởi nụ cười nhỏ, tự phát đó. Anh đã không thể dự được nó từ cô. “Hừm, ít ra thì có một kế hoạch,” anh làu bàu để che giấu phản ứng của mình. “Gloria và Harlan đang ở tuổi bảy mươi; anh sẽ không buộc họ dọn đi. Họ có thể sống ở đây cho hết phần còn lại của đời họ nếu họ muốn.”

“Em biết là anh không muốn ngôi nhà nhét đầy họ hàng,” cô nói. “Em cũng sẽ dọn đi nơi khác - ”

“Em sẽ không đi đâu cả,” anh cắt ngang một cách khắc nghiệt, đứng lên.

Cô nhìn anh sững sờ.

“Đây là nhà của em, mẹ kiếp. Em nghĩ anh đang cố bảo em dọn ra ngoài à? ” Anh không thể đẩy sự tức giận ra khỏi giọng anh, không phải là vì nghĩ đến sự ra đi của cô, mà là vì cô đã nghĩ anh sẽ muốn cô làm thế.

“Em cũng chỉ là một người bà con xa,” cô nhắc anh. “Sẽ thế nào nếu chúng ta cùng sống ở đây, thậm chí là với Gloria và Harlan sống ở đây? Bây giờ thì khác, vì ngôi nhà có quá nhiều người, nhưng khi những người khác dọn đi nơi khác mọi người sẽ lại bàn tán nếu em không làm thế. Anh sẽ muốn kết hôn lại một ngày nào đó, và - ”

“Đây là nhà của em,” anh lặp lại, nghiêng rặng lại để cố gắng hạ giọng xuống. “Nếu phải có một người trong chúng ta dọn ra ngoài thì anh sẽ là người đó.”

“Anh không thể làm thế,” cô nói, sững sờ. “Davenport sẽ thuộc về anh. Thật không đúng khi anh phải dọn ra chỉ để cho em có một chốn để ở.”

“Em chưa bao giờ nghĩ rằng nó phải là của em sao? ” anh cúi kính nói, bị đẩy tới bên kia của sức chịu đựng. “Em là người nhà Davenport. Em không thấy cảm ghét chuyện anh đang ở đây à?”

“Không và có.” Cô ngẩng nhìn anh trong chốc lát, mắt cô tối và khó hiểu như những lời nói nằm giữa họ. “Em không cảm ghét anh, nhưng em ghen tị anh, vì Davencourt sẽ thuộc về anh. Anh đã được nuôi lớn với hứa hẹn đó. Anh đã định hình sẵn cuộc sống của mình quanh việc chăm sóc gia đình này, ngôi nhà này. Vì thế, anh xứng đáng có nó, và nó phải là của anh. Em biết khi em đi tìm anh ở Arizona, Lucinda sẽ thay đổi di chúc của bà, để lại mọi thứ cho anh lại; chúng tôi đã thảo luận nó trước. Nhưng mặc dù em ghen tị với anh, em chưa bao giờ nghĩ Davencourt là của em. Nó đã là nhà từ năm em lên bảy tuổi, nhưng nó không phải là của em. Đó là của Lucinda, và chẳng bao lâu nữa nó sẽ thuộc về anh.”

Cô thở dài, và cẩn thận tựa đầu vào lưng ghế. “Em có bằng quản trị kinh doanh, nhưng em có nó chỉ vì Lucinda cần được giúp đỡ. Em chưa bao giờ có hứng thú với kinh doanh và tài chính, trong khi anh thì rất thích. Loại công việc duy nhất mà em từng muốn làm huấn luyện ngựa. Em không muốn sống quãng đời còn lại trong những cuộc họp kinh doanh; anh hãy lấy nó, và chào mừng anh đến với nó. Em sẽ không bị nghèo túng, và anh biết điều đó. Em có di sản được thừa kế của em.”

Anh mở miệng định nói và cô giơ tay lên để chặn anh. “Em còn chưa nói xong. Khi em không còn cần đến ở đây nữa - ” cô ngừng lại, và anh biết cô đang nghĩ về cái chết của Lucinda, như anh đang nghĩ. Nó luôn ở đó, hiện lờ mờ trong tương lai của họ dù là họ có thể tự mình nói đến nó một cách công khai hay không.

“Khi mọi chuyện kết thúc, em sẽ tạo dựng những chuồng ngựa của riêng em, một ngôi nhà của riêng em. Lần đầu tiên có một thứ sẽ thuộc về em, và không người nào khác có thể tước đoạt nó.”

Webb siết chặt nắm tay. Ánh mắt của cô rất rõ ràng, tuy nhiên rất xa cách, như thể cô ngoái lại nhìn mọi chuyện và mọi người đã từng bị tước đoạt từ cô khi cô còn quá trẻ và bất lực để có bất cứ kiểm soát gì trong cuộc sống của cô : cha mẹ cô, nhà cô, mỗi trung tâm của sự tồn tại của cô. Lòng tự trọng của cô đã bị lột sạch khỏi cô bởi Jessie, với sự trợ giúp vô tình của Lucinda. Nhưng cô đã có anh như thành trì của cô cho đến khi anh cũng đã quay lưng với cô, và từ đó Roanna đã để cho mình không có ai, không quan tâm đến chuyện gì. Cô đặt mình vào trong trạng thái ngủ. Trong khi cuộc sống của cô được giữ lại để cho cô hiến dâng mình cho Lucinda, nhưng thời gian đó đã đến lúc gần kết thúc.

Khi Lucinda chết, Roanna dự định rời khỏi.

Anh giận dữ trừng trừng nhìn xuống cô. Tất cả những người khác muốn Davencourt, và họ không xứng đáng để có nó. Roanna là người hợp pháp xứng đáng có nó, và cô không muốn nó. Cô muốn rời khỏi.

Anh đã quá giận dữ đến nỗi anh quyết định rằng tốt nhất là anh nên quay về phòng trước khi anh thật sự nổi nóng, một chuyện mà cô đang không ở dưới bất kỳ tình trạng nào để có thể chịu đựng và đó là điều mà anh không muốn làm. Anh hăm hăm đi ra cửa, nhưng ngừng lại ở đó để nói những lời sau cùng. “Chúng ta sẽ bàn lại mọi chuyện sau,” anh nói. “Nhưng em sẽ không dọn ra khỏi nhà này.”

Cô hít sâu. “Em chắc là vậy. Em đã vô cùng mệt mỏi, em đi ngủ ngay khi em vào giường. Em không nhớ bất cứ chuyện gì cho đến khi em thức giấc trong hành lang với cái đầu đau như búa bổ và anh và Lucinda đang nghiêng người trên em. Em cứ nghĩ là em đã bị té xuống cầu thang, dù là em chưa bao giờ gặp bất cứ tai nạn nào trước đây khi em bị mộng du.”

“Chúa ơi.” Anh nhìn cô chăm chăm, run rẩy bởi hình ảnh hiện lên trong đầu. Cô đã tiến lại gần kẻ trộm như một con cừu non tiến vào lò mổ, không nhìn thấy hấn mặc dù mắt cô đang mở. Người mộng du trông tỉnh táo, nhưng họ không tỉnh. Có lẽ kẻ trộm thậm chí đã nghĩ cô có thể nhận biết hấn ta. Mưu toan ăn trộm và tấn công không phải là một tội ác mà phải cần đến giết người để tránh bị bắt giữ, nhưng dù sao thì cô cũng có thể gặp nguy hiểm. Không những các ổ khóa mới sẽ được gắn khắp nơi, cũng như hệ thống báo động sẽ làm cho người chết sống lại nếu có ai đó xâm nhập bất hợp pháp, nhưng anh sẽ chắc chắn làm cho mọi người trong hạt biết là cô có sự chấn động và không nhớ bất cứ thứ gì về sự cố. Bài báo về tội mưu toan ăn trộm đã được đăng tải, và như bước tiếp theo, anh sẽ cho in thông tin đó nữa.

“Tại sao em không nói với cảnh sát trưởng là em bị mộng du? ”

“Có Lanette ở đó,” cô nói, như thể đó cũng đủ lý do.

Đúng vậy, nhưng phải mất một hồi lâu anh mới nghĩ ra. “Không ai biết cả, đúng không?”

Cô lắc nhẹ đầu, sau đó cau mày và ngừng chuyển động. “Nó thật xấu hổ, biết rằng em lang thang trong bộ đồ ngủ, nhưng còn hơn thế nữa. Nếu có bất kỳ ai biết ...”

Một lần nữa, không cần phải là một thiên tài để hiểu rõ suy nghĩ của cô. “Corliss,” anh nói một cách quả quyết. “Em sợ con chó cái nhỏ đó sẽ dờ dẫm bấn thủ với em.” Anh rà ngón tay cái qua mu bàn tay của cô, cảm giác được những đốt xương mỏng manh bên dưới lớp da.

Cô không đáp lại điều đó, chỉ nói, “Sẽ tốt hơn nếu không ai biết.”

“Cô ta sẽ không sống ở đây được lâu nữa.” Anh vui mừng là anh có thể thực hiện lời hứa đó.

Roanna giật giật mình. “Cô ta sẽ không sống ở đây nữa à? Tại sao? ”

“Vì anh đã bảo cô ta dọn đi nơi khác. Cô ta có thể ở lại cho đến khi Lucinda ... cô ta có thể ở lại thêm vài tháng nữa nếu cô ta cư xử đàng hoàng. Nếu cô ta không làm thế, cô ta sẽ phải rời khỏi trước đó. Lanette và Greg cũng sẽ phải tìm một nơi khác để sống. Greg kiếm được nhiều tiền, chẳng có lý do nào cho họ ăn bám vào Lucinda như cách họ đang làm.”

“Em nghĩ sống ở đây là quyết định của Lanette, của cô ấy và của Gloria.”

“Có lẽ, nhưng Greg có thể nói không. Anh không biết nhiều về Brock. Anh luôn thích anh ta, nhưng anh đã không mong anh ta là kẻ ăn bám.”

“Brock có kế hoạch,” Roanna giải thích, và một nụ cười yếu ớt bất ngờ chạm đến đôi môi nhợt nhạt của cô. “Anh ấy đang sống ở đây để anh ấy có thể tiết kiệm càng nhiều tiền càng tốt trước khi anh ấy kết hôn. Anh ấy sẽ xây cho mình một ngôi nhà. Anh ấy và hôn thê của anh ấy đã có kiến trúc sư phác thảo kế hoạch chi tiết.”

Webb nhìn chăm chăm vào miệng cô, bị mê hoặc bởi nụ cười nhỏ, tự phát đó. Anh đã không thể dự được nó từ cô. “Hừm, ít ra thì có một kế hoạch,” anh làu bàu để che giấu phản ứng của mình. “Gloria và Harlan đang ở tuổi bảy mươi; anh sẽ không buộc họ dọn đi. Họ có thể sống ở đây cho hết phần còn lại của đời họ nếu họ muốn.”

“Em biết là anh không muốn ngôi nhà nhét đầy họ hàng,” cô nói. “Em cũng sẽ dọn đi nơi khác - ”

“Em sẽ không đi đâu cả,” anh cắt ngang một cách khắc nghiệt, đứng lên.

Cô nhìn anh sững sờ.

“Đây là nhà của em, mẹ kiếp. Em nghĩ anh đang cố bảo em dọn ra ngoài à? ” Anh không thể đẩy sự tức giận ra khỏi giọng anh, không phải là vì nghĩ đến sự ra đi của cô, mà là vì cô đã nghĩ anh sẽ muốn cô làm thế.

“Em cũng chỉ là một người bà con xa,” cô nhắc anh. “Sẽ thế nào nếu chúng ta cùng sống ở đây, thậm chí là với Gloria và Harlan sống ở đây? Bây giờ thì khác, vì ngôi nhà có quá nhiều người, nhưng khi những người khác dọn đi nơi khác mọi người sẽ lại bàn tán nếu em không làm thế. Anh sẽ muốn kết hôn lại một ngày nào đó, và - ”

“Đây là nhà của em,” anh lặp lại, nghiêng rằng lại để cố gắng hạ giọng xuống. “Nếu phải có một người trong chúng ta dọn ra ngoài thì anh sẽ là người đó.”

“Anh không thể làm thế,” cô nói, sững sờ. “Davenport sẽ thuộc về anh. Thật không đúng khi anh phải dọn ra chỉ để cho em có một chốn để ở.”

“Em chưa bao giờ nghĩ rằng nó phải là của em sao? ” anh cúi kính nói, bị đẩy tới bên kia của sức chịu đựng. “Em là người nhà Davenport. Em không thấy cảm ghét chuyện anh đang ở đây à?”

“Không và có.” Cô ngẩng nhìn anh trong chốc lát, mắt cô tối và khó hiểu như những lời nói nằm giữa họ. “Em không cảm ghét anh, nhưng em ghen tị anh, vì Davencourt sẽ thuộc về anh. Anh đã được nuôi lớn với hứa hẹn đó. Anh đã định hình sẵn cuộc sống của mình quanh việc chăm sóc gia đình này, ngôi nhà này. Vì thế, anh xứng đáng có nó, và nó phải là của anh. Em biết khi em đi tìm anh ở Arizona, Lucinda sẽ thay đổi di chúc của bà, để lại mọi thứ cho anh lại; chúng tôi đã thảo luận nó trước. Nhưng mặc dù em ghen tị với anh, em chưa bao giờ nghĩ Davencourt là của em. Nó đã là nhà từ năm em lên bảy tuổi, nhưng nó không phải là của em. Đó là của Lucinda, và chẳng bao lâu nữa nó sẽ thuộc về anh.”

Cô thở dài, và cẩn thận tựa đầu vào lưng ghế. “Em có bằng quản trị kinh doanh, nhưng em có nó chỉ vì Lucinda cần được giúp đỡ. Em chưa bao giờ có hứng thú với kinh doanh và tài chính, trong khi anh thì rất thích. Loại công việc duy nhất mà em từng muốn làm huấn luyện ngựa. Em không muốn sống quãng đời còn lại trong những cuộc họp kinh doanh; anh hãy lấy nó, và chào mừng anh đến với nó. Em sẽ không bị nghèo túng, và anh biết điều đó. Em có di sản được thừa kế của em.”

Anh mở miệng định nói và cô giơ tay lên để chặn anh. “Em còn chưa nói xong. Khi em không còn cần đến ở đây nữa - ” cô ngừng lại, và anh biết cô đang nghĩ về cái chết của Lucinda, như anh đang nghĩ. Nó luôn ở đó, hiện lờ mờ trong tương lai của họ dù là họ có thể tự mình nói đến nó một cách công khai hay không. “Khi mọi chuyện kết thúc, em sẽ tạo dựng những chuồng ngựa của riêng em, một ngôi nhà của riêng em. Lần đầu tiên có một thứ sẽ thuộc về em, và không người nào khác có thể tước đoạt nó.”

Webb siết chặt nắm tay. Ánh mắt của cô rất rõ ràng, tuy nhiên rất xa cách, như thể cô ngoái lại nhìn mọi chuyện và mọi người đã từng bị tước đoạt từ cô khi cô còn quá trẻ và bất lực để có bất cứ kiểm soát gì trong cuộc sống của cô : cha mẹ cô, nhà cô, mỗi trung tâm của sự tồn tại của cô. Lòng tự trọng của cô đã bị lột sạch khỏi cô bởi Jessie, với sự trợ giúp vô tình của Lucinda. Nhưng cô đã có anh như thành trì của cô cho

đến khi anh cũng đã quay lưng với cô, và từ đó Roanna đã để cho mình không có ai, không quan tâm đến chuyện gì. Cô đặt mình vào trong trạng thái ngủ. Trong khi cuộc sống của cô được giữ lại để cho cô hiến dâng mình cho Lucinda, nhưng thời gian đó đã đến lúc gần kết thúc.

Khi Lucinda chết, Roanna dự định rời khỏi.

Anh giận dữ trừng trừng nhìn xuống cô. Tất cả những người khác muốn Davencourt, và họ không xứng đáng để có nó. Roanna là người hợp pháp xứng đáng có nó, và cô không muốn nó. Cô muốn rời khỏi.

Anh đã quá giận dữ đến nỗi anh quyết định rằng tốt nhất là anh nên quay về phòng trước khi anh thật sự nổi nóng, một chuyện mà cô đang không ở dưới bất kỳ tình trạng nào để có thể chịu đựng và đó là điều mà anh không muốn làm. Anh hăm hăm đi ra cửa, nhưng ngừng lại ở đó để nói những lời sau cùng. “Chúng ta sẽ bàn lại mọi chuyện sau,” anh nói. “Nhưng em sẽ không dọn ra khỏi nhà này.”

18. Chương 18

Ngày Lucinda tổ chức tiệc chào mừng anh về nhà đã tới, và Webb muốn biết thăm họa sẽ lớn đến mức nào khi anh lái xe về nhà. Anh không quan tâm, nhưng nó sẽ làm Lucinda bức bối nếu mọi chuyện không diễn ra đúng như ý bà. Từ những gì anh đã trải nghiệm chiều hôm đó thì mọi chuyện trông có vẻ không được tốt đẹp cho lắm.

Không phải là một chuyện lớn gì, thậm chí không phải là một cuộc chạm trán, nhưng là thước đo khá chính xác cho các quan điểm ở nơi công cộng. Anh đã ăn trưa ở Painted Lady với chủ tịch của ủy ban nông nghiệp, và lời bình luận của hai người phụ nữ sau lưng anh đã rất dễ dàng nghe được.

“Anh ta chắc chắn là trát đồng trên mặt,” một trong hai người phụ nữ nói. Bà ta đã không nói lớn tiếng, nhưng cũng không hạ thấp nó đủ để đảm bảo là không thể bị nghe. “Nếu anh ta nghĩ mười năm là đủ lâu để chúng ta quên chuyện gì đã xảy ra ...hừm, anh ta nên có suy nghĩ khác là vừa.”

“Lucinda Davenport không bao giờ nhìn thấy bất kỳ lỗi lầm nào trong những người mà bà ta ưa thích,” người phụ nữ khác bình luận.

Webb đã nhìn vào mặt của vị chủ tịch, đang trở nên đỏ sẫm khi ông chuyển tâm vào bữa ăn trưa và giả vờ là ông không nghe được gì.

“Bà có nghĩ là người nhà Davenport sẽ thậm chí e ngại trước khi cổ nhét kẻ sát nhân xuống họng của chúng ta,” người phụ nữ đầu tiên nói.

Mắt Webb nheo lại, nhưng anh không quay đầu lại và đối mặt với những người phụ nữ đó. Có bị tình nghi là kẻ sát nhân hay không, anh đã được nuôi lớn để làm một quý ông người miền nam, có nghĩa là anh sẽ không cố tình làm cho phụ nữ xấu mặt nơi công cộng. Nếu là đàn ông đang nói thể về anh thì anh sẽ có phản ứng khác, nhưng họ không chỉ là hai người phụ nữ nhiều chuyện, họ cũng đã khá lớn tuổi, theo giọng nói của họ. Cứ để cho họ nói; da của anh đủ dày để chịu đựng được.

Nhưng những nữ chúa của xã hội có rất nhiều quyền lực, và nếu tất cả bọn họ đều cảm thấy như thế thì bữa tiệc của Lucinda sẽ bị phá hỏng. Anh không quan tâm đến bản thân mình; nếu mọi người không muốn giao dịch làm ăn với anh, tốt thôi, anh sẽ tìm người khác. Nhưng Lucinda sẽ vừa đau lòng vừa thất vọng, và đổ lỗi cho chính mình là đã không bảo vệ anh cách đây mười năm. Vì bà, anh hy vọng -

Kính chắn gió bị vỡ tan, bắn những mảnh kính nhỏ xíu vào Webb. Có tiếng gì đó bay xẹt qua tai anh, nhưng anh không có thời gian để lo lắng về chuyện đó. Cú né người theo phản xạ đã làm anh giật mạnh vô lăng trong tay, và bánh xe bị va mạnh dữ dội khi chiếc xe đổi hướng chạy lên lề đường. Anh chiến đấu để kiểm soát nó, cố gắng mang chiếc xe trở lại mặt đường trước khi anh rơi xuống hố hoặc ống rãnh sẽ làm anh lao nghiêng vào con hào. Anh không thể nhìn thấy được bởi kính chắn gió đã bị vỡ, chưa vỡ nát hoàn toàn nhưng đã trở thành một màu trắng với những vết rạn nứt dày như một cái mạng nhện. Một viên đá, anh nghĩ, tuy nhiên chiếc xe tải chạy trước mặt anh với khoảng cách quá xa cho nên anh không nghĩ là bánh xe

sẽ nghiêng đá bắn được xa như thế. Có lẽ là một con chim, nhưng anh lẽ ra sẽ nhìn thấy một thứ lớn như thế.

Anh điều khiển cả bốn bánh xe lên vỉa hè, và xử lý chiếc xe một cách dễ dàng. Anh tự động đạp phanh, nhìn ra chỗ bị hư hại tương đối bên phải của kính chắn gió để cố gắng đánh giá khoảng cách của anh với lòng đường và xem anh có đủ chỗ để kéo xe ra khỏi đó hay không. Anh gần như đến được con đường phụ dẫn đến con đường riêng của Davencourt. Nếu anh có thể đi đến chỗ quẹo đó, chắc sẽ không có nhiều giao thông như -

Kính chắn gió lại bị vỡ, lần này chệch sang bên phải hơn. Một phần của lớp kính bị vỡ vụn từ khung cửa, những mảnh nhỏ lấp lánh bị giữ lại bởi lớp phim an toàn làm kính không bị vỡ tan từng mảnh. Đá hắt, khôn kiếp thật, anh nghĩ một cách dữ dội.

Có kẻ đang bắn anh.

Anh vội chồm người về phía trước và dùng tay đập mạnh lớp phim an toàn, phá hủy nó để anh có thể nhìn thấy ở phía trước, sau đó anh đạp mạnh chân ga. Chiếc xe bắn nhanh về phía trước, hất mạnh anh vào lưng ghế. Nếu anh dừng lại và để cho kẻ đang bắn một mục tiêu cố định, anh sẽ chết, nhưng thật khó để có thể bắn ai đó đang chạy tám mươi lăm dặm một giờ.

Nhớ lại tiếng bay vù sát sát mà anh đã nghe ngay bên tai phải của anh sau phát súng đầu tiên, anh ước tính đường đi của viên đạn đầu tiên và trong đầu anh hiện lên kẻ bắn anh đang ở trên bãi cỏ cao chỉ vừa qua chỗ quẹo vào đường phụ. Bây giờ anh đã gần đến được con đường đó, và nếu anh rẽ vào đó, kẻ bắn anh sẽ có thể bắn ào ào vào anh. Webb đạp mạnh chân ga xuống và chiếc xe gầm rú qua chỗ quẹo, sau đó chạy qua con đường đồng cỏ với cây cối dày đặc, nơi Beshears nghĩ là chỗ mà kẻ trộm giấu xe của hắn -

Webb nheo mắt để ngăn làn gió rít mạnh và đạp mạnh chân phanh, quay cuồng vô lăng khi anh buộc chiếc xe xoay đầu lại như một cảnh sát xa lộ, sự điều khiển mà anh đã thuần thục khi anh còn là một thanh niên lái xe điên cuồng trên cùng con đường này, con đường dài và thẳng tắp. Khói bốc lên từ lớp xe của anh khi chúng để lại một vết cao su đen trên vỉa hè. Một chiếc xe khác phóng qua anh, bóp kèn inh ỏi. Xe của anh rung chuyển và thắng rít lại, sau đó đứng thẳng với đầu xe chia theo hướng anh đã đến. Đây là xa lộ bốn làn xe chạy có dải phân cách, có nghĩa là anh đang đi sai đường, ngược với giao thông. Hai chiếc xe khác húc thẳng đầu về hướng xe anh. Anh đạp mạnh chân ga một lần nữa.

Anh chạy đến con đường trên đồng cỏ ngay trước khi anh lẽ ra sẽ đụng trực diện với một trong những chiếc xe đó, và quẹo gấp xe. Anh thắng ngay lập tức và giạt mạnh cần số vào chỗ đậu. Anh nhảy ra khỏi xe trước khi nó hết rung chuyển, né qua bên hông xe và để mặc nó cản lối ra của con đường đồng cỏ, để phòng hờ đây là nơi kẻ bắn anh đã đậu xe của hắn. Có phải cùng là kẻ đã đột nhập nhà, hay là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Bất cứ ai sử dụng đường cao tốc này đều đặn, mà có lẽ là cả ngàn người, có thể nhận thấy con đường đồng cỏ. Nó trông giống như là con đường đi sẵn dẫn vào rừng, nhưng những hàng cây và bụi cây đã được dọn sạch khoảng một phần tư dặm và mở rộng đến một cánh đồng rộng nằm gối đầu với đất của Davencourt.

“Mẹ kiếp, trùng hợp ngẫu nhiên gì chứ,” anh thì thầm với chính mình khi lặng lẽ len lỏi qua các hàng cây, lợi dụng thiên nhiên để ngăn cản bất kỳ ai có thể nhìn thấy rõ và bắn anh.

Anh không biết anh sẽ làm gì nếu anh bất ngờ chạm mặt với kẻ đang cầm cây súng sẵn trong khi anh thì tay không, nhưng anh không có ý định để cho chuyện đó xảy ra. Anh đã từng trưởng thành ở nông thôn mặc dù là, hay có vẻ như thế mà anh có những lợi thế khi sống ở Davencourt. Lucinda và Yvonne đã làm cho anh thích nghi với bạn học của anh, và những người anh đã xử lý trong phần còn lại của đời anh. Anh đã sẵn bắt sóc, nai và thú có túi ôpôt, sớm học được cách xuyên qua khu rừng dày đặc mà không gây chút tiếng động nào, cách theo đuổi trò chơi mà chúng có mắt và tai tốt hơn anh. Những tên trộm đã đánh cắp gia súc của anh và tuần chúng vào Mexico đã phát hiện được là anh giỏi dò đường như thế nào và không dễ bị nhìn thấy nếu anh không muốn thế. Nếu kẻ bắn anh đang ở đây, anh sẽ thấy hắn, và hắn sẽ không biết anh ở nơi đâu quanh đây cho đến khi quá muộn.

Không có chiếc xe nào khác đậu trên con đường đồng cỏ. Sau khi xác nhận chuyện đó, Webb ngồi chồm hổm xuống sát mặt đất và lắng nghe tiếng động xung quanh anh. Năm phút sau, anh biết rằng anh đang

theo đuổi gió. Không có ai ở đó cả. Nếu anh đã đoán đúng hướng đi của viên đạn, thì kẻ bắn anh đã lấy tuyến đường khác ngay bãi cỏ cao đó.

Anh đứng lên và đi trở lại xe của mình. Anh nhìn kính chắn gió bị phá hủy, với hai cái lỗ nhỏ xuyên qua nó, và nổi giận thật sự. Phát súng đã bắn rất tài tình; một trong hai phát có thể đã giết anh nếu góc đạn được chỉnh sửa chỉ bằng một sợi tóc. Anh mở cửa và chồm người vào trong, kiểm tra những cái ghế. Có lỗ rách ở phía sau chỗ tựa đầu của tài xế, chỉ cách khoảng một inch từ chỗ tai phải của anh đã đặt ở đó. Viên đạn đã quá mạnh, thậm chí sau khi đi qua kính chắn gió, đã có thể hoàn toàn xuyên qua chỗ ngồi và làm một lỗ xuyên qua kính chắn gió ở phía sau. Viên đạn thứ hai đã làm rách một lỗ ở ghế sau nơi nó găm vào.

Anh cầm chiếc điện thoại di động lên, mở nó ra và gọi Beshears Carl.

Carl lái xe đến mà không bật đèn hay còi, theo yêu cầu của Webb. Ông thậm chí cũng đã không mang theo một cảnh sát nào đi cùng. “Hãy giữ kín chuyện,” Webb nói. “Càng ít người biết về chuyện này thì càng tốt.”

Bây giờ Carl đang đi vòng qua xe, quan sát từng chi tiết. “Mẹ kiếp, Webb,” cuối cùng ông nói. “Ai đó đang rất bực cậu.”

“Tôi không có tâm trạng để bị chơi xỏ đâu.”

Carl liếc nhìn lướt qua Webb. Khuôn mặt anh toát lên vẻ lạnh lùng, nguy hiểm, dấu hiệu cho thấy điềm dữ cho bất cứ ai dám trở lại với anh. Ai cũng biết Webb Tallant có tính khí, nhưng đây không phải là nổi nóng; đây là một thứ khác, cái gì đó có tính toán và tàn bạo.

“Có ý tưởng gì không? ” anh hỏi.

“Cậu vừa mới trở lại - bao lâu hả, một tuần rưỡi? Cậu đang gây thù chuốc oán thật nhanh, loại nghiêm trọng đấy.”

“Tôi nghĩ là cùng kẻ đã đột nhập vào nhà,” Webb nói.

“Giả thuyết thú vị đấy.” Carl nghĩ về nó, tay xoa cằm. “Vậy cậu không nghĩ đó chỉ là một kẻ trộm bình thường à? ”

“Không phải bây giờ, tôi không nghĩ vậy. Không có chuyện gì xảy ra ở Davencourt mười năm qua, cho đến khi tôi về nhà.”

Carl lau bầu nói, vẫn xoa cằm khi ông nghiên cứu Webb. “Cậu đang nói cái điều tôi nghĩ cậu đang nói hả?”

“Tôi đã không giết Jessie,” Webb gầm gừ. “Điều đó có nghĩa là có kẻ khác làm, người nào đó đã ở trong phòng của chúng tôi. Thông thường, tôi lẽ ra sẽ ở đó. Tôi không bao giờ vào quán rượu vào lúc khuya, và tôi không lãng phí thời gian với những phụ nữ khác. Có lẽ Jessie đã làm hấn ngạc nhiên, như cách Roanna đã làm. Roanna đã gặp hấn trong hành lang trước; phòng của tôi và Jessie nằm ở mặt trước phía bên trái, nhớ không? Bây giờ Corliss đang dùng phòng đó, tôi ngủ trong phòng ngủ ở phía sau. Nhưng cái tên gọi là kẻ trộm đã không biết điều đó, đúng không? ”

Carl khê huyết sáo giữa kẽ răng. “Điều đó sẽ biến cậu thành nạn nhân dự định ngay từ đầu, nghĩa là đây là lần cố gắng thứ ba để giết cậu. Tôi có khuynh hướng tin cậu, cậu trai, chủ yếu là vì không có lý do gì để cho cậu giết Cô Jessie cả. Đó là điều mà chúng tôi lúng túng mười năm nay. Bất cứ người nào đã làm chuyện đó chắc đã nghĩ thực sự là buồn cười, cậu bị trách tội giết chết cô ấy. Điều đó còn tốt hơn là giết chết cậu. Bây giờ thì, người nào ghét cậu đủ để cố giết cậu cách đây mười năm, và vẫn còn nổi điên lâu như thế này vậy? ”

“Khốn kiếp nếu tôi biết,” Webb nói nhẹ nhàng. Trong nhiều năm anh đã nghĩ người tình bí mật của Jessie chắc đã giết cô, nhưng với những diễn biến mới này thì giả thuyết đó không hợp lý chút nào cả. Sẽ hợp lý hơn nếu kẻ sát nhân cố giết anh, mà không phải là Jessie. Thậm chí sẽ hợp lý hơn, nếu anh muốn nghĩ về vụ án mạng một cách hợp lý, là hai người họ đã có ý đồ giết anh. Điều đó sẽ loại bỏ anh, và Jessie sẽ được thừa kế nhiều hơn phần gia tài của Davenport. Nếu cô chỉ đơn giản ly dị với anh, di sản của cô sẽ không được nhiều như thế, vì bất kể lời đe dọa của Jessie cô phải biết rõ là Lucinda sẽ không tước quyền thừa kế

của anh chỉ vì họ lỵ dị. Anh không nghĩ Jessie đã tham gia vào âm mưu giết anh. Giống như Roanna, cô chỉ là kém may mắn, nhưng đối với Jessie việc kém may mắn đã giết chết cô.

Carl lấy ra một cuộn dây từ trong túi của ông và buộc một đầu dây quanh cây bút. “Hãy đến đây, giữ tấm kính chắn gió này thẳng lên như cậu có thể làm,” ông nói, và Webb tuân theo. Carl luồn đầu dây bên kia qua cái lỗ đạn, kéo cuộn dây qua cho đến khi cây viết bị kẹt lại bên ngoài và giữ cuộn dây ở đó. Sau đó ông buộc đầu dây kia quanh một cây viết khác, lần này ông kẹp đầu dây dưới chỗ kẹp của cây viết, và luồn cây viết qua cái lỗ đạn ở phía sau chỗ tựa đầu.

Ông nhìn đường đạn và lại huyết sáo nhỏ. “Ở khoảng cách mà hắn ta đang bắn, nếu hắn điều chỉnh tầm ngắm chỉ một chút về phía phải, viên đạn lẽ ra sẽ bắn trúng giữa mắt của cậu đấy.”

“Tôi đã nhận thấy đó là một phát súng đẹp,” Webb nói một cách giấu cợt.

Carl cười toe toét. “Tôi đã nghĩ cậu có thể là người biết thưởng thức kỹ năng bắn giỏi. Viên đạn thứ hai thì sao?”

“Nó xuyên qua nắp xe sau.”

“Ừm, bất cứ cây súng săn nai tốt nào cũng sẽ bắn được viên đạn với nhiều lực như thế trong khoảng cách đó. Không thể nào dò tìm được nó, dù là chúng ta có thể tìm được vỏ đạn.” Ông quan sát Webb. “Cậu thật là mạo hiểm khi dừng lại ở đây như thế này.”

“Tôi đang nổi điên mà.”

“Ừ, nếu có lần sau, hãy bình tĩnh lại trước khi cậu quyết định đuổi theo một người có vũ trang. Tôi sẽ kéo chiếc xe này về, và người của tôi sẽ kiểm tra kỹ nó, nhưng tôi không nghĩ chúng tôi sẽ tìm được bất cứ thứ gì giúp được chúng ta cả.”

“Trong trường hợp đó, tôi không muốn người nào khác biết về chuyện này. Tôi sẽ giải quyết vụ chiếc xe.”

“Cậu có thấy phiền không nếu cho tôi biết là tại sao cậu lại muốn giữ kín chuyện này? ”

“Một là, tôi không muốn hắn cảnh giác. Nếu hắn được thả lỏng, có lẽ hắn sẽ lơ là. Hai là, ông không thể làm được thêm chuyện khi gió nào nữa. Ông không thể hộ tống tôi đến những nơi tôi đến, và ông không thể cho người canh chừng Davencourt hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Ba là, nếu Lucinda khám phá ra, nó có thể giết chết bà ấy.”

Carl nói lâu bầu. “Webb, người nhà của cậu cần biết để cẩn thận.”

“Họ đã rất cẩn thận. Cái kẻ được gọi là kẻ trộm đã làm họ hoảng sợ. Bây giờ chúng tôi đã có khóa then cửa mới, cửa sổ an toàn hơn, và chúng tôi đã có hệ thống báo động, nếu nó báo động, sẽ làm cho mọi con chó trong vòng bán kính ba mươi dặm tru lên. Việc chúng tôi đã làm chuyện đó cũng không phải là một bí mật gì trong Tusculum.”

“Vì thế cậu nghĩ là hắn cũng biết, và sẽ không dám thử lên vào nhà một lần nữa hả? ”

“Hắn đã vào nhà hai lần mà không gặp rắc rối gì. Thay vì thử lại, lần này hắn đã cố bắn tôi trên xa lộ. Nghe có vẻ như là hắn đã nghe được thông tin đó.”

Carl khoanh tay ngang ngực và nhìn anh chăm chăm. “Tối nay Lucinda có một bữa tiệc lớn đấy.”

“Ông nghĩ hắn ta có thể ở trong số khách mời à,” Webb nói. Bản thân anh cũng đã nghĩ về điều đó.

“Tôi dám chắc là khả năng rất cao. Cậu có lẽ muốn nhìn vào danh sách khách mời và xem liệu cậu có nhận ra tên của ai đó mà cậu không hoà hợp, người nào đó không có mối quan hệ tốt khi kết thúc một số vụ làm ăn. Mẹ kiếp, hắn thậm chí không cần phải được mời; từ những gì tôi nghe, có rất nhiều người ở đó đến nỗi hắn có thể tung tăng đi thẳng vào và sẽ không có ai nhận ra.”

“Ông cũng được mời mà, Carl. Ông có đến không? ”

“Không thể không đến. Booley cũng sẽ ở đó. Cậu có đồng ý để tôi bàn chuyện này với ông ấy không? Con chó già đó vẫn còn khá ranh mãnh, và nếu ông ấy biết để theo dõi, ông ấy có thể phát hiện được điều gì đó.”

“Đương nhiên, nói với Booley thì được. Nhưng không người nào khác, ông nghe rõ rồi chứ?”

“Được rồi, được rồi,” Carl lâu bầu. Ông nhìn xe của Webb lại. “Cậu muốn tôi đưa cậu về nhà không? ”

“Không, mọi người sẽ hỏi này nọ. Chở tôi vào phố lại đi. Dù sao thì tôi cũng phải kiếm một chiếc xe khác để ngồi, và tôi sẽ thu xếp để sửa chữa chiếc xe này. Như bất kì ai có vấn đề cần lo lắng thì tôi hiện đang có một chiếc xe gặp trục trặc.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay. “Tôi sẽ phải cố về nhà kịp lúc cho buổi tiệc.”

Khách mời sẽ đến trong nửa tiếng đồng hồ nữa, và bóng dáng Webb thì không thấy đâu cả. Tất cả mọi người trong nhà đã có mặt ở đó, bao gồm mẹ anh và cô Sandra. Yvonne đang bắt đầu đi tới đi lui, vì bình thường Webb không khi nào đến muộn trong bất cứ chuyện gì, và Lucinda càng lúc càng bực bội hơn.

Roanna ngồi bất động, giữ nỗi lo lắng bên trong. Cô không để cho mình nghĩ về tai nạn xe, vì cô không chịu được chuyện đó. Cha mẹ cô đã chết như thế, và từ đó cô tránh né từ bất cứ ý tưởng nào về tai nạn xe hơi. Nếu cô đi ngang qua một vụ tai nạn trên đường cao tốc, cô không bao giờ trở mắt nhìn nhưng cẩn thận giữ ánh mắt của mình nhìn sang chỗ khác và vượt qua nơi xảy ra tai nạn nhanh hết mức có thể. Webb không thể nào gặp tai nạn, anh chỉ đơn giản là không thể.

Sau đó họ nghe tiếng cửa trước mở, và Yvonne vội vã chạy đến cửa. “Con đã đi đâu vậy? ” Roanna nghe câu hỏi bực bội của người mẹ.

“Xe con bị trục trặc,” Webb trả lời khi anh nhảy hai bậc thang một lúc. Anh quay trở lại dưới lầu trong mười lăm phút, đã cạo râu và mặc y phục cà vạt đen mà Lucinda đã khẳng khái yêu cầu.

“Xin lỗi tôi về muộn,” anh nói với mọi người khi băng qua phòng để đến tủ rượu và mở cánh cửa. Anh tự rót cho mình một ly tequila và nốc cạn, rồi đặt cái ly xuống và cười toét miệng với họ. “Hãy bắt đầu cuộc vui nào.”

Roanna không thể rời mắt khỏi anh. Anh trông giống như một tên cướp biển mặc dù với bộ quần áo sang trọng. Mái tóc dày sẫm màu của anh vẫn còn lấp lánh đen vì ẩm ướt và được chải một cách giản dị. Anh di chuyển với vẻ uyển chuyển khoan dung của một người quen với quần áo lịch sự, không có vẻ gì là ngược ngáp. Cái áo khoác nằm hoàn hảo trên bờ vai rộng của anh, và cái quần rất vừa vặn trông rất gọn gàng mà không bị bó. Webb đã luôn biết cách ăn mặc, bất kể với quần áo gì. Cô đã nghĩ không ai có thể trông đẹp hơn anh trong giày ống, quần jean và áo sơ mi, và bây giờ cô nghĩ không ai trông đẹp hơn trong bộ quần áo cà vạt đen. Những cái khuy đen chạy dọc xuống cái áo sơ mi trắng như tuyết, có những nếp gấp nhỏ, và cặp khuy tay áo phù hợp lấp lánh ở cổ tay to lớn của anh.

Cô đã không nói chuyện riêng với anh kể từ đêm anh đến phòng cô, và cô đã nói với anh là tại sao cô đã không nhìn thấy kẻ trộm. Webb đã cấm cô không được làm việc cho đến khi bác sĩ gia đình kiểm tra và cho phép cô hoạt động, chuyện mà ông vừa mới làm vào hôm qua. Sự thật là, trong vài ngày đầu tiên sau khi cô được xuất viện về nhà, cô đã không cảm thấy muốn làm việc hoặc làm bất cứ thứ gì ngoại trừ ngồi bất động. Chứng nhức đầu đã rất dai dẳng, và nếu cô di chuyển nhiều, cô cứ cảm thấy buồn nôn đi cùng với sự chấn động. Những cơn nhức đầu chỉ mới hết vào hai ngày trước, và cơn buồn nôn cũng biến mất cùng với nó. Tuy nhiên, cô không nghĩ cô sẽ dám liều để khiêu vũ tối nay.

Webb đã rất bận rộn, và không chỉ với công việc. Anh đã trông coi việc sửa lại những cái then cài trên những cánh cửa thép, củng cố lại cổng chính, thậm chí những cái khóa then cửa trên những cánh cửa đôi, và hệ thống báo động đã làm cô phải kéo cái gối lên đầu để nén tiếng ồn khi nó được thử nghiệm. Nếu cô không ngủ được và muốn mở cánh cửa ra ban công để có thể tận hưởng không khí mát mẻ, trước tiên cô phải bấm mã số trên cái hộp nhỏ được đặt ở gần cửa sổ của mỗi phòng. Nếu cô mở cánh cửa mà không bấm mã số, thì tiếng ồn sẽ làm mọi người bật khỏi giường của họ.

Giữa chứng nhức đầu của cô và công việc của anh, chỉ đơn giản là đã không có thời gian để nói chuyện riêng. Trong những bi kịch của sự tổn thương, hầu hết sự xấu hổ của cô đã phai tàn. Sau cuộc viếng thăm lúc nửa đêm của anh, đề tài đó đã chưa hề được đề cập lại, như thể họ đều muốn tránh nó.

“Trời ơi, cháu trông thật đẹp trai,” Lúc này Lucinda nói, quan sát Webb từ đầu xuống chân. “Hơn trước đây, nếu cháu không phiền ta nói vậy. Việc vật lộn với bò, hoặc bất cứ chuyện gì khác cháu đã làm ở Arizona, chắc chắn đã giữ cho cháu có được thân hình rắn chắc.”

“Là bò đực tơi,” anh chỉnh sửa, mắt anh lấp lánh với vẻ thích thú. “Và, đúng, cháu đã vật lộn với vài con.”

“Con đã nói là xe con bị trục trặc,” Yvonne nói. “Có chuyện gì với nó vậy?”

“Hộp số bị hư,” anh nói một cách trôi chảy. “Con phải gọi người kéo nó.”

“Vậy thì bây giờ con đang lái xe gì? ”

“Một chiếc xe tải nhỏ.” Mắt anh toả sáng lấp lánh khi anh nói nó, và Roanna thấy sự căng thẳng trong anh, loại gia tăng tình trạng cảnh giác, như thể anh đang chuẩn bị cho một chuyện gì đó mà chỉ có anh mới biết. Cùng một lúc có sự thích thú rõ ràng ở khóe miệng của anh, và cô thấy anh nhìn như mong đợi ở Gloria.

“Một chiếc xe tải à,” Gloria nói với vẻ khinh thị. “Tôi hy vọng là sẽ không mất nhiều thời gian để sửa xong xe của cháu.”

Sự thích thú càng trở nên rõ nét hơn, mặc dù Roanna tự hỏi liệu cô có là người duy nhất nhìn thấy nó hay không. “Chuyện đó không quan trọng,” anh nói, và cười toe toét một cách tinh quái. “Tôi đã mua chiếc xe tải.”

Nếu anh đã mong đợi một tràng đả kích, Gloria đã không làm anh thất vọng. Bà phóng vèo cái bài giảng về việc “nó trông như thế nào đối với việc một người trong gia đình chúng ta lái một chiếc xe tầm thường như vậy.”

Khi bà chuyển sang phần về hình tượng mà họ phải duy trì, mắt Webb càng lấp lánh hơn. Anh nói, “Nó cũng là một chiếc xe truyền động bằng bốn bánh. Bánh xe lớn, như loại những người bán rượu lậu sử dụng để họ có thể chạy trong rừng.” Gloria nhìn anh chăm chăm, thất kinh và im lặng trong khoảnh khắc, khi mặt bà ửng đỏ.

Lucinda đang che giấu nụ cười của bà sau lòng bàn tay. Greg ho rồi quay đi để nhìn ra cửa sổ.

Corliss cũng đang nhìn ra cửa sổ. Cô ta nói, “Chúa ơi, trông như là một cảnh trong phim *Field of Dreams*.”

Lucinda, biết rõ ý của cô ta, đứng lên và nói với vẻ thoải mái rõ ràng, “Dĩ nhiên rồi. Nếu ta tổ chức tiệc, thì họ sẽ đến.”

Lời nhận xét đó khiến mọi người đều cười ngoại trừ Roanna, nhưng Webb nhận thấy một nụ cười thoáng chạm vào môi cô. Đó là cái thứ ba, anh nghĩ.

Chẳng bao lâu sau ngôi nhà đầy ắp tiếng cười, tiếng nói của mọi người. Một vài người đàn ông mặc đồ vét cà vạt đen, nhưng hầu hết bọn họ đều mặc đồ vét sẫm màu. Phụ nữ thì mặc đủ kiểu từ áo dạ hội ngắn trên đầu gối đến dài chấm gót. Mọi người trong gia đình Davenport và Tallant đều mặc áo dạ hội dài, một lần nữa là theo chủ ý của Lucinda. Bà biết đúng cách gây ấn tượng và xác lập phong cách.

Lucinda trông có vẻ tươi tắn, trông khỏe hơn trong cả một thời gian dài trước đó. Mái tóc bạc của bà được búi lên một cách sang trọng sau đầu, và cái áo dạ hội màu hồng đào, với cách trang điểm khéo léo, mượn màu sắc tao nhã của nó chiếu sáng trên khuôn mặt bà. Bà hiểu mình đang làm gì khi khẳng khái đòi treo đèn màu hồng đào.

Trong khi Lucinda nói chuyện một cách lôi cuốn với bạn bè, Roanna lặng lẽ xem chừng để mọi chuyện được diễn ra êm xuôi. Người cung cấp thực phẩm đã rất có năng lực, nhưng thảm họa lúc nào cũng sẽ thậm chí xảy ra với một bữa tiệc được tổ chức kỹ càng nhất. Những người phục vụ được thuê cho buổi tiệc di chuyển qua đám đông với những cái khay chứa đầy những ly sâm banh vàng nhạt hoặc những món khai vị đủ loại. Với những người thích ăn uống vui say, một bữa tiệc đứng khổng lồ đã được thiết lập. Trên sân, ban nhạc đã bắt đầu chơi những bài nhạc quyến rũ mọi người ra bên ngoài khiêu vũ dưới ánh đèn lung linh màu hồng đào.

Roanna nhận thấy Webb di chuyển qua đám đông, nói chuyện dễ dàng với mọi người, dừng lại để nói đùa hoặc đưa ra một số nhận xét về chính trị, sau đó tiếp tục đi qua nhóm khác. Anh có vẻ rất thoải mái, như thể anh không hề biết là có bất kỳ người nào có thể nhìn anh một cách ngờ vực, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy sự căng thẳng gia tăng trong đôi mắt dữ dội, long lanh của anh. Cô nhận ra là sẽ không có ai nói bất cứ thứ gì để làm giảm giá trị về sự hiện diện của anh. Có một sức hút ở anh khiến anh nổi bật ngay cả trong đám đông của tầng lớp thượng lưu này, một sự tự tin mà không có nhiều người có được. Anh thật sự

không quan tâm chết tiệt đến những gì bất cứ người nào trong bọn họ nghĩ. Ít ra, không phải vì bản thân anh. Anh trông có vẻ thư giãn và tự tin nhưng sẵn sàng hành động nếu cần.

Khoảng mười giờ, khi bữa tiệc đã diễn ra hơn hai tiếng đồng hồ, anh tới gần sau lưng cô khi cô đang khảo sát bàn tiệc đứng để chắc chắn rằng không cần phải châm thêm thứ gì. Anh đứng sát đến nỗi cô cảm thấy được sức nóng của cơ thể to lớn của anh, và anh đặt tay phải vào thắt lưng của cô. “Em cảm thấy ổn chứ?” anh hỏi nhỏ.

“Vâng, em khỏe,” cô nói một cách máy móc khi cô quay sang nhìn anh, lặp lại cùng những lời mà cô đã dùng ít nhất là một trăm lần đêm đó để trả lời cho câu hỏi tương tự. Mọi người đã nghe tin về vụ trộm và sự chấn động của cô, và đều muốn biết về nó.

“Cô trông rất tốt,” tất cả những người khác đã nói, nhưng Webb thì không. Thay vào đó anh đang nhìn tóc của cô.

Những vết khâu trên da đầu của cô đã được tháo chỉ một ngày trước khi cô đến gặp bác sĩ gia đình. Hôm nay, để chuẩn bị cho buổi tiệc, cô đã đến tiệm làm tóc, cô thợ tóc đã nhẹ nhàng chải tóc thành một kiểu xoắn lại tinh vi để giấu chỗ bị cạo nhỏ.

“Anh có thể nhìn thấy không?” cô hỏi một cách lo lắng.

Anh biết ý cô muốn nói gì. “Không, không nhìn thấy gì cả. Đầu của em vẫn còn đau à?”

“Chỉ một chút. Nó chỉ là hơi bị đau khi chạm vào chứ không thực sự đau.”

Anh nâng bàn tay khỏi thắt lưng của cô và hất một trong những chiếc bông tai lủng lẳng của cô, làm cho những ngôi sao vàng đung đưa. “Em trông đủ ngon để ăn đấy,” anh nói nhỏ.

Cô ửng hồng mặt, vì cô đã mong là cô sẽ trông có vẻ hấp dẫn tối nay. Chiếc áo dạ hội màu vàng của cô bổ sung cho nước da và mái tóc màu hạt dẻ sẫm màu của cô.

Cô ngược nhìn anh, và hơi thở của cô bị nghẹn lại trong ngực. Anh đang nhìn xuống cô với vẻ ham muốn dữ dội, cao độ trên mặt anh. Thời gian đột ngột có vẻ đứng yên xung quanh họ, mọi người đều nhạt nhòa trong ý thức của cô, tiếng ồn và tiếng nhạc bị chặn lại. Máu của cô đập mạnh qua tĩnh mạch của cô, từ từ, mạnh mẽ.

Đây là cách anh đã nhìn vào cô ngày họ đã đi cưới ngựa chung với nhau. Cô đã nhắm nó với sự ham muốn...hay là cô đã lầm?

Họ hoàn toàn đứng riêng ở đó giữa đám đông. Cơ thể của cô bị kích thích, hơi thở của cô nhanh và cạn, vú của cô dâng lên như thể để được anh chạm vào. Sự đau đớn nhức nhối vì muốn anh quá cao độ đến nỗi cô nghĩ cô sẽ chết. “Đừng,” cô thì thầm. “Nếu anh không có ý đó ... thì đừng.”

Anh không trả lời. Thay vào đó ánh mắt của anh di chuyển từ từ xuống vú cô, nấn ná ở đó, và cô biết núm vú cô đã cương cứng thấy rõ. Cơ hàm của anh hơi co giật.

“Tôi muốn nâng ly chúc mừng.”

Lucinda biết làm thế nào để làm mình nghe được trong đám đông mà không cần phải lớn tiếng. Từ từ hàng trăm giọng nói dập tắt, và mọi người quay về phía bà khi bà đứng một mình, mỏng manh yếu ớt nhưng vẫn như một nữ hoàng.

Lực hút giữa Roanna và Webb bị tan ra, và Roanna rùng mình khi họ đều quay sang nhìn Lucinda.

“Cho cháu trai của tôi, Webb Tallant,” Lucinda nói một cách rõ ràng, và nâng ly sâm banh của bà về phía Webb. “Ta nhớ cháu một cách tuyệt vọng trong khi cháu vắng mặt, và ta là bà già sung sướng nhất trong hạt Colbert vì bây giờ cháu đã trở về.”

Đó là một nét hống hách của bà, buộc mọi người phải cụng ly với anh, thừa nhận anh, chấp nhận anh. Khắp nơi trong phòng những cái ly được nâng lên hướng về phía Webb, sâm banh được uống để chúc mừng sự trở về của anh, và những tiếng “chúc mừng đã về nhà” đồng thanh vang lên khắp căn phòng. Roanna, với bàn tay trống rỗng, mang lại cho anh một nụ cười tiếc nuối thoáng qua.

Cái thứ tư, anh nghĩ. Đó là hai lần trong một đêm.

Thần kinh của cô cảm thấy đau buốt sau khoảng thời gian im lặng đã trôi qua giữa họ. Cô tuần người vào đám đông và đi ra ngoài để chắc chắn là mọi thứ được ổn trên sân. Vài cặp đi dạo trên nền đất, lối đi của họ được thắp sáng bởi hàng ngàn ngọn đèn được móc vào hàng cây và bụi cây, một mê cung của dây điện được cẩn thận bọc xốp và dán chặt để không có ai bị vấp chúng. Ban nhạc đã hết chơi những bài nhạc cũ, vì đã khởi động được đám đông khiêu vũ, và bây giờ đang chơi những giai điệu sôi động hơn, cụ thể là bài “Ca hát suốt ngày đêm.” Ít nhất là có năm mươi người đang khiêu vũ hăng say trên sàn nhảy.

Giai điệu chấm dứt với một tràng vỗ tay và tiếng cười, rồi những tiếng rì rầm vang lên trong sự tĩnh lặng với những lời “giết vợ của anh ta” đã được nghe thấy rất rõ ràng.

Roanna dừng lại, vẻ mặt của cô cứng đờ. Sự im lặng lan ra khi mọi người nhìn cô một cách không thoải mái. Thậm chí thành viên của ban nhạc cũng đứng yên, không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng ý thức được là có chuyện gì đó đã xảy ra. Người phụ nữ vừa nói quay đầu lại, khuôn mặt của cô ta trở nên đỏ sẫm vì bối rối.

Roanna nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, là Cofelt, thành viên của một trong những gia đình sống lâu đời nhất trong hạt. Sau đó cô nhìn quanh những khuôn mặt khác đang đứng sững lại trong ánh đèn màu hồng đào quyến rũ khi họ nhìn cô. Những người này đã đến nhà của Webb, tận hưởng lòng hiếu khách của anh, và vẫn nói xấu sau lưng anh. Không phải là chỉ có Cora Cofelt, người đã không đủ may mắn để bị nghe thấy. Tất cả các khuôn mặt này lộ vẻ có tội vì họ cũng đã nói y như cô ta. Nếu họ đã sở hữu bất cứ phán quyết hay ho nào, cô nghĩ với sự cuồng nộ dâng trào, họ lẽ ra đã nhận ra cách đây mười năm Webb không thể nào là đã giết vợ anh.

Phép lịch sự tối thiểu thông thường của một nữ chủ nhân là không làm gì để làm xấu hổ khách khứa của cô ta, nhưng Roanna cảm thấy sự cuồng nộ đi qua người cô. Cô run rẩy với cảm xúc dâng trào. Nó chảy qua người cô cho đến tận đầu ngón tay.

Cô có thể chịu đựng nhiều cho bản thân mình. Nhưng, lạ Chúa, cô sẽ không đứng ở đó và để cho họ phỉ báng Webb.

“Các người lẽ ra phải là bạn bè của Webb,” cô nói bằng một giọng mạnh mẽ, rõ ràng. Ít khi trong đời cô thấy giận dữ hơn thế này, ngoại trừ với Jessie, nhưng đây là một loại giận dữ khác. Cô cảm thấy lạnh lùng, kiểm soát mình một cách hoàn hảo. “Các người đáng lẽ phải biết cách đây mười năm anh ấy sẽ không bao giờ gây tổn hại Jessie, các người đáng lẽ phải hỗ trợ anh ấy thay vì hội ý nhau và thì thầm về anh ấy. Không có một người nào trong số các người – không có người nào – bày tỏ bất cứ sự cảm thông nào với anh ấy ở đám tang của Jessie. Không một ai trong số các người lên tiếng thay mặt anh ấy. Nhưng các người đã đến nhà của anh ấy tối nay làm khách mời, các người đã ăn thức ăn của anh ấy, các người đã nhảy nhót và các người vẫn còn nói xấu anh ấy.”

Cô ngừng lại, nhìn hết mặt người này đến mặt người khác, sau đó tiếp tục. “Có lẽ tôi nên nói rõ vị trí của gia đình tôi với mọi người, để đề phòng có bất cứ sự hiểu lầm nào. Chúng tôi hỗ trợ Webb. Hoàn toàn, chấm hết. Nếu có bất kỳ người nào trong các người ở đây cảm thấy các người không thể kết giao với anh ấy, vậy thì xin vui lòng rời khỏi ngay bây giờ, và sự kết giao của các người với gia đình Davenports và Tallants sẽ chấm dứt.”

Sự im lặng bao trùm trên sân, thật xấu hổ. Không ai di chuyển. Roanna hướng về ban nhạc. “Chơi - ”

“- bản nào đó chậm chậm,” Webb nói từ phía sau lưng cô. Bàn tay anh, cứng cáp và ấm áp, cuộn quanh khuỷu tay của cô. “Tôi muốn nhảy với cô em họ của tôi, và đầu của cô ấy vẫn còn rất đau để có thể giết mạnh.”

Một tràng cười vang lên quanh sân. Ban nhạc chơi bản “Mặt trăng xanh ngắt,” và Webb kéo cô vào cánh tay anh. Những cặp khác cũng di chuyển với nhau và bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc, và sự cổ động kết thúc.

Anh ôm cô với khoảng cách của anh em họ, không phải sự gần gũi của một người đàn ông và một người phụ nữ đã cùng nằm trần truồng với nhau giữa đồng khăn trải giường nhàu nát. Roanna nhìn chăm chăm vào cổ họng của anh khi họ nhảy. “Anh đã nghe được bao nhiêu?” cô hỏi, một lần nữa giọng cô yên tĩnh và bình thản.

“Mọi chuyện,” anh nói một cách lơ đãng. “Tuy nhiên em đã sai về một chuyện.”

“Là chuyện gì? ”

Có tiếng sấm sét gầm gừ ở xa, và anh nhìn lên ở bầu trời đen kịt khi làn gió mát đột ngột thổi đến với hứa hẹn mang theo một trận mưa. Sau mấy ngày trời chốc, giống như thể cơn bão cuối cùng cũng đang đến. Khi anh liếc nhìn xuống cô, đôi mắt xanh của anh chiếu lấp lánh. “Có một người đã chia buồn với anh ở đám tang của Jessie.”

19. Chương 19

Bữa tiệc kết thúc và khách khứa đã về hết. Ban nhạc đã rút điện và khiêng đồ ra xe, và họ cũng đã rời khỏi. Người cung cấp thực phẩm và các nhân viên của cô ta cũng đã thu dọn sạch sẽ, và chất hết đồ vào hai chiếc xe tải và lái đi, một mỗi nhưng rất đáng.

Lucinda, bị kiệt sức bởi nỗ lực phi thường mà bà đã làm đêm đó, đã lên giường ngay lập tức, và tất cả những người khác cũng nhanh chóng làm theo bà.

Cơn bão đã đến như những dấu hiệu vài ngày gần đây, mang theo những trận mưa đi kèm với tiếng sét đánh, các khung cửa sổ rung lên bởi tiếng sấm sét, và một mưa dữ dội. Roanna ngấm mọi thứ từ trong bóng đêm an toàn trong phòng cô, cuộn người gọn lỏn trong ghế. Cánh cửa hướng ra ban công đã được mở rộng để cô có thể nhìn thấy sức ảnh hưởng đầy đủ của nó, ngửi thấy mùi sáng khoái dễ chịu của mưa và xem gió thổi nó bay ngang. Cô cuộn người dưới tấm chăn Afghan nhạt, mềm mại, cảm thấy được cái lạnh dễ chịu trong không khí. Cô thư giãn và cảm thấy hơi buồn ngủ, bị mê hoặc bởi trận mưa, cơ thể cô lún sâu vào cái ghế thoải mái trong sự thư giãn hoàn toàn.

Cơn bão đã hơi lắng xuống, và mưa đã dịu lại thành màn mưa đều đều, như trút nước thỉnh thoảng đi kèm bởi những tia chớp. Cô thấy hài lòng khi ngồi ở đó, hồi tưởng - không phải cảnh trên sân hiên, mà là khoảnh khắc trước khi Lucinda nâng ly, khi cô và Webb đang bị kẹt giữa khoảng thời gian ngừng trôi, sự ham muốn dày đặc giữa họ.

Nó có phải là sự ham muốn không? Ngọt ngào, nóng bỏng. Ánh mắt của anh đã xuyên thẳng xuống vú cô, nóng rực như ngọn đuốc. Chúng đã đập mạnh, núng vú của cô dựng đứng về phía anh. Cô đã không nhầm lẫn về ý định của anh, cô không thể nào. Webb đã muốn cô.

Đã có lúc cô nghĩ sẽ đến bên anh, không để tâm đến mọi chuyện ngoại trừ ước muốn được ở cạnh anh. Bây giờ thì cô tiếp tục ngồi một mình trong phòng, ngắm mưa rơi. Cô sẽ không đuổi theo anh nữa. Anh đã biết cô yêu anh, anh đã biết điều đó trong hầu hết cuộc đời cô. Quả bóng bây giờ đang ở trong tay anh, để cho anh đánh trả lại hay để nó vụt qua. Cô không biết anh sẽ làm gì hay nếu anh có làm bất cứ chuyện gì, nhưng cô đã thật lòng với những gì cô đã nói với anh trong buổi tiệc. Nếu anh không nghiêm túc trong sự quan tâm ân cần của anh, vậy thì cô không muốn chúng.

Mắt cô nhắm lại khi cô nghe tiếng mưa rơi. Nó rất dịu êm, rất yên bình; cô cảm thấy được nghỉ ngơi, dù cô có ngủ được đêm đó hay không.

Mùi hương thoang thoảng của khói thuốc lá xộc vào mũi cô. Cô mở mắt ra, và anh đang ở đó, đứng bên trong cánh cửa mở, nhìn cô. Ánh mắt của anh nhìn xuyên qua bóng tối của căn phòng. Những tia chớp lác đác soi rõ cô với anh, mắt cô âm u và bình tĩnh, cơ thể của cô thư giãn và ... chờ đợi.

Cũng trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi của những tia sáng đó cô có thể nhìn thấy cách anh đang tựa một vai vào khung cửa, tư thế lơ đãng không thể che giấu sự căng thẳng trong những cơ bắp săn chắc của anh, cường độ trong cách anh nhìn cô, như một con dã thú tập trung vào con mồi của nó.

Anh đã cởi bớt áo. Áo khoác của anh không còn nữa và cái cà vạt đen cũng vậy. Cái áo sơ mi trắng đã cởi khuy và kéo ra khỏi quần, và để mở ngang lồng ngực rộng của anh. Điều thuốc hút phân nửa trong tay anh.

Anh quay lại và hất nó qua lan can, vào màn mưa, rồi anh lặng lẽ băng qua phòng đến bên cô, bước chân của anh uyển chuyển như một con báo.

Roanna không di chuyển, không nói gì tỏ vẻ hoan nghênh hay từ chối. Động thái này là của anh.

Anh quỳ xuống ở phía trước ghế và đặt tay lên chân cô, vuốt tằm chăn Afghan ngay đầu gối cô. Súc nóng của cái chạm đó thiêu đốt cô qua lớp chăn.

“Có trời biết, anh đã cố tránh xa khỏi em,” anh lầm bầm.

“Tại sao? ” cô hỏi, thấp giọng, một câu hỏi đơn giản.

Anh cười khắc khở. “Có trời mới biết,” anh lại nói.

Sau đó anh kéo nhẹ tấm chăn Afghan, kéo nó khỏi người cô và thả nó xuống sàn nhà bên cạnh ghế. Cũng nhẹ nhàng như thế anh luồn tay vào dưới lai áo của ngủ của cô và chạm vào mắt cá chân của cô. Anh kéo chân cô ra khỏi vị trí đang gấp lại của chúng, kéo thẳng chúng ra, và tách chúng làm đôi để cho anh ở giữa chúng.

Roanna thở hổn hển.

“Núm vú của em có đang săn cứng không? ” anh thì thầm.

Cô gần như không thể nói chuyện được. “Em không biết...”

“Để anh xem.” Và anh đẩy trượt tay lên cơ thể của cô, bên dưới cái áo ngủ, và khép những ngón tay trên vú cô. Cho đến khi anh chạm vào chúng, cô đã không nhận ra là cô muốn điều này một cách tuyệt vọng như thế nào. Cô rên lên một tiếng trong sự nhẹ nhõm, vui thích. Núm vú đâm vào lòng bàn tay của anh. Anh chà ngón tay cái của anh qua chúng và cười nhỏ. “Anh tin là vậy,” anh thì thầm. “Anh nhớ mùi vị của chúng, cảm giác của chúng trong miệng anh.”

Vú của cô nâng lên trong tay anh với mỗi hơi thở nhanh, dài. Sự ham muốn đang cuộn cuộn bên trong cô, buông lỏng cô, làm da thịt cô ảm lên và mềm lại dưới sự ve vuốt của anh.

Anh kéo cái áo ngủ qua đầu cô, kéo nó ra khỏi người và thả nó xuống sàn nơi anh đã bỏ tấm chăn Afghan. Cô ngồi trần truồng trước mặt anh trong cái ghế khổng lồ đó, cơ thể mảnh mai của cô trông nhỏ bé trong chiếc ghế đồ sộ. Tia chớp lại lóe lên chớp chớp, trong một khoảng khắc ngắn đã để lộ chi tiết của ngực và thắt lưng cô, núm vú săn cứng và cặp đùi đang mở. Hơi thở của anh rít qua kẽ răng, lồng ngực rộng của anh phập phồng. Từ từ anh vuốt tay lên chân cô, đẩy đùi cô đang rộng hơn và rộng hơn cho đến khi cô phơi bày hoàn toàn với anh.

Không khí đêm ẩm ướt quét qua người cô, những cơn gió nhẹ làm dịu chỗ nóng ở giữa chân cô. Cảm giác bị phơi bày, dễ bị tổn thương, quá mạnh mẽ để có thể chịu đựng, và với một tiếng rên nhỏ, hoảng sợ cô cố khép chân lại.

Tay anh siết chặt trên đùi cô. “Đừng,” anh nói. Từ từ anh chồm về phía trước, để cho cơ thể của anh chạm vào cô, ẩn nhẹ xuống cô, và miệng anh phủ trên cô một cách ngọt ngào, dịu dàng, tàn phá. Nụ hôn dịu dàng như cánh bướm, thông thả như mùa hè. Với vẻ tế nhị hết sức anh thưởng thức miệng cô, nấn ná qua nụ hôn. Cùng lúc những ngón tay ranh mãnh của anh di chuyển một cách táo bạo giữa chân cô, mở nếp gấp bí mật bảo vệ cái khe nhỏ mềm mại của cơ thể cô. Một ngón tay to lớn đâm vào cô, làm cô oằn người, sau đó nó đẩy sâu vào bên trong. Roanna uốn cong người một cách bất lực, rên rỉ trên miệng anh, cố vượt qua cảm giác sưng sốt vì bị xâm nhập.

Anh vẫn tiếp tục hôn cô, cái miệng ngọt ngào của anh dịu dàng với cô cho những cái đâm thọc cướp bóc của ngón tay anh. Nó gần như thô bạo, sự tương phản của cường độ đó, kích thích mọi cảm giác khoái lạc trong cô. Cô vừa bị cảm dỗ vừa mê mẩn, bị cảm dỗ và bị chiếm lấy.

Môi anh rời khỏi miệng cô, trượt một cách nóng bỏng xuống cổ, sau đó dừng lại ở vú cô. Anh nhấp nó một cách tài tình, nút mạnh. Roanna đắm mình trong cơn bão tối tăm và quay cuồng của sự ham muốn tinh khiết, run rẩy vì đôi hỏi. Cô đặt tay trên đầu anh, cảm giác được mái tóc dày, mát lạnh của anh giữa các ngón tay cô. Cô cảm thấy choáng váng, say sưa trong sự kích động, với mùi xạ nóng hổi của da anh. Anh đang nóng, rất nóng, cơ thể của anh cháy bùng qua lớp áo sơ mi.

Miệng của anh di chuyển xuống thấp hơn, trên cơ bụng run rẩy của cô. Lưỡi của anh thám hiểm ở rốn cô, làm thất lưng cô thất chặt dữ dội khi sự sung sướng mê mẩn qua người cô. Xuống thấp hơn, thấp hơn ...

Anh kẹp chặt hông cô, kéo chúng tới phía trước để cho hông cô nằm ngay trên mép ghế, sau đó gác đôi chân cô qua vai anh. Cô thét lên một âm thanh không mạch lạc của sự hoảng sợ, của sự mong đợi bất lực.

“Anh đã nói với em rồi,” anh lẩm bẩm. “Đủ ngon để ăn.”

Rồi anh hôn cô, miệng của anh nóng bỏng và ướt đầm, lưỡi của anh xoáy quanh chỗ căng cứng, nhạy cảm nhất trên người cô. Hông của cô nâng lên dữ dội, gót chân của cô đâm mạnh vào lưng anh. Cô rên rỉ, âm thanh được đè nén bởi tay của cô. Cô không thể chịu đựng được nổi, nó quá cao độ, nó là sự tra tấn và cảm giác cực kỳ sung sướng, tất cả đều xảy ra cùng một lúc, và hông của cô di chuyển để cố gắng thoát khỏi cảm giác đó. Anh kẹp chặt hông cô hơn, kéo mạnh cô tựa vào miệng anh, và lưỡi của anh đâm sâu vào cô. Cô đạt đến đỉnh cao một cách dữ dội, rung mình, cắn tay mình để khỏi gào thét từ lực tàn phá của nó.

Khi những cảm xúc cuối cùng yếu dần và thả lỏng cô từ vùng xoáy đen của chúng, cô nằm rũ người yếu ớt trong ghế với đôi chân của cô vẫn còn gác trên đôi vai rộng của anh. Cô không thể di chuyển. Cô không còn sức, thậm chí không đủ sức để mở mắt. Bất cứ điều gì anh muốn làm với cô bây giờ, cô đang rộng mở, phục tùng mệnh lệnh, hoàn toàn dễ bị tổn thương với ham muốn của anh.

Anh nâng đùi cô khỏi vai anh và cô cảm thấy anh di chuyển, cảm thấy được chỗ trống của da anh chạm vào cô khi anh cởi áo sơ mi. Cô buộc mí mắt nặng trĩu của mình mở ra khi anh cởi quần và đẩy chúng xuống. Sự vội vã của anh thật nóng bỏng, hoang dã. Anh luồn một cánh tay dưới cô và kéo cô tới phía trước nhiều hơn, ra khỏi ghế và lên đùi anh, lên cái vật đàn ông dày và cương cứng của anh. Nó đâm xuyên vào cô, mạnh đến nỗi cô cảm thấy bị bầm dập, nóng bỏng đến nỗi cô cảm thấy bị thiêu đốt. Trọng lượng của cô giúp cho sự xâm nhập, ấn cô xuống để cho anh đi vào thậm chí sâu hơn, và cô tắt nghẹn trong tiếng thét nho nhỏ.

Webb rên rỉ, ngã người ra trên tay để cho cơ thể của anh uốn cong mạnh mẽ bên dưới cô. “Em biết phải làm gì,” anh nói từ giữa hàm răng nghiến chặt. “Di chuyển đi.” (chỗ này dịch sát nghĩa là “cởi” nhen Lúa mà chị thấy sao ghê ghê heheheh)

Cô tuân theo. Cơ thể của cô tự động đáp lại, nâng cao và hạ xuống, đùi của cô siết chặt hông anh, uốn cong khi cô nâng mình gần như hoàn toàn khỏi anh rồi ngồi phịch xuống trở lại. Cô từ từ nhún nhảy trên người anh, từ từ lún sâu xuống anh từng chút một. Cơ thể của cô thật thần kỳ, di chuyển với vẻ khoan dung nhẹ nhàng đã luôn làm anh say đắm; cô bao bọc anh với cái trượt xuống, sau đó giầy vò anh với sự dọa dẫm là sẽ rút ra khi cô di chuyển lên lại, hầu như bật khỏi người anh ... dừng ... dừng .. rồi lại trượt xuống lại, và anh rên rỉ với sự ẩm ướt nóng hổi vây quanh anh của da thịt cô, bao bọc anh, ve vuốt anh. Anh cương cứng như con ngựa giống bên trong cô, và sau rồi cô di chuyển mạnh mẽ hơn, nhanh hơn, giáng người xuống anh. Cảm giác mê mẩn đang hình thành thật không thể chịu đựng nổi, và anh đẩy người lên, mạnh bạo. Một cách bất lực cô khóc thét lên, những thớ thịt bên trong cô thoi thóp và ve vuốt anh khi cô đạt đến khoái cảm một lần nữa.

Một tiếng rên lớn thoát ra khỏi họng anh và anh nhóm người dậy, ấn lưng cô tựa vào ghế. Anh ghim cô vào nó với trọng lượng của anh khi anh đâm sâu và cong người, bắn thứ nước nóng hổi vào người cô.

Anh nằm rũ người trên cô, run rẩy và toát mồ hôi. Sự giải tỏa của anh đã quá mạnh mẽ đến nỗi anh không thể nói chuyện, không thể suy nghĩ. Một lúc sau, sức mạnh của cơ bắp được phục hồi và anh rút khỏi người cô, gây ra tiếng rên phản đối từ môi cô. Anh đứng lên và đá quần của anh ra, sau đó bế cô lên và mang cô lại giường. Anh nằm dài trên giường cạnh cô, cô cuộn người vào vòng tay ôm của anh và đi vào giấc ngủ. Webb vui mặt mình trong tóc cô và để cho bóng tối vây quanh anh một lần nữa.

Một thời gian không rõ sau đó cô rời khỏi cánh tay anh và ngồi dậy từ giường. Webb thức giấc ngay lập tức, bị giật mình bởi sự trống trải. Anh chớp mắt mơ màng với cái hình ảnh nhợt nhạt từ cơ thể trần trụi của cô. “Ro? ” anh thì thầm.

Cô không trả lời mà bước đi một cách bình tĩnh về phía cửa. Bước chân trần của cô im ắng. Nó trông như thể cô đang lướt qua sàn nhà.

Tóc anh dựng đứng sau gáy và anh phóng khỏi giường. Tay anh chặn trên cửa ngay khi cô tìm tay nắm cửa. Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô. Mắt cô đang mở, vẻ mặt của cô thanh bình như một bức

tượng.

“Ro,” anh nói, giọng anh thô ráp. Anh ôm choàng lấy cô và kéo cô vào người anh. “Thức dậy đi, em yêu. Nào, bé cưng, thức dậy đi.” Anh lắc nhẹ cô. Cô chớp mắt một hoặc hai lần và ngáp khi cô ôm chặt anh hơn. Anh ôm cô chặt hơn và cảm thấy sự căng thẳng từ từ xâm chiếm lấy cơ thể mềm mại của cô khi cô nhận ra rằng mình đã ra khỏi giường, đang đứng ở cửa.

“Webb?” Giọng cô tắc nghẹn, run rẩy. Cô rùng mình, nổi da gà với cái ớn lạnh. Anh bế cô lên và mang cô trở lại giường, đẩy trượt cô dưới tấm chăn ấm và nằm xuống cạnh cô. Anh ôm chặt cô vào cơ thể ấm áp của anh, ôm cô khi những cái run rẩy trở thành những cái rùng mình.

“Ôi, Chúa ơi,” cô nói vào vai anh, lời nói gần như không có chút sinh khí vì căng thẳng. “Em lại làm chuyện đó. Em không có bất cứ quần áo nào trên người. Em gần như bước ra khỏi đây trần truồng.” Cô bắt đầu đẩy người khỏi anh, cố tránh ra. “Em cần mặc áo ngủ vào,” cô nói một cách điên cuồng. “Em không thể ngủ như thế này.”

Anh kèm cô lại, ấn cô xuống nệm. “Nghe anh nói,” anh nói, nhưng cô cứ cố tránh khỏi người anh, và cuối cùng anh phải lăn tròn bên trên cô, kèm chế cơ thể mỏng manh của cô bằng cơ thể to lớn hơn, mạnh mẽ hơn của anh.

“Suyt, Suyt,” anh thì thầm sát tai cô. “Em an toàn với anh, bé cưng. Anh thức giấc ngay khi em rời khỏi anh. Em không cần phải lo lắng, anh sẽ không để cho em rời khỏi phòng này.”

Hơi thở của cô hỗn hển, và hai giọt nước mắt lăn tròn từ khóe mắt cô xuống tóc ở hai bên thái dương. Anh vuốt đường đi ẩm ướt bằng gò má lờm chờm râu, sau đó hôn hết dấu vết còn sót lại. Cô đang mềm người bên dưới anh; vật đàn ông của anh cương cứng và đòi hỏi. Anh tách mạnh đùi cô ra. “Im nào, bây giờ,” anh nói, và đắm sâu vào cô.

Cô lại thở hỗn hển, nhưng nằm im với sự xâm nhập của anh. Anh nằm trên cô và cảm thấy cô từ từ bình tĩnh lại. Đó là một quá trình dần dần, cơ thể của cô thay đổi bên dưới anh, quanh anh, như thể sự đau khổ của cô đã phai tàn và cơ thể của cô bắt đầu cảm nhận được anh, và những gì anh đang làm. “Anh sẽ không để cho em rời khỏi,” anh thì thầm trấn an khi anh bắt đầu di chuyển bên trong cô.

Lúc đầu cô chỉ nằm im, chấp nhận sự chiếm giữ của anh, và thế là đủ. Sau đó sự đòi hỏi của anh tăng lên và anh muốn cô đáp ứng lại, và anh bắt đầu đâm mạnh vào cô theo cách làm cô rên rỉ, làm da thịt cô nóng bừng và bắt đầu cong người áp sát vào anh. Cô bắt đầu đạt đến đỉnh cao và anh nhấn sâu hơn vào cô, đập mạnh với sự giải tỏa của riêng anh.

Sau đó cô cố ngồi dậy, để mặc áo ngủ vào, nhưng anh ôm chặt cô. Cô cần tin anh, để có thể ngủ thiếp đi mà vẫn biết rằng anh sẽ thức dậy nếu cô cố rời khỏi, anh sẽ không để cho cô lang thang trong trong giấc ngủ một cách dễ bị tổn thương. Cho đến khi cô có được sự bảo đảm đó, giấc ngủ sẽ tiếp tục rất khó khăn với cô.

Roanna co sát người sát vào anh, bị tàn phá bởi những gì đã gần như xảy ra. Cô lại bắt đầu khóc, tiếng nức nở tắc nghẹn mà cô cố nén. Cô đã không khóc trong nhiều năm, nhưng cô bất lực để dừng lại, như thể chính niềm sung sướng dữ dội mà cô vừa mới có từ cuộc làm tình của anh đã phá vỡ những bức tường phòng thủ của cô, để cho cô không thể ngăn cản bất cứ xúc cảm nào.

Đã có quá nhiều chuyện, mọi chuyện đã xảy ra kể từ khi Lucinda sai cô đến Arizona để tìm Webb. Chỉ trong vòng một giờ sau khi tìm được anh, cô đã nằm bên dưới anh, và không có gì là giống nhau kể từ đó. Chuyện đó đã xảy ra bao lâu rồi nhỉ? Ba tuần chẳng? Ba tuần bao gồm cảm giác hạnh phúc sung sướng đến choáng váng và nỗi đau khổ tàn khốc, ba tuần của sự căng thẳng và những đêm không ngủ và sợ hãi, và những ngày gần đây hơn khi cô cảm thấy mình thay đổi bên trong, đối mặt với cuộc sống và quá trình bắt đầu sống lại.

Cô yêu Webb, yêu anh nhiều đến nỗi cô cảm thấy nó trong từng tế bào trong cơ thể, trong từng mảnh linh hồn của cô. Đêm nay anh đã làm tình với cô, không phải với sự giận dữ, nhưng với sự chiếm hữu hấp dẫn và đầy nhục dục. Cô đã không đến với anh, anh đã đến với cô, và anh đã ôm cô như thể anh không bao giờ dự định để cô đi.

Nhưng nếu anh - nếu, khi trời sáng, anh lại nói nó đã từng là một sai lầm - thì cô cũng sẽ tồn tại. Cô sẽ rất đau, nhưng cô sẽ tiếp tục sống. Cô đã học được rằng cô có thể chịu đựng được hầu như bất cứ chuyện gì, rằng tương lai của cô vẫn còn ở đó.

Một cách kỳ lạ, nhận ra rằng cô có thể sống không có anh làm sự hiện diện của anh càng ngọt ngào hơn. Cô đã khóc cho đến khi cô không thể nào khóc được nữa, và anh đã ôm cô trong suốt thời gian đó, vuốt tóc cô, thì thầm trong tai cô. Bị kiệt sức bởi cảm xúc lẫn thể chất, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Khi cô thức giấc thì đã sáu giờ, ánh ban mai sáng sủa và dễ chịu, cơn bão đã đi qua và tiếng chim hót líu lo. Cánh cửa ra ban công vẫn còn để mở, và Webb đang nghiêng người trên cô.

“Cảm ơn Chúa,” anh lẩm bẩm khi anh nhìn thấy mắt cô hấp háy mở. “Anh không biết anh phải đợi bao lâu nữa.” Sau đó anh đi vào người cô, và cô quên mất buổi sáng, về việc những người trong nhà đã thức dậy quanh họ. Với mọi sự nôn nóng của anh, anh làm tình với cô với niềm vui kéo dài mà họ đã không thể tận hưởng tối qua.

Khi nó kết thúc, anh ôm cơ thể sự run rẩy của cô vào sát anh và lau những giọt nước mắt khỏi mắt cô, lần này là những giọt nước mắt hạnh phúc. “Anh nghĩ chúng ta đã tìm được thuốc trị chứng mất ngủ của em,” anh trêu chọc, giọng anh khàn đục và căng thẳng từ đỉnh cao của khoái lạc của riêng anh.

Cô cười nhỏ và vùi mặt vào vai anh.

Webb nhắm mắt lại, âm thanh nhỏ, hạnh phúc đó vang dội qua khắp cơ thể của anh. Cổ họng của anh tắc nghẽn, và mắt anh cay xè. Cô đã cười. Roanna đã cười.

Tiếng cười nhỏ của cô lịm dần. Cô vẫn vùi khuôn mặt vào người anh, và những ngón tay của cô di chuyển trên sườn anh. “Em có thể xử lý việc mất ngủ,” cô nói lặng lẽ. “Nhưng việc em bị mộng du ... làm em kinh sợ.”

Anh di chuyển tay xuống sống lưng của cô, ve vuốt từng đốt sống lưng. “Anh hứa với em,” anh nói, “nếu em nằm trong giường với anh, anh sẽ không để cho em rời khỏi phòng.”

Cô rùng mình, nhưng đó là vì những cảm xúc thích thú từ những ngón tay ve vuốt của anh đang gây ra khi chúng di chuyển dọc sống lưng của cô, thăm dò và vuốt ve. Cô uốn cong người, cử động đó ấn cơ thể của cô vào sát anh hơn. “Đừng cố làm cho em bị phân tâm,” cô nói. “Em thật sự sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu em mặc áo ngủ.”

Anh di chuyển sao cho anh có thể nằm đối mặt với cô. “Nhưng anh không muốn cái áo ngủ giữa chúng ta,” anh thì thầm, dịu dàng thuyết phục cô. “Anh muốn cảm thấy da em, ngực em. Anh muốn em đi ngủ và biết rằng anh sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy đến với em - trừ phi anh là người làm chuyện đó.”

Cô im lặng, và anh biết rằng anh vẫn chưa thuyết phục được cô, nhưng bây giờ cô sẽ không tranh cãi. Từ từ anh chải ngón tay qua những lọn tóc quăn rối của cô, để cho chuôi tóc xỏa xuống cho ánh nắng rọi vào chúng, làm nổi bật màu đỏ, vàng và nâu sẫm. Anh nghĩ về cái đêm đầu tiên anh có cô, và thăm rửa sự nhần tâm của mình. Anh nghĩ về những đêm trống vắng kể từ đêm đó, khi anh có thể làm tình với cô, và sự ngu dốt chết tiệt của anh.

“Anh cứ tưởng là mình cao quý khi không lợi dụng em,” anh nói với vẻ thích thú biếng nhác.

“Đồ ngốc,” cô nói, chà má cô trên bộ ngực lông lá của anh. Cô mút một trong những núm vú phẳng lì của anh và kẹp nó giữa răng của cô, cắn nhẹ. Anh hít sâu, sẵn sàng tiếp nhận thú nhục dục không kiểu cách của cô.

Anh cố giải thích thêm. “Anh đã ép em vào đêm đầu tiên đó. Anh không muốn em nghĩ rằng em không có sự lựa chọn.”

“Đồ ngốc.” cô ngửa đầu lại và nhìn anh, đôi mắt nâu sẫm mơ màng với vẻ gợi cảm. “Em cứ tưởng là anh không muốn em.”

“Ồi trời,” anh lẩm bẩm. “Và em gọi anh là đồ ngốc à.”

Cô mỉm cười và tựa đầu lại trên ngực anh. Là cái thứ năm. Giờ thì chúng đến thường xuyên hơn, anh nghĩ, nhưng vẫn quý báu như nhau.

Anh nghĩ đến những phát súng đã bắn vào anh hôm qua, về sự nguy hiểm mà cô đã đối mặt vì anh. Anh nên tránh xa Davencourt, tránh xa khỏi cuộc sống của cô, vì sự an toàn của cô và của tất cả những người khác trong nhà. Nhưng anh không thể, vì anh đã quá bất cẩn với sự an toàn của cô thậm chí ngay trước khi quay về Davencourt.

Anh đặt tay anh trên bụng cô, bàn tay trải dài giữa xương chậu của cô. Trong chốc lát anh nghiên cứu sự tương phản giữa bàn tay to lớn, xù xì, rám nắng và làn da mịn màng ở bụng cô. Anh đã làm một nguyên tắc suốt đời là bảo vệ phụ nữ tránh khỏi mang thai, và bệnh AIDS đã làm cho việc anh đã cố làm càng hợp lý hơn. Những nguyên tắc tốt đẹp của anh đã bị tiêu tan khi anh có Roanna bên dưới anh; không có lần nào anh đeo cao su khi anh làm tình với cô, không có ở Nogales và không có ở đêm qua. Anh xòe bàn tay trên bụng cô. “Em đã có chu kỳ kể từ đêm ở Nogales chưa? ”

Giọng anh dịu dàng, đều đều, nhưng những lời nói treo lơ lửng giữa họ như thể anh đã la to. Cô trở nên cứng đờ theo cách của cô, bất động ngoại trừ hơi thở của cô. Cuối cùng cô trả lời với vẻ thận trọng, “Chưa, nhưng em chưa bao giờ được thường xuyên. Nhiều lần em sẽ hoàn toàn bỏ qua một tháng.”

Anh muốn điều chắc chắn nhưng nhận ra anh sẽ chưa tìm được nó. Anh vuốt tay trên bụng cô, sau đó nhẹ nhàng ôm một bầu vú của cô. Anh yêu thích vú của cô, rất săn chắc, rất cao và thật thanh tú. Anh nhìn trong khoái lạc thích thú khi nụ hoa của cô ngay lập tức bắt đầu dướm dỏ, đứng thẳng lên như thể muốn cầu xin sự quan tâm. Nút vú của cô có hơi sẫm hơn đêm đầu tiên hay không? Chúa ơi, anh yêu thích sự phản ứng, sự hồi đáp tức thời của cô với anh. “Vú của em luôn nhạy cảm như thế này à? ”

“Vâng,” cô thì thầm, hơi thở của cô kẹt lại khi một sự khoái lạc sung sướng tràn qua người cô. Ít ra là chúng như thế bất cứ khi nào anh nhìn chúng, hoặc chạm vào chúng. Cô không thể ngăn được phản ứng của cô với anh hơn cô có thể ngăn cản thủy triều.

Bản thân anh cũng không được miễn nhiễm. Cho dù là đã không lâu kể từ khi họ làm tình, vật đàn ông của anh bị khuấy động khi anh nhìn màu đỏ trên vú cô và má cô. “Em làm thế nào để giữ mình còn trong trắng trong hai mươi bảy năm nay vậy? ” anh kinh ngạc, đẩy mình vào chỗ hờ giữ cặp đùi trắng của cô.

“Anh đã không có ở đây,” cô nói đơn giản.

Anh rúc vào tóc cô, cảm thấy sự đòi hỏi càng khẩn cấp hơn. “Em có thể chấp nhận anh lại nữa không? ” Để làm cho ý của anh được rõ ràng, anh đẩy mạnh vật cương cứng của anh thậm chí mạnh hơn vào cô.

Để trả lời cô nâng đùi, đẩy trượt nó dọc hông của anh, lên thắt lưng của anh. Webb cúi xuống và hướng dẫn mình đến chỗ mở mềm mại, hơi sưng và đẩy vào bên trong.

Anh không cảm thấy có bất kỳ nhu cầu khẩn cấp để đạt đến tột đỉnh của khoái lạc, chỉ nhu cầu cần có cô. Họ nằm với nhau, nhẹ nhàng di chuyển để giữ cảm giác. Buổi sáng đang trôi qua, và cơ hội họ sẽ bị bắt gặp trần truồng trên giường với nhau càng gia tăng. Tất nhiên, mọi người có vẻ ngủ dậy trễ hôm nay sau bữa tiệc đêm qua, vì vậy anh cho là nó khá an toàn để cho họ tận hưởng một lúc lâu hơn nữa. Anh không muốn làm cô mắc cỡ, nhưng anh cũng không muốn để cô đi.

Anh yêu thích được ở bên trong cô, yêu thích sự chặt chẽ của cơ thể cô. Họ bắt đầu tuột ra, và anh đặt tay dưới mông cô để giữ chặt cô đến với anh. Cô có thể không nghĩ vậy, nhưng anh sẽ đặt cược tất cả những gì mình có là cô đã có thai, và ý nghĩ về cô đang mang thai con của anh ngay lập tức gây ra sự chấn động đến tận xương của anh và làm anh sợ gần chết.

Có lẽ đây không phải cuộc nói chuyện lãng mạn nhất trong khi họ đang làm tình, nhưng anh nâng cằm cô lên và nhìn thẳng vào mắt cô, để cô biết là anh thật có ý đó. “Em phải ăn nhiều hơn. Anh muốn em lên thêm ít nhất là mười lăm cân Anh nữa.”

Có sự bất an u ám trong mắt cô, và anh nguyên rửa thậm chí ngay khi anh đẩy sâu vào cô. “Không giống thế, mẹ kiếp. Sau đêm qua, em không thể nào nghi ngờ là em đã làm anh kích động đến mức nào. Khỉ thật, còn ngay bây giờ thì thế nào? Anh đã muốn em khi em mười bảy tuổi, và anh chắc chắn là muốn em bây giờ. Nhưng anh cũng muốn em mạnh mẽ và đủ khoẻ mạnh để mang thai con của anh.”

Phải mất một hồi lâu cô mới cố giữ nhịp thở bình thường sau cái thúc mạnh đó. Cô áp sát người vào anh, một chuyển động lúi cuồn để làm mình thoải mái hơn. “Em không nghĩ em - ” cô bắt đầu, sau đó dừng lại, và đôi mắt màu nâu sẫm của cô mở to. “Anh đã muốn em lúc đó ư? ” cô thì thầm.

“Em đã ngồi trên đùi anh mà,” anh nói nhăn nhó. “Theo em thì là gì, anh đang mang một cái ống chì trong túi à? ” anh lại thúc mạnh, để cho cô cảm thấy mọi góc ngách của anh. “Và sau cách anh đã hôn em - ”

“Là em đã hôn anh,” cô chỉnh sửa. Khuôn mặt của cô đang trở nên phấn khởi, và cô bám chặt hơn vào anh.

“Em đã bắt đầu nó, nhưng anh đã không đẩy em ra, đúng không? Như anh nhớ, nó mất khoảng năm giây trước khi anh đâm lưỡi của mình xuống cổ họng của em.”

Cô rên lên một tiếng nhỏ vui sướng, có lẽ vì hồi tưởng, có lẽ là vì những gì anh đang làm với cô bây giờ hơn. Một cảm giác mạnh mẽ dâng cao làm cho anh nhận thức rằng nhu cầu cần được đến tận đỉnh của khoái lạc đang đột ngột rất khẩn cấp, cho cả hai. Anh vuốt mông cô, di chuyển những ngón tay của anh xuống chỗ đường chẻ cho đến khi anh chạm vào điểm nối kết của chúng. Nhẹ nhàng anh miết tay lên cô, cảm thấy lớp thịt mềm mại của cô kéo căng & siết chặt quanh anh. Cô rên rỉ, cong người, và tan chảy. Chỉ thêm hai cái đẩy mạnh để kết giao với cô, và họ cùng nhau đi đến đỉnh điểm.

Anh vẫn còn toát mồ hôi một lúc lâu sau, khi anh lách người khỏi cánh tay của cô và rời khỏi giường. “Chúng ta phải dừng lại trước khi ai đó đến tìm chúng ta,” anh lẩm bẩm. Anh nhanh chóng mặc quần áo, bước vào cái quần đen nhăn nhúm và nhặt lên cái áo sơ mi cũng nhăn nhúm của anh. Anh cúi xuống hôn cô. “Tối nay anh sẽ trở lại.” Anh hôn cô một lần nữa, sau đó đứng thẳng lên, nháy mắt với cô, và đi ra ban công tự nhiên như thể nó rất bình thường về việc anh rời khỏi phòng cô trong tình trạng bán khóa thân vào lúc tám giờ sáng. Cô không biết liệu có bất kỳ ai thấy anh hay không vì cô đứng bật dậy, chộp áo ngủ của cô, và chạy như bay vào phòng tắm.

Cô vẫn còn run rẩy vì kích động và sung sướng khi cô tắm. Da của cô đã quá nhạy cảm từ cuộc làm tình của anh đến nỗi chỉ việc tắm rửa cũng cảm thấy bị kích thích. Cô không thể tin nổi bản năng tình dục của đêm qua, nhưng cơ thể của cô đã không hề gặp chút khó khăn.

Bàn tay cô di chuyển trên gò bụng ẩm ướt. Cô có thai hay không? Đã ba tuần kể từ đêm ở Nogales. Cô đã không cảm thấy có gì khác lạ, cô không nghĩ đến, nhưng sau đó là ba tuần với những biến đổi quan trọng và sự chú ý của cô đã không dừng lại ở chu kỳ hàng tháng của cô. Dù sao thì chu kỳ của cô thường rất không đều cho nên cô không bao giờ quan tâm nhiều đến lịch hoặc cô cảm thấy như thế nào. Tuy nhiên anh có vẻ chắc chắn một cách kỳ quặc, và cô nhắm mắt lại khi sự yếu ớt ngọt ngào làm cô run rẩy.

Cô trông tươi tỉnh khi xuống lầu ăn sáng. Webb đã ở đó, đang giữa chừng với bữa ăn sáng, nhưng anh ngừng lại với cái nĩa trong không trung khi cô đi vào phòng. Cô thấy mắt anh nhìn mặt cô đắm đắm, sau đó trượt xuống cơ thể của cô. Đêm nay, cô nghĩ. Đêm nay, anh đã hứa. Cô lấy đĩa đĩa hơn cô thường lấy và cố gắng ăn gần hết nó.

Đó là ngày thứ bảy, nhưng vẫn còn có nhiều việc cần phải làm. Webb đã đi vào phòng làm việc, và Roanna đang nán nã thêm cho tách cà phê thứ nhì của cô khi Gloria xuống lầu. “Lucinda cảm thấy không được khỏe,” bà nói một cách bức bối khi bà bắt đầu múc trứng trộn vào đĩa. “Đêm qua đã quá khó nhọc đối với chị ấy.”

“Bà muốn làm chuyện đó,” Roanna nói. “Nó quan trọng đối với bà.”

Gloria nhìn lên, và mắt bà long lanh nước mắt. Cảm bà hơi chao đi một chút trước khi bà kiểm soát nó. “Thật là ngốc,” bà lầu bàu. “Tất cả rắc rối cho một buổi tiệc.”

Nhưng Gloria biết, như tất cả bọn họ đều biết : đó là bữa tiệc cuối cùng của Lucinda, và bà đã muốn biến nó thành không thể quên được. Nó là một nỗ lực mà bà đã xác định là để sửa chữa sai lầm mà bà cảm thấy là bà đã gây cho Webb cách đây mười năm khi không đứng về phía anh.

Lucinda đã ngăn được cơ thể tàn tạ của bà hoàn toàn là do nghị lực, vì ở đó vẫn còn có những thứ mà bà muốn hoàn thành. Những thứ đó bây giờ đã được làm xong, và bà đã không còn lý do để chiến đấu nữa. Hòn tuyết bây giờ đang lăn xuống dốc, thu gom tốc độ và lăn mạnh về phía một cái kết thúc không thể

tránh được. Từ lâu, sau những cuộc nói chuyện yên tĩnh với Lucinda, Roanna biết đây là những gì bà muốn làm, nhưng thật không dễ dàng để buông một người phụ nữ đã là thành trì của gia đình quá lâu.

Booley Watts gọi cho Webb chiều hôm đó. “Carl đã kể cho tôi nghe những gì xảy ra,” ông nói lẽ nhè. “Thú vị như địa ngục đấy.”

“Cám ơn,” Webb nói.

Booley cười khùng khục, âm thanh chấm dứt trong tiếng thở khò khè. “Carl và tôi đều quan sát đám đông tối qua, nhưng chúng tôi không nhìn thấy gì bất ổn ngoại trừ hoạt cảnh nhỏ trên sân hiên. Roanna thật là có ý nghĩa, phải không?”

“Cô ấy làm tôi kinh ngạc,” Webb thì thầm, và anh không phải đang nghĩ về chuyện làm tình đã xảy ra sau đó. Cô đã đứng giữa đám đông như một cây nến vàng thuần túy, đầu của cô hất cao, giọng nói của cô lớn tiếng và rõ mồn một. Cô đã không do dự xông vào chiến đấu cho anh, và một phần nhỏ mà anh đã giữ bên trong về hình ảnh của “Roanna nhỏ bé” đã tắt lịm. Cô là một người phụ nữ, mạnh mẽ hơn cô biết và có lẽ bắt đầu nhận ra sức mạnh đó. Cô là người nhà Davenport và, theo cách riêng của cô, cũng hoàn toàn như một bà hoàng giống như Lucinda.

Giọng của Booley xen vào suy nghĩ của anh. “Cậu có nghĩ về bất cứ ai sẽ mang mối ác cảm với cậu lâu như thế, một sự đổ kỵ nghiêm trọng đủ để Jessie bị giết vì chuyện đó?”

Webb thở dài một cách mệt mỏi. “Không, và tôi đã moi đầu óc nghĩ ra cái gì đó. Tôi đã thậm chí đã xem lại những hồ sơ cũ, hy vọng là tôi sẽ nhìn thấy được chi tiết, nhớ lại điều gì đó sẽ có ý nghĩa với chuyện này.”

“Ừ, cứ cố suy nghĩ đi. Đó là điều làm tôi thấy phiền về vụ án mạng của Jessie ngay từ đầu : chỉ là dường như chuyện đó không có bất cứ ý nghĩa nào, không có lý do nào mà tôi có thể nhìn thấy được. Quỷ quái, các cảnh bắn giết khi lái xe ngang qua thậm chí có lý do đằng sau họ. Vậy là có kẻ nào đó đã giết Jessie - và tôi đang nói bây giờ là tôi không tin cậu đã làm điều đó - giết cô ấy vì lý do mà không người nào khác biết. Nếu giả thuyết của cậu là đúng, thì dù sao lý do cũng không được áp dụng cho cô ấy. Ai đó đang muốn giết cậu, và cô ta chỉ là đã cản đường.”

“Hãy nghĩ ra một động cơ,” Webb nói, “và chúng ta sẽ nghĩ ra kẻ giết người.”

“Đó là cách nó luôn thành công với tôi.”

“Vậy thì chúng ta hãy hy vọng rằng chúng ta có thể hiểu được điều đó trước khi hấn bắn một phát khác vào tôi hay vào người khác can thiệp vào chuyện của hấn.”

Anh gác máy và dụi mắt, cố đặt những mảnh ghép của câu đố lại với nhau nhưng chúng không hề khớp tí nào. Anh duỗi chân và đứng lên. Anh phải đi vào phố làm vài việc vặt, vì thế anh đã quyết định: thận trọng và đi vòng, hay lái trên tuyến đường mà anh luôn lái và hy vọng anh bị bắn để anh có cơ hội khác để bắt kẻ bắn anh - giả sử hấn bắn hụt. Đúng là lựa chọn hay.

Lucinda xuống lầu dùng bữa tối tối hôm đó, lần đầu tiên trong ngày bà ra khỏi phòng. Màu sắc trên mặt bà nhợt nhạt như sáp, và chứng tê liệt trong bàn tay bà còn tệ hơn trước đây, nhưng bà trông vui sướng vì sự thành công của buổi tiệc. Một vài người bạn của bà đã gọi cho bà suốt ngày và nói với bà là nó đã rất tuyệt vời, có nghĩa là bà đã hoàn thành mục tiêu của bà.

Họ đều ngồi ở bàn ngoại trừ Corliss, người đã ra ngoài vào đầu ngày và chưa trở về. Sau khi bàn tán phần khởi vài phút, Lucinda nhìn Roanna và nói, “Cháu yêu, ta vô cùng tự hào về cháu. Những điều cháu đã nói tối qua thực sự tạo ra sự khác biệt.”

Tất cả những người khác, ngoại trừ Webb và Roanna, trông đều bối rối. Lucinda chưa bao giờ bỏ qua những chuyện đang xảy ra, mặc dù có lẽ bà biết được là do một hay nhiều người bạn thân của bà đã kể cho bà nghe về chuyện đã xảy ra trên sân hiên.

“Chuyện gì vậy?” Gloria hỏi, nhìn từ Lucinda đến Roanna và trở lại.

“Ồ, Cora Cofelt đã đưa ra một lời nhận xét ác ý về Webb, và Roanna đã đứng ra bênh vực Webb. Nó đã cố làm cho mọi người cảm thấy xấu hổ với bản thân họ.”

“Cora Cofelt à? ” Lanette kinh ngạc. “Ồ, không! Cô ta sẽ không bao giờ tha thứ cho Roanna vì đã làm cho cô ta xấu hổ.”

“Trái lại, chính Cora đã gọi tôi hôm nay và xin lỗi về việc bất lịch sự của cô ta. Thừa nhận khi mình sai là chuyện đáng khen của một người phụ nữ.”

Roanna không biết liệu đó có phải là nói móc Gloria hay không, cho Gloria chắc chắn là không bao giờ thừa nhận là mình sai về bất cứ thứ gì. Lucinda và Gloria yêu thương nhau, và trong sự khủng hoảng họ có thể dựa vào nhau, nhưng quan hệ của họ có những khía cạnh sắc bén của nó.

Mắt Webb gặp mắt cô, và anh mỉm cười. Từ từ, hơi ửng hồng mặt, cô mỉm cười trở lại.

Lần thứ sáu, anh nghĩ một cách hân hoan.

Cửa trước đóng sầm một tiếng, và tiếng gót giày loạn choạng qua những phiến gạch trong tiền sảnh. “Yoo - hoo !” Corliss thét. “Tất cả mọi người đâu rồi? Yoo - ”

“Mẹ kiếp !” Webb nói một cách dữ dội, đẩy ghế của anh lùi khỏi bàn. Tiếng chuông báo động vang lên đình tai và tất cả mọi chuyện hỗn độn như địa ngục. Mọi người nhảy dựng lên và bịt tai lại. Webb chạy khỏi phòng, và sau một giây Brock chạy theo anh.

“Ồ, không, đám ngựa,” Roanna rên rỉ, và chạy như bay về phía cửa. Khi hệ thống báo động được thử nghiệm, đám ngựa đều đã rất hoảng sợ. Webb đã suy tính đến việc thay đổi hệ thống báo ít hơn một hồi nhưng đã chọn sự an toàn của gia đình thay vì sự lo sợ của những con ngựa.

Tiếng báo động ngưng lại khi cô vừa đến hành lang, và thay vào đó cô nghe Corliss ôm bụng cười nắc nẻ và Webb liên tục chửi thề với mỗi hơi thở. Brock quay qua Corliss và thét, “Câm miệng đi!”

Tất cả những người khác ủa vào hành lang đằng sau Roanna khi Corliss đứng thẳng lên từ nơi ả đang bám vào, cái cột chống đỡ tay vịn ở dưới đáy của cầu thang. Khuôn mặt của Corliss cong lên giận dữ. ả chu miệng và phun nước bọt vào anh ả. “Đừng có bảo em im miệng,” ả nói với vẻ khinh miệt. Cú nhổ bị hụt không trúng Brock, nhưng anh nhìn xuống đồng nước miếng văng tung tóe trên sàn với vẻ kinh tởm in rõ trên khuôn mặt của anh.

Lanette nhìn chằm chằm vào con gái của bà với vẻ khiếp sợ. “Con say rồi!” bà thở hỗn hển.

“Thì sao nào? ” Corliss khiêu khích một cách thù địch. “Chỉ là vui vẻ một chút thôi, đâu có ... gì sai đâu nào.”

Webb mang lại cho cô ả vẻ ngoài lẽ ra sẽ làm hóa chất chống đông đóng băng. “Vậy thì cô có thể có niềm vui của cô ở nơi khác. Tôi đã cảnh cáo cô, Corliss. Cô có một tuần để tìm nơi khác để sống, sau đó tôi muốn cô ra khỏi nhà này.”

“Ồ, thật sao? ” ả cười. “Anh không thể ném tôi ra ngoài đâu, cậu bé to con ạ. Bà cô Lucinda có thể đã đặt một chân vào mồ, nhưng cho đến khi cả hai chân của bà đều ở đó, thì nơi này không phải là của anh.”

Lanette lấy tay che miệng, bà nhìn chằm chằm vào Corliss như thể bà không nhận ra ả. Greg bước tới một bước với vẻ đe dọa, nhưng Webb chặn ông ta bằng cái nhìn. Lucinda vươn người đứng thẳng dậy, vẻ mặt bà rần rần khi bà chờ Webb xử lý tình huống.

“Ba ngày,” anh nói dứt khoát với Corliss. “Và nếu cô dám mở miệng lại, thì thời hạn chót sẽ là sáng mai.” Anh nhìn lướt qua Roanna. “Nào, chúng ta nên đi giúp những con ngựa bình tĩnh lại.”

Họ ra ngoài cửa trước và vòng quanh nhà; họ có thể nghe hí sợ hãi của những con ngựa ngay khi họ đi ra ngoài, và những tiếng ỳnh ạch khi những con ngựa trong chuồng đá điên cuồng vào ngăn buồng của chúng. Đôi chân dài của Webb rải những bước chân dài bằng hai bước của cô, và Roanna trên thực tế đang chạy để theo kịp anh. Loyal và vài người giữ ngựa vẫn còn ở chỗ làm vào giờ đó đang cố gắng hết sức xoa dịu những con vật kinh hoàng, vỗ về chúng, cố ôm chúng đứng yên. Đúng, hầu hết những lời mà họ đang sử dụng đều là những lời nguyện rửa khùng khiếp, nhưng chúng đã được thốt ra bằng một giọng nhỏ nhẹ.

Roanna chạy vào chuồng ngựa và ngâm nga bài hát ru đặc biệt của cô để trợ giúp. Những con ngựa bên ngoài cũng sợ như những con trong chuồng, nhưng chúng không có khả năng tự làm mình tổn thương vì

chúng có chỗ để chạy nhảy. Những con ngựa trong chuồng hầu hết là bị bệnh hoặc bị chấn thương, và chúng có thể gây thiệt hại cho chính mình hơn nữa trong sự hoảng sợ của chúng khi cố bỏ chạy.

“Im nào,” Loyal nói với những người giúp chăm sóc ngựa, và họ rơi vào im lặng, để cho Roanna hát. Tất cả bọn họ đều tiếp tục vuốt ve những con vật đang giữ trong tay họ, nhưng giọng của Roanna có chất lượng đặc biệt để thu hút được sự chú ý của mỗi con vật trong chuồng. Cô đã có năng khiếu này từ thuở nhỏ, và Loyal đã dùng nó vài lần để xoa dịu những con ngựa sợ hãi, lo lắng.

Webb đi chuyển xuống dãy ngăn chuồng, vuốt những cái cổ xinh đẹp, đầy mồ hôi, như tất cả bọn họ đều đang làm. Roanna hát khe khẽ, đi từ ngăn chuồng này đến ngăn chuồng khác, giọng hát của cô ngân cao đúng điệu để cho tai của những con ngựa chọc tới phía trước như thể cố bắt mỗi nốt nhạc. Chỉ trong năm phút, tất cả những con ngựa trong các ngăn chuồng đều dịu lại, chỉ còn đỏ mồ hôi.

“Lấy vài miếng giẻ lau ra đây, các chàng trai,” Loyal thì thầm. “Chúng ta hãy lau khô các con của tôi năp.”

Roanna và Webb cũng giúp làm chuyện đó, trong khi Loyal kiểm tra mỗi con vật xem có bất cứ sự tổn thương mới nào không. Tất cả bọn chúng đều có vẻ không sao, ngoại trừ vết thương ban đầu của chúng, nhưng Loyal lắc đầu với Webb. “Tôi không thích tiếng hú chết tiệt đó,” ông nói thẳng. “Và đám ngựa sẽ không quen với nó, nó quá đỉnh tai. Đau tai của chúng. Nhân tiện là cũng làm đau cả tai tôi nữa. Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

“Là Corliss,” Webb nói với vẻ kinh tởm. “Cô ta đã say và đã không bấm mã số khi cô ta vào nhà.”

Loyal giận dữ. “Bà Lucinda đã nghĩ gì khi để cho con chó cái nhỏ đó, xin lỗi vì thứ tiếng Pháp của tôi, đi chuyển vào Davencourt chứ, tôi thật không biết.”

“Tôi cũng vậy, nhưng cô ta sẽ dọn đi nơi khác trong vòng ba ngày.”

“Không đủ nhanh nếu cậu hỏi tôi.”

Webb nhìn quanh quất và thấy Roanna đang ở đầu bên kia của chuồng ngựa. “Có một ít rắc rối đang diễn ra, Loyal. Cho đến khi nó được giải quyết, tôi sẽ giữ hệ thống báo động vì nó đủ ầm ĩ để đánh thức ông thậm chí là ở dưới này, và chúng tôi có thể cần ông giúp đỡ.”

“Là loại rắc rối nào hả ông chủ?”

“Hôm qua có người đã bắn tôi. Tôi nghĩ là cùng kẻ đã đột nhập vào nhà tuần trước và có lẽ thậm chí là cùng kẻ đã giết chết Jessie. Sau khi Corliss rời khỏi, nếu hệ thống báo động vang lên lại thì nó là tình trạng khẩn cấp thực sự. Trong trường hợp tệ nhất, ông có thể là người duy nhất có thể giúp chúng tôi.”

Loyal quan sát anh một cách suy ngẫm, sau đó gật đầu vắn tắt. “Vậy tôi sẽ đảm bảo lau chùi sạch sẽ và cài đạn vào cây súng trường của tôi,” ông nói.

“Tôi sẽ biết ơn cho điều đó.”

“Cô Roanna không biết, phải không?”

“Không ai biết ngoại trừ tôi, cảnh sát trưởng Beshears, và Booley Watts. Và bây giờ bao gồm ông. Thật khó mà bắt được ai đó nếu chúng biết là có một cái bẫy.”

“Ừm, tôi hy vọng kẻ gian ác này bị bắt cho nhanh, vì tôi sẽ không nghỉ ngơi thoải mái chừng nào mà tôi biết tiếng hú chết tiệt đó có thể vang lên bất kỳ lúc nào và làm mỗi con ngựa ở đây trở nên điên cuồng.”

20. Chương 20

Ngôi nhà vẫn còn trong tình trạng hỗn độn khi Webb và Roanna quay lại, với Corliss bây giờ đang ngồi trên nấc thang khóc một cách cuồng loạn và cầu xin Lucinda không để cho Webb ném cô ta ra khỏi nhà. Thậm

chỉ mẹ ruột của cô ta cũng không ủng hộ cô ta lúc này ; chứng nghiện rượu đã đủ tệ hại, nhưng phun nước miếng vào anh của cô ta là một chuyện hoàn toàn không thể chấp nhận.

Brock thì không thấy đâu cả, có lẽ anh đã bỏ đi chỗ khác để không gây tổn thương vật lý với em gái mình.

Ngôi nhà vẫn còn trong tình trạng hỗn loạn khi Webb và Roanna quay lại, với Corliss bây giờ đang ngồi trên nấc thang khóc một cách cuồng loạn và cầu xin Lucinda đừng để cho Webb ném cô ả ra khỏi nhà. Thậm chí mẹ ruột của ả cũng không ủng hộ cô ả lúc này; chứng nghiện rượu đã đủ tệ hại, nhưng phun nước miếng vào anh của mình lại là một chuyện hoàn toàn không thể chấp nhận.

Brock thì không thấy đâu cả, có lẽ anh đã bỏ đi chỗ khác để tránh gây tổn thương thể chất cho em gái mình.

Đối với lời thổn thức nài xin của Corliss, Lucinda chỉ ném cho cô ta cái nhìn hờ hững lạnh nhạt. “Cháu nói đúng, Corliss. Mặc dù một chân của ta đã ở trong mộ, ta vẫn còn là chủ của ngôi nhà này. Và giống như là người sở hữu, ta cho Webb đầy đủ quyền hành để hành động, mà sẽ không hỏi gì cả.”

“Không, không,” Corliss than van. “Cháu không thể rời khỏi, bà không hiểu đâu - ”

“Ta biết cháu sẽ rời khỏi,” Lucinda trả lời một cách dứt khoát. “Cháu đúng là đáng kinh tởm. Ta đề nghị cháu về phòng ngay, trước khi việc Webb dọa sẽ buộc cháu rời khỏi vào sáng mai bắt đầu nghe có vẻ càng thú vị hơn nó đã làm.”

“Mẹ!” Corliss hướng về Lanette, vẽ cầu khẩn trên khuôn mặt bắn thủy nước mắt của ả. “Nói với bà cho con ở lại đi!”

“Mẹ rất thất vọng với con,” Lanette nói nhỏ và bước ngang qua cô con gái để lên lầu.

Greg cúi xuống và kéo mạnh Corliss đứng lên. “Lên lầu ngay,” ông nói một cách nghiêm nghị, xoay ả lại và đẩy ả lên lầu. Tất cả bọn họ đều nhìn cho đến khi hai người họ lên đến đầu cầu thang và quay về phía phòng ngủ của Corliss. Họ có thể nghe nức nở của ả cho đến khi cánh cửa đóng chặt lại phía sau ả.

Lucinda rũ người xuống. “Đúng là đồ vô ơn bạc nghĩa,” bà lẩm bẩm. Màu da của bà còn nhợt nhạt như sáp hơn lúc nãy. “Đám ngựa không sao chứ? ” bà hỏi Roanna.

“Không có con nào bị thương cả, và bây giờ chúng đã dịu lại.”

“Tốt.” Lucinda đặt bàn tay run rẩy lên mắt bà, sau đó hít thật sâu và làm thẳng vai bà một lần nữa. “Webb, ta có thể nói chuyện với cháu không? Chúng ta có vài chi tiết cần phải bàn đây.”

“Dĩ nhiên.” Anh đặt một bàn tay đỡ bên dưới cánh tay bà để giữ bà đứng vững khi họ đi về phía phòng làm việc. Anh nhìn Roanna qua vai, và mắt họ gặp nhau. Mắt anh điềm tĩnh và ảm áp với hứa hẹn. “Đi ăn xong bữa tối của em đi,” anh nói.

Khi anh và Lucinda ở một mình trong phòng làm việc, bà thả phịch người xuống chiếc trường kỷ. Bà đang thở khó nhọc và toát mồ hôi. “Bác sĩ nói rằng tim ta cũng đang bỏ cuộc, thật khốn kiếp,” bà lẩm bẩm. “Đấy, ta đã dùng lời chửi rửa đấy.” Bà nhìn vào Webb để xem phản ứng của anh.

Anh không thể không toét miệng cười với bà. “Bà đã dùng chúng trước đây, Lucinda. Cháu đã nghe bà lời chửi rửa con ngựa lang mà bà thường hay cười đến nỗi thật đáng ngạc nhiên là tai của nó đã không bị tách ra và rơi xuống.”

“Nó đúng là con chó cái, phải không nào? ” Những lời nói được trù mên thốt ra. Một con ngựa ương ngạnh giống những con ngựa tốt mà Lucinda luôn có cho mình. Cho đến tận một vài năm trước đây, Lucinda vẫn còn đủ mạnh khỏe để xử lý hầu hết bất cứ con ngựa nào mà bà từng ngồi lên.

“Giờ, bà muốn thảo luận chuyện gì vậy?”

“Di chúc của ta,” bà nói thẳng. “Ta sẽ gặp luật sư vào ngày mai. Ta nên giải quyết chuyện đó, vì nó đang bắt đầu có vẻ như thời gian của ta hơi ngắn hơn ta kỳ vọng.”

Webb ngồi xuống cạnh bà và nắm lấy bàn tay mỏng manh yếu ớt, bị tê liệt trong tay anh. Bà cũng sắc sảo và đủ cứng cỏi để cho anh thậm chí cố an ủi bà bằng những nói vô vị, nhưng khốn kiếp là anh ghét phải để cho bà rời khỏi. “Cháu yêu bà,” anh nói. “Cháu đã rất giận bà vì bà đã không đứng về phía cháu sau khi

Jessie bị giết chết. Cháu thấy đau như quỷ khi bà nghĩ cháu đã làm chuyện đó. Cháu vẫn ôm mối ác cảm về chuyện đó, nhưng cháu vẫn yêu bà.”

Nước mắt long lanh trong mắt bà, sau đó bà chớp mắt để xua chúng đi. “Dĩ nhiên là cháu phải ôm mối ác cảm rồi. Ta không bao giờ nghĩ cháu sẽ hoàn toàn tha thứ cho ta, có trời biết là ta không xứng đáng để được tha thứ. Nhưng ta cũng yêu cháu, Webb. Ta luôn biết cháu là lựa chọn tốt nhất cho Davencourt.”

“Để nó lại cho Roanna đi,” anh nói. Những lời nói của chính anh khiến anh sửng sốt. Anh đã luôn nghĩ Davencourt là của anh, luôn mong có được nó. Anh đã làm việc vất vả cho điều đó. Nhưng ngay khi lời nói được thốt ra khỏi miệng anh, anh biết là mình đã làm đúng. Davencourt nên là của Roanna. Mặc dù với những gì Lucinda đã nghĩ, mặc dù ngay cả với những gì Roanna đã nghĩ, cô hoàn toàn có khả năng xử lý nó.

Roanna mạnh mẽ hơn và thông minh hơn bất cứ người nào trong bọn họ biết, thậm chí bao gồm bản thân cô. Webb bây giờ chỉ là đang bắt đầu hiểu rõ sức mạnh trong tính cách của cô. Trong nhiều năm mọi người đã nghĩ về cô như một người có cảm xúc dễ vỡ, bị tổn thương đến mức không thể phục hồi do chấn động từ cái chết của Jessie, nhưng thay vào đó Roanna đã tự bảo vệ mình, và đã chịu đựng. Cần phải có một loại sức mạnh đặc biệt để chịu đựng, chấp nhận những gì không thể thay đổi được và kiên trì bền bỉ chờ cho nó đi qua. Gần đây càng ngày Roanna càng rời khỏi lớp vỏ của cô nhiều hơn, biểu lộ sức mạnh của cô, tự bảo vệ mình với sự chín chắn điềm tĩnh không thu hút nhiều sự chú ý, nhưng nó có ở đó.

Sửng sốt, Lucinda chớp mắt vài lần. “Roanna ư? Cháu không nghĩ rằng ta đã bàn chuyện này với nó rồi ư? Nó không muốn Davencourt.”

“Cô ấy không muốn sống cả đời mình đọc bản kê tài chính và theo dõi bản báo cáo của cổ phiếu,” anh sửa lại. “Nhưng cô ấy yêu thích Davencourt. Hãy trao nó cho cô ấy.”

“Ý cháu là chia tách di sản à? ” Lucinda hỏi một cách sững sờ. “Đưa căn nhà cho nó và những đầu tư tài chính cho cháu ư? ” bà nghe có vẻ hoảng hốt; điều đó chưa bao giờ xảy ra trước đây. Davencourt và tất cả sản nghiệp của nó luôn đòi hỏi phải được giữ nguyên vẹn.

“Không, ý cháu là để lại tất cả mọi thứ cho cô ấy. Dù gì thì nó phải nên là của cô ấy.” Roanna cần một ngôi nhà. Cô đã chính miệng nói với anh như thế; cô cần một thứ là của cô, thứ gì đó không bao giờ có thể bị tước đi khỏi cô. “Cô ấy không bao giờ thực sự cảm thấy như thể cô ấy thuộc về bất cứ nơi đâu, và nếu bà để lại mọi thứ cho cháu, cô ấy sẽ cảm thấy như thể cô ấy chưa đủ tốt để có Davencourt, dù là cô ấy đồng ý điều khoản di chúc. Cô ấy cần có một ngôi nhà cho mình, Lucinda. Davencourt nên có người nhà Davenport sống ở đây, và cô ấy là người cuối cùng của dòng họ.”

“Nhưng ...dĩ nhiên là nó sẽ sống ở đây.” Lucinda nhìn anh phân vân. “Ta không bao giờ nghĩ cháu sẽ khiến nó phải dọn ra. Ồ, cháu thân yêu. Sẽ trông rất buồn cười, phải vậy không? Mọi người sẽ bàn tán.”

“Cô ấy đã nói với cháu là cô ấy dự định mua một nơi cho riêng mình.”

“Rời khỏi Davencourt ư? ” ý tưởng đó làm Lucinda sợ hãi. “Nhưng đây là nhà của nó.”

“Đúng vậy,” Webb nói nhẹ nhàng.

“Tốt.” Lucinda ngồi xuống, suy ngẫm về sự thay đổi mới này trong kế hoạch của bà. Ngoại trừ nó không phải là sự thay đổi, bà nhận ra. Nó chỉ là để lại mọi thứ như nó đang xảy ra, với Roanna là người thừa kế của bà. “Nhưng cháu sẽ làm gì?”

Anh mỉm cười, một nụ cười chậm rãi thấp sáng toàn bộ khuôn mặt của anh. “Cô ấy có thể thuê cháu xử lý giao dịch tài chính cho cô ấy,” anh nói nhẹ. Đột nhiên anh biết chính xác mình muốn gì, và nó tựa như là ánh sáng đã được bật lên bên trong anh. “Tốt hơn là cháu sẽ kết hôn với cô ấy.”

Giờ thì Lucinda thực sự không nói được nên lời. Phải mất một phút trước khi bà có thể lấy lại tiếng nói “Gì cơ? ”

“Cháu sẽ kết hôn với cô ấy,” Webb lặp lại với vẻ quyết tâm. “Cháu còn chưa hỏi cô ấy, cho nên hãy giữ kín nó.” Phải, anh sẽ kết hôn với cô, dù có phải làm gì đi nữa. Nó như thể một mảnh câu đố đã đột ngột được

đặt đúng vào vị trí của nó. Hoàn toàn đúng. Không còn gì khác đúng hơn thế. Roanna luôn là của anh - và anh luôn là của Roanna.

“Webb, cháu có chắc không đấy? ” Lucinda hỏi một cách lo lắng. “Roanna yêu cháu, nhưng nó xứng đáng được yêu lại - ”

Anh trao cho bà một cái nhìn bình tĩnh, mắt anh rất xanh, và bà rơi vào im lặng trong sự kinh ngạc. “Tốt,” bà lại nói.

Anh cố giải thích. “Jessie - cháu nghĩ là cháu đã bị ám ảnh với cô ấy, và cháu yêu cô ấy theo cách chúng cháu cùng nhau lớn lên, nhưng hầu hết là vì cái tôi của cháu. Cháu đáng lẽ ra không nên kết hôn với cô ấy, nhưng cháu đã khóa mình vào cái ý tưởng thừa kế Davencourt và cưới một cô công chúa đến nỗi cháu không nhận ra rằng cuộc hôn nhân của chúng cháu sẽ là một thảm họa như thế nào. Còn Roanna thì... cháu nghĩ cháu đã yêu cô ấy từ rất lâu rồi. Hồi cô ấy còn nhỏ cháu yêu thương cô ấy như một người anh, nhưng bây giờ cô ấy đã trưởng thành, và cháu chắc chắn đến khốn kiếp là cháu không phải là anh trai của cô ấy.” Anh thở dài, nhìn lại những năm tháng đã làm những mối quan hệ lộn xộn lên bởi quyền thừa kế. “Nếu Jessie đã không bị giết chết, chúng cháu đã ly hôn rồi. Cháu đã thật có ý thực hiện lời nói của mình tối đó. Cháu đã chán ngấy cô ấy, đã kết thúc với cô ấy. Và nếu tụi cháu đã ly dị, thay vì những chuyện đã xảy ra thì cháu đã kết hôn với Roanna lâu lắm rồi. Cách Jessie bị chết chia cách tụi cháu, và cháu đã phí mười năm vì một mối ác cảm.”

Lucinda quan sát khuôn mặt của anh, tìm kiếm sự thật, và những gì bà thấy khiến bà thở phào nhẹ nhõm. “Cháu thật sự rất yêu nó.”

“Quá nhiều đến nỗi nó làm cháu đau.” Anh siết nhẹ những ngón tay của Lucinda, chú ý không làm bà đau. “Cô ấy đã mỉm cười với cháu sáu lần,” anh thổ lộ. “Và cười một lần.”

“Đã cười à!” Nước mắt lại dâng đầy trong mắt Lucinda, và lúc này bà để cho chúng rơi xuống. Mối bà run rẩy. “Ta muốn nghe lại tiếng cười của nó, chỉ một lần nữa.”

“Cháu sẽ cố gắng hết mình để mang lại hạnh phúc cho cô ấy,” Webb nói.

“Khi nào thì cháu dự định kết hôn? ”

“Càng sớm càng tốt, nếu cháu có thể làm cô ấy đồng ý.” Anh biết Roanna yêu anh, nhưng thuyết phục cô rằng anh cũng yêu cô thì có lẽ phải cần nhiều nỗ lực nữa. Đã có lúc cô sẽ kết hôn với anh trong bất cứ hoàn cảnh nào, nhưng bây giờ cô sẽ trở nên bướng bỉnh nếu cô nghĩ có cái gì đó không ổn. Mặt khác, anh muốn Lucinda có mặt ở đám cưới của họ, điều đó có nghĩa là nó phải diễn ra nhanh chóng, trong khi bà vẫn còn có thể tham dự. Và có thể là vì có lý do khác, riêng tư hơn buộc họ phải làm đám cưới cho nhanh.

“ôi, bày đặt!” Lucinda chế giễu. “Cháu biết là nó sẽ bước qua lửa để kết hôn với cháu mà!”

“Cháu biết cô ấy yêu cháu, nhưng cháu đã nhận ra là đừng có nghĩ cô ấy sẽ tự động làm bất cứ thứ gì cháu yêu cầu. Những ngày đó đã từ lâu không còn nữa. Dù sao thì cháu sẽ không thích có một cô vợ để làm thảm chùi chân. Cháu muốn cô ấy có sự tự tin để bảo vệ những gì cô ấy muốn.”

“Như cách nó đã bảo vệ cháu.”

“Như cách cô ấy đã luôn bảo vệ cháu.” Khi không có người nào khác ở đó, Roanna đã ở ngay bên anh, luôn bàn tay nhỏ của cô vào tay anh và trao cho anh sự an ủi mà cô có thể làm. Cô đã mạnh mẽ hơn anh nhiều, đủ mạnh mẽ để làm thực hiện bước đầu tiên, để vươn tới phía trước. “Cô ấy đáng được di sản,” anh nói. “Nhưng ngoài chuyện đó ra, cháu không muốn cô ấy cảm thấy rằng cô ấy phải làm cháu vui lòng để có thể ở lại nhà của cô ấy.”

“Nó có thể cảm thấy giống như thế về cháu,” Lucinda chỉ ra. “Bất cứ khi nào cháu đối xử tốt với nó, nó có thể nghĩ là chỉ là vì nó đang nắm giữ hầu bao. Ta đã từng ở trong tình cảnh đó,” bà nói thêm bằng giọng chua chát, hiển nhiên là đang nghĩ đến Corliss.

Webb nhún vai. “Cháu không phải là người nghèo khổ, Lucinda, như bà đã biết khá rõ vì bà đã cho người điều tra cháu. Cháu có sản nghiệp ở Arizona của cháu, và chúng sắp đáng giá cả một gia tài lớn trước khi cháu giải quyết xong chúng. Cháu giả định là Roanna đã đọc cùng bản báo cáo như bà, vì vậy cô ấy biết

tình hình tài chính của cháu. Chúng cháu sẽ ngang bằng nhau, và cô ấy sẽ biết rằng cháu ở bên cô ấy vì cháu yêu cô ấy. Cháu sẽ giải quyết việc giao dịch tài chính nếu cô ấy thật sự không quan tâm; cháu không biết liệu cô ấy có muốn dính líu với một phần nào đó hay không. Cô ấy nói là cô ấy không thích nó, nhưng cô ấy có sở trường của Davenport, đúng không?”

“Theo một cách khác.” Lucinda mỉm cười. “Nó chú ý về mọi người hơn nó có với con số trên một tờ giấy.”

“Bà biết cô ấy thật sự muốn làm gì, đúng không?”

“Không, làm gì? ”

“Huấn luyện ngựa.”

Bà cười nhẹ nhàng. “Ta có lẽ đã biết! Loyal đang sử dụng một số ý tưởng huấn luyện của nó mấy năm nay, và ta phải nói chúng ta đang có một vài con ngựa cư xử tốt nhất mà ta nhìn thấy xung quanh.”

“Cô ấy thật kỳ diệu với lũ ngựa. Chúng là nơi cô ấy đặt để trái tim, vì vậy đó là những gì cháu muốn cô ấy làm. Bà đã luôn có ngựa chỉ vì niềm vui, vì bà yêu thương chúng, nhưng Roanna muốn biến nó thành việc kinh doanh.”

“Cháu đã có kế hoạch cho mọi chuyện rồi, đúng không? ” Bà mỉm cười trìu mến với anh, vì ngay khi còn là một cậu bé Webb đã vạch ra chiến lược của anh, sau đó hoàn tất nó. “Không người nào khác xung quanh đây biết về những sản nghiệp của cháu ở phía tây. Mọi người sẽ bàn tán, cháu biết không.”

“Rằng cháu đã kết hôn với Roanna vì tiền của cô ấy chứ gì? Rằng cháu đã quyết tâm có được Davencourt bằng mọi giá chứ gì? Cháu đã kết hôn với Jessie vì điều đó rồi, sau khi cô ấy chết, lại tiếp tục với Roanna chứ gì? ”

“Ta nghĩ cháu đã nghĩ về tất cả khía cạnh.”

Anh nhún vai. “Cháu không quan tâm chết tiệt đến các khía cạnh chừng nào mà Roanna không tin bất cứ cái nào trong số chúng.”

“Nó sẽ không đâu. Nó đã yêu cháu trong hai mươi năm, và nó sẽ yêu cháu thêm một lần hai mươi năm nữa.”

“Cháu hy vọng là lâu hơn đó nữa.”

“Cháu có biết là mình may mắn như thế nào không? ”

“Ồ, cháu biết chứ,” anh nói nhẹ nhàng. Tất nhiên là anh đã ngạc nhiên rằng anh đã mất quá lâu để nghĩ đến ý tưởng đó. Mặc dù anh đã biết rằng anh yêu thương Roanna, anh đã không nghĩ về nó theo một cách lãng mạn, như một cuộc tình ái; anh đã bị kẹt trong cái vị trí một người anh ngay cả sau khi họ hôn nhau vào lần đầu và anh đã gần như mất kiểm soát. Anh đã không bị hất mạnh ra khỏi vị trí đó cho đến khi cô tiến lại gần anh trong quán rượu ở Nogales, một người phụ nữ, với gián đoạn mười năm giữa cuộc gặp gỡ của họ vì thế anh đã không nhìn thấy cô trưởng thành. Đêm đó đã thiêu đốt tâm trí anh, và anh vẫn còn phải đấu tranh chống lại sự hiểu lầm rằng anh phải bảo vệ Roanna khỏi dục vọng của riêng anh. Chúa ơi, đúng là đần độn. Cô ấy dứt khoát say sưa trong dục vọng của anh, biến anh thành người may mắn nhất.

Bây giờ, anh chỉ cần thuyết phục cô kết hôn với anh, và xử lý vấn đề về một vụ mưu toan giết người - của bản thân anh.

Roanna đang đứng trên ban công ngắm mặt trời lặn khi anh đi vào phòng cô. Cô quay lại nhìn qua vai khi cô nghe tiếng cửa mở. Cô đang tắm mình trong những tia nắng mặt trời vàng rực cuối ngày, nó khiến da cô vàng rực lên, tóc của cô loé lên những tia đỏ và vàng. Anh băng qua phòng và ra ban công với cô, xoay người tựa vào chần song để cho anh đối mặt với ngôi nhà, và với cô. Trông cô thật thanh thản. Anh cứ như lại mới khám phá ra góc xương gò má như được điêu khắc đó, nhìn thấy những ánh sáng vàng mới mẻ trong đôi mắt nâu sẫm của cô. Cái khe hở ở giữa cổ áo sơ mi của cô cho anh nhìn thấy đầy đủ làn da mịn màng của cô, nhắc anh nhớ lại là khắp người cô đều mịn màng như thế nào.

Anh cảm thấy sự nhức nhối của dục vọng bắt đầu len lỏi giữa đùi anh tuy là anh đã hỏi một câu hoàn toàn không lãng mạn chút nào. “Em đã ăn hết bữa ăn tối chứ? ”

Cô chun mũi. “Không, nó đã bị nguội lạnh, vì vậy thay vào đó em đã ăn một lát bánh chanh lạnh.”

Anh gầm gừ. “Tansy làm thêm một cái bánh khác nữa à? Bà ấy đã không nói với anh.”

“Em chắc chắn là còn lại một ít,” cô nói như an ủi. Cô nhìn lên những tia sắc đủ màu trên bầu trời. “Anh thật sự buộc Corliss rời khỏi à? ”

“Ồ, phải.” Anh để cho sự thoải mái và quyết tâm của mình đi qua hai chữ đó.

Cô định mở miệng nói, sau đó lại do dự.

“Tiếp tục đi,” anh cố thuyết phục. “Cứ nói với anh dù em nghĩ là anh sai.”

“Em không nghĩ là anh sai. Bây giờ Lucinda cần sự yên tĩnh, không phải là cứ ở trong tình trạng rối loạn không ngừng.” Về mặt của cô xa xăm, u ám. “Chỉ là em nhớ đến cảm giác ra sao khi lo sợ là chẳng có nơi nào để sống.”

Anh vươn ra phía trước và nhặt lên một lọn tóc của cô, uốn nó quanh ngón tay của anh. “Khi cha mẹ của em chết hả? ”

“Lúc đó, và sau đó, cho đến - cho đến khi em mười bảy tuổi.” ý cô là cho đến khi Jessie chết, nhưng cô đã không nói thế. “Em luôn e sợ rằng nếu em không giữ chừng mực, em sẽ bị gửi đi xa.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra,” anh nói một cách kiên quyết. “Đây là nhà của em. Lucinda sẽ không buộc em rời khỏi.”

Cô nhún vai. “Họ đã bàn đến chuyện đó. Lucinda và Jessie, thật đấy. Họ sẽ gửi em đến một trường đại học ở xa. Không phải là ở Tuscaloosa; họ muốn em đến một trường đại học dành cho nữ sinh, em nghĩ là ở bang Virginia. Một nơi đủ xa để em không thể về nhà thường xuyên.”

“Đó không phải là lý do.” Anh nghe có vẻ sốc. Anh nhớ những cuộc tranh luận đó. Lucinda đã nghĩ sẽ tốt hơn cho Roanna khi rời khỏi họ, buộc cô trưởng thành, và Jessie, dĩ nhiên, đã xúi giục bà. Giờ thì anh thấy rằng, đối với Roanna, nó chắc đã có vẻ như họ không muốn cô sống ở đây.

“Đối với em nó đã nghe giống vậy,” cô nói.

“Tại sao điều đó đã thay đổi khi em mười bảy tuổi? Đó là vì Jessie đã chết và không còn ai ở đó mang ra đề tài này à? ”

“Không.” Về cách biệt vẫn còn trong mắt cô. “Đó là vì em không muốn quan tâm nữa. Ra đi có vẻ như là điều tốt nhất nên làm. Em muốn tránh khỏi Davencourt, khỏi những người biết em và cảm thấy tội nghiệp cho em vì em không đẹp, vì em vụng về, vì em vô duyên.” Giọng cô dừng dừng, như thể cô đang thảo luận bằng thực đơn.

“Quý tha ma bắt,” anh nói một cách mệt mỏi. “Jessie đã làm em khổ khổ, đúng không? Mẹ kiếp cô ta. Kết hôn dưới hai mươi lăm tuổi là trái với đạo luật. Anh cứ nghĩ mình là chúa tể sơn lâm khi anh ở trong những năm đầu của tuổi hai mươi, cho nên anh chắc chắn một cách khốn kiếp là anh có thể thuần hoá và biến chuyển cô ấy thành một cô vợ thích hợp - ý tưởng của anh về một cô vợ thích hợp, dĩ nhiên. Nhưng có cái gì đó mà Jessie không có, có lẽ là khả năng để yêu thương, bởi vì cô ấy không yêu thương bất kỳ ai. Không phải anh, không phải Lucinda, chẳng phải bản thân. Tuy nhiên, anh đã còn quá trẻ để nhìn thấy điều đó.” Anh vỗ trán mình, nhớ lại những ngày khủng khiếp sau vụ án mạng của cô. “Tuy nhiên, có lẽ cô ấy đã yêu một người nào đó. Có lẽ cô ấy yêu người đàn ông mà cô ấy đã mang thai con của hắn ta. Anh sẽ không bao giờ biết.”

Roanna thở hắt hắt, cơn choáng váng xuyên qua người cô. Cô quay sang nhìn anh. “Anh biết về hắn ta à? ” cô hỏi một cách ngờ vực.

Webb đứng thẳng lên từ chân song, ánh mắt của anh sắc lại. “Anh đã khám phá ra nó sau khi cô ấy bị giết.” Anh nắm lấy vai cô với vẻ khẩn cấp. “Sao em lại biết được chuyện đó? ”

“Em - Em đã nhìn thấy họ trong rừng.” Cô ước gì đã kiểm soát được phản ứng của mình khi phát hiện việc anh biết về người tình của Jessie, nhưng nó quá sốc đối với cô. Cô đã bảo vệ bí mật đó bao nhiêu năm nay, và dù sao thì anh cũng đã biết. Nhưng cô đã không biết là Jessie đã có thai khi cô ta bị giết, và chuyện đó làm cô cảm thấy phát ốm.

“Là ai? ” Giọng anh gay gắt.

“Em không biết, em chưa bao giờ gặp hấn ta trước đây.”

“Em có thể mô tả hấn không? ”

“Không nhiều lắm.” Cô cắn môi, nhớ lại ngày hôm đó. “Em chỉ thấy hấn có một lần, buổi chiều vào ngày Jessie bị giết, và em đã không nhìn được rõ mặt hấn. Lúc đó em đã không nói cho anh biết vì em sợ ...” cô ngừng lại, một vẻ buồn khó tả hiện lên khuôn mặt cô. “Em sợ anh sẽ mất bình tĩnh và làm chuyện gì đó ngu ngốc và gặp rắc rối. Vì thế em đã giữ im lặng.”

“Và sau khi Jessie bị giết chết, em chẳng nói gì vì em nghĩ anh sẽ bị bắt, họ sẽ nói anh giết cô ấy vì anh đã phát hiện cô ấy không chung thủy với anh.” Anh cũng đã giữ im lặng về chuyện đó và gần mắc nghẹn vì sự cay đắng của bản thân. Nó làm anh đau đớn bên trong khi biết là Roanna đã giữ cùng bí mật và cũng vì lý do đó. Cô đã còn quá trẻ, đã quá chấn động khi phát hiện được cơ thể của Jessie và đã bị tình nghi là kẻ giết người trong một khoảng thời gian ngắn, đau khổ bởi sự cự tuyệt của anh, và cô vẫn giữ im lặng. Roanna gật đầu, dò xét khuôn mặt của anh. ánh nắng đang phai tàn nhanh, và những sắc màu của hoàng hôn đang phủ xuống họ trong những sắc màu xanh và tím huyền bí, cuốn họ vào trong khoảnh khắc ngắn đó khi trái đất lượn giữa ngày đêm, khi thời gian có vẻ dừng lại và mọi thứ có vẻ đẹp dễ hơn, ngọt ngào hơn. Vẻ mặt của anh dè dặt, và cô không thể biết là anh đang nghĩ gì hay cảm thấy gì.

“Vì thế em đã giữ kín chuyện đó,” anh nói nhẹ nhàng. “Để bảo vệ anh. Anh dám cá là em gần như mắc nghẹn với nó, với việc Jessie buộc tội chúng ta ngủ với nhau khi em vừa nhìn thấy cô ta với một người đàn ông khác.”

“Vâng,” cô nói, giọng cô căng thẳng khi cô nhớ lại cái ngày khủng khiếp đó.

“Cô ta có biết là em đã nhìn thấy cô ta không.”

“Không, em đã rất lặng lẽ. Vào những ngày đó em rất giỏi rình mò xung quanh.” Cô liếc anh đầy gượng gạo vì cô đã từng là một người không vào khuôn phép như thế nào.

“Anh biết,” anh nói, giọng anh cũng gượng gạo như vẻ ngoài của cô. “Em có nhớ là bọn họ gặp nhau ở đâu không? ”

“Chỉ là một chỗ trống trong rừng. Em có thể đưa anh đến khu vực đó nhưng không nhớ chính xác là chỗ nào. Đã mười năm rồi; nơi đó bây giờ có lẽ là đã phát triển rậm rạp.”

“Nếu đó là một chỗ trống, tại sao em lại không thể nhìn thấy người đàn ông?”

“Em không nói là em không thể nhìn thấy hấn ta.” Cảm thấy không thoải mái, Roanna ngo ngoáy không ngừng dưới bàn tay của anh. “Em đã nói là em không thể mô tả hấn.”

Webb cau mày. “Nhưng nếu em thấy hấn, tại sao em không thể mô tả hấn? ”

“Vì họ đang làm tình!” cô nói bằng giọng bức tức bóp nghẹt. “Hấn đang khoả thân. Em đã chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông trần truồng trước đây. Thực ra, em đã không nhìn vào mặt của hấn!”

Webb thả tay anh xuống trong kinh ngạc, nhìn cô chăm chăm qua ánh hoàng hôn đang phai tàn. Sau đó anh bắt đầu cười. Anh không phải là cười khùng khục, anh cười rú lên với vẻ thích thú, toàn thân rung bần bật. Anh cố nén cười, liếc nhìn cô, và bắt đầu lại.

Cô đắm vào vai anh. “Im đi,” cô lẩm bẩm.

“Anh thử hình dung việc nghe em nói cho Booley biết về chuyện đó,” anh cười giòn như nắc nẻ, hầu như nghẹn lại vì tiếng cười. “Là - xin lỗi, cảnh sát trưởng, tôi đã không nhận thấy m-mặt của hấn ta vì tôi đang bận nhìn vào cái khổ da của hấn ta!” Lúc này cô đắm vào bụng anh. Anh thở gấp rút và cúi xuống, ôm bụng và vẫn cười.

Roanna hất cằm lên. “Em đã không,” cô nói một cách đàng hoàng, “nhìn cái khổ da của hân.” Cô sai chân đi vào phòng và bắt đầu đóng cánh cửa ban công vào mặt anh. Anh chỉ kịp luồn nhanh qua chỗ cửa hở. Roanna cài hệ thống báo động lại cho những cánh cửa, sau đó kéo rèm cửa qua chúng.

Anh luồn cánh tay quanh người cô trước khi cô có thể di chuyển, kéo cô sát vào người anh. “Anh xin lỗi,” anh tạ lỗi. “Anh biết là em khó chịu.”

“Nó làm em kinh tởm,” cô nói dữ dội. “Em ghét cô ta đã không chung thủy với anh.”

Anh cúi xuống cọ má của anh vào tóc cô. “Anh nghĩ cô ta chắc đã và đang dự định có con và gài nó cho anh. Nhưng trước tiên cô ta phải khiến anh làm tình với cô ta đã, và anh đã không chạm vào cô ta suốt bốn tháng trời. Chắc như quý là cô ta không thể gài được anh trong hoàn cảnh đó. Khi cô ta bắt gặp chúng ta đang hôn nhau, cô ta có lẽ nghĩ kế hoạch của cô ta cũng bị tan thành mây khói. Cô ta biết quá rõ là anh sẽ không giả vờ đứa bé là con của anh chỉ để ngăn chặn vụ bê bối. Anh sẽ ly dị cô ta nhanh đến nỗi khiến đầu của cô ta quay mòng mòng. Dù sao thì cô ta cũng rất ghen với em. Cô ta sẽ không giận dữ như thế nếu cô ta bắt gặp anh với bất cứ một người nào khác.”

“Em à? ” Roanna hỏi một cách ngờ vực, quay đầu lại để nhìn anh chăm chăm. “Cô ấy ghen với em ư? Tại sao chứ? Cô ấy đã có mọi thứ.”

“Nhưng em mới là người mà anh luôn bảo vệ - khỏi cô ta, hầu như mọi lúc. Anh đứng về phía em, và cô ta không thể chịu được. Cô ta phải được đứng đầu trong mọi thứ và với mọi người.”

“Chẳng có gì lạ khi cô ấy luôn cố nói với Lucinda cho em đi học đại học xa nhà!”

“Cô ấy muốn em tránh xa.” Anh vuốt tóc cô qua một bên và hôn nhẹ cổ cô. “Em có chắc là em không thể mô tả người đàn ông mà em đã nhìn thấy với cô ấy chứ?”

“Em chưa bao giờ gặp hân trước đây. Và vì họ đang nằm, em không thể thật sự nhìn thấy mặt của hân. Em có ấn tượng là hân đã già, nhưng em chỉ mới mười bảy. Ba mươi tuổi cũng có vẻ là già đối với em.” Răng của anh kẹp vào cổ cô, và cô rùng mình. Cô có thể cảm thấy anh không còn quan tâm đến câu hỏi của anh; thực ra là hoàn toàn không quan tâm. Vật đàn ông căng cứng của anh đang thúc vào hông cô, và cô dựa lưng vào anh, nhắm mắt lại khi niềm khoái cảm ấm áp bắt đầu xâm chiếm cô.

Từ từ anh đẩy trượt tay lên cơ thể của cô và đặt lòng bàn tay của anh trên vú cô. “Hệt như những gì anh đã nghĩ,” anh thì thầm, di chuyển qua cần ngực dài tai của cô.

“Gì vậy?” cô thở hổn hển, đưa tay ra phía sau để tựa bàn tay lên đùi anh.

“Núm vú của em đã săn cứng.”

“Đầu óc anh chỉ nghĩ đến vú em thôi à? ”

“Chắc là vậy,” anh thì thầm. “Và những bộ phận khác trên cơ thể nữa.”

Bây giờ anh đang rất kích động. Roanna xoay người trong cánh tay của anh, và anh đưa cô lại giường. Họ cùng ngã xuống đó, Webb chống đỡ trọng lượng của anh trên cánh tay để khỏi đè xuống cô, và trong bóng tối mát mẻ cơ thể của họ cùng đến với nhau với sức nóng và cường độ làm cô lả người và run rẩy trong vòng tay của anh.

Anh ôm cô sát vào người anh, đầu của cô tựa trên vai anh. Buông lỏng toàn thân, hoàn toàn thư giãn, Roanna cảm thấy bắt đầu buồn ngủ. Rõ ràng anh đã nói đúng về việc mất ngủ của cô: sự căng thẳng đã giữ cô không ngủ được trong mười năm qua, nhưng sau khi làm tình với anh cô thấy rất thoải mái để có thể kháng cự lại. Nhưng bị mất ngủ là một chuyện; bị mộng du lại là một chuyện khác hoàn toàn và làm cô lo lắng nhiều hơn. Cô nói, “em cần mặc đồ ngủ vào.”

“Không được.” Lời từ chối của anh là ngay lập tức và nhấn mạnh. Cánh tay của anh siết chặt quanh người cô như thể để ngăn chặn cô di chuyển.

“Nhưng nếu em bị mộng du - ”

“Em sẽ không sao đâu. Anh sẽ ôm em suốt cả đêm. Em sẽ không thể rời khỏi giường mà không đánh thức anh.” anh hôn cô, nụ hôn dài và chậm. “Đi ngủ đi, em yêu. Anh sẽ canh chừng em.”

Nhưng cô không thể. Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng quay trở lại, xâm chiếm từng tế bào của cô. Thói quen của mười năm không dễ gì bị ngắt bỏ trong một đêm, hoặc thậm chí là hai đêm. Webb có lẽ hiểu cô sợ hãi khi nghĩ tới việc đi lan man bằng một cách dễ bị tổn thương nhất, nhưng anh không thể cảm thấy sự hoảng sợ và sự bất lực khi thức dậy mà không phải cùng ở nơi mà cô đã đi ngủ, không biết làm thế nào cô đã đến đó hay bất cứ thứ gì đã xảy ra.

Anh cảm thấy sự căng thẳng làm cô không thư giãn được. Anh ôm cô chặt hơn, cố dỗ dành cô với những lời trấn an, nhưng cuối cùng anh rõ ràng đi đến kết luận rằng không gì sẽ giúp được ngoại trừ làm cho cô kiệt quệ hoàn toàn.

Cô đã nghĩ cô quen với chuyện làm tình của anh, rằng cô đã biết mức độ gợi cảm của anh. Cô nhận thấy rằng mình đã sai.

Anh mang cô đến đỉnh điểm bằng tay và miệng của anh. Anh đặt cô dạng chân trên bắp đùi săn chắc của anh và đi sâu vào người cô hoàn toàn, tuy nhiên cô đã ôm chặt anh và cầu xin anh lấp đầy cô. Cuối cùng anh làm thế, kéo cô khỏi giường và lật cô ra để cho cô quỳ gối, cúi xuống với khuôn mặt cô vùi trong tấm khăn trải giường. Anh đi vào cô từ phía sau, áp mạnh vào mông cô với những cú đẩy của anh, luồn tay về phía để cùng lúc có thể vuốt ve khu vực nhạy cảm của cô. Cô khóc thét lên bằng giọng khàn khàn và âm thanh bị bóp nghẹt lại trong tấm nệm khi cô lên đến đỉnh lần thứ tư, nhưng anh vẫn còn chưa xong. Cô tan ra, vượt quá đỉnh cao đến một tình trạng nơi mà sự sung sướng cứ mãi tiếp tục, như những đợt sóng của thủy triều. Chuyện đó lại xảy ra nữa, đến nhanh, và cô đưa tay ra sau chộp lấy hông anh và kéo chặt anh vào cô khi cô không ngừng siết chặt lấy anh. Hành động của cô làm anh sững sốt và với một tiếng rên trầm thấp, hoang dã anh đến cùng với cô, rung mình và giật mạnh khi anh đạt đến đỉnh điểm.

Họ đều run rẩy dữ dội, quá yếu đến nỗi cả hai gần như không thể bò trở lại vào giường. Mồ hôi nhỏ giọt từ cơ thể của họ, và họ bám chặt vào nhau như những người bị đắm tàu còn sống sót. Lần này không thể nào đánh gục giấc ngủ đã xâm chiếm cô chắc chắn như đối với anh.

Cô thức giấc một lần, chỉ đủ để biết anh vẫn còn ôm cô, như anh đã hứa, và cô lại chìm vào giấc ngủ lại.

Lần kế tiếp cô thức giấc và ngồi bật dậy trên giường, và ngón tay của Webb đã ôm chặt cổ tay của cô. “Không được,” anh nói khẽ, quả quyết. “Em sẽ không đi đâu cả.”

Cô nằm vào vòng tay của anh lại, và bắt đầu tin.

Cô thức giấc lần cuối lúc tảng sáng, khi anh đang rời khỏi giường. “Anh đi đâu đấy?” cô hỏi, ngáp và ngồi dậy.

“Về phòng anh ” anh trả lời, kéo quần lên. Anh mỉm cười với cô, và cô cảm thấy mình lại bắt đầu tan chảy từ bên trong. Anh trông có vẻ ngẫu và hấp dẫn, với mái tóc sẫm màu bị rối và hàm của anh lở mồm rêu rạc. Giọng anh vẫn còn thô ráp vì ngái ngủ, và mí mắt của anh hơi sưng, trông anh có cái vẻ của kẻ vừa-mới-làm-tình xong. “Anh phải đi lấy một thứ,” anh nói. “ở lại ngay đó, và ý anh là ở ngay đó. Đừng rời khỏi giường.”

“Được rồi, em sẽ không.” Anh rời khỏi bằng cửa ở hành lang, cô nằm xuống và có người dưới tấm chăn. Cô không chắc là cô có thể rời khỏi giường. Cô nhớ lại đêm vừa qua, về những chuyện đã xảy ra giữa họ. Cô đau nhức nhối bên trong, và đùi của cô cảm thấy yếu ớt, đau rát. Không phải đơn thuần chỉ là chuyện làm tình, nó là sự pha trộn còn vượt ngoài thể xác. Có mức độ gần gũi sâu xa hơn cô từng tưởng tượng, tuy nhiên cô biết vẫn còn những sự thích thú chưa được nếm trải.

Anh trở lại trong chỉ trong chốc lát, cầm một cái túi nhựa với tên của một nhà thuốc tây trên đó. Anh đặt cái túi trên cái bàn cạnh giường.

“Là cái gì đó?” cô hỏi.

Anh cởi quần và leo lên giường cạnh cô, ôm cô sát vào anh. “Que thử thai sớm.”

Cô cứng đờ người. “Webb, em thật sự không nghĩ - ”

“Nó rất có khả năng,” anh ngắt lời. “Tại sao em không muốn biết chắc chứ? ”

“Vì em ... ” cô ngăn mình kịp lúc, và mắt cô buồn rười rượi khi cô nhìn anh. “Vì em không muốn anh cảm thấy bị ép buộc.”

Anh chờ người. “Bị ép buộc ư? ” anh hỏi một cách thận trọng.

“Nếu em có thai, anh sẽ cảm thấy có trách nhiệm.”

Anh khịt mũi. “Đúng một cách cực kỳ. Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“Em biết, nhưng em không muốn ... em muốn anh muốn em vì bản thân em,” cô nói khẽ, cố giấu cái ao ước đó nhưng biết rằng cô đã không hoàn toàn thành công. “Không phải vì chúng ta đã bắt cần và tạo ra một đứa con.”

“Muốn em vì bản thân em,” anh lặp lại cũng nhẹ nhàng như cô. “Hai đêm vừa qua cũng đã không mang lại cho em ý tưởng gì về điều đó sao?”

“Em biết anh muốn cơ thể của em.”

“Anh muốn em, chấm hết.” Anh giữ khuôn mặt cô trong tay, vuốt ngón tay cái qua đường cong mềm của miệng cô. Mắt anh rất nghiêm trọng. “Anh yêu em, Roanna Frances. Em có đồng ý lấy anh không?”

Mỗi cô run rẩy dưới sự ve vuốt của anh. Khi cô được 17, cô đã yêu anh một cách tuyệt vọng đến nỗi cô có lẽ đã nhảy vào bất cứ cơ hội nào để được kết hôn với anh, trong bất cứ điều kiện gì. Cô nay đã hai mươi bảy, và cô vẫn yêu anh một cách tuyệt vọng - yêu anh đủ để cô không muốn làm anh bị mắc kẹt vào một cuộc hôn nhân khác mà trong đó anh sẽ lại khốn khổ. Cô biết Webb, biết chiều sâu cái tình thần trách nhiệm của anh. Nếu cô đang có thai, anh sẽ làm bất cứ thứ gì để chăm sóc con của anh, và bao gồm nói dối với mẹ nó về tình cảm của anh đối với cô.

“Không,” cô nói, giọng cô hầu như không thành tiếng khi cô từ chối những gì cô muốn nhất trên đời. Nước mắt chảy dài từ khoé mắt cô.

Anh không ép, không nổi nóng, cho dù cô đã phân nửa mong đợi điều đó. Về mặt của anh tiếp tục nghiêm trọng, cố ý, khi anh hứng lấy giọt nước bằng ngón tay cái dịu dàng. “Tại sao không? ”

“Vì anh đang hỏi em để phòng hờ em mang thai.”

“Sai. Anh đang hỏi vì anh yêu em.”

“Anh không phải ”chỉ” nói bất cứ thứ gì. Anh yêu em, Ro, và em phải kết hôn với anh.”

Sau vẻ nghiêm trang đó là cảm giác tự phụ khó nhận ra. Cô quan sát anh, nhìn bên dưới bề mặt với đôi mắt nâu ủ rũ đã nhìn thấy rất nhiều điều. Có tia sáng tự mãn sâu trong đôi mắt xanh của anh, vẻ chiến thắng, cách anh đã luôn nhìn khi anh giải quyết được một thoả thuận khó khăn.

“Anh đã làm gì rồi? ” cô hỏi, mắt cô mở to với vẻ báo động.

Về thích thú hần lên ở miệng anh. “Khi Lucinda và anh nói chuyện tối qua, bọn anh đã đồng ý rằng tốt nhất là nên để mọi điều khoản về di chúc của bà như hiện nay. Davencourt sẽ khá giả hơn trong tay em.”

Cô tái mặt. “Gì cơ? ” cô thì thầm, có cái gì đó gần như là sự hoảng sợ toát lên trong giọng cô. Cô cố buông anh ra nhưng anh ngăn cử động đó lại, ôm cô thậm chí chặt hơn để cho sự kháng nghị kế tiếp của cô bị chèn ép trong cổ anh.

“Nhưng nó được hứa sẽ là của anh từ khi anh mới 14! Anh đã làm việc cho nó, anh thậm chí - ”

“Anh thậm chí kết hôn với Jessie vì điều đó,” anh kết thúc một cách bình tĩnh. “Anh biết.”

“Đó là thoả thuận. Anh sẽ trở lại nếu Lucinda thay đổi di chúc của bà để lại mọi thứ cho anh lại.” Cô cảm thấy nỗi sợ hãi sâu hoắm tăng lên trong lòng. Davencourt là mối nhử đã mang anh về, mặc dù cô và Lucinda đều biết là anh đã xây dựng cuộc đời của chính anh ở Arizona. Có lẽ anh thích Arizona hơn Alabama. Không có Davencourt để giữ chân anh ở đây, sau khi Lucinda chết anh sẽ lại rời khỏi, và sau hai đêm vừa qua cô không biết liệu cô thể chịu đựng được chuyện đó không.

“Điều đó không hoàn toàn đúng. Anh đã không trở lại vì cái thoả thuận đó. Anh trở lại vì anh cần làm rõ những vấn đề chưa được giải quyết. Anh cần làm lành với Lucinda; bà là một phần lớn trong đời anh, và anh nợ bà rất nhiều. Anh không muốn bà ấy chết trước khi ăm và bà làm rõ mọi chuyện giữa cả hai. Davencourt rất đặc biệt, nhưng anh đã làm rất tốt ở Arizona,” anh bình tĩnh nói nhẹ nhàng. “Anh không cần Davencourt, và Lucinda nghĩ em không muốn nó - ”

“Em không muốn,” cô nói một cách kiên quyết. “Em đã nói với anh rồi, em không muốn sống cả đời mình trong những cuộc họp kinh doanh và xem những bản báo cáo cổ phiếu.”

Anh trao cho cô một nụ cười biếng nhác. “Thật đáng tiếc, vì em rất giỏi trong lãnh vực đó. Anh nghĩ vậy thì em sẽ phải kết hôn với anh, và anh sẽ làm chuyện đó cho em. Không giống em, anh rất thích thú kiếm tiền. Nếu em lấy anh, em có thể vui vẻ sử dụng thời gian của em nuôi dạy con cái và đào tạo ngựa, là những gì em lẽ ra sẽ làm dù là Lucinda để lại Davencourt cho anh. Sự khác biệt duy nhất bây giờ là tất cả sẽ thuộc về em, đầy đủ tất tần tật, không thiếu cái gì, và em sẽ làm sếp.”

Đầu của cô đang quay cuồng. Cô không khá chắc chắn là cô đã nghe những gì cô nghĩ là cô đã nghe. Davencourt sẽ là của cô, và anh vẫn ở lại ư? Davencourt sẽ là của cô...

“Anh có thể thấy là mọi thứ đang thay đổi, anh thì thầm. Anh nâng đầu cô lên sao cho cô đang nhìn anh. “Anh đã trở lại vì một lý do sau cùng, một lý do quan trọng nhất. Anh trở lại là vì em.”

Cô nuốt nước bọt. “Em à? ”

“Là em.” Rất nhẹ nhàng anh vuốt một ngón tay xuống giữa đường rãnh ở mông cô, sau đó dò lại cái vuốt ve lên lưng cô. Cô rung mình, mềm nhũn tựa vào anh. Anh hiểu mình đang làm gì với cái vuốt ve nhỏ, tình quái đó. Mục đích của anh không phải để khêu gợi cô nhưng là để dỗ dành cô, trấn an cô, lập lại lòng tin mà cô đã có khi trao cơ thể của cô cho anh lúc họ làm tình. Chính sự việc anh không phải đang làm tình với cô bây giờ là bằng chứng cho thấy anh có ý định thế nào trong việc đạt được mục đích của anh.

“Để xem anh có thể làm chuyện này rõ ràng hơn không,” anh trầm ngâm dụ dằng, áp môi lên trán cô. “Anh yêu em khi em là một cô nhóc đầy nước mũi, quá lấu lỉnh đến nỗi thật đáng ngạc nhiên là tóc của anh đã không bị bạc sớm. Anh yêu em khi em còn là một thiếu nữ với đôi chân dài, gầy gò và đôi mắt làm tim anh nhức nhối mỗi lần anh nhìn em. Giờ anh yêu em vì em là người phụ nữ làm đầu óc của anh mù mị, chân tay anh yếu ớt, và cái của quý của anh cương cứng. Khi em đi vào phòng, trái tim phản bội của anh gần như nhảy ra khỏi ngực. Khi em mỉm cười, anh cảm thấy như thể anh đã thắng giải Nobel. Và mắt em vẫn làm tim anh nhức nhối.”

Chuối lải nhải nhẹ nhàng đó dâng trào như những ca khúc ngọt ngào nhất, thấm vào da thịt của cô, linh hồn của cô. Cô rất muốn tin anh, và đó là lý do tại sao cô sợ, e rằng cô sẽ để cho sự ham muốn thuyết phục mình.

Khi cô không nói gì, anh bắt đầu những cái vuốt ve dụ dằng lại. “Jessie thật sự đã tác động đến em, đúng không? Cô ta làm em cảm thấy không được yêu thích và không ai muốn đến nỗi em vẫn chưa vượt qua được chuyện đó. Em vẫn chưa nghĩ ra rằng Jessie đã nói dối sao? Cả cuộc đời cô ta đều là sự dối trá cả. Em không biết là Lucinda cưng chiều em hết mực sao? Với Jessie chết đi, bà ấy cuối cùng có thể lại gần em mà không có Jessie bỏ chất độc để phá hỏng mọi chuyện, và bà ấy thương mến em.” Anh cầm lấy tay cô và đưa lên môi, anh hôn từng đầu ngón tay, sau đó bắt đầu cắn nhẹ lòng bàn tay nhạy cảm đó. “Jessie đã chết mười năm rồi. Em định tiếp tục để cô ta phá hủy mọi chuyện của em bao lâu nữa? ”

Roanna ngửa đầu ra, tìm kiếm vẻ mặt của anh với đôi mắt trang nghiêm, đầy ngạc nhiên. Một cách kinh ngạc, cô nhận ra rằng cô chưa từng thấy anh trông kiên quyết hơn, hoặc có mục đích hơn thế. Khuôn mặt răn rỏi đang nhìn cô là khuôn mặt của người đàn ông đã quyết định và chắc chắn một cách chết tiệt là sẽ có những gì anh muốn. Anh thật có ý đó. Anh không muốn kết hôn với cô vì cô sẽ có Davencourt, vì anh có thể đã có nó vô điều kiện. Lucinda lẽ ra sẽ thi hành đúng thoả thuận của bà. Anh không muốn kết hôn với cô vì cô có thể là có thai -

Như thể anh đang đọc được suy nghĩ của cô, và có lẽ anh đã đọc được, anh nói, “Anh yêu em. Anh không thể nói cho em biết là yêu nhiều đến mức nào, vì những lời đó không tồn tại. Anh đã cố diễn tả theo nhiều

cách, nhưng anh không phải là Browning (một nhà thơ). Chuyện em có thai hay không không quan trọng, anh muốn kết hôn với em vì anh yêu em. Thế thôi.”

“Được rồi,” cô thì thầm, và run rẩy trong từng bước đi, và từ niềm vui đang nở rộ trong cô.

Hơi thở của cô bật ra khỏi ngực khi anh ôm chặt cô vào ngực anh. “Em biết làm thế nào để làm một người đàn ông toát mồ hôi hột,” anh nói một cách dữ dội. “Anh đang trở nên tuyệt vọng. Em nghĩ sao về việc kết hôn vào tuần tới? ”

“Tuần tới ư? ” cô gần như hét toáng lên, ít ra là hết mức cô có thể khi bị ôm chặt vào ngực anh như thế này.

“Anh không nghĩ em sẽ để cho anh có thời gian để đổi ý à? ” Cô có thể nghe nụ cười ẩn trong giọng anh. “Nếu em trông mong một lễ cưới lớn ở nhà thờ, anh nghĩ anh có thể đợi nếu nó không mất quá lâu để sắp xếp. Lucinda ừm, anh nghĩ chúng ta nên kết hôn nội trong một tháng, tối đa.”

Nước mắt dâng lên trong mắt cô. “Sớm thế à? Em đã hy vọng là bà ...Em đã hy vọng là bà sẽ kéo dài qua mùa đông, có thể nhìn thấy một mùa xuân khác.”

“Anh không nghĩ vậy. Bác sỹ bảo bà là trái tim của bà cũng đang suy yếu.” Anh vùi khuôn mặt vào tóc cô, tìm kiếm sự an ủi. “Bà ấy là một người cứng cỏi một cách kỳ lạ,” anh nói thô ráp. “Nhưng bà đã sẵn sàng ra đi. Em có thể nhìn thấy điều đó trong mắt bà.”

Họ ôm nhau lặng lẽ trong chốc lát, đau buồn cho người phụ nữ mà toàn bộ gia đình đều xoay quanh bà. Nhưng Webb không phải là người có thể bị đánh lạc hướng khỏi ý định của anh, và anh ngả người ra từ cô, nhìn cô dò hỏi. “Về chuyện đám cưới - ”

“Em không muốn một lễ cưới lớn ở nhà thờ,” cô nói mạnh mẽ, rùng mình với ý tưởng đó. “Anh đã có nó với Jessie, và em không muốn lặp lại điều đó. Ngày hôm đó em đã rất khốn khổ.”

“Vậy thì em muốn có một đám cưới như thế nào? Chúng ta có thể làm nó ở đây, trong vườn, hay tại câu lạc bộ quốc gia. Em chỉ muốn gia đình có mặt, hay mời luôn bạn bè của chúng ta? Anh biết em có một số bạn bè, và có lẽ anh có thể góp nhặt được vài người.” Cô véo anh vì nhận xét đó. “Anh biết rất rõ là anh có nhiều bạn bè, nếu anh có thể tha thứ họ và để cho họ được làm bạn với anh lại. Em muốn kết hôn trong vườn. Em muốn bạn bè của chúng ta ở đó. Và em muốn Lucinda đi với em xuống lối đi, nếu bà có thể. Một đám cưới lớn cũng sẽ là quá sức đối với bà.”

Một góc môi của anh cong lên với lời “em muốn” kiên quyết. Anh hồ nghi ngay lập tức, mặc dù cô tự xưng là không quan tâm với chuyện kinh doanh của Davencourt, nhưng cô sẽ chú ý vào nó, đối đầu với anh qua một số của quyết định của anh. Anh không thể đợi. ý nghĩ về việc Roanna tranh cãi với anh làm anh thích thú. Roanna luôn bướng bỉnh, và cô vẫn còn thế, mặc dù phương pháp của cô đã thay đổi. “Chúng ta sẽ giải quyết mọi chi tiết,” anh nói. “Chúng ta sẽ kết hôn vào tuần tới nếu chúng ta có thể, tối đa là hai tuần, được không?”

Cô gật đầu, mỉm cười.

Cái thứ bảy, anh nghĩ một cách hân hoan. Và cái này là tự nhiên, như thể cô không còn dè dặt trong việc biểu lộ niềm vui.

Oằn người, anh với lấy cái túi nhựa trên cái bàn cạnh giường và rút món đồ trong đó ra. Anh mở hộp, đọc hướng dẫn, sau đó đưa cho cô một cây que nhựa nhỏ với một cái khe rộng ở bên hông. “Bây giờ,” anh nói, với cái nhìn quả quyết trong đôi mắt xanh của anh, “đi tiểu trên cây que đi.”

Mười phút sau anh gõ cửa phòng vệ sinh. “Em đang làm gì vậy?” anh hỏi một cách sốt ruột. “Emn ổn chứ?”

“Vâng,” cô nói bằng một giọng nghèn nghẹn.

Anh mở cửa. Cô đang đứng khoả thân ở phía trước bồn rửa mặt, khuôn mặt của cô trông rất choáng váng. Cây que nhựa nằm trên cạnh bồn.

Webb nhìn cây que. Cái khe lúc này có màu trắng; bây giờ nó đang là màu xanh dương. Đó là một thử nghiệm đơn giản: nếu màu khe thay đổi, thử nghiệm là có. Anh choàng cánh tay quanh cô, kéo cô vào sát vào cơ thể ấm áp của anh. Cô đã có thai. Cô sẽ sinh con của anh. “Em thật sự không nghĩ là em có thai, đúng không?” anh tò mò hỏi. Cô lắc đầu, vẻ mặt của cô vẫn còn sưng sốt. “Em không - em không cảm thấy có gì khác lạ.”

“Anh tưởng tượng là điều đó sẽ bắt đầu thay đổi mau thôi.” Hai bàn tay to lớn của anh đẩy trượt xuống gò bẹn thon thả của cô, nhẹ nhàng xoa bóp. Cô có thể cảm thấy tim anh đang đập mạnh trên lưng cô. Vật đàn ông của anh lại cương cứng áp vào hông cô.

Anh rất phấn khích. Anh rất kích động. Cô cũng người với nhận thức đó. Cô đã nghĩ anh sẽ cảm thấy chỉ có trách nhiệm với đứa bé; cô đã không cho rằng anh sẽ lại phấn khích đến thế với cái triển vọng được làm một người cha. “Anh muốn có con,” cô nói, sự kinh ngạc của cô hiện rõ trên khuôn mặt và giọng nói. “Anh đã muốn em có thai.”

“Anh chắc chắn là muốn.” Giọng anh dữ dội, và anh siết chặt cánh tay quanh người cô. “Em không muốn sao?”

Bàn tay cô hạ xuống, nhẹ nhàng đặt trên cái nơi mà con của cô, con của anh, đang được tạo thành trong bụng. Sự thất vọng rõ ràng sáng khuôn mặt cô, và ánh mắt của cô gặp Webb trong gương. “Ồ, em muốn,” cô nói nhẹ nhàng.

21. Chương 21

Corliss luôn vào phòng ngủ của Roanna. Ắ đang ở một mình trên lầu, vì những người khác hoặc là đã đi làm hoặc là đang ở dưới lầu ăn sáng. Ắ đã cố gắng để ăn, nhưng với cái đầu đau như búa bổ và cái bụng khó chịu cho nên ắ chỉ giả vờ ngồi ở đó. Ắ cần một ít thuốc, chỉ một ít để làm ắ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng tất cả số tiền mà ắ đã đánh cắp được lần trước bây giờ đã hết sạch.

Khi Webb và Roanna bước vào phòng điểm tâm, ắ đã coi điều cần thiết là phải đứng dậy và lặng lẽ rời khỏi phòng một cách trang trọng, khinh khỉnh, nhưng họ đã không quan tâm, đồ khốn. Ắ đã dừng lại ngay bên ngoài cửa và lắng nghe, chờ để nghe những gì họ sẽ nói về ắ. Họ đã không đề cập gì đến ắ, như thể ắ không đủ quan trọng để thảo luận. Webb đã bảo ắ rời khỏi Davencourt và vút! cứ như ắ không còn là một vấn đề nữa. Thay vào đó, Webb đã công bố là hấn và Roanna sắp kết hôn.

Kết hôn ư! Corliss không thể tin nổi. Ý nghĩ đó làm mờ tâm trí của ắ bởi sự cuồng nộ. Tại sao có kẻ, nhất là một người như Webb, lại muốn cưới một người câm như hến giống Roanna chứ? Corliss ghét tên khốn đó, nhưng ắ không đánh giá thấp hấn ta. Bất kể những gì hấn đã nói, ắ có thể xử lý Roanna, ắ chắc chắn vậy. Tuy nhiên ắ không thể xử lý Webb. Hấn quá cứng rắn, quá dữ dằn. Hấn sẽ ném ắ ra khỏi Davencourt. Và đó là lý do tại sao ắ phải dứt bỏ hấn.

Ắ không thể rời khỏi Davencourt. Ắ cảm thấy phát ốm vì hoảng sợ với cái viễn cảnh đó. Không ai có vẻ quan tâm việc ắ cần sống ở đây. Ắ không thể quay lại ngôi nhà nhỏ tồi tàn ở Sheffield, trở lại làm một người bà con đáng thương với bọn nhà giàu Davenports. Bây giờ ắ là một người quan trọng, là Cô Corliss Spence của Davencourt. Nếu Webb ném ắ ra ngoài, ắ sẽ lại trở thành một người không là gì lại. Ắ sẽ không có các phương tiện, có tiền cho cái thói quen nhỏ đất tiền của ắ. Ý nghĩ đó thật là không thể chịu đựng nổi. Ắ phải trừ khử Webb.

Ắ lục xét khắp phòng của Roanna. Ắ sẽ lấy tiền, nhưng trước tiên ắ muốn lục lợi xung quanh một chút. Ắ đã đến phòng của Webb lúc này, hi vọng là tìm được cái gì đó mà ắ có thể sử dụng, nhưng - thật bất ngờ, thật bất ngờ là chẳng có vẻ gì là hấn đã ngủ ở đó. Giường của hấn đã rất hoàn hảo, không có một nếp nhăn nào. Không biết vì sao ắ không thể tin là hấn tự dọn giường của mình, không phải là Webb Tallant kiêu ngạo.

Ồ, hẳn không phải là kẻ ranh mãnh sao? Chẳng có gì lạ khi là hắn đã không muốn có lại dãy phòng cũ của hắn. Hắn đã chọn cái phòng bên cạnh phòng Roanna để họ có sự sắp xếp nhỏ của họ, một mình ở phía sau nhà.

Rồi ả vào phòng của Roanna, và không còn nghi ngờ gì nữa, cái giường như là một con tàu bị hỏng, và cả hai cái gối vẫn còn giữ nguyên dấu vết của những chiếc đầu đã gối lên chúng. Có ai sẽ nghĩ tới điều đó từ một cô Roanna khó tính, người thậm chí không hẹn hò chứ? Nhưng cô ta chắc chắn là không cảm thấy bực bội khi làm tình, từ vẻ ngoài của cái giường. Cô ta cũng rất thông minh. Corliss ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng đây là lần đầu tiên Roanna làm một chuyện thông minh. Cô ta đã chắc chắn là Webb sẽ không bảo cô ta rời khỏi, do việc dâng hiến cơ thể mình, và bằng cách nào đó cô ta đã thuyết phục hắn kết hôn với cô ta. Có lẽ cô ta ở trên giường sẽ tốt hơn so với bình thường. Corliss lẽ ra đã ngủ với hắn nếu ả nghĩ ra chuyện đó. Nó làm ả thấy bực tức vì ả đã không làm.

Ả lan man đi vào phòng tắm và mở cánh cửa kính của tủ thuốc. Roanna không bao giờ giữ bất cứ thứ gì thú vị trong đó, không có thuốc tránh thai hoặc bao cao su, không có màn tránh thai, chỉ có kem đánh răng và những thứ cực chán ngán như thế. Cô ta thậm chí cũng không có mỹ phẩm nào tốt để Corliss có thể mượn.

Ả nhìn xuống cái sọt rác nhỏ và chờ người ra. “À, thì ra,” ả nói khẽ, cúi xuống để nhặt cái hộp lên. Là hộp đựng que tự thử thai.

Thì ra đó là cách Roanna đã làm được điều đó.

Cô ta là một người nhanh tay, Corliss phải công nhận điều đó. Cô ta chắc đã có kế hoạch và vào giường với hắn ngay khi cô ta đến Arizona. Cô ta có lẽ đã không mong có thai quá nhanh, nhưng chuyện quái gì chứ, thỉnh thoảng phải mạo hiểm mới được trúng mánh.

Không phải Harper Neeley sẽ muốn biết tin tức này sao?

Rốt cuộc ả không cần phải lo lắng đến vấn đề tiền bạc. Điều này tốt đến mức không thể chờ thêm nữa. ả nhanh chóng lên ra khỏi phòng của Roanna và quay về phòng ả. Harper là hy vọng duy nhất của ả. Hắn là một kẻ kỳ lạ; hắn làm ả sợ, nhưng hắn cũng làm ả phấn khích. Hắn trông giống như là không có gì quá thấp hèn hay dâm dăng để cho hắn làm, không có gì mà hắn sẽ ngại ngần làm. Thật kỳ quặc ở cách hắn căm ghét Webb, gần như đến mức hắn không thể nghĩ về bất cứ thứ gì khác, nhưng đó là sự thuận lợi cho ả. Harper đã cầu thả hai lần, nhưng hắn sẽ vẫn tiếp tục thử. Hắn giống như một cây súng; tất cả ả chỉ cần làm là nhắm đích và bóp cò.

Ả gọi hắn để chuẩn bị cho một cuộc gặp mặt.

Mắt Harper hấp háy với vẻ lạnh lùng, hoang dã làm Corliss rùng mình bên trong vì vừa sợ vừa thoả mãn. Phản ứng của hắn còn dữ dội hơn ả đã mong đợi.

“Em có chắc là cô ta có thai hay không?” Hắn khẽ hỏi, ngã người trên ghế để cho hai chân ghế trước rời khỏi sàn nhà. Hắn giữ thăng bằng trên hai chân sau của cái ghế như một con thú chuẩn bị tấn công.

“Tôi đã nhìn thấy hộp đựng que thử thai,” Corliss trả lời. “Nó nằm trong sọt rác, vì thế cô ta chắc đã làm chuyện đó chỉ mới sáng nay. Sau đó họ xuống dưới lầu cười tươi rói và Webb đã nói họ sắp kết hôn. Thế còn tiền của tôi thì sao?” Harper mỉm cười với ả, mắt hắn trở nên rất xanh và trống rỗng. “Tiền ư?”

Sự hoảng sợ rĩa vào thần kinh của ả. ả cần một ít tiền; ả đã quá vội vã để thoát khỏi căn phòng của Roanna, và bây giờ ả thật sự cần một hoặc hai liều hít để giữ ả đứng vững. ả thật sự rất căng thẳng; ả chỉ còn hai ngày trước khi Webb buộc ả dọn đi. Harper phải làm cái gì đó, nhưng sự chờ đợi đang giết chết ả. ả không thể bám vững nữa trừ phi ả có thể có một ít ma túy để giữ ả bình tĩnh.

“Em chưa bao giờ nói đến chuyện tiền bạc cả,” hắn nói lẽ nhè, và nụ cười của hắn làm ả lạnh người một lần nữa. Bối rối ả nhìn quanh quất. ả không thích nơi này. ả luôn gặp Harper ở những nơi khác nhau, những địa điểm công khai: trạm dừng xe tải, quầy rượu, ở những nơi như thế. Sau lần đầu, họ đã luôn gặp nhau bên ngoài thành phố.

Lần này hắn đã đưa cho ả bản hướng dẫn đến ngôi nhà lưu động nhỏ ọp ẹp ở một nơi xa xôi hẻo lánh. Có nhiều chiếc xe phế liệu trong sân, những cái ghế cũ và những cái lò xo giường chất bừa bãi trong sân, như thể chúng bị thấy ra bên ngoài và không bao giờ được ngó đến lại. Ngôi nhà lưu động nhỏ xíu, bao gồm

một cái nhà bếp nhỏ chật hẹp với một cái bàn bé tẹo và hai cái ghế như phòng ăn, một cái ghế trường kỷ bị nứt và một cái tivi 19 inch đặt ở cuối cái bàn ọp ẹp, và ả có thể nhìn thấy căn phòng tắm cỡ cái tủ áo và một cái phòng ngủ trong đó cái giường đôi chiếm hết toàn bộ căn phòng. Chén đĩa bẩn, chai bia, bao thuốc lá vò nhàu, đồ gạt tàn đầy thuốc, và quần áo dơ bẩn để khắp nơi.

Đây không phải là nơi mà Harper sống. Có một cái tên khác, chữ viết sơ sài trên hộp thư, nhưng ả không thể nhớ nó là gì. Hắn đã nói phòng lưu động thuộc về một người bạn. Bây giờ ả tự hỏi không biết “người bạn” đó có từng nghe cái tên Harper Neeley hay không.

“Tôi phải có tiền,” ả buột miệng nói ra. “Đó là thỏa thuận.”

“Không. Thỏa thuận là em sẽ đưa cho tôi thông tin về Tallant, và tôi sẽ giải quyết vấn đề của em cho em.”

“Anh đã không làm được chuyện gì cả !” ả cáu kỉnh.

Hắn chớp mắt, cái nhìn lạnh lùng của hắn thậm chí còn lạnh lùng hơn, và một cách muộn màng ả ước gì ả đã ngậm miệng lại.

“Nó mất nhiều thời gian hơn tôi mong đợi,” cô nói, cố chỉnh giọng mình thành lời khấn nài. “Tôi túng quẫn, và tôi cần nhiều thứ. Anh biết con gái là thế nào mà - ”

“Tôi biết những kẻ nghiện ma túy là như thế nào,” hắn nói hờ hững.

“Tôi không phải là người nghiện ma túy !” ả giận dữ. “Tôi chỉ thỉnh thoảng dùng một ít để thả lỏng thần kinh của tôi thôi.”

“Đương nhiên, và cứt của em cũng không có mùi hôi thối.”

Ả đỏ mặt, nhưng có cái gì đó trong cách hắn đang nhìn làm ả không dám chọc vào hắn nữa. Bối rối ả đứng dậy từ ghế trường kỷ, nhấc đùi khỏi cái ghế giả da nơi mà mồ hôi đã làm ả dính vào thứ đồ chết tiệt đó. ả nhìn thấy ánh mắt của hắn thả xuống đôi chân của ả, và ả ước gì là ả đã không mặc quần soóc. Nó nóng một cách khốn kiếp, và ả đã không ngờ là sẽ ngồi lên một cái ghế giả da, vì Chúa. ả ước gì là ả đã không mặc cái quần soóc này, nhưng nó là cái quần mà ả yêu thích vì nó rất ngắn và bó sát, và ngoài ra nó có màu trắng, thật sự khoe khoang làn da rám nắng của ả.

“Tôi phải đi,” ả nói, cố che giấu sự bối rối của ả. Harper chưa bao giờ thử bất cứ thứ gì với ả, nhưng rồi họ đã chưa bao giờ gặp nhau ở những nơi mà hắn có thể làm được. Không phải là hắn xấu xí, khác xa thì khác, đối với một người đàn ông lớn tuổi, nhưng hắn làm ả sợ vãi linh hồn. Có lẽ nếu họ ở một nơi nào đó mà ả không cô độc một mình, như trong khách sạn, nơi mà ai đó sẽ nghe được nếu ả la hét, vì Harper trông giống như một người đàn ông có thể làm phụ nữ la hét.

“Em không mặc quần lót,” hắn quan sát, không hề di chuyển khỏi cái vị trí cân đối của hắn trên hai chân sau của cái ghế. “Tôi có thể nhìn thấy được cả cái mảng lông mờ tối của em qua cái quần soóc.”

Ả biết; đó là lý do tại sao ả thích mặc quần soóc nhất. ả yêu thích cách đàn ông nhìn ả, sau đó giả vờ ngạc nhiên và nhìn lại lần nữa, với mắt của họ lờ ra và lưỡi của họ thè ra như chó. Nó làm ả cảm thấy hấp dẫn, nóng bỏng. Nhưng khi Harper nhìn ả, ả không cảm thấy nóng bỏng mà cảm thấy sợ.

Hắn nghiêng cái ghế thậm chí ra phía sau hơn và cho tay vào trong túi quần jean của hắn. Hắn rút ra một cái túi nhỏ chứa khoảng một ounce bột trắng, vụn lại và được cột lại bằng một sợi len đỏ ở cổ túi. Sợi len thu hút ánh mắt của ả, và giữ nó ở đó. ả chưa bao giờ nhìn thấy một cái túi thuốc phiện được buộc bằng một sợi len đỏ trước đây. Nó trông có vẻ đẹp kỳ lạ, phi hiện thực.

Hắn đung đưa cái túi nhỏ qua lại. “Em muốn có thứ này, hay tiền?”

Tiền, ả cố nói, nhưng môi ả không thốt ra lời. Cái túi nhỏ đung đưa qua lại. ả nhìn chăm chăm vào nó, bị thôi miên, đầy thích thú. Có tuyết trong cái túi nhỏ đó, một món quà Giáng sinh được buộc bằng sợi len đỏ.

“C - có lẽ chỉ một ít,” ả thì thầm. Chỉ một ít. Đó là tất cả những gì ả cần. Một cái hít nhỏ để đuổi đi sự căng thẳng.

Một cách cẩn thận quay lại và hất hết mọi thứ khỏi cái mặt bàn nhỏ bần thủ, hất báo chí và những cái gạt tàn thuốc cùng đồng chén đĩa dơ bẩn xuống đồng rác trên sàn và trông như là đang ở nhà của hắn. Người sở hữu căn phòng lưu động này có thể chẳng hề nhận thấy sự khác biệt. Sau đó hắn tháo sợi len màu đỏ và cẩn thận đổ một ít bột trắng lên bàn. Một cách háo hức Corliss bắt đầu tiến về phía trước, nhưng hắn ném cho ả cái nhìn hờ hững lạnh nhạt làm ả dừng lại. “Đợi đã,” hắn nói. “Nó còn chưa sẵn sàng cho em đâu.”

Một cái cạc chèn vào tạp chí, một trong những cái cạc nhỏ ngớ ngẩn được nhét đầy tất cả các trang, để cho độc giả có cơ hội trở thành người đăng ký, đang nằm trên sàn. Harper nhặt nó lên và bắt đầu chia đồng bột trắng nhỏ đó thành từng hàng đều nhau trên bàn. Corliss quan sát cử chỉ nhanh nhẹn, chắc chắn của hắn. Hắn đã làm chuyện này trước đây, nhiều lần. Điều đó làm ả thấy bối rối, vì ả cứ nghĩ là ả biết làm thế nào để nhận diện những con nghiện, và Harper không có bất cứ dấu hiệu nào.

Những hàng nhỏ bây giờ đã được hoàn hảo, có bốn hàng. Chúng không dài lắm, nhưng chúng sẽ dài ra thôi. ả run rẩy, nhìn chúng chăm chăm, chờ đợi được nghe lời nói là ả đã được phép.

Harper lấy một cái ống hút từ túi của hắn. Đó là một cái ống hút nước ngọt bình thường, được cắt ngắn bớt khoảng hơn một inch. Nó ngắn hơn so với cái ả thích, quá ngắn đến nỗi ả sẽ phải cúi xuống ngay ở bàn và cẩn thận không để tay ả đụng trúng hàng thuốc và làm hỏng chúng. Nhưng đó là một cái ống hút, và khi hắn đưa cho ả, ả háo hức nắm lấy nó.

Hắn chỉ một chỗ trên sàn nhà. “Em có thể đứng ở đó.”

Phòng lưu động quá nhỏ đến nỗi chỉ cần bước tới một bước. ả bước tới, sau đó nhìn cái bàn và nhìn lại hắn. ả sẽ phải gập người tới phía trước và nhướn người để với được đến hàng thuốc. “Nó quá xa,” ả nói.

Hắn nhún vai. “Em sẽ làm được.”

ả vươn ra phía trước và chống tay trái lên bàn và cẩn thận giữ cái ống hút nhỏ trong tay phải của ả. ả cúi mình tới phía trước, chậm chậm, hy vọng là ả sẽ không bị ngã và làm lật đổ cái bàn. Những hàng thuốc đến gần hơn và ả nâng ống hút đến mũi, mong đợi có được cảm giác bay bổng khi đầu của ả giãn ra, phần khích-

“Em làm không đúng,” hắn nói.

ả cứng người, ánh mắt của ả vẫn chiếu vào những hàng thuốc nhỏ dễ thương đó. ả phải có chúng. ả không thể đợi lâu hơn nữa. Nhưng ả sợ không dám di chuyển, sợ những gì sẽ xảy ra nếu ả di chuyển trước khi Harper nói là ả có thể làm.

“Em phải cõ quần ra trước.”

Giọng hắn vô cảm, như thể họ đang chơi trò Tôi-có-thể-không? Nhưng bây giờ ả biết hắn muốn gì, và sự nhẹ nhõm hầu như làm đầu gối ả quỵ xuống. Chỉ là làm tình thôi, không có vấn đề gì hết. Hắn già hơn bất cứ một người nào khác mà ả từng làm tình qua thì sao chứ? Những hàng thuốc vẩy tay ra hiệu, và chuyện hắn mấy tuổi không quan trọng.

Vội vàng ả đứng thẳng lên và cởi khuy quần soóc, để cho chúng rơi xuống mắt cá chân. ả bắt đầu bước ra khỏi chúng, nhưng hắn lại chặn ả lại. “Để chúng ở đó. Tôi không muốn đôi chân của em dang ra, nó chặt hơn khi chúng ở bên nhau.”

ả nhún vai. “Bất cứ cái gì làm nổ máy kéo của anh.”

ả không chú ý thêm nữa đến hắn khi hắn di chuyển ra phía sau ả. ả cúi mình tới phía trước, háo hức tập trung vào mớ thuốc, tay trái tựa trên bàn, tay phải giữ cái ống hút. Đầu ống hút chạm vào thứ bột trắng, và ả hít mạnh đúng lúc hắn đâm vào ả, thúc mạnh, sức đẩy của hắn làm cái ống hút trượt ngang qua bàn và hất mớ thuốc ra khỏi cái hàng gọn gẽ. ả đang rất khô, và hắn đang làm ả đau. ả đuổi theo chất thuốc với cái ống hút và hắn lại thúc mạnh, làm ả lại bị hụt. ả rên rỉ, điên cuồng điều chỉnh vị trí của ả và hít chăm chỉ hết mức có thể để hút hết những hạt bột mà đầu ống hút có thể chạm vào.

Bạch phiến bị đổ khắp bàn. Chẳng ích gì trong việc cố nhắm đích, chỉ chọn đến thời điểm ả hít vào là hắn lại nhip nhàng đẩy ả tới phía trước. Corliss giữ cái ống hút ngắn đến mũi, ngấu nghiến quét nó qua bàn,

hút mạnh qua mũi của ả khi ả đưa người tới lui, qua lại, và chẳng quan trọng gì nữa là ả đang làm ả đau, khôn kiếp ả, vì ả đã hút được đủ, và sự sung sướng, sự hưng phấn, đang phát tán qua người ả. ả không quan tâm đến chuyện ả đang làm chừng nào mà ả có thể đưa thuốc cho ả, và chừng nào mà ả giải quyết Webb Tallant trước khi tên khôn đó tổng ả ra khỏi Davencourt.

Chiều hôm đó khi Roanna trở về từ cuộc họp của Hội Sử học, cô mở cửa ga ra xe và thấy Corliss đã về nhà trước cô và lợi dụng sự vắng mặt của cô đã đậu xe của cô ta vào chỗ của cô. Thở dài, cô nhấn nút điều khiển từ xa để hạ thấp cửa ga ra lại, và đậu xe của cô bên hông nhà. Corliss sẽ dọn đi trong hai ngày nữa; cô có thể kiên nhẫn cho bao lâu đó. Nếu cô nói bất cứ thứ gì về chỗ đậu xe, sẽ gây thêm một cảnh tượng lớn khác làm Lucinda khó chịu, một chuyện mà cô muốn tránh.

Cô đang đi qua sân để đến cửa sau thì có cái gì đó khẽ lay động trong tận đáy lòng, và cô dừng lại nhìn quanh quất. Đó là một trong những đẹp trời nhất mà cô từng nhìn thấy. Bầu trời có một màu xanh thẫm và không khí rõ ràng là trong trẻo một cách khác thường, không có chút độ ẩm trong hơi nóng như bình thường. Sức nóng quá mãnh liệt đến nỗi tựa như một cái ve vuốt, phát tán mùi hương thơm ngát nồng nàn từ những bụi hoa hồng, đã được cẩn thận trồng qua nhiều thập niên và đang nở rộ. Xuống dưới chuồng ngựa, những con ngựa đang đi nghênh ngang và đang đưa cái đầu bóng loáng đầy sức sống của chúng. Sáng hôm đó, Webb đã ngỏ lời cầu hôn với cô. Và trên tất cả, cô đang mang thai con của anh.

Có thai. Cô đã thật sự có thai. Cô vẫn còn hơi choáng váng, như thể nó không thể xảy đến với cô, và cô đã quá bị phân tâm đến nỗi cô không biết điều gì đã được thảo luận ở cuộc họp Hội Sử Học. Cô đã quá quen thuộc với việc là người duy nhất sống trong cơ thể của cô. Làm sao cô quen với khái niệm này khi có một người khác sống bên trong cô chứ? Nó thật xa lạ, và thật đáng sợ. Làm thế nào lại có một điều rất kỳ lạ rất quý báu như thế? Cô đã hạnh phúc đến phát khóc.

Điều đó, cũng cảm thấy xa lạ. Cô thấy rất vui. Cô kiểm tra cảm xúc một cách cẩn thận. Cô sắp kết hôn với Webb. Cô sẽ nuôi dạy con cái và những con ngựa. Cô nhìn lên ở ngôi nhà cổ khổng lồ và cảm thấy sự hoan hỉ và sự sở hữu bao trùm cô. Davencourt là của cô. Bây giờ nó là nhà cô, thực sự và nghiêm chỉnh. Phải, cô rất vui. Ngay cả với chuyện không thể tránh được là ngày chết của Lucinda đang đến gần hơn nhưng cô vẫn thấy đầy mãn nguyện.

Webb nói đúng; Jessie đã đầu độc cuộc đời cô đủ rồi, làm cô tin rằng cô quá xấu xí và vụng về để cho bất kỳ ai yêu thương được cô. Ồ, Jessie đã từng là một con chó cái đầy ác ý, và cô ta đã nói dối. Roanna cảm thấy nhận thức đó thấm vào từng tế bào trong cô. Cô là một người có năng lực, dễ thương, và cô có năng khiếu đặc biệt với ngựa. Cô đã được yêu thương; Lucinda yêu thương cô, Loyal yêu thương cô, Bessie và Tansy đều yêu thương cô. Gloria và Lanette đã lo lắng khi cô bị thương, và Lanette đã rất hữu ích đến không ngờ. Brock và Greg thích cô. Harlan - Ồ, nào ai biết về Harlan chứ? Nhưng trên hết tất cả là Webb yêu cô. Đôi khi trong ngày, sự chắc chắn về điều đó đã len lỏi tới từng mảnh tâm hồn của cô. Webb yêu cô. Anh sẽ yêu cô suốt đời, như anh đã nói. Anh chắc chắn là bị kích động bởi cô, nghĩa là bên ngoài của cô không kỳ quặc lắm.

Cô mỉm một nụ cười nhỏ khi cô nhớ cách anh đã làm tình với cô vào tối qua, và sáng hôm nay nữa, sau khi que thử thai đã cho thấy là có thai. Không có nghi ngờ gì là cơ thể của anh đã phản ứng với cô như thế nào, cũng như anh không thể nghi ngờ gì về sự khao khát của cô đối với anh.

“Anh đã thấy rồi đấy,” anh nói từ nơi anh đang ngồi uể oải ở lối vào nhà bếp. Cô đã không nghe tiếng anh mở cửa. “Em đã và đang đứng ở đó mơ mộng hết năm phút, và em có nụ cười nhỏ bí ẩn trên khuôn mặt của em. Em đang nghĩ về chuyện gì vậy?”

Vẫn mỉm cười, Roanna đi về phía anh, đôi mắt nâu của cô rạng rỡ và cái biểu hiện làm anh cố giữ nhịp thở bình thường. “Cười ngựa,” cô thì thầm khi cô đi ngang qua, cố tình chạm cơ thể của cô vào người anh. “Và những cái khổ da.”

Đôi mắt của anh trở nên âm u hơn, và má anh hơi đỏ. Đó là động thái quyến rũ đầu tiên mà Roanna đã làm đối với anh, và nó làm anh kích động tức thì. Tansy đang ở sau lưng anh trong nhà bếp, vui vẻ bắt đầu công việc nấu nướng hàng ngày của bà. Anh không quan tâm nếu bà có nhận thấy tình trạng kích động của anh hay không. Anh quay lại và một cách lặng lẽ, quả quyết đi theo Roanna.

Cô liếc qua vai nhìn anh khi họ leo lên cầu thang, khuôn mặt của cô ánh lên vẻ hứa hẹn. Cô đi nhanh hơn. Cánh cửa của phòng ngủ đóng lại ngay sau lưng họ trước khi Webb ôm cô trong tay anh.

Việc kết hôn có rất nhiều chuyện lặt vặt cần phải làm, sáng hôm sau Roanna nghĩ khi cô lái xe xuống con đường riêng dài, uốn khúc. Danh sách khách mời cho đám cưới ít hơn nhiều so với bất cứ bữa tiệc nào của Lucinda, với tổng số bốn mươi người, bao gồm cả gia đình, nhưng vẫn còn có những chi tiết cần được xử lý.

Cô và Webb sẽ đi xét nghiệm máu chiều hôm đó. Sáng nay, cô đã thu xếp xong chuyện hoa trang trí, người cung cấp thực phẩm và bánh cưới. Thông thường một cái bánh cưới phải mất nhiều tuần để chuẩn bị, nhưng bà Turner, người chuyên môn về bánh cưới, đã nói là bà có thể làm một cái “đơn giản nhưng thanh lịch” trong mười một ngày còn lại cho đến ngày cưới. Roanna hiểu rằng “đơn giản nhưng thanh lịch” là một cách tế nhị để nói là cái bánh ít được lòng lắm, nhưng dù sao đó cũng là điều mà cô muốn. Cô phải ghé qua nhà của bà Turner và chọn kiểu bánh mà cô thích nhất.

Cô còn phải đi mua áo cưới. Nếu cô không thể tìm được cái nào cô thích trong Quad Cities trong một thời gian ngắn như vậy thì cô sẽ phải đi đến Huntsville hoặc Birmingham.

May mắn là, Yvonne đã hạnh phúc sung sướng với cái triển vọng của cuộc hôn nhân thứ nhì của Webb. Bà đã dung thứ Jessie nhưng không bao giờ thực sự thích cô. Roanna rất phù hợp với bà, và bà thậm chí còn nói rằng bà đã luôn ước gì Webb đã chờ Roanna lớn lên thay vì đã kết hôn với Jessie. Yvonne đã lao vào việc chuẩn bị, tiếp quản những công việc phiền hà như thư mời và tình nguyện xử lý những chuyện tiếp theo sau khi Roanna đã có sự chọn lựa.

Roanna đi đến đường phụ và dừng lại, chờ cho một chiếc xe đang đến gần đi qua. Thằng xe của cô nhẹ hẫng khi cô đạp chuông, và cô cau mày, đạp xuống bàn đạp lại. Lần này nó bình thường. Có lẽ dầu thắng bị xuống thấp, mặc dù cô đã bảo quản xe rất tốt. Cô sẽ ráng nhớ để ghé vào chỗ sửa xe và nhờ họ kiểm tra dùm.

Cô quẹo phải lên đường phụ, chạy về phía đường cao tốc. Chiếc xe vừa mới chạy ngang qua cô bây giờ chạy cách xe cô ít nhất là một trăm mét ở phía trước. Roanna từ từ thả chân ga, suy nghĩ của cô trôi dạt về kiểu áo cô muốn: cái gì đó đơn giản, màu ngà chứ không phải là trắng muốt. Cô có vài đôi bông tai ngọc trai màu ngà sẽ trông rất lộng lẫy với một chiếc áo cưới ngà. Và cái váy mỏng theo phong cách Empire sẽ hợp với cô hơn là một cái váy xòe rộng như chiếc áo choàng của công chúa.

Có một chỗ hơi cong trên đường, rồi một bảng hiệu dừng xe nơi con đường cắt ngang với đường cao tốc 43, một xa lộ với bốn làn xe với giao thông đông đúc, liên tục chạy qua. Roanna đánh vòng đường cong và thấy chiếc xe ở phía trước cô dừng lại ở bảng hiệu dừng xe, tín hiệu rẽ trái đang chớp nháy, chờ cho một chỗ mở trên giao thông để vào đường cao tốc.

Một chiếc xe khác rẽ vào đường phụ, chạy về phía cô, nhưng giao thông quá đông đúc nên chiếc xe dừng lại ở ghỗ giao lộ để có thể băng qua phía bên kia. Roanna đặt chân trên phanh để chạy chậm lại, và bàn đạp chạm đến sàn xe nhẹ tênh.

Sự báo động bắn qua người cô. Cô đạp phanh lại, nhưng không có sự hồi đáp như cách nó đã có lúc này. Nếu có gì khác thì là chiếc xe có vẻ tăng tốc. Cô không có thắng xe, và cả hai làn xe chạy của con đường đều bị chiếm đóng.

Thời gian bị biến dạng, kéo dài như cọng thun. Con đường dài trước mặt cô, trong khi những chiếc xe đang đến gần hiện ra lơ mơ gấp hai lần kích cỡ bình thường của nó. Những ý nghĩ loé qua tâm trí cô, nhanh như tiếng sét đánh: Webb, đứa con. Một cái hào sâu ở phía tay phải, và lề đường rất hẹp; không có chỗ cho cô dao động quanh chiếc xe đang đậu ở giao lộ, dù là vẫn không có sự nguy hiểm trong việc bắn qua bốn làn xe giao thông.

Webb! Lạy Chúa, Webb. Cô kẹp chặt vô lăng, sự đau khổ hầu như làm cô nghẹn thở khi thời gian tích tắc đi qua và cô không còn thời gian. Cô không thể chết lúc này, không phải bây giờ khi cô có Webb, khi con của anh chỉ đang bắt đầu cuộc sống của nó bên trong cô. Cô phải làm cái gì đó ...

Nhưng cô đã biết phải làm gì, cô nhận ra, trí nhớ cô lóe lên một tia sáng xuyên qua nỗi kinh hoàng đã gần như nhấn chìm cô. Cô đã từng là một người tài xế tồi nhất, vì vậy cô đã lấy khoá học lái xe khi cô ở trường đại học. Cô biết làm thế nào để xử lý tình trạng trơn trượt và tình hình đường xá kinh khủng; cô biết phải làm gì trong trường hợp mất phanh.

Cô biết phải làm gì !

Chiếc xe đang lao tới phía trước, như thể nó đang tuột dốc và lòng đường đã được bôi trơn.

Giọng của người dạy lái xe vang lên trong đầu cô, bình tĩnh và không sáng tạo: Đừng đụng vào một vật chết nếu cô có thể tránh. Đừng để mình bị đụng trực tiếp vào bất cứ thứ gì, đó là lúc sự thiệt hại nhất xảy ra. Xoay chiếc xe, tránh không va chạm, làm giảm áp lực.

Cô với lấy cần số. Đừng cố kéo cần số vào chỗ đậu, cô nghĩ, nhớ những bài học cách đây đã lâu. Người dạy đã nói nó dù sao cũng có thể sẽ không có tác dụng gì. Cô có thể nghe giọng của ông ta rõ ràng như thể ông ta đang ngồi bên cạnh cô. Đặt cần số vào số thấp nhất và kéo thắng khẩn cấp. Thắng khẩn cấp hoạt động trên dây cáp, không phải bằng khí. Việc bị mất dầu thắng sẽ không tác động đến chúng.

Chiếc xe đang dừng ở bảng hiệu giờ chỉ còn cách xe cô 50 mét ở trước mặt. Một chiếc xe khác đang đến gần hơn.

Cô kéo cần số vào số thấp nhất và với lấy tay kéo thắng khẩn cấp, dùng hết sức mình kéo nó. Tiếng kim loại rít lên khi hộp số kéo xuống, và khói đen bốc lên từ bánh xe của cô. Mùi khét của cao su cháy tràn ngập chiếc xe.

Đuôi xe có thể sẽ bị xoay 180 độ. Điều khiển chiếc xe khỏi bị trượt bánh nếu cô có thể làm được. Nếu cô không có đủ chỗ trống, và cô sẽ phải tông vào ai đó hoặc bị tông trúng, cố điều khiển nó để không bị xung đột trực diện. Cả hai người có lẽ sẽ không bị tổn thương.

Phần đuôi của chiếc xe dao động vào làn xe khác, ở phía trước một chiếc xe đang đến gần. Tiếng còi xe rống lên, và Roanna thoáng nhìn thấy một khuôn mặt giận dữ, kinh hoàng, mờ nhạt bên trong kính chắn gió. Cô quay ngoắt vô lăng, cảm thấy chiếc xe bắt đầu trượt về hướng khác, và cũng nhanh chóng quay mạnh vô lăng để khỏi bị trượt.

Chiếc xe đang đến gần quét qua chỉ cách vài inch, tiếng còi xe vẫn còn rống lên. Chỉ còn lại chiếc xe trong làn xe của cô, vẫn còn ngồi nhẩn nại ở bảng hiệu dừng lại, đèn quẹo nhấp nháy không ngừng.

Hai mươi mét. Không còn khoảng trống nữa, không còn thời gian nữa. Với làn xe bên trái bây giờ đã trống, Roanna xoay chiếc xe quay cuồng bay ngang qua nó. Một cánh đồng ngô trải dài ở phía bên kia con đường, rất bằng phẳng. Cô rời khỏi con đường và băng ngang qua lề đường, chiếc xe vẫn còn trượt sang một bên. Cô đâm vào hàng rào, những mảnh gỗ bắn tứ tung, và cả khúc hàng rào bị đổ sập. Chiếc xe cày xới qua những cây bắp cao khi nó va mạnh và chạy băng qua những luống cày, bụi đất bay tứ phía. Cô bị ném tới phía trước, và sợi dây an toàn nghiêng mạnh vào hông và bụng cô, giật mạnh lưng cô vào lưng ghế khi chiếc xe rung chuyển dừng lại.

Cô ngồi ở đó với đầu của cô tựa trên vô lăng, quá yếu và choáng váng để ra khỏi xe. Điếng người cô kiểm tra lại mình. Mọi thứ dường như ổn cả. Cô nhận ra rằng cô đang run rẩy không kiềm chế được. Cô đã làm được !

Cô nghe tiếng ai đó la hét, sau đó có tiếng gõ vào cửa sổ bên cạnh cô. “Chị à? Chị à? Chị ổn chứ?”

Roanna ngược đầu và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sợ hãi của một thiếu nữ. Cổ buộc tứ chi run rẩy của mình phải tuân theo, cô tháo dây an toàn và cố bước ra ngoài. Cánh cửa không chịu mở. Cô đẩy, và cô gái kia kéo từ bên ngoài, và họ cùng nhau kéo nó mở đủ để cho Roanna trườn người ra ngoài. “Tôi không sao,” cô cố nói.

“Tôi thấy chị chạy khỏi con đường. Chị có chắc là chị OK chứ? Chị đã đụng khá mạnh vào hàng rào đấy.”

“Chỉ có hàng rào là bị nặng thôi.” Răng của Roanna bắt đầu va lập cập, và cô phải tựa vào xe nếu không sẽ bị quỵ xuống đất. “Thắng xe của tôi bị hư.”

Mắt cô gái mở to. “Ồ, trời ơi! Chị rời khỏi đường để tránh khỏi tông vào xe tôi, đúng không?”

“Nó có vẻ như là một ý tưởng tốt hơn,” cô nói, và đầu gối của cô sụp xuống.

Cô gái nhào tới phía trước, đẩy trượt cánh tay quanh cô. “Chị bị thương à !”

Roanna lắc đầu, buộc đầu gối của cô cứng lại khi cô gái cho thấy dấu hiệu của nước mắt. “Không, tôi chỉ bị hoảng sợ, thế thôi. Đôi chân của tôi cảm thấy mềm nhũn như mì sợi.” Cô lấy một vài hơi thở sâu và đều đều. “Tôi có điện thoại di động trong xe, tôi sẽ gọi ai đó đến ...”

“Tôi sẽ lấy nó cho chị,” cô gái nói, giật mạnh cánh cửa mở rộng hơn và trườn người vào trong xe để tìm cái điện thoại di động. Cô thấy nó ở dưới cái ghế trước bên phải.

Roanna hít vài hơi thở để bình tĩnh hơn trước khi cô gọi về nhà. Điều cuối cùng cô muốn làm là báo động quá mức với Webb hoặc Lucinda, điều đó có nghĩa là cô phải giữ giọng mình bình tĩnh.

Bessie trả lời điện thoại, và Roanna yêu cầu được nói chuyện với Webb. Anh đến trên điện thoại một lát sau đó. “Em đi còn chưa quá năm phút,” anh trêu chọc. “Em đã nghĩ ra được chuyện gì khác vậy?”

“Không gì cả,” cô nói, và tự hào với giọng nói bình tĩnh của mình. “Hãy xuống ở chỗ giao lộ và rước em. Em gặp trục trặc với thắng xe và bị sa lầy.”

Anh không trả lời. Cô nghe tiếng nguyên rửa bạo lực, chèn ép, sau đó có tiếng lách cách và cái điện thoại im bật. “Anh ấy đang trên đường,” cô nói với cô gái, và nhấn nút END trên điện thoại.

Webb vội đưa Roanna vào xe của anh, cảm ơn cô gái đã đến kiểm tra cô, và lái trở lại Davencourt nhanh đến nỗi Roanna phải bám vào dây đai ở trên cao để giữ thăng bằng. Khi họ đến nhà, anh khẳng khái đòi bông cô vào trong.

“Bỏ em xuống !” cô rít lên khi anh xốc cô lên tay anh. “Anh sẽ làm mọi người làm lo lắng đến chết đấy.”

“Im nào,” anh nói, và hôn cô mạnh mẽ. “Anh yêu em và em đang mang thai. Bế em làm anh cảm thấy tốt hơn.”

Cô choàng cánh tay quanh cổ của anh và im lặng. Cô phải thừa nhận rằng, sự ấm áp và sức mạnh của cơ thể to lớn của anh rất xoa dịu, như thể cô đang hút một ít của chúng qua da cô. Nhưng như cô đã dự đoán, việc cô không tự bước đi làm cho mọi người đặt những câu hỏi lo sợ trên môi họ.

Webb mang cô vào phòng khách và đặt cô lên chiếc trường kỷ một cách cẩn thận như thể cô được làm bằng thủy tinh dễ vỡ. “Tôi không sao, không sao cả,” cô cứ nói với những câu hỏi đồng thanh vang lên. “Tôi thậm chí không bị bầm dập chút nào.”

“Lấy cái gì đó nóng và ngọt cho cô ấy uống,” Webb nói với Tansy, người vợ vâng vâng theo.

“Không có caffein nhé !” Roanna gọi với theo bà, nghĩ đến đứa con.

Sau khi đảm bảo mình cả chục lần là cô không bị tổn thương, Webb đứng lên và nói với cô là anh sẽ ra ngoài xem xét xe của cô. “Em sẽ đi với anh,” cô nói và đứng dậy, nhẹ nhõm với cái triển vọng thoát khỏi tất cả sự nuông chiều, nhưng ngay lập tức bị nhấn chìm bởi những tràng phản đối từ những người phụ nữ trong nhà.

“Cháu gần như chắc chắn là sẽ không được làm thế, cháu gái ạ,” Lucinda nói, bằng cái giọng độc đoán nhất của bà. “Cháu đã bị sốc, và cháu cần phải nghỉ ngơi.”

“Cháu không bị tổn thương gì hết,” Roanna lại nói, tự hỏi liệu có bất kỳ ai đang thực sự lắng nghe những điều cô nói.

“Vậy thì ta muốn cháu nghỉ ngơi. Ta sẽ vô cùng lo lắng nếu cháu bỏ đi lang thang, khi mà lẽ thường nói là cháu nên cho mình một thời gian để khắc phục cú sốc.”

Roanna liếc nhìn Webb như muốn nói. Anh nhượng mảy và nhún vai, chẳng chút thông cảm. “Không thể để em đi lang thang,” anh lầm bầm, và nhìn xuống thấp hơn, đến bụng của cô.

Roanna ngồi xuống lại, sưởi ấm bởi sự trao đổi lặng lẽ, ý nghĩ chia sẻ về đứa con của họ. Và trong khi Lucinda đang hiển nhiên sử dụng cảm xúc để đàn áp cô làm theo ý bà, nó đã được làm bởi sự quan tâm chân thật, và Roanna quyết định chắc sẽ không có hại gì trong việc để cho mình được chăm chút cho đến cuối ngày.

Webb ra ngoài để bước vào xe tải của anh, và nhìn tư lự ở chỗ xe của Roanna đã đậu. Có một vết bẩn sẫm màu, ẩm ướt trên mặt đất, thậm chí có thể nhìn thấy từ nơi anh đang đứng. Anh đi qua và ngồi chồm hổm sát mặt đất, kiểm tra vết bẩn một lát trước khi chạm vào nó với ngón tay của anh, sau đó ngửi mùi dầu nhờn. Chắc chắn là dầu thắng, có rất nhiều. Cô chắc là chỉ còn rất ít sót lại trong dây thắng, và nó chắc hẳn đã bị bơm ra ở lần đầu tiên cô sử dụng thắng xe.

Cô có thể đã bị giết. Nếu cô đã đi ngang đường cao tốc thay vì vào cánh đồng ngô, cô rất có khả năng sẽ bị thương trầm trọng, ít nhất, nếu không chết ngay lập tức.

Một ý thức sợ hãi lạnh lẽo chạm vào anh. Kẻ tấn công trong bóng tối, không rõ nhân dạng có thể ra đòn lại, nhưng lần này là nhắm vào Roanna. Tại sao lại không chứ? Không phải hẳn đã làm chuyện đó trước kia với Jessie hay sao? Và cũng đã thành công hơn.

Anh không sử dụng điện thoại di động, vì tần số không được an toàn, hay quay trở lại vào trong để đối mặt với những câu hỏi không thể tránh khỏi. Thay vào đó anh xuống chuồng ngựa và sử dụng điện thoại của Loyal. Người huấn luyện lắng nghe cuộc đàm thoại, đôi mày dày, xám của ông chau lại khi mắt ông bắt đầu trở nên giận dữ.

“Cậu nghĩ ai đó cố gây hại đến Cô Roanna à?” Ông hỏi ngay khi Webb gác máy.

“Tôi không biết. Có thể là vậy.”

“Cùng người đã đột nhập nhà chẳng?”

“Nếu thắng xe của cô ấy đã bị phá hoại, vậy thì tôi phải đồng ý với ông.”

“Điều đó có nghĩa là hẳn đã ở đây tối qua, phá chiếc xe của cô ấy.”

Webb gật đầu, vẽ mặt của anh sắt đá. Anh cố không tưởng tượng quá đáng cho đến khi anh biết chắc là xe của Roanna đã bị phá, nhưng anh không thể ngăn dạ dày đang siết chặt lại vì hoảng sợ và giận dữ khi nghĩ đến việc hẳn đã đến quá gần.

Anh lái xe đến giao lộ, trong lúc đó cẩn thận quan sát xung quanh. Anh không nghĩ việc này là một cái bẫy được thiết kế để đưa anh ra ngoài trời, vì không thể nào dự đoán đúng nơi tai nạn của Roanna sẽ xảy ra. Cho dù anh nhận thức sâu sắc rằng đó là nơi rất gần với địa điểm mà anh đã bị bắn từ ổ phục kích, anh e rằng lần này nó đã không nhắm vào anh, nhưng cụ thể là vào Roanna. Có lẽ cô không phải là kém may mắn vào cái đêm cô bị đập vào đầu. Mà thay vào đó cô đã rất may mắn, cô đã cố la hét và báo động cả nhà trước khi tên khốn đó có thể kết thúc công việc.

Jessie đã bị giết, nhưng lạy Chúa, anh sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy đến với Roanna. Bất kể điều gì anh phải làm, anh sẽ bảo vệ cô an toàn.

Anh đậu xe trên lề đường kế bên chỗ hàng rào bị tông đổ và chờ cảnh sát trưởng. Chẳng bao lâu sau Beshears chạy đến gần, và Booley đang đi cùng với ông ta trong ghế trước. Hai người đàn ông xuống xe và đi đến chỗ Webb, và họ cùng nhau giẫm qua những xác cây bắp đến chỗ chiếc xe đang đậu. Tất cả đều căng thẳng và im lặng. Sau hai sự cố kia, nó đòi hỏi hơi nhiều để tin rằng thắng xe của Roanna đã tự bị hỏng, và tất cả bọn họ đều biết điều đó.

Webb ngả người xuống và chui vào dưới xe. Những thân cây bắp cào vào lưng anh, và những côn trùng nhỏ bay vo ve qua tai anh. Mùi dầu mỡ và dầu thắng tràn vào mũi anh. “Carl, đưa cho tôi mượn cây đèn pin của ông,” anh nói, và một cây đèn pin lớn được chìa vào dưới gầm xe cho anh.

Anh bật nó lên và rọi tia sáng đến chỗ dây thắng. Anh nhìn thấy vết cắt hầu như ngay lập tức. “Các người có muốn nhìn vào cái này không?” anh mời.

Carl nằm xuống và nói lâu lâu khi ông nhích người dưới gầm xe để gia nhập với Webb, nguyên rửa khi những thân cây bắp đâm vào da ông. “Tôi quá già cho thứ này,” ông lầm bầm.

“Ồi !” Booley từ chối không tham gia với họ, vì trọng lượng ông đã tăng đáng kể, kể từ khi ông nghĩ hưu sẽ rất chật chội cho ông ở dưới gầm xe.

Carl kéo mạnh mình vào vị trí kế bên Webb và giận dữ khi ông nhìn thấy đường dây. “Đồ đẽu cẩu,” ông gầm gừ, ngược đầu sát vào để kiểm tra đường dây mà không chạm vào nó. “Cắt gần đứt luôn. Nhát cắt mới và sạch sẽ. Dù là cô ấy cố lên tới đường cao tốc mà không bị gì, cô ấy sẽ bị đụng nát khi cô ấy đến chỗ đèn giao thông trên cây số 157. Tôi đoán nó hoàn toàn là may mắn khi cô ấy tình cờ gặp cánh đồng này.”

“Là kỹ năng, không phải là may mắn,” Webb, nói. “Cô ấy lấy một số khoá học lái xe ở đại học.”

“Không làm những chuyện vớ vẩn hử. Tôi ước gì có nhiều người hơn sẽ lấy những lớp như thế, vậy thì chúng tôi đã không phải đi nhặt từng mảnh của họ trên đường cao tốc.” Ông nhìn lướt qua Webb, thấy miệng anh mím chặt, và nói, “Xin lỗi.”

Một cách cẩn thận họ lách người ra từ dưới gầm xe, tuy nhiên Carl lại nguyên rửa khi một thân cây chọc vào áo sơ mi của ông và xé một lỗ nhỏ trong nó.

“Cậu có kiểm tra những chiếc xe khác ở nhà không?” Booley hỏi.

“Tôi đã nhìn nhanh dưới tất cả những chiếc xe. Chỉ có xe của Roanna là bị chạm vào. Cô ấy thường đậu xe trong ga ra, nhưng cô ấy đã để xe ở bên ngoài tối qua.”

“Bây giờ, điều đó nghe quá trùng hợp ngẫu nhiên đấy.” Carl gãi cằm ông, một dấu hiệu cho biết là ông đang suy nghĩ. “Tại sao cô ấy lại không đậu xe trong ga ra?”

“Corliss đã đậu xe ở chỗ của cô ấy. Gần đây chúng tôi gặp chút rắc rối với Corliss, và tôi đã bảo cô ta dọn đi nơi khác. Tôi đã định bảo cô ta di chuyển xe của cô ta, nhưng Ro bảo tôi để yên đó và đừng làm nặng xị lên sẽ làm Lucinda khó chịu.”

“Có lẽ cậu nên làm nặng xị lên. Cậu có cho là Corliss sẽ làm những chuyện như thế này không?”

“Tôi sẽ là bị bất ngờ nếu cô ta biết phân biệt một cọng dây trắng từ một cọng dây câu.”

“Cô ta có bất cứ bạn bè nào sẽ làm nó cho cô ta không?”

“Tôi đã vắng mặt mười năm,” Webb trả lời. “Tôi không biết cô ta đang chơi chung với ai. Nhưng nếu cô ta có bất kỳ ai phá hỏng dây trắng, thì sẽ là xe của tôi, chứ không phải xe của Roanna.”

“Nhưng xe của cậu đậu trong ga ra.”

“Corliss có thể điều khiển các cánh cửa. Tất cả chúng tôi đều có thể. Nếu cô ta đứng đằng sau chuyện này thì nó sẽ không có vấn đề nếu chiếc xe đậu bên trong ga ra hay không.”

Carl lại gãi cằm của ông. “Những chuyện này thật không ăn khớp với nhau, đúng không? Tựa như chúng ta có những mảnh ghép từ mười câu đố khác nhau, và không có gì đi đôi với nhau cả. Nó tuyệt nhiên không có chút ý nghĩa gì.”

“Ồ, tất cả bọn chúng đều ăn khớp cả,” Booley nói một cách kiên quyết. “Chỉ là chúng ta tuyệt nhiên không thể biết thôi.”

22. Chương 22

Ngôi nhà rất yên tĩnh đêm đó khi Webb cuối cùng cũng bước vào phòng của Roanna. Như thường lệ, cô đang cuộn người trong ghế với cuốn sách trên đùi, nhưng cô nhìn quanh với nụ cười chào đón nồng nhiệt trong mắt cô. “Sao anh lâu thế?”

“Anh có ít chuyện gấp cần phải làm. Với tất cả sự kích động hôm nay anh đã quên băng nó.” Anh quỳ trước mặt cô, dùng mắt khám xét cô. “Em thật sự ổn chứ? Em không giấu anh bất cứ chuyện gì chứ?”

“Em ổn cả. Không có vết bầm nào. Anh có muốn em cởi hết quần áo ra cho anh kiểm tra không?”

Mắt anh trở nên mờ đục, và ánh mắt của anh hạ xuống vú cô. “Có.”

Cô cảm thấy mình bắt đầu nóng lên và tan ra bên trong, và núm vú của cô săn cứng y như mỗi lần khi anh nhìn cô. Anh cười khẽ, nhưng đứng lên và giữ tay cô lại, kéo cô đứng lên. “Đi nào.”

Cô nghĩ họ sẽ lên giường, nhưng thay vào đó anh đưa cô đến cửa. Cô nhìn anh bối rối. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đến phòng ngủ khác.”

“Tại sao?” cô hỏi, hoang mang. “Có chuyện gì với phòng này vậy?”

“Vì anh muốn thử cái giường khác.”

“Của anh à?”

“Không,” anh nói vẫn tất.

Roanna kháng cự lại áp lực trên lưng cô khi anh đẩy cô về phía cửa. Cô xoay lại và ném cho anh cái nhìn chăm chú, đều đều. “Có chuyện gì rồi.” Cô nói nó như một lời tuyên bố, không phải là một câu hỏi. Cô biết Webb quá rõ; cô đã nhìn thấy anh tức giận và cô đã nhìn thấy anh thích thú. Cô biết khi anh mệt mỏi, khi anh lo lắng, khi anh bức bối hết sức. Cô nghĩ cô đã nhìn thấy anh trong tất cả tâm trạng của anh, nhưng cái này là mới. Mắt anh cứng rắn và lạnh lẽo, với vẻ tỉnh táo làm cô nghĩ đến một con mèo đói đang theo đuổi con mồi.

“Chúng ta hãy chỉ nói là anh sẽ cảm thấy khá hơn nếu tối nay em ở trong một căn phòng khác.”

“Nếu em đi, anh sẽ nói cho em biết là tại sao chứ?”

Cái nhìn như dao cắt đó sắc bén hơn nữa. “Ồ, em sẽ đi,” anh nói nhẹ nhàng.

Cô vươn người thẳng dậy và đối mặt với anh, không chịu nhượng bộ. “Anh có thể tranh luận với em, Webb Tallant, nhưng anh không thể ức hiếp em. Em không phải là kẻ ngu ngốc hay là một đứa trẻ. Nói cho em biết chuyện đang xảy ra đi.” Không phải vì cô yêu anh điên cuồng mà coi như cô không thể nghĩ cho mình.

Anh trông rất bức bối, vì đã có lần cô đã không ngại ngần trước khi làm bất cứ thứ gì anh bảo cô làm. Nhưng lúc đó cô còn là một đứa trẻ, và bây giờ cô là một người phụ nữ; anh được nhắc nhở điều đó rất thường xuyên. Anh ra quyết định nhanh. “Được rồi, nhưng đi nào. Và im lặng nhất mà em có thể; anh không muốn đánh thức bất kỳ ai. Khi chúng ta đến căn phòng kia, cũng không được bật đèn.”

“Cái giường sẽ không có bất cứ tấm ra trải giường nào trên đó,” cô cảnh báo.

“Vậy thì mang theo cái gì đó để quần quanh người em trong trường hợp em thấy lạnh.”

Cô nhặt lên tấm chăn Afghan và lặng lẽ cùng anh đi xuống hành lang đến một trong những phòng ngủ bỏ không, cái cuối cùng bên trái. Rèm cửa đang mở, để cho ánh sáng từ mặt trăng khuyết rọi vào đủ để họ có thể di chuyển. Webb đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài, trong khi Roanna ngồi xuống giường.

“Nói với em đi,” cô nói.

Anh không xoay người khỏi cửa sổ. “Anh nghĩ tối nay chúng ta sẽ có khách.”

Cô nghĩ về điều đó vài giây, và dạ dày của cô thắt lại thành cái nút với câu trả lời rõ ràng. “Anh nghĩ kẻ trộm sẽ quay lại à?”

Anh liếc nhanh nhìn cô. “Em rất nhạy bén, em biết không? Anh không nghĩ hẳn là kẻ trộm. Nhưng, ừ, anh nghĩ hẳn sẽ đến.”

Anh có thể nhìn thấy bãi cỏ bên hông nhà từ căn phòng này, cô nhận ra, trong khi từ hai căn phòng của họ anh chỉ có thể nhìn thấy ở phía sau nhà. “Nếu hẳn không phải là kẻ trộm, tại sao hẳn lại trở lại?”

Webb im lặng một lát, sau đó nói, “Kẻ giết Jessie đã chưa bao giờ bị bắt.”

Cô đột nhiên thấy lạnh, và kéo tấm chăn Afghan quanh vai cô. “Anh nghĩ ... anh nghĩ ai đó đã giết Jessie lại vào nhà đêm đó, và đánh em à?”

“Anh nghĩ đó là điều có thể. Tai nạn của em hôm nay không phải là một tai nạn, Ro. Dây thắng xe của em đã bị cắt đứt. Và có kẻ đã bắn vài phát súng vào anh mới đây khi anh về muộn cho bữa tiệc. Xe anh đã không bị trục trặc gì; kính chắn gió của anh đã bị bắn vỡ.”

Roanna hít một hơi thở sâu, hoảng hốt, tâm trí cô quay cuồng. Cô muốn đứng bật dậy và la mắng anh vì đã không nói gì đó trước đây, cô muốn ném cái gì đó, cô muốn chạm tay vào bất cứ kẻ nào đã cố bắn anh. Tuy nhiên cô không thể làm bất cứ điều nào. Nếu cô muốn anh nói hết chuyện gì đang xảy ra, cô phải ngồi ở đó và không gây ra nhiều tiếng động. Cô định thần lại và cố lập luận. “Nhưng ... tại sao kẻ đã giết Jessie lại muốn giết anh? Và em chứ?”

“Anh không biết,” anh nói một cách bức tức. “Anh đã suy nghĩ mãi về mọi chuyện xảy ra trước khi Jessie chết, và anh không thể nghĩ ra được bất cứ thứ gì. Anh còn không biết cô ấy có nhân tình cho đến khi Booley nói với anh là cô ấy đã có thai khi cô ấy chết, nhưng tại sao hắn lại giết Jessie chứ? Nó lẽ ra sẽ có ý nghĩa hơn nếu hắn cố giết anh, không phải Jessie. Và nếu Jessie đã bị giết vì một chuyện khác mà cô ấy đã làm, thì chắc sẽ không có lý do gì để cho kẻ giết người theo sau em và anh. Chúng ta không biết hắn là ai, và sau mười năm hắn chắc cảm thấy an toàn khỏi việc bị bắt, vậy thì tại sao lại đánh liều để bắt đầu lại mọi chuyện chứ?”

“Vậy anh không nghĩ tình nhân của cô ấy là kẻ đã làm chuyện đó à?”

“Anh không biết. Không có lý do gì để hắn làm chuyện đó cả. Mặt khác, nếu anh là mục tiêu thực sự và từng là mục tiêu trước đây thì điều đó có nghĩa là Jessie đã chết vì cô ấy là vợ anh. Anh nghĩ cô ấy có thể đã làm kẻ giết người bị bắt ngờ, giống như em, và hắn đã giết cô ấy để cô ấy không thể nhận diện hắn. Anh đã đảm bảo ai cũng biết rằng em không thể nhớ bất cứ thứ gì về đêm em bị tấn công, vì thế hắn đã không có lý do gì để trở lại. Nhưng khi dây thắng xe của em bị cắt, anh biết là chuyện không đơn giản như thế. Phá xe của em là một hành động cụ thể nhắm vào em.”

“Vì chúng ta sắp kết hôn,” cô nói, cảm thấy phát ốm bên trong. “Nhưng sao hắn có thể biết được nhanh vậy? Chúng ta chỉ mới quyết định sáng hôm qua! ”

“Em đã bắt đầu sắp xếp cho hôn lễ vào hôm qua,” Webb nói, nhún vai. “Hãy nghĩ đến những người em đã gọi, những người mà họ chắc đã nhắc đến. Tin tức lan truyền. Người nào đó chắc là ghét anh rất nhiều, để đầu tiên là đeo đuổi Jessie, sau đó là em.”

“Nhưng cái chết của Jessie là ngoài dự kiến,” Roanna bàn cãi. “Không ai có thể biết được là các người sẽ tranh cãi tới đó hay anh sẽ đến quán rượu. Thông thường anh lẽ ra sẽ ở nhà.”

“Anh biết,” anh nói, thở ra với vẻ bức bối. “Anh không thể nghĩ ra được lý do gì cho tất cả các chuyện đó. Dù cho anh có cố nghiền ngẫm thế nào về nó, một vài chi tiết không ăn khớp.”

Cô đứng dậy từ giường và đến gần anh, cần sự gần gũi của anh. Anh ôm choàng lấy cô và ôm cô vào người anh, kéo tấm chăn Afghan quanh vai cô. Cô đặt đầu mình tựa vào ngực anh, khẽ hít mùi hương ấm áp, thơm mùi xạ của da anh. Không thể tưởng tượng nổi là có bất cứ thứ gì sẽ xảy đến với anh.

“Tại sao anh lại nghĩ hắn sẽ trở lại tối nay?”

“Vì hắn đã liên tục tấn công trong một thời gian ngắn. Hắn cứ quay lại, cố làm một chuyện khác. Loyal đang theo dõi từ chuồng ngựa. Nếu ông ấy nhìn thấy bất cứ thứ gì, ông ấy sẽ gọi anh trên điện thoại di động, sau đó thông báo cho cảnh sát trưởng.”

“Anh có vũ khí gì không?”

Anh nghiêng đầu về phía tủ quần áo. “Ở đó kia.”

Cô quay đầu lại và trong ánh sáng mập mờ cô có thể nhìn thấy một món đồ nằm bên trên tủ quần áo. Đột ngột cô biết sự khác biệt trong tâm trạng của anh. Đây là cách anh chắc đã dùng khi anh đuổi theo dấu vết của kẻ trộm ở Mexico: thợ săn, dã thú. Webb bình thường không chủ trương dùng bạo lực, nhưng anh sẽ giết để bảo vệ bản thân. Anh đã không phấn khích hoặc căng thẳng; tiếng đập của trái tim anh dưới đầu cô nghe đều đều. Anh kiên quyết một cách lạnh lùng, tàn bạo.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có gì xảy ra tối nay?” cô hỏi.

“Vậy thì chúng ta sẽ theo dõi lại tối mai. Cuối cùng, chúng ta sẽ bắt được hắn.”

Cô đứng với anh một lúc lâu, nhìn chăm chăm vào bóng đèn sáng trắng cho đến khi mắt cô đau nhức. Không có gì di chuyển, và tiếng côn trùng kêu rả rích.

“Anh có chắc là hệ thống báo động đã được cài không?”

Anh chỉ đến hộp mã số bên cạnh cánh cửa ra ban công. Một ánh đèn xanh nhỏ xíu đang sáng ngời. Đèn đỏ sẽ loé sáng nếu có một cánh cửa đang mở, và nếu mã số không được bấm vào trong mười lăm giây, thì sẽ phát tiếng chuông báo động.

Webb có vẻ kiên nhẫn chịu đựng mọi thử thách và có sức chịu đựng của một người chạy đua maratông. Anh đứng bất động, canh gác, nhưng Roanna không thể cố đứng yên được trong một thời gian dài như thế. Cô đi tới lui quanh căn phòng ngủ tối om, ôm tấm chăn Afghan quanh người, cho đến Webb nói khẽ, “tại sao em không nằm xuống và ngủ một chút đi?”

“Em bị chứng mất ngủ mà, nhớ không?” cô trả đũa. “Em chỉ ngủ sau khi - ”

Cô dừng lại, và anh cười khùng khục. “Anh có thể nói cái gì đó thô thiển, nhưng anh sẽ không. Anh thấy thích chứng bệnh mất ngủ kỳ lạ này,” anh trêu chọc. “Nó mang lại cho anh sự ưu đãi.”

“Em đã không nhận thấy là anh cần bất cứ sự ưu đãi nào.”

“Sau khi chúng ta đã kết hôn khoảng ba mươi năm gì đó, anh có thể - ” anh dừng lại, mỗi cơ bắp trong cơ thể to lớn của anh căng lên.

Roanna không vội đến cửa sổ, cho dù đó là thôi thúc đầu tiên của cô. Cô đang mặc áo ngủ trắng; bóng dáng của cô ở cửa sổ có thể bị nhìn thấy. Thay vào đó cô thì thầm, “Anh nhìn thấy ai đó hả?”

“Tên khốn đó đang chuồn lên cầu thang bên ngoài,” anh thì thầm. “Anh đã không nhìn thấy hắn cho đến lúc này. Có lẽ Loyal cũng không nhìn thấy.” Anh lấy điện thoại di động từ trong túi và nhấn nút gọi số của Loyal. Vài giây sau anh nói nhỏ, “hắn ở đây, đang tới gần ban công bằng cầu thang bên ngoài.” Chỉ nói thế. Anh đóng điện thoại và cất nó trở lại vào túi.

“Chúng ta sẽ làm gì?” Cô thì thầm.

“Chờ xem hắn sẽ làm gì. Loyal đang gọi cảnh sát trưởng, sau đó ông ta sẽ đến để dự phòng.” Anh hơi chuyển vị trí một chút, để anh có góc nhìn tốt hơn với kẻ lặng lẽ đột nhập. Ánh trắng rọi nghiêng qua khuôn mặt của hắn. “Hắn đang đi vòng tới phía trước ... bây giờ hắn đã khuất khỏi tầm nhìn.”

Đèn đỏ chớp nhá, thu hút sự chú ý của Roanna. Cô nhìn chăm chăm vào hộp số. “Webb, hắn ở trong nhà! Ánh đèn đang chớp.”

Anh chửi thề nhỏ và di chuyển qua phòng đến chỗ cây súng lục nằm trên tủ quần áo.

Vẫn theo dõi ánh đèn, Roanna nói, giật mình, “Nó đã hết chớp. Nó xanh lại rồi.”

Anh quay ngoắt lại và nhìn chăm chăm vào hộp số. “Có người đã cho hắn vào.” Giọng anh gần như không thành tiếng, nhưng chất đầy sự đe dọa không báo trước điềm lành cho ai đó. “Corliss.”

Anh cởi giày và lặng lẽ đến cửa.

“Anh sẽ làm gì?” Roanna hỏi một cách dửng dưng, cố nói nhỏ lại. Thật khó, với nỗi giận dữ và nỗi sợ hãi đang chảy qua tĩnh mạch qua từng nhịp đập của trái tim cô. Cô run rẩy với yêu cầu được đi cùng anh, nhưng cô buộc mình phải đứng yên. Cô không có phương tiện gì để bảo vệ mình, và điều cuối cùng anh cần là phải lo lắng về cô.

“Cố đến từ sau lưng hắn.” Anh hé mở cửa, nhìn xuống hành lang xem kẻ đột nhập. Anh không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Anh quyết định đợi, hi vọng gã đàn ông sẽ để lộ vị trí của hắn. Anh nghĩ anh nghe tiếng thì thầm yếu ớt nhưng không thể chắc.

Vài giây trôi qua, và Webb đánh liều mở cửa thêm một chút. Bây giờ anh có thể nhìn thấy đến tận trước nhà, bên phía này của ngôi nhà, và hành lang trống rỗng. Anh trườn ra khỏi phòng và đi xuống hành lang phía sau, đôi chân trần của anh không gây ra một tiếng động nào trên thảm, luôn ở gần bức tường. Khi anh đến gần góc nhà anh đi chậm lại, nâng súng lên và kéo cò trở lại. Với lưng của anh ấn vào tường, anh nhìn nhanh qua góc. Một bóng đen hiện ra lơ lửng ở đầu kia của hành lang. Webb giật mạnh người trở lại, nhưng không kịp - anh đã bị nhìn thấy. Một tiếng súng lớn dội lại qua ngôi nhà, và vừa bay tung tóe từ bức tường.

Webb chửi thề ngay khi anh ném mình vào khoảng trống, cuộn người, mang vũ khí của mình qua. Anh siết cò, cây súng bật trong tay anh, nhưng bóng đen ở phía bên kia chạy như bay về phía cửa phòng của Lucinda. Khói bay đầy hành lang, và mùi khét lẹt của thuốc súng sộc vào mũi anh khi Webb lóng ngóng đứng dậy và ném mình tới phía trước.

Như anh đã nghĩ, những phát súng làm cả nhà mở cửa của họ, ló đầu ra. “Mẹ kiếp, vào phòng của các người ngay,” anh thét lớn giận dữ.

Gloria lờ anh và bước ra hành lang. “Đừng chửi tôi! ” bà cáu kỉnh. “Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Đằng sau bà, kẻ đột nhập bước vào hành lang, nhưng Gloria ở giữa họ và Webb không thể bắn. Một cách thô bạo anh đẩy bà ra, và với một tiếng thét bà ngã sổng xoài trên sàn.

Và anh cứng đờ người, đột ngột cảm thấy bất lực. Gã đàn ông đó đang kẹp một cánh tay quanh cổ của Lucinda, giữ bà cụ mỏng manh yếu ớt trước mặt hắn như một tấm chắn. Cây súng trong tay kia của hắn, mũi súng chĩa vào thái dương của Lucinda, và một nụ cười hoang dại trên khuôn mặt hắn.

“Từ từ tháo đạn ra khỏi súng,” hắn ra lệnh, thụt lùi về phía hành lang trước. Webb không do dự. Biểu hiện trên khuôn mặt của hắn nói cho anh biết rằng Lucinda sẽ chết nếu anh không tuân theo. Với chuyển động cổ ý anh lật mở ổ đạn và lấy ra tất cả những viên đạn.

“Ném chúng ra sau lưng mày,” hắn nói, và Webb tuân theo, quăng cây súng xuống hành lang. “Bây giờ đá cây súng về phía tao.”

Cẩn thận anh cúi người và đặt cây súng trống rỗng trên thảm, sau đó lấy chân đẩy nó về phía hắn, hắn không thèm nhặt nó lên. Hắn không cần phải làm thế; thằng đó đã lấy đạn khỏi vũ khí, vì thế không thể nào có bất kỳ ai có thể nhặt lên viên đạn, lấy cây súng và nạp lại nó, sau đó nhả đạn, trước khi hắn có thể bắn họ.

Lucinda đang đứng yên không nhúc nhích trong tay hắn, mặt bà không còn chút màu sắc hết như cái áo ngủ của bà. Mái tóc bạc của bà bị rối tung như thể hắn đã kéo bà ra khỏi giường, và có lẽ là hắn đã làm thế, cho dù có khả năng là bà đã đứng bật dậy ngay khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên hơn và đang đến để xem chuyện gì đã xảy ra khi hắn chộp cổ bà.

Hắn nhìn quanh quất, nụ cười hoang dã của hắn thậm chí trở nên rộng hơn khi hắn thấy tất cả mọi người đứng tê cứng trong cánh cửa phòng ngủ của họ, ngoại trừ Gloria, người vẫn còn nằm trên thảm và rên rỉ.

“Tất cả mọi người! ” hắn đột ngột rống lên. “Tao muốn thấy tất cả! Tao biết hết tất cả chúng mày, cho nên nếu ai cố tình trốn, tao sẽ cho viên đạn vào đầu mẹ già nhiều chuyện này đây. Bọn mày có năm giây! Một - hai - ba - ”

Harlan bước ra khỏi phòng ngủ và cúi người để giúp Gloria đứng dậy. Bà bám vào ông, vẫn rên rỉ. Greg và Lanette rời phòng của họ, mặt mày tái mét.

” - bốn - ”

Webb thấy Corliss và Brock xuất hiện từ hành lang bên kia.

Hắn nhìn quanh quất. “Còn một người nữa,” hắn nói với vẻ khinh miệt. “Chúng ta còn thiếu con ngựa cái nhỏ của mày đây, Tallant. Cô ta đâu? Mày nghĩ tao đang giỡn chơi về vụ giết con chó cái già này à?”

Đừng, Webb nghĩ. Đừng. Nhiều như anh yêu thương Lucinda, anh không chịu được suy nghĩ đánh liều Roanna. Chạy đi. Anh thầm van xin cô. Chạy đi, em yêu. Hãy kêu người đến giúp. Chạy đi! Hắn nhìn phía về phía trái và nở nụ cười hài lòng. “Cô ta đây rồi. Ra đây đi, em yêu. Gia nhập với đám người vui vẻ này đi.”

Roanna bước đến phía trước, di chuyển để đứng giữa Corliss và cánh cửa đôi ra ban công. Cô trông cũng nhợt nhạt như Lucinda, thân thể mảnh khảnh của cô hầu như không có thực. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông và thở hổn hển, mặt cô thậm chí còn trắng hơn.

“Sao, đẹp chưa này?” Hấn cười toe toét với Roanna. “Tao thấy là mày đã nhớ ra tao.”

“Phải,” cô nói mơ hồ.

“Vậy thì tốt, vì tao cũng nhớ mày rất rõ. Cả hai ta có một vấn đề còn chưa được giải quyết. Mày đã làm tao sợ khi đến gần tao trong hành lang tối hôm đó, nhưng tao nghe nói là mày bị đánh trúng vào đầu và bị chấn động, và không nhớ gì về nó. Đúng không?”

“Đúng,” cô lại nói, mắt cô to và đen trên khuôn mặt trắng bệch của cô.

Hấn cười, rõ ràng hài lòng bởi tình huống trở trêu. Đôi mắt hấn lạnh lẽo quét qua tất cả bọn họ. “Thực đúng là một cuộc đoàn tụ gia đình. Tất cả chúng mày hãy tụ họp với nhau, ở đây trong hành lang trước, dưới ánh sáng để tao có thể nhìn thấy rõ tất cả.” Hấn lại di chuyển, ngoài tầm với, giữ đầu của Lucinda uốn cong trở lại khi Webb lặng lẽ hướng dẫn những người khác bước tới phía trước, tập hợp họ lại cùng với Corliss, Brock, và Roanna.

Webb liếc cái một cái như muốn giết người về phía Corliss. Á đang theo dõi gã đàn ông như thể thích thú, không có chút sợ hãi trên khuôn mặt của ả. ả đã cho hấn vào, và ả quá ngu ngốc để nhận ra là hấn cũng sẽ giết ả. Tất cả bọn họ sẽ chết, trừ phi anh làm điều gì đó.

Anh cố di chuyển sát Roanna, hi vọng rằng anh có thể lấy thân mình che cho cô, rằng bằng cách nào đó cô có thể sống sót. “Này - này,” tên đàn ông nói, lắc đầu. “Mày đứng yên, đồ khốn kiếp.”

“Ông là ai?” Gloria nói neho neho. “Thả chị tôi ra!”

“Câm ngay, con chó cái, nếu không tao sẽ cho viên đạn này vào đầu mụ đấy.”

“Nó là một câu hỏi hay,” Webb nói. Anh nhìn chăm chăm vào người đàn ông với cái nhìn lạnh lùng, cứng rắn. “Ông là đồ quỷ sứ nào vậy?”

Lucinda nói, đôi môi không còn chút máu của bà di chuyển. “Tên của hấn là,” bà nói rõ ràng, “Harper Neeley.”

Người đàn ông cười một cách lỗ mãng, hoang dã. “Tôi thấy là bà đã nghe nói về tôi.”

“Ta biết ông là ai. Ta đã quyết khám phá cho ra.”

“Bà đã làm thế thật à? Thật thú vị đấy. Không hiểu tại sao bà lại không bao giờ đến thăm. Suy cho cùng chúng ta cũng đều là người nhà cả.” Hấn lại cười.

Webb không muốn sự chú ý của hấn tập trung vào Lucinda, không muốn hấn theo dõi bất cứ ai trong số họ ngoại trừ mình. “Tại sao, mẹ kiếp?” anh gầm gừ. “Ông muốn gì? Tôi không biết ông, tôi chưa bao giờ thậm chí nghe về ông.” Nếu anh có thể trì hoãn đủ lâu, Loyal có thể vào đúng vị trí và làm điều gì đó, hoặc cảnh sát trưởng sẽ đến. Anh chỉ cần trì hoãn.

“Vì mày đã giết cô ấy,” Neeley nói dữ dội. “Mày đã giết cô gái của tao, đồ con hoang chết tiệt.”

“Jessie ư?” Webb nhìn hấn chăm chăm, ngạc nhiên. “Tôi không giết Jessie.”

“Khốn kiếp, đừng nói láo!” Neeley gầm rú, giật mạnh cây súng từ đầu Lucinda để chìa vào Webb. “Mày đã phát hiện chuyện của bọn tao, và mày đã giết cô ấy!”

“Không,” Webb nói một cách gay gắt. “Tôi không có. Tôi chẳng hề biết cô ấy không chung thủy với tôi. Tôi không biết cho đến sau khi cuộc khám nghiệm tử thi khi cảnh sát trưởng nói với tôi là cô ấy đã có thai. Tôi biết nó không thể là của tôi.”

“Mày biết!Mày biết và mày đã giết cô ấy!Mày đã giết cô gái của tao và mày giết đứa con của tao, và tao sẽ buộc mày nhìn trong khi tao giết đứa con của mày. Tao sẽ bắn con chó cái nhỏ này ngay bụng và mày sẽ đứng ở đó và ngắm nhìn cô ta chết, rồi tao sẽ bắn mày - ”

“Nó đã không giết Jessie! ” Giọng Lucinda vang lên át giọng của Neeley. Bà nâng cao cái đầu trắng của bà. “Là ta đã làm.”

Cây súng hơi lay chuyển. “Đừng cố giả trò với tôi, bà già,” Neeley nói hỗn hển.

Webb giữ sự chú ý của anh dán chặt vào Neeley; mắt hắn đang lóe lên giận dữ, mồ hôi nhỏ giọt trên khuôn mặt hắn khi hắn nổi điên. Hắn đang dự định giết chín người. Hắn đã phí một phát súng. Cây súng là tự động; nó có bao nhiêu viên đạn trong ổ? Có loại có khoảng mười bảy viên, nhưng sau phát súng đầu tiên hắn hầu như không thể mong tất cả bọn họ đứng im ở đó như con cừu chờ vào lò mổ. Hắn phải nhận ra rằng hắn đang ở trong một tình cảnh hầu như là không thể, nhưng điều đó làm hắn càng không thể lưỡng lự được. Hắn chẳng có gì để mất.

“Ta đã giết nó,” Lucinda lặp lại.

“Bà đang nói dối. Chính nó, mọi người đều biết chính là nó.”

“Ta đã không có ý định giết nó,” Lucinda nói một cách bình tĩnh. “Đó là tai nạn. Ta đã sợ, ta không biết phải làm gì. Nếu Webb thực sự bị bắt giữ, ta lẽ ra đã thú nhận, nhưng Booley đã không thể tìm thấy bằng chứng nào vì không có bất kỳ dấu vết nào. Webb đã không làm chuyện đó.” Bà nhìn Webb, trao cho anh ánh mắt buồn bã, yêu thương, và hối tiếc. “Ta xin lỗi,” bà thì thầm.

“Bà đang nói dối! ” Neeley la hét, giật mạnh bà vào hắn và siết chặt cánh tay quanh họng bà. “Tôi sẽ bẻ gãy cổ bà nếu bà không câm miệng lại!”

Greg nhào vào người hắn. Một Greg luôn im lặng, khiêm tốn, người đã để cho Lanette điều khiển cuộc sống của họ mà thậm chí không mở miệng để đưa ra ý kiến. Lanette hét lên, và Neeley giật mạnh trở lại, bắn một phát. Greg loạng choạng và té ngã về phía trước, tất cả sự phối hợp của ông đột ngột biến mất, chân và tay của ông co giật. Ông nằm sõng xoài trên sàn, ngực của ông phập phồng và mắt ông mở to bất ngờ. Sau đó ông ho một tiếng ho nhỏ kỳ lạ và nó trở thành một tiếng rên khi máu từ từ loang ra bên dưới ông.

Lanette nhét tay vào miệng bà, nhìn chồng bà khiếp sợ. Bà bắt đầu tiến về phía trước, theo bản năng đến chỗ của ông.

“Không được di chuyển! ” Neeley la hét, vẩy cây súng lung tung. “Tao sẽ giết người kế tiếp dám di chuyển!”

Corliss đang nhìn chăm chăm vào cha ả, miệng ả mở ra, vẻ mặt của ả sững sốt. “Anh đã bắn cha tôi,” ả nói một cách kinh ngạc.

“Câm ngay, đồ chó cái chết tiệt. Ngu ngốc,” hắn nói với vẻ khinh miệt. “Mày đúng là đồ ngu ngốc.”

Webb thoáng thấy một chuyển động nhỏ qua khóe mắt của anh. Anh không dám động đậy, không dám quay đầu lại, khi nỗi kinh hoàng vây chặt lấy anh. Roanna lại di chuyển, chỉ một ít chuyển động, đưa cô đến chỉ cách sát cánh cửa một phân số.

Trên hộp mã số ở phía trái của cánh cửa, Webb thấy ánh đèn xanh chuyển sang đỏ.

Roanna đã mở cửa.

Mười lăm giây. Tiếng hú báo động sẽ gây ra sự xao nhãng mà anh cần. Anh bắt đầu đếm, hy vọng anh có thể chọn đúng thời điểm.

Nước mắt chảy ròng ròng trên mặt Corliss khi ả nhìn chăm chăm vào Greg, quần quai một cách yếu ớt trên sàn nhà. “Cha,” ả nói. ả ngoái lại nhìn Neeley và khuôn mặt ả cong lên vì giận dữ, và vì chuyện khác. “Anh đã bắn cha tôi! ” ả la hét, lao vào Neeley, bàn tay của ả mở rộng như móng vuốt.

Hắn lại bóp cò.

Corliss trượt chân, thân mình của ả giật mạnh ra phía sau thậm chí khi chân của ả cố tiếp tục bước tới. Lanette la hét bằng giọng khàn đục, và cây súng loạng choạng chìa về phía bà.

Chuông báo động vang lên, chói tai, âm thanh inh ỏi với cường độ của nó. Ngón tay của Neeley siết chặt trên cò ngay khi Webb di chuyển, và viên đạn bắn vào bức tường ngay trên đầu của Lanette. Neeley đẩy

Lucinda qua một bên, bàn tay kia của hắn đưa lên che tai khi hắn cố vung cây súng qua. Webb đánh hắn, húc một bên vai cứng cáp vào bụng hắn, hất mạnh hắn vô tường. Với bàn tay trái, anh chụp cổ tay phải của Neeley, đưa lên để hắn không thể bắn trúng bất cứ một người nào khác dù là hắn có bóp cò.

Neeley đẩy lại, cố thu mình. Hắn đã nổi điên, và khoẻ như trâu. Brock lao vào, thêm sức mạnh của anh để giúp Webb khi họ giữ cánh tay của Neeley lại, ghim nó vào bức tường, nhưng hắn vẫn cố đẩy họ. Webb đẩy đầu gối của anh lên, thúc mạnh nó vào háng của Neeley. Một tiếng rên tắt nghẹn thoát ra khỏi yết hầu của hắn, sau đó hắn há hốc miệng không ra tiếng, chỉ có miệng của hắn là hoạt động. Hắn bắt đầu trượt xuống khỏi bức tường, mang họ ngã theo cùng hắn, và cử động đó đã giật mạnh cánh tay của hắn thoát khỏi tay họ. Webb chụp cây súng khi ba người họ ngã xuống sàn trong tình trạng lộn xộn. Neeley lấy lại hơi thở của hắn với một tràng cười ngật nghèo, và chỉ sau đó Webb nhận ra rằng tiếng thét của tiếng chuông báo động đã dừng lại, Roanna đã tắt nó nhanh chóng như khi cô mở nó.

Neeley đang sờ soạng, xoay cơ thể của hắn, vẫn còn cười trong cái âm thanh chói tai đó, âm thanh điên cuồng làm tóc Webb dựng đứng lên sau gáy. Hắn đang nhìn chăm chăm vào cái gì đó, và cười khi hắn cố chống chọi, oằn người trên sàn, cố xoay cây súng lục lại một lần nữa -

Roanna.

Cô đang quỳ bên cạnh Lucinda, nước mắt chảy dài xuống khuôn mặt của cô khi cô nhìn ngược lên từ người bà nội cô đến nơi Webb đang chống chọi với Neeley, rõ ràng là bị giằng xé giữa hai chuyện.

Roanna.

Cô là mục tiêu hoàn hảo, hơi cô lập so với tất cả những người khác vì Lanette, Gloria, và Harlan đã vội vã đến chỗ của Greg và Corliss. Cái áo ngủ của cô trắng muốt, hoàn hảo, không thể bị bắn hụt ở khoảng cách này.

Nòng súng xám chậm chậm xoay quanh, mặc dù với nỗ lực hết sức của anh và Brock để giữ cánh tay của Neeley một chỗ, để đánh bật cây súng ra khỏi hắn.

Webb gầm lên giận dữ, sự vội vã dâng cao qua cơ bắp của anh, não của anh, ngăn chặn mọi thứ bên trong cơn thủy triều đỏ. Anh lao tới phía trước một inch, bàn tay anh bóp chặt trên Neeley, từ từ kéo cây súng trở lại, trở lại, cho đến khi anh gần như lấy được nó khi những đốt xương trong những ngón tay to lớn của Neeley nghe lộp bộp dưới áp lực.

Hắn la hét, quần quai trên sàn nhà, mắt hắn lộ vẻ đau đớn.

Webb loạng choạng đứng lên, vẫn giữ cây súng. “Brock,” anh nói bằng một giọng nhỏ, khắc nghiệt. “Tránh ra.”

Brock bò khỏi người Neeley.

Khuôn mặt của Webb lạnh lẽo, và Neeley chắc đã đọc được cái chết của hắn ở đó. Hắn cố nhào lên, với lấy cây súng, và Webb bóp cò. Ở một khoảng cách gần như thế này, một phát là tất cả những gì anh cần.

Tiếng vang dội lại lịm dần, và anh có thể nghe được âm thanh yếu ớt của tiếng còi báo động ở xa.

Lucinda đang cố ngồi dậy. Roanna giúp bà, đỡ bà cựa bằng cơ thể của cô. Lucinda đang thở hổn hển, màu sắc trên mặt bà xám xịt khi bà nhấn bàn tay lên ngực bà. “Hắn - hắn là cha nó,” bà thở hổn hển một cách tuyệt vọng, vươn ra phía trước đến Webb, cố làm anh hiểu. “Ta không thể - ta không thể để cho n - nó sinh đứa bé.” Bà nghẹn lời và nhăn mặt, ấn mạnh hơn trên ngực bà bằng bàn tay kia. Bà đổ sập vào người Roanna, cơ thể của bà mềm nhũn và ngã quỵ xuống sàn.

Webb nhìn quanh những người nhà của anh, tới những vũng máu, sự phá huỷ và đau buồn. Trên tiếng rên rỉ đau đớn, tiếng nức nở, anh nói bằng một giọng cứng rắn, “Chuyện này chỉ biết trong gia đình, các người hiểu không? Tôi sẽ nói chuyện. Neeley là cha của Jessie. Ông ta nghĩ tôi đã giết cô ấy, và ông ta đến để trả thù. Chỉ có vậy, các người hiểu không? Tất cả các người, các người có hiểu không? Không ai biết người đã thật sự giết Jessie.”

Họ ngoái lại nhìn anh, những người sống sót, và họ hiểu. Bí mật khủng khiếp của Lucinda sẽ vẫn cứ như thế, là một bí mật.

Ba ngày sau, Roanna ngồi cạnh giường của Lucinda trong khoa chăm sóc tim đặc biệt, nắm tay bà nội và nhẹ nhàng vuốt nó khi cô nói chuyện với bà. Bà nội của cô đã bị lên cơn đau tim nặng, và cơ thể của bà đã rất mỏng manh yếu ớt đến nỗi bác sĩ đã không nghĩ là bà sẽ sống qua đêm.

Roanna đã ngồi bên cạnh giường của bà suốt đêm, thì thầm với bà, nói với bà là bà sắp có chất, và bất chấp mọi kiến thức y học và logic, Lucinda đã bình phục lại. Roanna đã ở lại cho đến khi Webb buộc cô về nhà nghỉ ngơi, nhưng đã trở lại ngay khi anh cho phép.

Tất cả bọn họ đều làm theo mệnh lệnh của Webb, gia đình đứng hỗ trợ ngay sau lưng anh. Có quá nhiều thứ để vượt qua đến nỗi họ đều tê liệt. Họ đã chôn Corliss ngày hôm trước. Greg đang ở khoa chăm sóc đặc biệt ở Birmingham. Viên đạn đã xén bớt xương sống của ông và bác sĩ nghĩ ông sẽ hơi bị tê liệt, nhưng họ nghĩ ông sẽ có thể đi bộ được nhờ vào sự giúp đỡ của cây gậy. Thời gian là câu trả lời hay nhất.

Lanette giống như người dở sống dở chết, di chuyển lặng lẽ giữa đám tang của con gái bà và giường bệnh của chồng bà. Gloria và Harlan cũng ở tình trạng như thế, hoảng hốt và hoang mang. Brock sắp xếp tang lễ và chăm sóc những người khác, khuôn mặt dễ nhìn của anh đầy vẻ đau buồn và mệt mỏi, nhưng vị hôn thê của anh luôn ở bên anh trong suốt toàn bộ thời gian, và anh đã tìm được nguồn an ủi từ đó.

Roanna nhìn lên khi Webb đi vào căn phòng nhỏ. Mắt Lucinda sáng bừng lên khi bà thấy anh, sau đó đầy nước mắt. Đây là lần đầu tiên bà thức tỉnh khi anh đến thăm. Bà sờ soạng tìm tay anh, và anh vươn ra phía trước nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay của bà.

“Ta thật xin lỗi,” bà thì thầm, thở hổn hển. “Ta đáng lẽ phải ...nói cái gì đó. Ta không bao giờ muốn cháu ... gánh chịu trách nhiệm.”

“Cháu biết,” anh thì thầm.

“Ta đã rất sợ,” bà tiếp tục, quyết tâm nói nó ra bây giờ sau nhiều năm giữ im lặng. “Ta đã đến phòng của cháu ...sau khi cháu rời khỏi ...có khuyên nhủ nó. Nó thật ...điên cuồng. Không chịu nghe. Nói là nó ... sẽ dạy cháu một ...bài học.” Sự thú nhận đến nhanh. Bà phải thở dốc giữa những lời nói, và sự cố gắng đang làm mặt bà toát mồ hôi, nhưng bà tập trung ánh mắt trên khuôn mặt của Webb và không chịu nghỉ ngơi. “Nó đã nói là nó sẽ ... có đứa con của Harper Neeley ... và nói là của cháu. Ta không thể ... để cho nó làm chuyện đó. Biết rõ hẳn là ...cha ruột của nó ...thật đáng kinh tởm.”

Bà hít một hơi dài, rùng mình với nỗ lực. Ở bên kia của bà, Roanna giữ chặt tay bà.

“Ta bảo nó là ...không được. Nói với nó là nó phải ... dứt bỏ. Phá thai. Nó cười ...và ta đã tát nó. Nó trở nên điên cuồng ... húc ngã ta. Ta nghĩ ... là nó cố giết ta. Ta tránh được ... nhặt lên cái vĩ lò ... nó nhảy xổ vào ta lại. Ta đã đánh nó,” bà nói, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt bà.

“Ta ... yêu nó,” bà nói yếu ớt, nhắm mắt lại. “Nhưng ta không thể ...để cho nó sanh đứa con đó.”

Có một tiếng cào nhẹ khi cánh cửa kính bị đẩy ra. Webb quay đầu lại để nhìn thấy Booley đứng ở đó, vẻ mặt của ông mệt mỏi. Anh trừng mắt với Booley và quay lại về phía Lucinda.

“Cháu biết,” anh thì thầm khi anh cúi xuống bà. “Cháu hiểu. Bây giờ bà hãy ráng hồi phục. Bà phải có mặt ở đám cưới bọn cháu, nếu không cháu sẽ rất thất vọng, và cháu sẽ không tha thứ cho bà vì điều đó.”

Anh nhìn lướt qua Roanna. Cô cũng đang nhìn chăm chăm vào Booley, cái nhìn lạnh lẽo trong đôi mắt nâu thách đố ông làm hoặc nói bất cứ thứ gì sẽ làm Lucinda khó chịu.

Booley hắt đầu với Webb, ý rằng ông muốn nói chuyện với anh ở bên ngoài. Webb vỗ nhẹ tay Lucinda, cẩn thận đặt nó trên giường, và đi cùng với cặp cảnh sát trưởng.

Họ lặng lẽ bước ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt và đi xuống hành lang dài, ngang qua phòng đợi nơi những thân nhân đang thức những đêm dài bất tận. Booley liếc nhìn vào căn phòng đông đúc và tiếp tục đi.

“Tôi đoán là tất cả những chuyện đó bây giờ đều đã sáng tỏ,” cuối cùng ông nói.

Webb tiếp tục im lặng.

“Không có ích gì nếu cứ đào bới thêm lên,” Booley trầm ngâm. “Neeley đã chết, và chắc sẽ không có ích gì khi cáo buộc Lucinda. Dù sao thì cũng không có bằng chứng, chỉ là những lời nói lan man của một bà lão sắp chết. Không có ích gì khi kích động lên mọi chuyện, mà không vì lí do gì cả.”

“Tôi rất biết ơn cho điều đó, Booley,” Webb nói.

Ông già vỗ tay động viên anh và trao cho anh cái vẻ ngoài bình thản, hiểu biết. “Nó đã kết thúc, con trai,” ông nói. “Hãy tiếp tục cuộc sống của cậu.” Sau đó ông quay lưng và từ từ đi đến thang máy, và Webb dò lại bước của anh đến phòng CICU. Anh biết Booley đã nói với anh điều gì. Beshears đã không hỏi quá nhiều câu hỏi về cái chết của Neeley, thực ra đã hỏi vài câu hỏi khá rõ ràng.

Beshears là người dày dạn kinh nghiệm. Ông biết cách nhận diện cú bắn tử hình khi ông nhìn thấy nó.

Webb lặng lẽ vào lại phòng, nơi Roanna lại một lần nữa nói chuyện nhỏ nhẹ với Lucinda, người dường như đang lim dim ngủ. Cô nhìn lên, và anh cảm thấy hơi thở của anh bị kẹt lại trong ngực khi anh nhìn cô chăm chăm. Anh muốn ôm cô trong vòng tay của anh và không bao giờ để cô đi, vì anh đã suýt mất cô. Khi cô giải thích về cuộc chạm trán của cô với Neeley vì cách hằn đối xử tệ hại với con ngựa của hân, máu của Webb đã đông cứng lại. Ngay sau đó, Neeley đã đột nhập nhà lần đầu tiên, và khi Roanna đến gần hân, hân chắc đã nghĩ cô sẽ nhận ra hân. Hân lẽ ra đã giết cô rồi, Webb tin chắc, nếu Roanna đã không kịp thức tỉnh để la hét khi Neeley đánh cô. Ý tưởng của anh về việc bịa đặt rằng sự chấn động đã làm cô mất trí nhớ về đêm đó, như để đề phòng, đã chắc chắn cứu sống cô, vì nếu không Neely lẽ ra đã thử sớm hơn với cô, trước khi Webb cài đặt hệ thống báo động.

Neeley đã suýt nhắm cây súng vào người cô, và điều đó đã ký lệnh hành hình của hân.

Webb đi đến bên cô, khẽ chạm tay vào mái tóc màu hạt dẻ, vuốt một ngón tay xuống má cô. Cô tựa đầu vào anh, thở dài khi cô áp má vào áo sơ mi của anh. Cô biết. Cô đã theo dõi. Và khi cô quỳ bên cạnh Lucinda, khi anh quay lại về phía cô sau khi bóp cò, cô đã trao cho anh một cái gật đầu nhỏ.

“Bà đang ngủ,” Roanna nói, giữ giọng cô thành tiếng thì thầm. “Nhưng bà sẽ về nhà lại. Em biết mà.” cô ngừng lại. “Em đã kể bà nghe về chuyện đứa bé.”

Webb quỳ trên sàn và ôm choàng lấy cô, và cô cúi đầu xuống anh, và anh biết rằng anh đang nắm giữ toàn bộ thế giới của anh ở đó, ngay trong vòng tay của anh.

Đám cưới của họ rất yên tĩnh, rất nhỏ, và diễn ra trễ hơn một tháng so với dự định ban đầu.

Nó được tổ chức trong vườn, ngay sau khi mặt trời lặn. Những sắc màu dịu dàng của hoàng hôn phủ nhẹ trên mặt đất. Những ánh đèn màu hồng đào rực sáng trong lùm cây nơi Webb đợi bên cạnh vị giám mục.

Vài hàng ghế trắng đã được đặt ở mỗi bên của lối đi, và mọi khuôn mặt đều quay về phía Roanna khi cô bước đi trên tấm thảm được trải trên bãi cỏ. Từng khuôn mặt đều bừng sáng.

Greg và Lanette ngồi trong hàng ghế đầu tiên; Greg ngồi trong xe lăn, nhưng dự đoán bệnh của ông rất tốt. Với việc trị liệu vật lý, bác sĩ đã nói là ông sẽ có thể sử dụng chân trái của ông, mặc dù ông sẽ luôn bị khuyết khiếm. Lanette đã chăm sóc cho chồng bà một cách tận tâm không chịu để cho ông bỏ cuộc, thậm chí khi nỗi đau buồn của ông về Corliss đã gần như đánh gục ông.

Gloria và Harlan cũng ngồi trong hàng ghế đầu tiên, cả hai trông già hơn khi họ nắm tay nhau, nhưng họ cũng đang mỉm cười.

Brock đẩy xe lăn của Lucinda để theo kịp dải chân trang nghiêm của Roanna. Lucinda mặc chiếc áo màu hồng đào ưa thích của bà, và bà đeo chuỗi ngọc trai và trang điểm. Bà cười với mọi người khi họ đi ngang qua. Những ngón tay mỏng manh yếu ớt, xương xẩu của bà luồn vào những ngón tay thon thả của cô cháu nội bà, và họ cùng với nhau bước lên lối đi, như Roanna đã muốn.

Họ đi đến vòm hoa và Webb đưa tay ra cho Roanna, đưa cô đến bên cạnh anh. Brock bố trí chiếc xe lăn của Lucinda sao cho bà ở vào nơi truyền thống như là một phù dâu, sau đó tiến tới vị trí riêng của anh như phù rể.

Webb thoáng thấy ánh mắt của Lucinda. Chúng thanh bình, gần như mờ đục. Bác sĩ đã nói bà sẽ không sống được lâu, nhưng bà đã làm họ bất ngờ một lần nữa, và nó đang bắt đầu nhìn như thể rốt cuộc bà có thể qua khỏi mùa đông. Bây giờ bà đang nói là bà muốn đợi cho đến khi bà biết rõ đứa cháu của bà là trai hay gái. Roanna đã ngay lập tức nói rằng cô không có ý định để cho bác sĩ hay kỹ thuật viên siêu âm nói cho cô biết giới tính của đứa bé trước khi nó chào đời, và Lucinda đã cười.

Tha thứ cho ta, bà đã nói, và anh đã tha thứ. Anh không thể tiếp tục giận dữ, đau khổ, khi anh có rất nhiều thứ để trông ngóng.

Roanna xoay khuôn mặt rạng rỡ của cô về phía anh, và anh hầu như hôn cô ngay ở đó, trước khi buổi lễ thậm chí bắt đầu.

“Cái khó da,” anh thì thầm, thấp đến nỗi chỉ có cô mới có thể nghe anh, và anh cảm thấy cô nín cười với những gì đã trở thành mật mã riêng của họ “Anh muốn em.”

Cô mỉm cười nhiều hơn vào những ngày này. Anh đã không đếm nữa, ít nhất là trong tâm trí anh. Trái tim của anh vẫn lưu ý đến từng một đường cong trên môi cô.

Ngón tay của họ đan vào nhau, và anh cố tập trung vào đôi mắt màu nâu sẫm của cô khi những lời nói bắt đầu vang lên, trào dâng trong lòng họ trong hoàng hôn màu tím dịu: “Các bạn thân mến, chúng ta tập hợp ở đây với nhau ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau-hoang-hon-shades-of-twilight>